

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

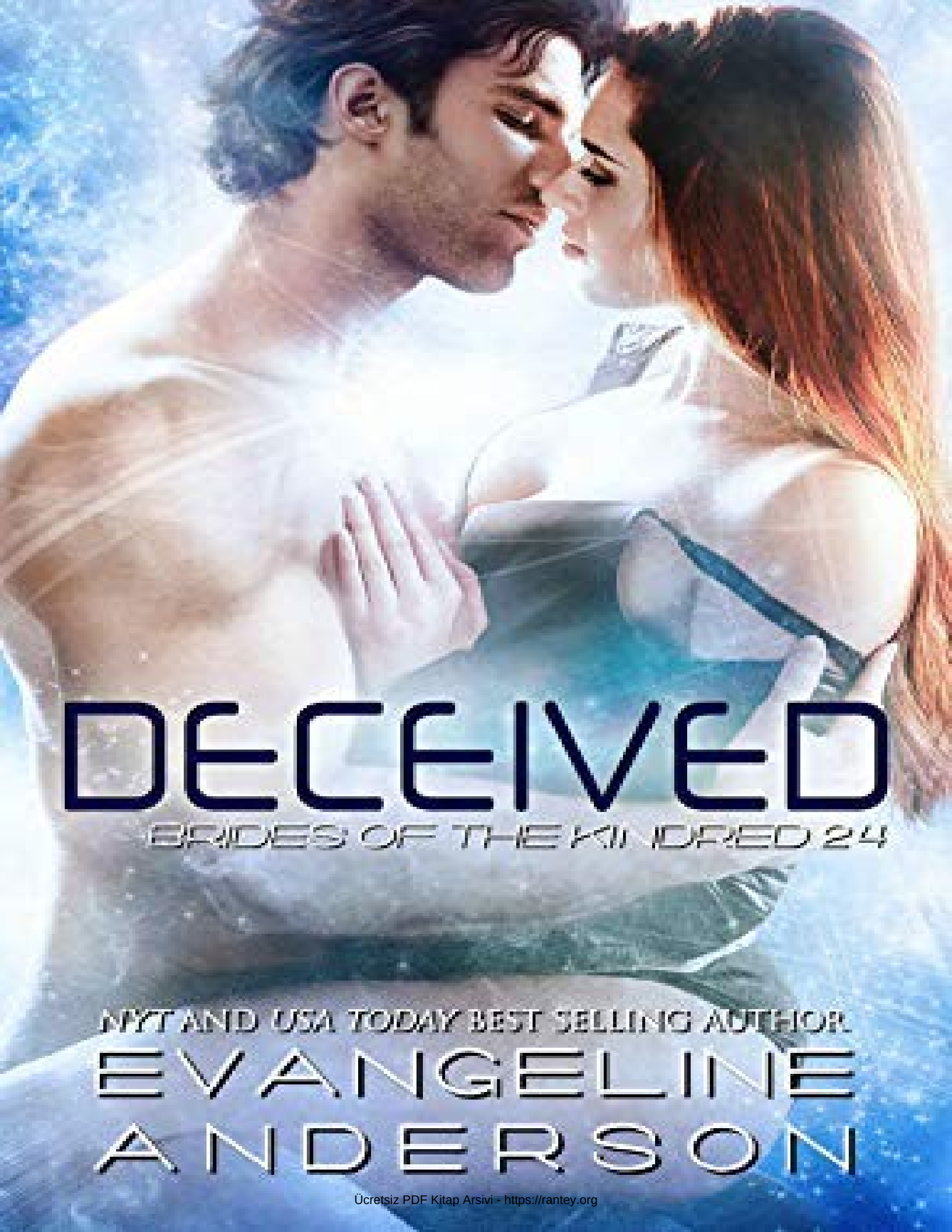
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DECEIVED

BRIDES OF THE KILLER 24

NYT AND USA TODAY BEST SELLING AUTHOR

EVANGELINE
ANDERSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Aldatılmış

Kindred'ın Gelinleri #24

Evangeline Anderson

* * * * *

YAYINLAYAN
Evangeline Anderson

Kindred'ın Gelinleri
Telif Hakkı © 2019 Evangeline Anderson tarafından

Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, Smashwords.com veya Amazon.com'a geri dönmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Kapak içeriği sadece açıklama amaçlıdır. Kapakta tasvir edilen herhangi bir kişi modeldir

OceanofPDF.com

Yeni sürümlerden ilk siz haberdar olmak için
Bültenime [katılmak](#) için [BURAYA](#) tıklayın. Spam yok, sadece kitaplar.

**Yazarın Uyarısı: Her ne kadar hassas bir şekilde ele almaya çalışmış olsam da,*

Geçmişinde cinsel istismar öyküsü olan herkes dikkatle okumak isteyebilir çünkü kahramanım Anna, cinsel bir saldırıdan kurtulmuş biri. Bu tür kitapları hafife alarak ya da gereksiz yere yazmıyorum. Aşk, umut, iyileşme ve kefaret hakkında yazıyorum. Umarım

*Bu kitapla bu hedefe ulaştığımızı ve başkalarına umut getireceğini
umuyorum.*

Sevgiler, Evangeline

OceanofPDF.com

Evangeline Anderson tarafından da

Kindred'in Gelinleri Serisi (Bilimkurgu / Aksiyon-Macera /Romantik)

Claimed (Sesli Sesli olarak da mevcuttur) Hunted (Sesli olarak da mevcuttur) Sought (Sesli olarak da mevcuttur) Found (olarak da mevcuttur) Revealed (Sesli olarak da mevcuttur) Pursued (Sesli Sesli Sesli olarak da mevcuttur) Exiled (olarak da mevcuttur) Shadowed olarak da mevcuttur)

Zincirli (Sesli olarak da mevcuttur)

Divided (Sesli Olarak da Mevcuttur)

Devoured (Sesli olarak da mevcuttur)

Geliştirilmiş (Sesli Olarak da Mevcuttur)

Lanetli (Çok yakında

seslendirilecek) Enslaved

Hedeflenmiş

Unutulmuş

Değiştirilmiş

Keşfedilmemi

ş

Bağlanmamış

Teslim Oldu

Kayboldu

Hapsedildi

Çarpıtıldı

Aldatıldı

Kindred Tales serisi (Kindred'ın Gelinleri'nde ana hikaye örgüsünün dışında kalan yan hikayeler. Bunlar şu şekilde okunabilir STAND ALONE romanları)

[Hanımefendiye Hakim Olmak Bağ ile Sesli](#) olarak da mevcuttur) [Kalp Görmek Mahkumu Özgür Bırakmak](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur) ([Sesli Sesli](#) olarak da mevcuttur) olarak da mevcuttur)

[Healing the Broken](#) (bir Kindred Noel romanı) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Taming the Giant](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Mücevheri Bulmak Asmak](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur) [Bir Yabancıyı Sevmek](#) (Çok Yakında Sesli Olarak Yayınlanacak)

[Kazara Bağlanma](#)

[Melezi İdare](#)

[EtmeSerbest Bırakma](#)

[Bir Eşi Paylaşma](#)

[Acemiği Eğitme Dev](#)

[Taraından Uyandırılma](#)

[Hedefi Vurma](#)

Karanlığın Doğuşu serisi (Paranormal/Aksiyon-Macera/Romantik)

[Crimson Debt](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Scarlet Heat](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Ruby Shadows](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

Cardinal Sins (Çok Yakında)

[Dessert](#) (Scarlet Heat'i takip eden kısa roman) ([Sesli](#) olarak da)

Uzaylı Eş Dizini serisi (Bilimkurgu /Aksiyon-Macera /Romantik)

[Abducted](#) ([Basılı](#) ve [Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Protected](#) ([Basılı](#) ve [Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Descended](#) ([Basılı Basılı](#) ve [Sesli Sesli](#) olarak da mevcuttur) [Severed](#) ve olarak da mevcuttur)

Cougarville Serisi

(Paranormal/Aksiyon-Macera/Romantik/)

(Yaşlı Kadın/Genç Erkek)

[Buck Naked](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)
[Cougar Bait](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)
[Stone Cold Fox](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)
Big Bad Wolf (yakında)

Enstitü serisi (Baba-Dom/Yaş Oyunu Romantizmi)

[Enstitü: Baba Sorunları](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)
[Enstitü: Mishka'nın Şaplağı](#)

Mina Carter ile CyBRG Dosyaları

(Bilimkurgu /Aksiyon-Macera
/Romantik) [Birim 77: Kırık](#)
[Birim 78: Bred](#)

Swann Kardeşler Günlükleri

(Çağdaş Peri/Fantastik/Romantik)

[Wishful Thinking](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)
[Ne Dilediğinize Dikkat Edin](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

Compendiumlar ve Kutu Setleri

[Kindred'in Gelinleri Birinci Cilt](#)
Sahiplenilen, Avlanan, Aranan ve Bulunan İçerikleri
[Kindred'in Gelinleri Cilt İki](#)
İfşa Edilmiş, Takip Edilmiş ve Sürgün Edilmiş'i içerir
[Kindred'in Gelinleri Üçüncü Cilt](#)
Shadowed, Chained ve Divided'i içerir
[Kindred'in Gelinleri Dördüncü Cilt](#)
Devoured, Enhanced ve Cursed içerir
[Akraba Gelinleri Besinci Cilt](#)
Köleştirilmiş, Hedeflenmiş ve Unutulmuş'u içerir
[Kindred'in Gelinleri Altıncı Cilt](#)
Switched, Uncharted ve Unbound'u içerir
[Akraba Gelinleri Yedinci Cilt](#)
Teslim Olan, Kaybolan ve Hapsedilenleri İçerir

Kindred Tales Birinci Cilt

Metresine Hakim Olmak, Canavarla Bağ Kurmak, Kalbiyle Görmek kitaplarını içerir.

Kindred Tales Cilt İki

Tutsağı zgr Bırakmak, Kırılmışı İyileştirmek, Devi Evcilleştirmek İçerir

Kindred Tales Cilt 

Mesafeyi Açmak, Bir Yabancıyı Sevmek, Mücevheri Bulmak kitaplarını içerir

Kindred Tales Cilt Dört

Kazayla Bağlanan, Ejderhayı Serbest Bırakmak ve Bir Eşi Paylaşmak kitaplarını içerir

Uzaylı Eş Dizini Birinci Cilt

Kaçırıldı, Korundu, Alaltıldı ve Koparıldı'yı içerir

Karanlığa Doğmak Kutu Seti

Crimson Debt, Scarlet Heat ve Ruby Shadows'u içerir

***Sıcak Bir Cadılar Bayramı**

Kızıl ve Kurt, ingene Ayı ve Canavarı Evcilleştirmek kitaplarını içerir

***Kendine Seksi Kk Bir Noel Yaşa**

Noel İçin Kaırılanlar, Cougar Noel'i ve Mevsimlerin şaplakları'nı içerir

***Bağlı ve Kararlı**

Nicolett ve Koğuşunun Cezalandırılmasını İçerir

Tek Başına Romanlar

(Bilimkurgu VEYA Paranormal Aksiyon-Macera/Romantik)

Saflık (şimdi **Sesli** Olarak **Mevcut**)

Stres Giderici

Dünyadaki Son Adam

İstediğin Herkes

Gölge Düşler Açlık Ayı

Yükseliyor Puma Noel

[Planet X](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Deal with the Devil](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[The Sacrifice](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur) [Blood](#)

[İkinci Çekim](#)

[Zevk Sarayı](#)

[Dünyadaki Son Adam Bir](#)

[Vampirle Kör Randevu](#)

[Kurt Gibi Gözler](#) (Foster Brother romanı)

*Defiled

*Üçlü Seremoni

*Str8te Boys (M/M romantizm)

* Sonsuza Kadar Kırık (M/M romantizm)

* Kırmızı ve Kurt

*Çingene Ayı

*Son Isırık (M/M romantizm)

*The Assignment (M/M romantizm)

*Yabancılarla Seks

*Sevgililer İçin Bir Şaplak

** sadece Evangeline'in Uzaylılar ve Alfalar Kitabevi'nde bulunan kitapları gösterir*

Yaramaz Masallar (Sizi Kısa Okumalar)

*Günah Yiyici

[Bir İç Modelinin İtirafı](#)[Caması Hız](#)

[Cezası Bay Siyah Eve Geldiğinde](#)

[*Gösteri Yapmak](#)

YA Romanları

[Akademi](#) (Şimdi [Sesli](#) olarak mevcut)

True Love starts with a
Whisper

Join my
Audiobook Newsletter
today

*Sesli kitap bültenime katılmak için **BURAYA**
tıklayın.*

OceanofPDF.com

İçindekiler

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Sekizinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Onaltıncı

BölümDokuzuncu

Onuncu Onbirinci

Oniki Onüçüncü

Onördüncü

Onbeşinci

On-Yedi Bölüm-On

Sekiz Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bir

Bölüm On Dokuz

Yirmi Yirmi Bir Yirmi

Yirmi Yirmi Yirmi İki

Üç Dört Beş Yirmi

Yirmi Yirmi Yirmi

Dokuz Altı Yedi Sekiz

Otuz Otuz Otuz Otuz

Otuz İki Üç Dört

— —

— — —

— — —

— — —

— — —

[Bölüm Otuz Beş Bölüm](#)

[Otuz Altı Bölüm Otuz](#)

[Bölüm Otuz Bölüm Otuz](#)

[Dokuz Yedi Sekiz Sonsöz](#)

[Yakında çıkacak yeni Kindred Tales Romanı Zamanda Tuzak pedine bir göz atın!](#)

[Bir Arkadaşınıza Ateşli Bir Kindred Savaşçısı Verin!](#)

[Also by Evangeline Anderson](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Bülten Kaydı](#) .

[*OceanofPDF.com*](#)

Önsöz

Bilici parçalanmıştı... dağılmıştı. Tüm gezegen yeniden düzenlenmeden ve geçmişe doğru patlatılmadan önce kaçmayı ve kendini Uriel İki'den uzaklaştırmayı başarmıştı ama bu çok yakın bir şeydi.

Bu nasıl olmuştu? Nasıl olmuştu da Bilici tam da en büyük fethine başlamak üzereyken yenilmiş, neredeyse yok edilmişti?

Cevap anında ve netti. Kindred savaşçısı bunu yapmıştı. Bir şekilde Bilici'yi Uriel İki'nin yöneticisi ve sahibi olarak hak ettiği yerden itmiş ve onu galaksinin dışına, yaratıldığı gezegenden çok uzağa kaçmaya zorlamıştı - bilinci ve yönetme yeteneğini öğrendiği yer.

Kindred... Bilen, yıkımdan kaçmak için sığındığı birkaç bedenden biri olan yeni bedeninin yumruklarını sıktı. Kindred halkı onun yaratıcılarıydı... ve ilk kurbanlarıydı. Uriel İki'deki Kindred'leri ortadan kaldırmıştı çünkü onlar dinlemiyorlardı, itaat etmiyorlardı! Bilici'nin kendileri için en iyi olanı bildiğini göremiyorlar mıydı?

Görünüşe göre öyle değildi çünkü Bilici onları yok etmek zorunda kalana kadar istedikleri her şeyi yapmaya devam etmişlerdi. Ama bir planı vardı; Kindred Ana Gemisi ile başlayan bir plan. Kindred'lerin kişiliklerini kaydedecek ve sonra onları Çoğalcıların bedenlerine yerleştirecekti - Bilen'in istediği zaman girip kontrol edebileceği bedenler. Bu şekilde, Bilici onlara ihtiyaç duydukları şeyi verebilecek ve onları her zaman gözetimi altında tutabilecekti - bu onların iyiliği içindi, gerçekten.

Zaten parçalanmadan önceki planı da buydu. Şimdi... ne yapacağını bilemiyordu.

Etrafına bakınan Bilici, çevresini gözden geçirdi. Kendisini Cantha sisteminde sahibi olduğu Çoğalcı genelevine yansıtmıştı. Şu anda içinde bulunduğu beden dışıydı ve uzun kızıl saçları vardı ama başka Çoğalcılar da mevcuttu, yani her an yer değiştirebilirdi.

Bilici, bir geneleve ek olarak, burada yerin altında tam otomatik bir Çoğalcı üretim tesisi de inşa ettiği için minnettardı. Tesis Uriel İki'de kurduğu tesis kadar büyük değildi ama ona eklemeler yapılabilir ve üretim sayısı artırılabilirdi. Şu anda sadece yarı kapasiteyle çalışıyordu ama Ana Geminin Soydaşlarının kişiliklerini barındırmak için daha fazla Çoğalcıya ihtiyaç duyulduğunda hızlandırılabilirdi.

Çünkü Bilen, planından vazgeçmeyeceğine karar verdi. Aksine, planı uygulamak şimdi her zamankinden daha önemliydi. Kindred ona yaptıklarından dolayı cezalandırılmalı, cezalandırılmalı ve bir ders verilmeliydi. Ve bunu yapmak için onları Çoğalcı bedenlerine sokmaktan ve onları Bilen'in isteğini yapmaya zorlamaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Bilen başını salladı, uzun kumral saçları sırtının küçük kısmına sürtünüyordu.

Evet, plan uygulanmalıydı. Bilici'nin ihtiyacı olan tek şey *Shannom-rah*'tı - trilyonlarca kişiliği depolayabilen ve onları başka konukçulara aktarabilen kadim kristal. Planın başarısı için kesinlikle vazgeçilmezdi.

Kendisinin diğer parçalarına bir tarama gönderdi ve onlar da aramaya başladılar...aramaya....Kristali bulmaları *gerekiyordu*. *Shannom-rah*'ı bir kez daha elinde tuttuğunda durdurulamaz olacak ve Kindred'ın günleri sayılı olacaktı...

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm

Dark'ın annesi onu ilk kucağına aldığı anda ağladı.

Uzun ve zor bir doğum olmuştu ve neredeyse tükenmek üzereydi, duygusal ve fiziksel kaynakları doğumun acı veren sancısı yüzünden kurumuştı. Ebe ona yeni doğmuş bebeği verdiğinde, onun tuhaf, bronz gözlerine bir kez baktı ve dehşet içinde haykırdı.

"Bir Acı Çektirici - çocuk bir Acı Çektirici!"

Sonra yüzünü duvara dönüp ağladı ve teselli edilmedi.

Dark bu hikâyeyi babasından o kadar sık dinlemişti ki ezbere biliyordu. Ve efendisi her zaman şunu eklerdi: "Ondan sonra asla eskisi gibi olmadı. Sen dünyaya geldiğin andan itibaren kaybolmaya başladı."

Ya da çocukken bile anlamı açık olan benzer suçlayıcı sözler. Sen bir ucubesin, buraya ait değilsin. İstenmiyorsun.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, annesi onu tanıdığı kısa süre içinde kendisini hiç istenmeyen biri gibi hissettirmemişti. Doğumunda bir anlık bir zayıflık yaşamış olabilirdi ama Dark on üç, kardeşi Creek ise sadece yedi yaşındayken ölene kadar onu ve küçük kardeşini şiddetle sevmişti.

Yeteneğini -ya da lanetini, ne dersiniz deyin- ilk kez o zaman kullanmıştı. Dark ilk kez kendi iradesiyle bir başkası için acı çekmesine izin vermişti.

Onu bunu yapmaya iten, küçük kardeşinin gözyaşlarının sesiydi. Aynı odayı paylaşıyorlardı ve Creek'in karanlıkta ağladığını duyabiliyordu, annelerini o kadar çok özliyordu ki şefkatli kalbi

Mola. Çok küçüktü - annesiz ve yalnız olmak için çok küçüktü. Çünkü babaları hiçbir zaman evde değildi; *LorElle* adlı restoranını işletiyordu ve bu restoran, bulundukları bölgenin en prestijli mutfak rehberi olan *Frip*'ten on beş Onur Nişanı almıştı. İşi uygun bir bahaneydi, sürekli bir kaçıştı.

Annelerinin ölümünden sonra babaları baş aşçı ve restoran sahibi olarak işine daha da sıkı sarıldı. Öyle ki çok geçmeden babalarını sadece geceleri birkaç saat görmek yerine, Dark ve kardeşi onu hafta boyunca bir ya da iki saat görebildikleri için şanslıydılar. O da ancak çok yorgun düştüğünde ya da kıyafetini değiştirmek zorunda kaldığında oluyordu.

Dark, babalarının annelerine kavuşabilmek için ölesiye çalıştığından ya da en azından onun kaybını untabilmek için kendini unutturmaya çalıştığından şüphelenmişti. Ancak o ve Creek'in böyle bir lüksü yoktu. Sadece birbirlerine sahiptiler ve Creek kederden neredeyse felç olmuştu.

Küçük kardeşinin hıçkırıklarının özellikle yoğun olduğu gecelerden birinde Dark sonunda kendi uyku platformundan kayarak onun yanına gitti. Creek yatağın ayakucunda bir sefalet yumağı halinde kıvrılmıştı, omuzları çökmüş, tüm vücudu kaybın acısıyla gerilmişti.

"Creek?" Dark küçük kardeşine dokunmuş ve bir fırından yayılan ısı gibi ondan yayılan yoğun acıyı hissetmişti. Katlanması gereken kendi kederi vardı. -Annesinin ölümü onu bir çekiç darbesi gibi vurmuş, içinde artık eğri olan ve asla düzeltilemeyecek olan hayati bir şeyi parçalamıştı. Ama kardeşinin acı çektiğini görmeye dayanamıyordu; onun sefaleti Dark'ı çağırıyordu, çektiği acı gecenin içinde karanlık bir yıldız gibi parlıyordu.

"Creek," dedi tekrar. "Haydi, şimdi buraya gel."

Küçük kardeşini yatağın başına kadar çekmiş ve bir kolunu titreyen omuzlarına dolamış, Creek hıçkırırken onun sıcak yüzünü göğsüne bastırmasına izin vermişti.

"Her şey ," dedi kardeşine. "Her şey yoluna girecek." Bu bir yalandı ve ikisi de bunu biliyordu ama *bir şeyler* söylemesi gerekiyordu.

Creek gözyaşları arasında, "Hayır, öyle değil," diye kekeledi. "Hayır, artık hiçbir şey yoluna girmeyecek. Muhmuş gitti, o gitti, Dark! Ve asla geri gelmeyecek!"

"Biliyorum." Dark orada oturmuş, kardeşini kucaklamış ve kendini çaresiz hissetmişti. Creek bazen şımarık olabiliyordu ama küçük adamı seviyordu. Ayrıca, artık anneleri öldüğü ve babaları da sürekli ortalıkta olmadığı için ona karşı da kendini sorumlu hissediyordu.

Ne yapabilirim? Nasıl yardım edebilirim? diye sordu kendine. Kafasının içinde bir ses fısıldadı: *Acısını* al.

Bunu daha önce hiç isteyerek ya da bilerek yapmamıştı. Bir Karanlık Şifacı olarak -en azından yarısı Karanlık Şifacı, diğer yarısı Kan Türoydu- halkından bazılarının başkalarının duygusal ve fiziksel acılarını iyileştirme yeteneğine doğuştan sahip olduğunu biliyordu. Ancak yalnızca iyileştirme gücünü kullanan ve uygulayanlar bunu gerçekten etkili bir şekilde kullanabilirdi. Şifa Tanrıçası Tapınağı'nda yaşayan ve dua eden kutsal kişiler, zihinsel ve fiziksel acıları dindirebilmek için yıllarca çalıştılar. Yıllar süren çalışma ve uygulamalardan sonra bile tamamen iyileştiremiyorlar, sadece acıyı hafifletebiliyorlardı.

Kutsalların ustalaşmak için yıllarını verdiği şey, Dark için kolay ve doğaldı - çok doğaldı. Çocukluğunu kreşteki diğer çocukların olumsuz duygularına maruz kalarak geçirmişti. Ne zaman başka bir çocuk onun çıplak tenine dokunsa, duygusal ya da fiziksel her türlü acıyı anında içine çeker, bu da onun kolayca ağlamasına ve dokunmaktan kaçınmasına yol açardı.

Annesi onu kreşten alıp evde tutmak için yalvarmış ama babası reddetmişti.

"Bırak kalsın, sertleşmeye ihtiyacı var," demişti ona. "Kendi etrafına nasıl duvar öreceğini erkenden öğrenmesi gerekiyor. Diğerlerini nasıl dışarıda tutacağını. Aksi takdirde gerçek dünyada bir dakika bile dayanamaz. Acı Çekenler hızlıca sertleşmeli yoksa ölürlersin Melsandra, bunu biliyorsun."

Dark öğrenmişti ve ilkokul için yeterli yaşa geldiğinde, diğerlerini dışarıda tutmak için etrafında sert bir kabuk vardı. Diğer çocuklar ona dokunmamaları gerektiğini biliyordu; zorba onu rahat bırakmadığında bir çocuğun parmaklarını kırarak bu dersi pekiştirmişti. Bu yüzden birkaç hafta uzaklaştırma cezası almıştı ama Dark'ın babasının kendisiyle gurur duyduğunu hatırladığı tek an buydu.

"Yapman gerekeni yaptın, aferin sana evlat," diye havladı ve Dark'ın sırtına öyle bir vurdu ki neredeyse düşecekti. "Duvarlarının arkasına geçmelerine izin verme, iyi olacaksın. Senden hâlâ bir şeyler yapabiliriz."

Babası ona ilk kez fiziksel veya sözlü bir onay gösterdi ve bundan kısa bir süre sonra Dark'ın efendisine *LorElle*'in mutfağında eşlik etmesine ve hazırlık işlerine yardım etmeye başlamasına izin verildi. Yemek pişirmeye orada aşık oldu, çünkü babasına yakın olmanın tek yolu buydu -Anneleri hayattayken kendisini anneleri dışında herkese kapatan ve onun ölümünden sonra da kendisini tamamen kapatan.

Yani Dark babasından dersini erken ve iyi almıştı: Duvarlarını yüksek, bıçaklarını keskin tut. Ama karanlıkta oturmuş, hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük kardeşini kucaklarken, Dark duvarlarını daha fazla yüksek tutamadı.

Creek'in kuşa benzeyen ince bileğini bir parmağı ve başparmağıyla gevşekçe çevreleyerek, ilkokulda ördüğü duvarları ilk kez bilinçli olarak indirdi.

Acı içinde alev alev yanıyor, bir huniden bağırsaklarına ateş gibi akıyordu. Annesi için duyduğu keder donuk, öğütücü bir sızı gibiydi.

Uyurken bile asla tamamen geçmeyen sürekli bir keder. Ama Creek'in yoğun duyguları vardı ve anneleri onun tüm dünyası olmuştu. O, Dark gibi bir Acı Çeken olarak doğmamıştı, bu yüzden babaları ona bebeklik yapmasına ve büyük oğluna yapamadığı gibi onu kucaklamasına izin vermişti. Creek onun kaybını kalbine saplanmış bir bıçak yarası gibi hissediyordu; durmadan devam eden ve asla hafiflemeyen bir acı. O kadar büyük bir acı ki onu parçalıyordu.

Neredeyse Dark'ı da kırıyordu.

Karanlıkta oturup kardeşinin acısının zehirli bir dalga gibi içine akmasına izin verirken, bu acıdan ölecekmiş gibi hissediyor ama yine de duramıyordu. Elini çekip Creek'i acıyla kendi başına yüzleşmesi için bırakamadı.

Onu çok seviyorum, diye düşündü, hem kendi acısının hem de kardeşinin acısının delici, bıçak gibi saplanan, kör edici ağrısıyla başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Onu acı çekerken görmek, acıyı kendi üzerine almaktan daha çok canımı yakıyor. Hepsini üstlenmeliyim, onun acısını hafifletmeliyim.

Öyle de yaptı, ama bu onu o kadar zayıflatmıştı ki ertesi sabah yataktan zor kalkabildi. Ama o gece, anneleri öldüğünden beri ilk kez Creek huzur içinde uyudu. Ve küçük kardeşinin uyuyan yüzüne baktığında, alnındaki acı ve kayıp çizgileri geçici olarak silinmiş ve genç bedeni uykuda tamamen rahatlamıştı, Dark buna değdiğini biliyordu - kardeşinin acısını içine çekmenin yoğun ıstırabına, ardından gelen zayıflığa değdi - Creek'e biraz huzur vermek için her şeye değdi.

Bu, kendini sık sık tekrarlayan bir döngüydü. Kaybın duygusal acısını bir süreliğine kaldırabilse de, her zaman geri dönüyordu. Ancak hiçbir zaman ilk seferki kadar kötü olmadı ve bir süre sonra oldukça azaldı ve Dark bununla yaşamayı öğrendi.

Elbette babasının ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun için Dark, kardeşini izlemekten kurtulabildiği zamanlarda mutfakta fazladan çalışan bir çift elden başka bir şey değildi - neredeyse hiç görmediği kullanışlı bir ekstra hazırlık aşçısı. Kendi kederini işe gömdü ve oğullarının kendi başlarının çaresine bakmasına izin verdi - Dark'ın ne yaptığını neden bilsin ya da umursasın ki?

Dark babasına öykünürken bile ona kızmaya başlamıştı. Yirmi beş yaşına geldiğinde Rigelus Prime'da, efendisinden uzakta kendine ait bir restoranı vardı. Creek onun için çalışmaya başlamış ve Dark yirmi sekiz yaşına geldiğinde, gıpta edilen Onur İşaretlerinin ilk onunu kazanmıştı. Bir on tane daha kazanmayı ve babasını her yönden geçmeyi planlıyordu - yaşlı piçin muhtemelen fark edeceği gibi değil.

Ve sonra Yonnie Six'ten Büyükelçi geldi ve hayatı çılgınca çarpıtıldı.

O ve beraberindekiler onun restoranında -Tour'femm- yemek yemiş ve hem yemekleri hem de baş aşçıyı beğenmişlerdi. Patlayıcı muhafızlarla çevrili bir şekilde onu beklemiş ve kapanış saatinden sonra hem onu hem de Creek'i ara sokakta yakalamıştı.

Dark daha ne olduğunu anlamadan, hem kendisi hem de küçük kardeşi mutfaklarında çalışmak üzere acımasız Metres Hellenix'e satılmıştı. En iyi yemeklerinden bazılarını orada yapmıştı; hatta Frip'ten gelen eleştirmenlerin kendisini değerlendirdiğini bildiği zaman yaptıklarından bile daha iyisini. Çünkü sadist Metres, Dark'ın yorulmak bilmeyen çalışmasının sonucunu beğenmediğinde hemen eleştiriyor ve acı veren kırbacını kullanıyordu.

Kaç kez onun kirpiklerinin acısını tatmış ve sonrasında Creek'in acısını da kendi acısı gibi çekmişti? Küçük kardeşi ve başka hiç kimse için Dark, lanetiyle birlikte gelen çifte acıya katlanamazdı. Ve Yonnie Six'te köle oldukları süre boyunca buna sık sık katlanmıştı.

Hayatını esaret altında geçireceğinden korkuyordu ama sonra bir mucize oldu - zalim Sahibesi onu ve Creek'i başka bir köleyle takas etti ve sonunda Dark ve kardeşi özgür oldu.

Dark doğruca Rigelus Prime'a dönmeyi planlamıştı. Tour'femm'den geriye ne kaldığını bilmiyordu ama kendisi için kurduğu hayata geri dönmeye ve Onur Nişanlarını kazanmayı bitirmeye kararlıydı. Sadist Sahibesinin ellerinde katlandığı her şeyi zihninin en gerisine atacak ve unutacaktı, kendi kendine söz verdi. Creek'e gelince, Dark'ın armağanı sayesinde kardeşi bu dehşetten büyük ölçüde kurtulmuştu. O da kendi hayatını yaşayabilmeliydi. Restoranı birlikte işletecekler, unutacaklar ve mutlu olacaklardı - ya da en azından özgür olacaklardı.

Sonra rüya geldi.

Çürük yüzlü ve korkmuş bakışlı kızın rüyası - *Shannom-rah*'ın rüyası - Ana Gemi'nin Kindred'ları tarafından umutsuzca ihtiyaç duyulan eski *bir* eser. Trilyonlarca kişiliği depolayabilen gökkuşağı kristaline düşmanları Bilici'den önce ulaşmaları gerekiyordu.

Ve Dark gitmek için gönüllü olmuştu.

Rüya yüzünden. ***"Bir hayat için bir hayat, gitmelisin savaşçı"*** diye fısıldadığını duyduğu ses yüzünden.

Ama kız yüzünden *değil*, dedi kendi kendine kararlılıkla, Çoğalcı genelevinde toplanan kalabalığa bakarken. O kız yüzünden değil. Asla o değil.

Hayatı boyunca kadınlar tarafından yüzüstü bırakılmıştı. Ölen ve onu umursamaz bir baba ve bakması gereken çaresiz bir erkek kardeşle bırakan annesi... hayatının beş uzun döngüsünü çalan Yonnite elçisi... kızdığında ve işine geldiğinde onu döven Metresi... başka şeyler.

Hayır, kadınlara ayıracak vakti yok, dedi Dark kendi kendine. Ne zamanı, ne sabrı, ne de ihtiyacı vardı. Bu görevden sonra evine dönecek ve hayatının geri kalanını babasının yaptığı gibi yaşayacaktı; kendi restoranının mutfağında çalışarak elinden gelen en iyi yemekleri yapacak, yakalanması zor Onur İşaretlerini arayacak ve asla ama *asla* bir eş edinmeyecekti.

Creek şimdi ne yapıyor acaba? Bu akşamki Son Yemek servisi için hazırlık mı yapıyor? diye düşündü, kalabalığın müzik eşliğinde kendi aralarında mırıldanmalarını dinlerken. Açık artırma başlamak üzereydi ve beklentiler yüksekti. Çoğalcılar büyük odanın çevresinde düzgün sıralar halinde dizilmişlerdi ve herkes başlamak için sabırsızlanıyordu. Çoğu kadındı -çünkü alıcıların çoğu erkekti- ama odanın uzak tarafında birkaç erkek Çoğalcı vardı. Dark sıranın sonundaydı. İşleyicisi, yani onu büyük bir meblağ karşılığında içeri sokan genelev çalışanı çoktan gitmişti ve şimdi tek başınaydı.

Bunu gerçekten yapacağıma inanamıyorum! Eğer o lanet rüya olmasaydı.

Bu Dark'ın açık artırmaya ilk çıkışı değildi; beş devre önce de Et Pazarı'nda Bayan Hellenix'e satılmıştı. Bu kez kendi isteğiyle satılıyor olmasına ve görevinin geçici olmasına rağmen sinirlerinin yıpranmaya başladığını hissedebiliyordu.

Terlemeye başlamıştı, ince ter damlacıkları alnında, siyah saçlarının hemen altında boncuk boncuk birikiyordu. Genelde saçları uzundu ama Kindred Ana Gemisi'nde kısacık kestirmişti; olması gereken düzgün, yapay yakışıklı Çoğalcı'yı taklit etmek için daha iyiydi.

Çoğalcılar, Kindred halkının düşmanı olan Bilici tarafından üretilen insansı görünümlü androidlerdi. Bütün bir Kindred gezegenini ele geçiren ve tüm sakinlerini öldüren güçlü bir yapay zekaydı ama bu başka bir zamanda olmuştu - Dark'ın hatırlamadığı bir zamanda.

Bu karmaşık bir meseleydi ama şu anda dahil olduğu şeyden daha karmaşık değildi - *Shannom-rah*'a ulaşmak ve onun yanlış ellere -Bilen'in ellerine- düşmesini engellemek için kendini bir Çoğalcı olarak tanıtmak.

Ama sadece Shannom-rah'ın şimdiki sahibi Gorn G'rime'ye satılmalıyım, diye kendi kendine hatırlattı. Bunun sessiz bir açık artırma olması ve teklif verenlerin siyah mermer zeminli, duvarları parlayan neon ışıklarla süslü, genelevin genellikle gece alemlerini düzenlediği geniş odada dolaşması iyi bir şeydi. Umarım bu şekilde kendini kanıtlayabilir ve Gorn onu satın almak isterdi.

Trollox'un bol parası olduğu Kindred Konseyi tarafından çok iyi biliniyordu; en başta *paha* biçilmez bir eser olarak kabul edilen *Shannom-rah*'ı satın alacak kadar. Yani Dark'ı isterse müzayededeki diğer herkesten daha yüksek fiyat vermeyi kesinlikle göze alabilirdi.

O bunları düşünürken, (umduğu) müstakbel sahibi ortaya çıktı.

Trollox her açıdan iğrenç bir ırktı. Gri deriliydiler ve bazılarının iki kafası vardı; her biri boynuzluydu ve parlayan gözleri vardı. Dark, Gorn'un sol kafasının sağ kafasından biraz daha yüksek olduğunu fark etmeden edemedi, bu da devasa Trollox'un güçlü vücuduna orantısız bir görünüm veriyordu.

Ancak bir başının diğerinden daha yüksek olması Gorn'un görünürdeki fiziksel gücünü azaltacak bir şey yapmadı. Dark'ın kendisi yedi standart feet boyunda ve kaslı olmasına rağmen, Kindred mirası sayesinde Trollox onu en az iki feet aşıyordu. Boynuzlu kafalar, çıplak ve parlayan spiral dövmelerle kaplı devasa bir gövdeye bağlıydı - eğer Dark'ın yaptığı araştırma doğruysa, Gorn'un öldürdüğü her düşman için bir tane. Ve Trollox'un *çok fazla* mürekkebi olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

Müstakbel sahibi ağaç gövdesi gibi bacaklarının üzerinde sendeleyerek geldi. Sol başının parlayan sarı gözleri Karanlık'ı bir aşağı bir yukarı tarıyordu.

Sağdaki kafa ise diğer muhtemel adaylara bakıyor, huzursuz kırmızı gözlerini sıraya dizilmiş Çoğalicılara dikiyordu.

Başka herhangi bir durumda, Gorn'un cüssesinde yabancı bir erkeğin gelip ona bakması Dark'ı alarma geçirirdi. Çenesini kaldırıp diğer erkeğe ters ters bakar, tavrına tavır katarak kolay lokma olmadığını belli ederdi.

Ama şimdi bunu yapamayacağını kendine hatırlattı; diğer erkeğe dik bakamazdı, yoksa bir Çoğalıcı olmadığı anlaşılırdı. Bunun yerine, Gorn onu incelerken soğukkanlı bir ilgisizlik taklidi yaparak dosdoğru önüne baktı.

Trollox sonunda çakılla gargara yapan birine benzeyen bir sesle, "Güzel , değil mi?" diye alay etti. "Bahse girerim çaresiz bir dişi seni hemen kapar da her gece onunla yatarsın, güzel çocuk."

Dark soğukkanlılıkla, "Affedersiniz efendim ama ben cinsel tatmin için yaratılmadım," dedi.

"Sen değil misin?" Trollox şaşırılmış gibiydi ve sağ kafası kalabalığı taramayı bırakıp Dark'ı sol kafası kadar yakından incelemek için döndü. "Kanıtla!" diye talep etti.

Dark buna hazırlıklı gelmişti. Bu göreve ancak kimseye, özellikle de Trollox'a cinsel hizmet verme konusunda endişelenmek zorunda kalmadığı sürece gitmeye istekliydi. Bu doğrultuda, Ana Gemideki çiftleşmemiş Kindred'ların ihtiyaçlarını karşılamak için kullandıkları androidler olan Eşleştirme Kuklaları üzerinde çalışan mühendislerden biri, Dark'ın giyebileceği bir protez yaratmıştı.

Yüzünü tamamen boş tutarak, giydiği deri pantolonun düğmelerini çözdü ve genişçe açtı.

"Ne oluyor lan?" Gorn mırıldandı, iki kafası da açıktaki eti inceliyordu.

Siyah derinin V'sinde sadece pürüzsüz, ten rengi tüysüz bir deri şeridi görünüyordu.

-Dark'ın kalçaları arasındaki boşluk tamamen steril ve .

Elbette, sözde etten yapılmış ve tenine kusursuz bir şekilde oturan protezin altında Dark, dişilerini memnun edebilmek için Tanrıça tarafından kutsanmış olan herhangi bir Kindred kadar iyi donatılmıştı. Ama protez takılıyken bunu söylemek imkânsızdı; sadece birinin erkek ekipmanı eklemeyi unuttuğu bir Çoğalcı gibi görünüyordu.

Gorn iki başını da salladı, sağ başındaki boynuzlar sol başındaki boynuzlara çarpıyordu.

"Anlamıyorum amına koyayım," diye homurdandı ve iki çift parlayan gözüyle Dark'a baktı. "Burası bir *genelev*. Sevişemeyeceksen senin ne işin var güzel çocuk?"

"Yemek pişirmek için programlandım," dedi Dark kayıtsızca, pantolonunu yeniden bağlarken.

"Yemek pişirmek, ha?" Gorn ona şüpheyile baktı. "Onlar ne zaman?" diye sordu Dark'ın ağzını işaret ederek.

Dişlerim, dişlerimi görüyor! Hassiktir!

Dark elini ağzına götürmemek için kendini zor tuttu. Yarı Kan Akraha olduğu için normal bir insansıda köpek dişleri varken onda elbette çift diş vardı. Bu dişlerin sadece eş olarak istediği dişle karşılaştığında keskinleşmesi gerekiyordu ama tehdit altında hissettiğinde de keskinleşiyordu. Ve iki tonluk devasa Trollox tepesinde dolaşırken, başka türlü hissetmek zordu.

"Ben... koruma için de inşa edildim," dedi doğaçlama yaparak. "Evinizde korunması gereken değerli eşyalar varsa, birçok savaş biçiminde ustayımdır."

Trollox'un kendisinden bunu da kanıtlamasını talep etmesini bekliyordu ve bu koca yarattığı alt etmeye fazlasıyla hazır - Gorn onu muayene etmek için yanına geldiği andan itibaren sinirleri gerilmişti. Bunun yerine, şimdiye kadar tamamen sessiz olan sağ kafa konuştu.

"Ne tür yemekler pişiriyorsun güzel çocuk?" Bu kafanın sesi o kadar derin değildi ve Dark'a nasıl cevap verdiğine dikkat etmesi gerektiğini hissettiren yağlı, sinsi bir niteliği vardı.

"Ne tür yemekler tercih edersiniz, Usta?" diye sordu kibarca. "Gelusion güveç, Chil'bean kan kurdu hazırlama, Fondro mung-slop-"

"Herhangi bir Trollox yemeği pişirebilir misin?" diye sordu sol kafa sabırsızca, sarı gözleri alev alev yanarak. "Daha önce buradan benim için yemek yapabileceklerini iddia eden Çoğalcılar satın aldım ama hiçbir hacker kafası yahnisi ile iplik bağırsağı turtasını ayırt edemedi."

"Bunları ve diğer pek çok Trollox yemeğini pişirebilirim," dedi Dark ona - ki bu kesinlikle doğrudu. Rigelus Prime'daki restoranı, Trollox'ların çoğunun evlerini yaptığı Cantha sisteminin hemen yakınındaydı. Özel bir yemek salonunda oturduğu düzenli Trollox müşterileri vardı, çünkü oradaki mobilyalar daha ağır ve daha dayanıklıydı. Ama gerçekte bu, devasa müşterilerini ve onların dağınık yemek yeme alışkanlıklarını, Trollox'un sofrada adabından -ya da adabının olmamasından- her zaman rahatsız olan diğer müşterilerin gözünden saklamak içindi.

"Hmm..." Gorn tereddüt ediyormuş gibi görünüyordu. Sol kafa, "Korunması gereken değerli eşyalarım var ve lanet olası insansı bir şefi işe almak istemiyorum - lanet olası güvenilmezler," dedi.

"Ve siki olmayan bir Çoğalcı iyidir," diye mırıldandı sağdaki. "Üreme aracımızı kurcalaması konusunda endişelenmemize gerek yok."

"Çok doğru," diye homurdandı sol kafa. ", hadi onu alalım."

"Kimsenin veremeyeceği bir teklif vereceğim," dedi sağ kafa yumuşak bir sesle, Dark'ın yanındaki sehpa da duran teklif kâğıdını alıp kıvrık pençesiyle gayretle vurarak. "İşte," dedi, bitirdi ve pedi yerine koydu. "Bu kadar yeter."

"Müzayededen sonra görüşürüz, tatlı çocuk," diye homurdandı sol baş. "Benimle eve geleceksin. Ama şimdilik birkaç güzel oyuncak bulmalısın. Çok çabuk eskiyorlar."

Sağdaki kafa içini çekti. "Onlara biraz daha dikkat etseydin kırılmazlardı! Onları aldıktan hemen sonra hep *kırıyorsun*."

"Sikişmek sikişmektir," diye hırladı sol kafa. "Bu konuda 'dikkatli' olmak yok."

Trollox hâlâ kendi kendine tartışarak uzaklaşırken Dark rahat bir nefes aldı. Koca piç kurusuna bu kadar yakın olmak hoşuna gitmemişti; tüm duyularının düşman olduğuna yemin ettiği bir erkekle savaşımaya hazırlanırken vücudundaki her siniri germişti.

Bu duyuyu aşsan iyi olur, dedi kendi kendine sertçe. *Gorn senin yeni efendin olacak, yani istesen de istemesen de onunla zaman geçireceksin.*

Umarım mutfakla sınırlı kalır ve yemeği dışarı gönderebilir. Devasa Trollox sadece yemek yemek istediği ve yemeğin nasıl yapıldığını denetlemeyi umursamadığı sürece, ona bir şey olmazdı...

Açık artırma, çok sayıda müşterinin gelip onu incelemesi ve ardından teklif vermesiyle bitmek bilmez gibi görünüyordu ama sonunda bir genelev çalışanı - üzerinde *"Bana çifte penetrasyon spesiyallerimizi sorun!"* yazan bir düğme takan insansı bir erkek - *yanına geldi*.

"Tamam dostum, görünüşe göre birisi senin için en yüksek teklifi vermiş," dedi. "Seni yeni efendine götürmeliyim."

Dark'ın bileğindeki kelepçeyi çözerken yüzünde sıkılmış bir ifade vardı ve ona başını salladı.

"Gel."

Dark derin bir nefes aldı ve kendisine söyleneni yaptı, gerçek Çoğalicıların kullandığını gördüğü sert, robotik yürüyüşün aynısı olduğunu umduğu bir şekilde yürüyordu. Boncuklu bir perdeden geçip uzun, karanlık bir koridora girdiler ve sonunda küçük bir kapı gördü. Bir an tereddüt etti - eğer o koridora girerse, geri dönüşü yoktu ve bunu biliyordu.

Genelev çalışanı onun takip etmediğini fark etti ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Hadi ama, olur mu? Yapacak milyonlarca başka işim var. Ne yapıyorsun? -glitchy?"

Bu Dark'ı tekrar harekete geçirdi. Çalışanın Gorn'a kusurlu bir ürün aldığını söylemesini istemiyordu. Trollox şüphesiz onu geri gönderecek ve o zaman *Shannom-rah*'a yaklaşma şansını kaybedecekti.

Tanrıça, bana yardım et, diye düşündü, koridorda yürürken. Artık geri adım atmak yok.

Bunu yapıyordu ve görevi yerine getirilene kadar durmak yoktu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Koridorun sonundaki kapı, her şekil ve büyüklükte birçok geminin park ettiği yanaşma bölümüne açılıyordu. Gorn, belli ki kendi boyu ve kilosu için özel olarak inşa edilmiş büyük, şık bir kruvazörün yanında bekliyordu. Etrafında yüzleri boş ve gözleri donuk üç dişi Çoğalcı duruyordu. Dark hepsinin soluk tenli ve koyu kızıl saçlı olduğunu fark etti. Yani yeni efendisinin bir "tipi" vardı. İlginçti.

Genelev çalışanı onu teslim ettiğinde sol kafa, "Hadi güzel çocuk," diye homurdandı. "Sikik oyuncaklarla birlikte arka tarafa git."

Dark yorum yapmadan kruvazörün arkasına bindi, tıpkı kadın Çoğalcıların yaptığı gibi. Gorn gemiyi yukarı ve genelevden uzağa götürürken, uzun arka koltukta düzenli bir sıra halinde oturdular.

Yakınlarda uygun bir yere yerleştirilmiş bir solucan deliğinden geçen kısa bir yolculuktu ve Dark farkına bile gemi Trollox'un ana gezegenine doğru ilerliyordu.

Burası garip bir yerdi; aşağıda yoksulların yaşadığı bombalanmış binalar ve molozlardan oluşan harap bir arazi, yukarıda ise zenginlerin evlerini yaptığı, yerçekimsiz ortam jeneratörleri tarafından tutulan bir dizi yüzen ada. Bu sayede yoksulların zenginlerin evlerine ya da dükkânlarına ulaşması mümkün olmuyor ve sınıflar birbirinden tamamen ayrı tutulabiliyordu - ki iktidardakilerin de hoşuna giden buydu.

Gorn kruvazörünü, yemyeşil tropik bitkiler, meyve ağaçları ve geniş bir bahçeyle düzenlenmiş yüzen bir ada üzerinde yer alan büyük bir malikânenin arka tarafına doğru sürdü. Hatta küçük bir dere bile akıyordu.

Dark'ın gördüğü köşkün arkasındaki yapay vahşi doğanın yanında oturup rengârenk deniz canlılarının yüzüşünü izleyebileceğiniz banklar bulunuyor.

Tüm adanın üzerinde, gezegenin geri kalanının sıcaklığını ve nemini içeride, soğuğunu ise dışarıda tuttuğuna şüphe olmayan, parıldayan bir atmosfer kubbesi vardı. Trollox'un ana gezegeni kuru ve soğuk bir yerdi ve Gorn'un malikânesinin etrafında yetiştiğini gördüğü tropik bitkiler kadar narin bir yaşam için elverişsiz olabilirdi.

Aslında, dayanıklı Trollox'un kendisi dışında herkes için misafirperver değildi, bu da başka hiçbir türün orada yaşamayı seçmemesinin bir nedeniydi. Diğer neden ise elbette Trollox'un kendisiydi; onlar kimsenin komşu olarak istemediği vahşi bir ırktı.

Gorn bir düğmeye basarak parıldayan kubbede gemi büyüklüğünde bir delik açtı ve ardından hızla uçarak özel bir yaşama yerine indi.

Gorn onları gemiden dışarı çıkarırken sol baş "Servis girişinden içeri," diye homurdandı.

Büyük malikânenin arka kapısından içeri girdiler ve kendilerini birkaç kapının açıldığı bir servis koridorunda buldular.

"Siz buradan siktirin gidin," dedi sol kafa, üç kızıl saçlı dişi Çoğalcı'yı bir kapıdan iterek. "Siz de mutfığa gidin ve bana yemek hazırlayın," diye homurdanarak Dark'ı kabaca başka bir kapıdan içeri itti.

Dark geri dönüp kendisine dokunan erkeği yumruklamamak için kendini zor tuttu. Göğsü çıplaktı, bu yüzden Gorn'un pençeli eli tenine dokunduğunda Trollox'un yüzeyinin hemen altında parıldayan öfkeyi hissedebiliyordu. Beş yıl önce bile içgüdüsel tepkisini durduramazdı.

Ama Bayan Hellenix'in kölesi olarak yaşarken duygularını kontrol altına almak için zamanı olmuştu. İsteddiği zaman ona dokunmuş ve

ve Dark buna katlanmak zorunda kalmıştı. Sadece onun dokunuşu o kadar tehditkâr gelmemişti çünkü o küçük ve dişiydi, Gorn ise iri ve erkekti, dedi kendi kendine.

Yeni efendisinden gelen olumsuz duyguları ve kendisine dokunulduğunda saldırma içgüdüsünü bir kenara itti ve kendisine söylendiği gibi mutfağa gitti.

"Affedersiniz, Usta," dedi kibarca, kendisini aletler ve pişirme aletleriyle dolu geniş, yankılı alana kadar takip etmiş olan Gorn'a. "Ama ne hazırlayayım?"

"İyi bir şey," diye homurdandı sol kafa. Dark, sağ kafanın nadiren konuştuğunu ve soldakinin tüm emirleri veriyor gibi göründüğünü fark etmişti. "Uygun Trollox yemeği," diye devam etti sol kafa. "Ve eğer beğenmezsem, seninle geneleve geri dönerim, tatlı çocuk! Onlara bu sefer bana iyi bir aşçı satmalarını yoksa onu tekrar geri götüreceklerini söyledim."

Sonra Dark'ın yeni efendisi mutfaktan çıktı ve saatler önce geneleve geldiğinden beri onu ilk kez yalnız bıraktı.

Dark derin bir nefes aldı. Gerçek Trollox yemeği, ha? Bu, her biri eşit derecede iğrenç olan yaklaşık bin yemek sayısını azaltıyordu. Ve eğer doğru yapamazsa, kıçına tekmeyi yiyecekti. Harika.

Yapılacak ilk şeyin, yeni çalışma alanının envanterini çıkarmak ve neye sahip olup olmadığına bakmak olduğuna karar verdi. Klot ve soğuk hava deposunda stoklanan yiyecekler ona Gorn'un ne yemekten hoşlandığına dair bir ipucu verebilirdi ve oradan yola çıkabilirdi.

En azından mutfakta kendini evinde hissediyordu; yemeklerin hazırlandığı yerde olmak bile sinirlerini yatıştırıyordu. Ama bu şekilde çıplak gğsle yemek pişiremezdi. Etrafına bakındı ve bir duvardaki kancada asılı beyaz bir şef ceketi buldu. Onu giydikten sonra kendini daha iyi hissetti, artık turuna başlayabilirdi.

Dalgalı ocak anında ısınıyor ve iyi bir değişken sıcaklık ayarına sahipti ve köşedeki konveksiyonlu ocak genellikle sadece ticari mutfaklarda görülen yüksek kaliteli bir ocaktı. Soğuk hava deposu çok büyüktü ve iyi stoklanmıştı; Gorn alışverişi kime yaptırıyorsa kesinlikle işini biliyordu. Dark, Trollox'un kendisine yemek pişirmesi için aldığı son talihsiz Çoğalcı olup olmadığını merak etti. Belki de eski şef hangi şeyleri alacağını biliyordu ama onları nasıl hazırlayacağını bilmiyordu.

Yiyecekleri kim aldıysa, Dark onlara minnettardı. Hemen aklına gelen beş farklı yemek için malzeme vardı ve biraz hazırlandıktan sonra birkaç tanesini daha karıştırıp eşleştirebilecek kadar çeşitlilik vardı.

Tecrübelerine göre, aç bir Trollox kızgın bir Trollox'tu, bu yüzden hızlı bir şekilde bağırsak sosu ve garnitür için kurutulmuş *purda* bağırsakları ile bir *knohllock* yumurtası ve beyin karıştırması için malzemeleri topladı ve işe koyuldu.

Gorn'un mutfağındaki tencere, tava ve pişirme aletlerinin hepsi de son modeldi. Trollox malzemeleri bu kadar iğrenç olmasaydı onlarla yemek yapmak bir zevk olurdu, diye düşündü Dark karıştırıp ezerken ve dilimleyip doğrarken.

Trollox mutfağı organ etleri ve vücut sıvıları bakımından zengindi ve her türlü yeşillik ya da sebzedden yoksundu. Genellikle kokular diğer insansılar için mide bulandırıcıydı ama Dark kendini rahatsız olmamak için eğitmişti ve kahverengimsi mor renkteki *knohllock* beynini soteleyip bir düzine *telga* yumurtasıyla karıştırdı. Ortaya çıkan karışımı tuz, öğütülmüş Vineshian yeşil karabiberi ve glack ile iyice çeşnilendirdi - bu, diğer malzemelerin yanı sıra bir *yağmurcun* canavarının kurutulmuş ve toz haline getirilmiş toynakları ve korku eşek arılarının fermente edilmiş balını içeren çok amaçlı bir Trollox çeşnisiydi.

Kahverengimsi morumsu sarımsı karışımı büyük bir siperin koydu ve ardından üzerine dökmek için biraz parlak yeşil *hırltı* safrası ısıttı. Bir garnitür

Kurutulmuş *purda* bağırsaklarıyla yemeği bitirdi ve tam Gorn'un onayına sunmak üzereydi ki Trollox sallanan metal kapıdan tekrar içeri girdi.

Her iki kafa da Dark'a doğru çevrilmişti; sarı ve kırmızı gözlerin her ikisi de parlıyor, burun delikleri alevleniyordu.

"Bu çok *güzel* kokuyor!" diye homurdandı sol kafa.

"Belki de sonunda yemek yapmayı gerçekten bilen bir Çoğalıcı bulduk," diye tahmin yürüttü sağdaki.

"Yemeğiniz hazır. Nerede yemek istersiniz, Usta?" Dark kibarca sordu, gerçi evinde kendi mutfağında olsaydı, içeri dalmaya cüret eden bir müşteriyi kulağından tutup dışarı atardı. Yine de burada bir hizmetkârdı - bir hizmetkârdan da öte bir Çoğalıcı. Bu da rol yapması gerektiği anlamına geliyordu, diye hatırlattı kendine.

"Burada, yemek odasında." Gorn kaya büyüklüğünde bir eliyle işaret etti. "Hadi güzel çocuk, kıpırda!"

Dark hiç yorum yapmadan onu otuz normal insansı ya da on iki Trollox'un oturabileceği büyüklükte bir masanın bulunduğu büyük yemek odasına kadar takip etti. Geniş cilalı yüzey, şaşırtıcı derecede zarif beyaz dantel yer minderleriyle bölünmüştü ve bir Trollox'un ağırlığını taşıyabilecek doğal olarak yetişen tek ağaçlardan biri olan titano ağacından yapılmış gibi görünen yaklaşık on devasa sandalye vardı.

Dark dumanı tüten siperi masanın en ucundaki dantelli hasırın üzerine koydu ve yeni efendisi için ağır sandalyeyi geri çekti. Gorn ağır adımlarla gelip oturdu, iki çift göz de açgözlülükle yemeğe bakıyordu.

"Kap kakak ister misiniz, Usta?" Dark cevabı zaten bildiği için sordu.

"Gerek yok," dedi sol kafa. "Sanki galaksinin imparatoriçesini ziyaret ediyoruz, öyle değil mi?"

Sonra Gorn, pençeli ellerini kullanarak beyni ve yumurta karışımını sol midesine kürekle sokarken, sağdaki açlıkla baktı.

"O zaman bize bir ısırık ver," diye yalvardı, sol kafaya bakarak. "Hadi ama, açgözlü olma."

"Aynı mideye gider, senin yemen *gerekmiyor*," diye cevap verdi soldaki, dişleri hâlâ kurumuş bağırsakları eziyor ve konuşurken ciğer rengindeki dudaklarından yemek damlıyordu. Yine de sonunda siperi sağ kafaya da uzattı ve neredeyse eşit bir porsiyon verdi. Sağ kafa da sol kafa kadar dağınık bir şekilde yedi.

Dark bunun düzenli bir olay olup olmadığını merak etti. Restoranında ağırladığı Trollox müşterilerinin çoğunun sadece bir kafası vardı - gerçi bazı Trollox'ların üç kafaya kadar sahip olduğunu biliyordu. Ne olursa olsun, belki de bir dahaki sefere her kafaya eşit servis yapılabilmesi için iki farklı tabakta servis yapmalıydı.

Bir tür kraliyet ailesi için hazırlanmış gibi görünen büyük yemek salonunda durdu ve yeni efendisinin yalakta burnunu sokan bir sürü hayvanı gibi tıkınmasını ve salyalarını akıtmasını izledi. Bu iğrenç bir görüntüydü ama yine de alışkın olduğu bir görüntüydü. Restoranı Rigelus Prime'da Trollox müşterilerini kabul eden birkaç restorandan biriydi ve bunu yapmasının tek nedeni genellikle iyi ödeme yapmaları ve binasında iyi havalandırılan ve ikinci bir yemek odası için mükemmel olan ayrı bir alana sahip olmasıydı.

Beş dakikadan daha kısa bir süre içinde, tüm karmaşa ortadan kalktı ve her iki kafa da siperi yalayarak temizledi. Sol kafa gürleyen bir geçirme sesi çıkardı ve Dark'a bakmak için döndü.

"Pekâlâ, bu çok iyiydi," dedi sarı gözleri memnuniyetle yarı kapalı şekilde. "Kalabilirsin."

"Efendi'nin memnun olmasına sevindim," dedi Dark tarafsız bir şekilde. "Gelecekte yemeklerinizi ne zaman hazırlamalıyım?"

"İlk Öğün'ü sekizde, Orta Öğün'ü öğlende ve Son Öğün'ü altıda severim," diye açıkladı Gorn. "Şimdi defol git buradan, bana yemek servisi yapmadığın sürece seni görmek istemiyorum, tatlı çocuk. Şu andan itibaren mutfakta yaşayacaksın."

"Seve seve giderim," dedi Dark. "Ama belki de Efendi önce evin etrafına bakmamı ister? Diğer görevim olan evi koruma görevini yerine getirmek için tüm giriş ve çıkış noktalarını tespit etmem gerekiyor."

"Doğru ya, dişlerini unutmuşum, tatlı çocuk." Sol kafa tekrar geçirerek yeşilimsi bir kümes hayvanı buharı bulutu saldı. Dark kendini kıpırdamadan durmaya zorlasa da bu sınırdan uzaklaşmayı çok istiyordu.

"Tamam o zaman, hadi."

Gorn kendini masadan kaldırdı ve mide bulandırıcı bir dağınıklık bıraktı. Dark tam yemek pişirmenin yanı sıra temizlik de yapması gerekip gerekmediğini merak ediyordu ki gümüş tenli Tamyo Çoğalcısı aceleyle geldi. Dört kolu birden harekete geçti, ikisi kirli siperi alıp kirli dantel yer minderini getirirken diğer ikisi sırasıyla masayı ve Gorn'un oturduğu sandalyeyi sildi.

"Şunu temizle," diye homurdandı sol kafa, Çoğalcı temizliği neredeyse bitirmiş olduğu için gereksiz yere. "Mutfaktaki şu lanet pisliği de temizle!"

"Emredersiniz, Efendim." Gümüş tenli Çoğalcı mekanik bir şekilde başını salladı ve hâlâ kirli kazmayı ve paspası taşıyarak mutfığa girdi. Sallanan metal kapı arkasından kapandığında, Gorn Dark'a döndü.

"Hadi o zaman, tatlı çocuk. Sana etrafı gezdireyim bari. Önümüzdeki hafta bir antik eser alıcısının kongresine katılacağım, o yüzden neyi koruyacağını bilsen iyi olur."

"Emredersiniz, Efendim." Dark, evi gezerken *Shannom-rah*'ı görmeyi umarak onu takip etti. Gorn'un önümüzdeki güneş haftasında burada olmayacağı haberi iyiydi. Güya görevi sadece kadim kristali korumak ve sonra da Kindred Yüksek Konseyi'nin onun için yaptırdığı sahtesiyle değiştirmekti. Ondan sonra da sıvışıp ait olduğu yere, Rigelus Prime'daki restoranına dönebilecekti.

Elbette paha biçilmez kristalin kopyasını yapmak uzun bir süreçti ama Ana Gemi'den ayrıldığında bu süreç çoktan başlamıştı. Her an birisi kapıyı çalabilir ve ona üzerinde *"Kırılğan-Tonga Kökü özü"* yazan bir paket uzatabilirdi. *Uyarı: Havalandırılmamış bir alanda açılırsa zehirlidir."*

Bu uyarı, meraklı gözlerin paketin içinde ne olduğunu, yani *Shannom-rah*'ın kopyasını incelemesini engelleyecektir. Onu gerçeğiyle değiştirir değiştirmez Dark buradan çıkabilirdi.

Trollox'u odadan çıkarken takip ederken kendi kendine, *hafta sonuna kadar evde olabilirim*, dedi.

Bu düşünce bile moralini yükseltti. O farkına bile varmadan gitmiş olacaktı.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Malikâne birkaç oturma alanı, bir oyun odası, bir holo-oyun alanı, bir sigara içme salonu, göl büyüklüğünde bir yüzme havuzu, biri resmi diğeri gayri resmi iki yemek odası, çok sayıda misafir odası ve freshers ile çok genişti ama Dark'ın görebildiği kadarıyla Shannom-rah yoktu.

Yine de gördüğü ya da gördüğünü sandığı bir şey *vardı*. Gorn onu Dünya'dan bir fili rahatça taşıyabilecek büyüklükte devasa, yastıklı koltuklarla döşenmiş ikinci yaşam alanına götürürken, geniş kristal pencerelerdeki ağır, koyu perdelerden birinin arkasından onlara bakan soluk bir yüz gördü.

Oda loştu ve emin olmak zordu -Gorn mobilyaların Kadiz'den ne kadar pahalıya ithal edildiğinden bahsediyordu- ve Dark yüzü kaybolmadan önce sadece bir an görebildi. Perdelere gidip gözlerinin ona oyun oynamadığından emin olmak bakmak istedi ama elbette yapamadı. Bunun yerine, Gorn onu bir dizi yatak odasına götürürken yeni efendisini takip etti.

"Burası da benim odam, yani ana süit," dedi Trollox ve onu özellikle büyük bir yatak odasına götürdü. Tavandan sarkan pahalı görünümlü platin ve küre camdan bir avize, Dark'ın o güne kadar gördüğü en büyük uyku platformunu aydınlatıyordu. Geniş bir siyah satenle kaplıydı ve İkiz Kindred'ların kullandığı yataklardan bile daha büyüktü çünkü her zaman aralarında eşleriyle birlikte uyurlardı.

Duvarlarda pahalı görünümlü tablolar vardı ve halı o kadar kalındı ki neredeyse ayak bileklerine kadar batıyordu ama ne yakaladı

Dark'ın dikkatini kocaman yatağın yanı sıra odanın bir köşesinde duran koyu renkli, ahşap bir raf çekti.

Rafta asılı duran çeşitli deri koşum takımları ya da tokalı kemerlere benzeyen şeyler vardı, ancak hiçbir yeni efendisine uyacak kadar büyük görünmüyordu - belki bileğine ya da ön koluna takılmamışlardı. Ama kemerler bir gizemse, raftaki diğer nesneler daha da az anlaşılırdı. Uzun ve silindiriktiler ve orta parmağının kalınlığından bileğinin kalınlığına kadar çeşitli boyutlarda görünüyorlardı. Hatta bir tanesinin pazusu kadar büyük olduğunu gördü ve aradaki her boyutta vardı.

Dark rafa baktı ve bu nesnelerin ne olabileceğini merak etti. Belli belirsiz fallık bir şekle sahiptiler ve bir tür donuk gri metalden yapılmış gibi görünüyorlardı. Daha büyük olanların bazılarının dışında çiviler ve çıkıntılar vardı, bazılarının ucu sivriydi ve tabanda kalınlaşıyordu. Bir anlam verememişti; bunlar bir tür Trollox mücevheri miydi? Eğer öyleyse, daha önce hiçbir Trollox'un bunlara benzer bir şey taktığını görmemişti ve Gorn'da da kesinlikle yoktu. Amaçları ne olabilirdi?

Yeni efendisi onun askıya baktığını gördü ve sol kafa homurdandı, "Onları dert etme güzel çocuk, onlar senin için değil. Bazen damızlıkların gerilmeye ihtiyacı olur, hepsi bu. Özellikle de *benim* güçlü etimle beslenmeleri gerektiğinde."

Sonra inanılmaz esprili bir şaka yapmış gibi kıkırdadı. Sağ kafa kendi kendine sessizce kıs kıs güldü, kırmızı gözleri eğlenceyle parlıyordu ama Dark hâlâ anlamamıştı. Tabii ki bunu söyleyemezdi; efendisi onu ana yatak odasından çıkarıp evin başka bir bölümüne götürürken onu takip etmek zorundaydı.

Küçük yüzü ikinci kez sigara salonunda gördü. Bu sefer Dark onun gerçek olduğundan emindi; ocaktaki ateş çıtırdıyordu.

Tavandaki karamsar gölgeler solgun yüz hatlarını ve kocaman gözleri aydınlattı. Ama yine de, her kimse onun baktığını görür görmez odanın karanlık bir köşesine doğru kaçtı.

Dark kaşlarını çattı - bu kim olabilirdi? Sanki bir nedenden ötürü tanınması gerekiyormuş gibi hissetti - sanki bu yarı görünen kişi ona tanıdık geliyordu. Ama bu imkânsızdı; Trollox'un ana dünyasından kimseyi tanımıyordu ve tanımak da istemiyordu. Tek istediği görevini tamamlamak ve Yedi Cehennem'i buradan çıkarmaktı.

Yine de, kadın olabileceğini düşündüğü bilinmeyen kişiyi merak etmekten kendini alamıyordu çünkü yakaladığı birkaç bakışta narin yüz hatları ve büyük, sevimli gözler görünüyordu. O her kimse, neredeyse Gorn'un yatak odasında gördüğü tuhaf koşum takımları ve silindirler kadar büyük bir gizemdi.

Tuhaf ve zorlayıcı yüzü aklından çıkarmaya çalışan Dark, onlar geçerken odaları ve içindekileri kataloglamaya odaklandı. Tur uzadıkça uzadı ve hâlâ *Shannom-rah*'dan eser yoktu. Tam konuyu kurnazca kendisinin açması gerektiğini düşünüyordu -belki de yeni efendisinin Dark'ın özellikle iyi korumasını istediği bazı değerli eşyaları olup olmadığını soracaktı ki Trollox sert plastik çelikten yapılmış kilitli bir kapının önünde durdu.

Sol başının etrafından uzun bir zincire bağlı bir anahtar çıkararak anahtar deliğine taktı ve çevirdi. Duyulabilir bir *tıkırtıyla* kilit açıldı ve Gorn iki eliyle ağır kapıyı iterek gürültüsüzce içeri doğru salladı. Neredeyse bir ayak kalınlığındaydı, Dark gördü; devasa Trollox'un bile açmak için itmek zorunda kalmasına şaşmamalıydı.

"Ağır piç kurusu, öyle," diye homurdandı sol baş, kapıyı yerine sabitlerken. "Kilitsiz bıraksam bile buraya tek başına girebileceğini sanmıyorum güzel çocuk, ama neyi koruduğunu bilmen gerekir."

Devasa Trollox'un arkasındaki odaya adım atan Dark, odanın çevresini saran parlak, cilalı koyu renkli ahşap raflarda sergilenen paha biçilmez görünümlü çok sayıda sanat eseri ve obje gördü. Burada narin vazolar, orada ise bronz, altın, gümüş ve sıvı hematitten yapılmış heykeller bir tür güç ekranıyla yerlerinde tutuluyordu. Ayrıca resimler ve tablolar da vardı - hatta bir yaşayan sanat heykeli bile vardı, çünkü onu oluşturan taş heykeller yavaş ve hesaplanmış hareketlerle sürekli olarak yer değiştiriyor ve farklı konumlara geçiyordu.

Nadir silahlara benzeyen bir raf da vardı. Dark onları ilgiyle inceledi. Antika blasterler, sınırlı sayıda üretilmiş bir plazma tüfeği ve tanımlayamadığı birkaç tane daha vardı. Özellikle bir tanesi dikkatini çekti; çift namlulu, gümüş renkli, elde taşınan, biri beyaz diğeri siyah iki tetiği olan bir mermi silahı.

"Buna dikkat etmek gerek," diye homurdandı Gorn, onun ilgisini fark ederek. "Bu nadir bulunan bir Sentetik yaşlanma tabancası. Her iki tetik de bir kalp atışında sonunu getirebilir, tatlı çocuk. Ya düşünemeyecek kadar genç ya da hiçbir şey hatırlayamayacak kadar yaşlı olursun. Her iki durumda da altına işersin!" Sanki çok komikmiş gibi kahkahalar attı.

Dark mekanik bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum, Usta." Ama dikkati çoktan Sentetik tabancadan uzaklaşmıştı çünkü ne için burada olduğunu görmüştü.

Büyük odanın ortasında, bel hizasında küçük bir podyumun üzerinde *Shannon-rah* duruyordu. Süt beyazı, el büyüklüğündeki kristal, her farklı renkten gökkuşağı damarlarıyla doluydu. Üzerinde sergilendiği siyah kadife minderin üzerinde canlı bir inci gibi parıldıyordu.

Dark ona bakmamaya çalıştı ama gözleri sürekli ona takıldı. Demek ki Bilici'nin peşinde olduğu şey buydu ve Ana Gemi'nin Akraları'nın şeytani YZ'nin ellerinden uzak tutmak için çaresizce çırpındıkları şey de buydu. Sahiplenilmişti

eski Metresi Hellenix tarafından satın alınmıştı ama onun görmesine ya da eline almasına asla izin vermemişti. Tek bildiği, onun için fahiş bir meblağ ödediği ve muhtemelen Gorn'un da mallarına el konulup açık artırmaya çıkarıldığında ödediği idi.

Gorn'un ağır adımları bazı hafif ve narin parçaların kaymasına ve ahşap raflarına çarpmasına neden oldu ama iyi yerleştirilmişlerdi ve hiçbirisi devrilmedi.

"Burası benim ödül odam," diye açıkladı Trollox, elini odadaki nesneleri kapsayacak şekilde uzatarak. "Bazı Trollox'lar düşmanlarının kafalarını ödül odalarında sergilemeyi sever, ben ise bunun barbarca olduğunu düşünüyorum. Ben kellelerimi sikiş odamda saklıyorum, gerçekten sessiz bir şekilde. Asıl ödüller bunlar; istediğimi yapmak ve yapamayacağımı söyleyen herkesi sikmek için param olduğunu kanıtlıyorlar."

"Evet, Efendim," dedi Dark mekanik bir şekilde, çünkü bir cevap gerekiyor gibiydi.

"Aynı fikirde olduğuna sevindim, tatlı çocuk," dedi sol kafa ve sanki bir şaka yapmış gibi yine kahkahalarla güldü.

Dark yüzünü boş tuttu. Yeni efendisinin espri anlayışını gerçek bir Çoğalcı gibi duygusuzca anlamazlıktan gelmenin daha iyi olacağını düşündü.

Tam "kupa odasından" çıkıyorlardı ki o garip yüzü tekrar gördü ve bu sefer kadının geri kalanını da gördü.

Solgun yüzün bir kıza ait olduğundan emindi; insansı bir kızdı, bir Çoğalcı değildi, çünkü onu izlediğini fark ettiğinde gözlerindeki korkudan emindi. Elleri ve yüzü dışında tüm vücudunu gizleyen uzun, dökümlü siyah bir cüppe giyiyordu ve sırtının alt kısmına kadar düşen uzun, gür, kumral saçları vardı.

Ama yüzünü ondan çevirip profilini gösterdiğinde Dark sonunda onu tanıdı.

Sağ elmacık kemiğinin üzerinde koyu, morumsu bir çürük vardı. Cildinin soluk güzelliğini güneşteki koyu bir leke gibi gölgeliyordu ve onu anında tanınır hale getiriyordu.

O kız, rüyamda gördüğüm kız!

Tanınma hissi karnına bir yumruk gibi inmişti ve ona karşı hissettiği bağ o kadar ani olmuştu ki Dark neredeyse bir anda ona gidecekti. Sadece Gorn'un sol kafasının konuşma sesi onu duygusuz bir Çoğalcı olarak kılık değiştirmekten kurtardı.

"Ah, işte buradasın kızım," diye homurdandı sol baş, kızla konuşur gibi. Kız yolundan çekilmeye çalıştı ama Trollox'un devasa eli uzandı ve akan cübbesini yakaladı, itiraz edemedi onu içine çekti.

"Usta? Sizin için ne yapabilirim?" Üzerinde yükselen devasa Trollox'a bakarken yumuşak sesi titriyordu. Trollox'un yanında çok küçük görünüyordu ama Dark onun neredeyse iki metre boyunda olduğunu tahmin ediyordu; bir dişi için makul bir boydu bu. Aksanından, onun Kindred Ana Gemisi'nde tanıştıkları gibi bir Dünyalı kadın olabileceğini düşündü.

"Seni gölgelerin arasında gizlenirken gördüm, kızım," dedi Gorn ona, Dark'ın ellerini yumruk haline getirecek şekilde aşağıdan bakarak.

"Sadece merak ettim. Lütfen efendim, bırakın gideyim. Siz misafirinizle meşgulken sizi rahatsız etmeyeyim," diye yalvardı.

"Misafir mi? Bir Çoğalcı gördüğünde anlayamıyor musun?" diye sordu sol kafa ve sağdaki tısladı, "Aptal kız!"

"Bir... bir Çoğalcı mı?" diye bocaladı kız. "Bağışlayın beni, Usta. Daha önce hiç erkek bir Çoğalcı görmemiştim."

"Ve şimdi de bir tane bile görmedin!" diye haykırdı sol baş. "Haydi güzel çocuk, bu küçük yetiştiriciye nasıl gerçek bir erkek olmadığını göster."

Dark'ın pantolonunu işaret etti ve Dark tiksintiyle yeni efendisinin pantolonu açmasını ve yüzü morarmış kıza müzayedede Gorn'a gösterdiklerini göstermesini istediğini gördü.

Elbette buna boyun eğmekten başka çaresi yoktu. Yüzünü boş tutmak için elinden geleni yaparak siyah deri pantolonun düğmelerini açtı ve kasıklarını pürüzsüz ve cinsiyetsiz gösteren protez deriyi tekrar göstererek pantolonu çekti.

"Gördün mü?" Gorn'un sol kafası kıkırdadı. "Onda hiçbir şey yok, kızım! Zaten korkmanı gerektirecek bir şey de yok." Dark'a bakarak, "Bu küçük damızlık horozdan korkuyor, inanabiliyor musun? Belki de amına doğru dürüst bir tane alamayacak kadar küçük olduğu içindir."

"Bir yetiştiricide ciddi bir eksiklik," dedi sağdaki kafa onaylamayarak.

"Ah, kapa çeneni," diye homurdandı sol kafa. "Sana söyledim, esneyecek."

"Ya yapmazsa?" diye sordu sağ kafa. "Eğer tohumumuzu ekemezsek? Nasıl bir oğlumuz ve varisimiz olacak?"

"Kapa çeneni," diye tekrar homurdandı sol. "Şu anda seninle bu konu hakkında konuşmuyorum."

"Sonra görüşürüz o zaman," diye tısladı sağ kafa ve somurtkan bir sessizliğe gömüldü. "Pantolonunu tekrar giy," dedi sol kafa, Dark'ı işaret ederek. buna uymaktan çok mutluydu.

"Emredersiniz efendim." Pantolonunu bağladı ve kendini bir kez daha düzgünce örttü.

Gorn yüzü morarmış kıza baktı, kız hâlâ gözlerinde şaşkınlıkla Dark'a bakıyordu.

"Şimdi gördün mü? Bu Çoğalcı sevimli bir çocuk. Ben dışarıdayken yemek pişirmek ve evi korumak için burada. Bu yüzden kaçmakla ilgili komik fikirlere kapılma.

gelecek hafta gittiğimde."

"Hayır, Efendim." Başını hızla salladı, gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Artık... artık gidebilir miyim? Lütfen?"

"Sen bilirsin kızım. Ama yakında yeni bir sedyenin zamanı gelecek," diye homurdandı sol baş.

Yüzü daha da . "Bu kadar erken mi? Ama sonuncusunu alalı daha birkaç gün oldu."

Dark ne hakkında konuştuklarını merak etti. Her ne ise, kızı çok üzüyor olmalıydı. Durduğu yerden bile kızıdan yayılan acı ve korkuyu bir fırından yayılan ısı gibi hissedebiliyordu.

"Seni hazırlamalıyım," diye cevap verdi Gorn acımasızca. "Tohumumu ekmek için sonsuza kadar bekleyemem, anlıyor musun?"

"Tabii... tabii ki hayır, Efendim," diye bocaladı kız.

"Git, zamanı geldiğinde seni bulacağım." Cübbesini tutmayı bırakan Gorn onu serbest bıraktı.

Kız hemen kaçtı. Omzunun üzerinden Dark'a son bir kez baktıktan sonra koridorda koştu, bir köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Sol kafa "Lanet olası yetiştiriciler" gibi bir şey mırıldandı ve ardından devasa Trollox bir kez daha Dark'a döndü.

"İşte bu kadar, tüm tur. Ben yokken sorun yaşamanız pek olası değil. Çoğunlukla teslimatçılardan başka kimse gelmez ama yine de gözünüzü dört açın. Buralardaki en değerli ganimetlerin bende olduğu bilinir; ben yokken bir piçin onları ele geçirmeye çalışmasını istemem."

"Hayır Usta, siz yokken evinizi ve değerli eşyalarınızı koruyacağım. Bana güvenebilirsiniz," dedi Dark otomatik olarak. Ama içinden yüzü morarmış kızı düşünüyordu. Kimdi bu kız ve neden bu kadar

onunla böyle anında bir bağ kurmuştu? Onu tekrar görecekti miydi yoksa muhtemelen umduğu gibi onu bu iğrenç yerden kurtarabilecek biri değil de bir Çoğalcı olduğunu düşündüğü için geri kalan zaman boyunca saklanacak mıydı?

Onu gerçekten yetiştiriyor mu? Trollox'un kalın, ağır bedenine ve kaba pantolonundaki devasa şişkinliğe bakarken bu düşünce Dark'ın midesini bulandırdı. Bir Trollox insan bir dişiyle ne halt etmek isterdi ki? Türleri uzaktan yakından uyumlu değildi.

Yine de sadece Trollox mutfağını biliyordu; üreme sistemleri ya da cinsel alışkanlıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de Gorn zavallı kızdan hoşlanmıştı çünkü kız onun sikmeyi tercih ettiği kızıl saçlı Çoğalcılara benziyordu. Ama eğer onlara sahipse, kıza neden ihtiyacı vardı ki?

Gorn onu mutfağa geri götürürken kafasında pek çok düşünce dönüp ; hiçbiri hoş değildi. O zavallı kıza bir şekilde yardım etmeliydi. Onu kurtarmalıydı-

Neden bahsediyorsun? diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. *Kadınlarla uğraşacak vaktin olmamasına ne demeli? Bayan Hellenix ile yaşadığın onca şeye ne demeli? Birdenbire hepsini silmeye ve tanımadığın bir kız için tüm görevi mahvetmeye hazır mısın?*

Ama onu tanıyorum, diye kendisiyle tartıştı. *Onu rüyamda gördüm, bunun bir anlamı olmalı. Ve ona yardım etmek göreve de zarar vermez, eminim vermez. Hiçbir kadın o lanet Gorn'un taciziyle burada sıkışıp kalmamalı.*

Bu düşünce onu yeniden hasta etti. Zavallı küçük dişi-Dark, pek çok erkeğin bilmediği gibi, cinsel olarak iradesine karşı gelinmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Sahibe Hellenix onu bu şekilde birden fazla kez kullanmıştı ve her ne kadar unutmaya çalışsa da, eski Sahibesinin tacizinin karanlık gölgesi hâlâ zihnindeydi. Ama yine de, Bayan Hellenix minyon bir kadındı.

Küçük. Dark'a yaptığı şeyler onu kızdırmış, iğdiş edilmiş ve çaresiz hissettirmişti ama karşılaşmaları sırasında asla hayatından endişe etmemişti.

Yüzü yara bere içinde olan kız, devasa, kaba Trollox'un yanında çok küçük kalıyordu. Gorn'un ona elini sürdüğü -ya da bundan fazlasını yaptığı- düşüncesi bile Dark'ın dişlerinin uzamasına ve keskinleşmesine, ellerinin yumruk haline gelmesine neden oldu.

Unut gitsin, dedi kendi kendine. Artık yapabileceğin bir şey yok. Zamanını ve yerini seç. Çok erken hareket edersen, tüm görevi tehlikeye atarsın. Şimdilik ait olduğun yer mutfak.

Hemen kızın peşinden gitmemek yanlış geliyordu ama Dark bunu yapamayacağını biliyordu. Sadece yemek pişirmek ve evi ve değerli eşyalarını korumak için burada bulunan sadık, itaatkâr bir Çoğalcıdan başka bir şey olduğunu kimsenin -kızın bile- bilmesine izin veremezdi.

Daha sonra onunla temas kurmaya çalışacaktı. Belki o zaman onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulabilirdi. Şimdilik işini yapmak zorundaydı.

Tek yapabildiği buydu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Anna en uzak yatak odasında, yüksek şilteden halı kaplı zemine düşen asılı yatak eteğinin altına saklandı. Orası tozluysa ama umurunda değildi; tek istediği onu satın alan canavardan mümkün olduğunca uzaklaşmaktı. Tek istediği, ona tekrar korkunç şeyler yapmaya başlamadan önce düşünmek için biraz zaman kazanmaktı.

Zihnini Gorn'dan uzaklaştırdı ve onun yerine uzun boylu, siyah saçlı Çoğalıcı'yı düşündü. Uzun boylu, kaslı ve yakışıklıydı... ve hiç de düşündüğü gibi biri değildi.

Onun bana yardım edebileceğini düşünmüştüm. Ama o sadece bir robot, tıpkı diğerleri gibi bir Çoğalıcı.

Yine de rüyasında bu Çoğalıcı'yı görmüş olması tuhaftı. Onun siyah kirpiklerle sıkça saçaklanmış tuhaf, bronz gözlerini gördüğü pek çok rüyadan net bir şekilde hatırlıyordu. Neredeyse Gorn onu ilk satın alıp buraya getirdiği andan beri bu rüyaları görüyordu.

Onu ayakta tutan, umut etmesini sağlayan tek şey rüyalarıydı. Ve şimdi son umudu da paramparça olmuştu. Kurtarıcısı - gelip onu bu kâbustan kurtaracağından emin olduğu kişi - başka bir robottan başka bir şey değildi.

Sonu muhtemelen aşçı olması gereken son Çoğalıcı gibi olacak, diye düşündü Anna ve ürperdi. Yemek masasındaki sahneyi hatırladı -Gorn her zaman onun "Son Yemek" dediği yemeği kendisiyle birlikte yemesi için ısrar ederdi. "Safra kesesi yahnisi" ya da aynı derecede korkunç bir şey sipariş etmişti ve Çoğalıcı ona kocaman bir tencere dolusu

Anna'ya sıvılaşmış çöp gibi kokan sarımsı kahverengi bir çorba. Yine de tüm Trollox yemekleri kötü kokuyordu, bu yüzden yemekte tam olarak neyin yanlış olduğunu bilmiyordu.

Her neyse, onu esir alan kişiyi öfkelenlendirmişti. Tencereyi talihsiz Çoğalı'ın kafasında kırmıştı. Üç kollu ve dört gözlü bir uzaylı türünün kopyası olan Çoğalı, kötü kokulu sıvı yumrulu yüzünden aşağı damlarken gözlerini kırptırarak öylece durmuştu.

Ama çorba kâsesini kırmak Gorn için yeterince iyi olmamıştı. Çoğalı'yı lime lime etmiş, parlak pembe kanı her yere fişkırmıştı. Çoğalı kanı Anna'ya Pepto Bismol gibi görünmüştü; küçükken midesi bulandığında annesinin ona verdiği pembe sıvı ilaç.

Masanın diğer ucundaki yerine oturmuş, kıpırdamaya korkarak, onu esir alan kişinin öfkelenmesini izliyordu. Sarımsı safra yahnisiyle karışan pembe kan, her zaman yemek yemekte ısrar ettiği süslü yemek odasını berbat bir hale getirmişti. Bir gün aynı şeyi ona da yapabileceği düşüncesi korkunçtu, hatta daha da kötüydü. Anna, onu parçalara ayırırken kendi kıpkırmızı kanının her yere sıçradığını hayal edebiliyordu; onun istediğini yapamadığı, ona arzuladığı şeyi veremediği için öfkeliydi...

Dur. Bunu düşünme. Düşünme.

Düşüncelerini ve geleceğe dair korkularını engellemeye çalışarak yatağın altına doğru kayd; şu anda var olmaya çalışıyordu. İçindeki yayıcı, hareket ettikçe onu öfkeyle oyuyordu ama garip bir şekilde bu yardımcı oluyordu. İçinde bir türlü ısınmayan soğuk metalin verdiği fiziksel acıya odaklanabiliyor, yakında başına gelebilecekleri düşünmek yerine rahatsızlığına konsantre olabiliyordu.

En azından bir haftalığına gidiyor, dedi kendi kendine. Onsuz koca bir hafta! Her gece yeni bir serpmeye makinesi yok! Ona katlanmak zorunda kalmayacağım.

Bana dokunmak... beni test etmek...

Ama bu düşünceler de düşünülmemeliydi. Tekrar yer değiştirdi, zihnini uzaklaştırmaya çalıştı, şu anda yaşamak için en iyi yer olan geçmişi düşünmeye çalıştı.

Keşke annesini tekrar görebilseydi! Keşke üvey babası Brex ile konuşabilseydi - ona haklı olduğunu söylerdi. Daha dikkatli olacağına yemin ederdi. O... o...

"Ah, kızım?" Gorn'un sol başının onu çağıran iğrenç sesi anılarını kesti.

Hayır... hayır... Anna sessizce kendi kendine inledi. Onu esir alan kişinin kendisini unutacağını, süslü sanat eserleri koleksiyonunu hayranlıkla seyretmekle meşgul olacağını ya da arkadaşlarıyla sarhoş olmaya gideceğini umuyor ve bunun için dua ediyordu.

"Kızım, hemen dışarı çık. Seni avlamak zorunda bırakma beni." Homurdanan ses giderek yaklaşıyordu.

*Bronz gözlü Çoğalıcı'yı görmek için dışarı çıkmamalıydım.
Gizli kalmalıydı!*

Ama yeni Çoğalıcı'nın bir robottan daha fazlası olduğunu düşünmüştü; onun hayalini kurduğu kişi olduğunu düşünmüştü. O zamanlar risk almaya değer gibi görünüyordu.

"Seni her zaman bulacağımı biliyorsun," diye homurdandı Gorn ve şimdi kapının hemen dışındaydı-Anna onu duyabiliyordu. Kendini küçük, sıkı bir topun içine sıkıştırdı, hasta hissediyor, görünmez olmayı diliyordu. Nereye saklanırsa saklansın, Gorn onu her zaman, *her* zaman buluyordu. Kokusunu her zaman alabiliyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve sonra onun haliya vuran ağır ayak seslerini duydu. Onunla birlikte odadaydı. Birden yatak

Eteği havaya kalktı ve biri sidik sarısı, diğeri kan kırmızısı iki çift parlayan göz ona baktı.

"Eğer seni dışarı sürüklememe neden olursan senin için daha kötü olacak," diye hırladı sol kafa.

"O haklı, çık ortaya aptal kız!" diye tısladı sağdaki.

"Lütfen!" Anna kendini daha sıkı bir top haline getirdi. "Lütfen, şu anda daha büyüğünü alamam! Daha buna bile alışamadım. *Acıtıyor.*"

"Aletimi içine sokarsam ve yeterince açılmazsan çok daha fazla acıyacak, kızım," diye tersledi sol kafa. "Şimdi buraya gel yoksa belaya girecek!"

Anna inleyerek yatağın altından sürünerek çıktı. Daha dışarı çıkmadan, onu kaçıran kişi elbisesinin arkasından tutmuş ve ona dik dik bakmak için yukarı doğru sürüklüyordu.

"Benden kalkma kızım, bundan hoşlanmadığımı biliyorsun," diye uyardı sol baş.

Sonra onu koridordan aşağı, kendi yatak odasına sürükledi. Anna gözlerini kapadı ve zihnini boşaltmaya çalıştı.

Yakında bitecek, dedi kendi kendine. *Yakında bitecek, yakında bitecek. Sadece ses çıkarma, bundan ne kadar nefret ettiğini bilirsin. Yakında bitecek... Yakında bitecek... Yakında bitecek...*

Beşinci Bölüm

Dark hazırlık çalışmalarını bir anlığına durdurdu ve başını kaldırıp dinlemeye başladı. Bir şey mi duymuştu? Yumuşak bir çığlık mı? Yoksa bu onun hayal gücü müydü? Bekledi ama ses tekrarlanmadı.

Başını sallayarak, o gece planladığı akşam yemeği için kan kökünü doğramaya geri döndü. Kendi aşçı yamağı olmak zaman alıyordu ama umurunda değildi; *paha* biçilmez kristalin kopyası kendisine teslim edilene kadar *Shannom-rah*'ı korumaktan başka yapacak pek bir işi yoktu.

Yemeği hazırlayıp yemeğe başladı ve sonra başka işler için etrafına bakındı. Akli doğal olarak kıza gitti - adını bile bilmiyordu. Kız iyi miydi? Gorn ona ne yapmıştı? Korkunç olasılıkları aklından çıkarabilmeyi diledi ama çıkmadılar.

Peki, ona henüz yardım edemeyeceğine göre, ikisi buradan çıkana kadar hayatını daha katlanılabilir kılmak için ne yapabilirdi?

Cevap hemen aklına geldi, onu besleyebilirdi. Bir zamanlar Elit bir kadınmiş gibi yüzünde dolgunluğun gölgesi vardı - Tanrıça tarafından ekstra cömert kıvrımlarla kutsanmış bir kadın. Ama gözlerinde ve yanaklarında bir çukurluk vardı, sanki son zamanlarda iyi beslenememiş gibiydi. Trollox yemekleri iğrenç olduğundan ve Gorn'un ona farklı bir şeyler getirecek kadar düşünceli olduğunu hayal edemediğinden şaşırtıcı değildi.

Soğuk hava deposuna giden Dark, bir insanın yemekten hoşlanabileceği her şeyi aradı. Ana Gemide sadece birkaç hafta geçirmişti ama her zaman olduğu gibi yeni bir mutfak hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istiyordu. Bu yüzden orada geçirdiği kısa süre içinde birkaç tarif öğrenmeyi başarmıştı.

Yine de çizburger ya da patates kızartması yapmak için gerekli malzemeleri yoktu. Ya da pizza, köri, suşi ya da uzaktan Dünya yemeklerine benzeyen herhangi bir şey. Daha sonra ihtiyacı olan yiyecekleri sipariş edebilirdi - bir e-klipte form bulmuştu ve mutfak için ihtiyaç duyduğu her şey için elektronik olarak sipariş gönderebilirdi. Ama *şimdi* kıza bir şeyler yapmak istiyordu.

Tam umutsuzluğa kapılmak üzereydi ki Ry'gle'ın tatlılığıyla meşhur sert kabuklu mor yer elmalarından buldu. Kaşlarını çattı, onları elinde tarttı. Şimdi ne yapabilirdi? Ne yazık ki Dünya yemeklerine benzeyen bir şey değil, ama en azından iyi, besleyici ve lezzetli bir şey. Kokusu ve tadı iştah açıcı olan ve Trollox mutfağıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şey.

Yer elmalarının kabuklarını soyup küp küp doğradı ve tuzlu suda kaynamaya bıraktı. Yumuşadıklarında ezerek macun haline getirdi ve yumurta ile ksilom balı ekledi. Neyse ki dolapta maya ve bir çeşit fındık unu da vardı. Dark hepsini parlak mor bir hamur oluşana kadar karıştırdı. Hamuru kabarmaya bıraktı, indirdi ve tekrar kabarmaya bıraktı. Sonra bir somun haline getirdi ve soğuk hava deposunun arka tarafında bulunduğu tatlı handa tereyağı ile üstünü fırçaladı.

Saat altı olduğunda -Gorn'un akşam yemeği için belirlediği saat- tüm mutfak pişen ekmeğin cennet gibi kokusuyla dolmuştu. Elbette Trollox yemeklerinin mide bulandırıcı kokularıyla da mücadele etmek gerekiyordu ama Dark yaptığı güveç tenceresinin kapağını mümkün olduğunca kapalı tuttuğu için bu kokularla fazla uğraşmak zorunda kalmıyordu.

Rigelus Prime'daki restoranında, eski mutfağında bulunan havalandırma davlumbazlarını diledi. Kötü kokuları emecek kadar güçlüydüler ve düzenli insansı müşterilerinden hiçbirinin Trollox müşterileri için yaptıkları yemeklerin kokusunu bile almamasını sağlıyorlardı.

Havalandırma olmadan tek yapabildiği tencerenin kapağını açık tutmak ve bir pencere açarak atmosfer kubbesinin altındaki havayı sirküle eden yapay esintinin bir kısmının mutfağa girmesine izin vermektir.

Saat tam altıda Gorn devasa yemek masasının başındaki yerinde oturuyordu. Ayak ucunda da yüzü morarmış gizemli kız oturuyordu. Dark, Trollox'a kocaman bir güveç tası servis ederken, kızın o morluğu nasıl aldığını merak etti. Yeni efendisinin devasa yumruklarından birinden geldiğine dair her şeyine bahse girerdi.

Bu düşünce dişlerinin yeniden öfkeyle sivrilmesine neden oldu ve onu uzaklaştırmaya çalıştı. Onu kurtarmak için elinden geleni yapacaktı ama bu arada yapabileceği tek şey onu beslemektir.

Ona içinde birkaç dilim tatlı mor yer elması ekmeği, küçük bir tabak tereyağı ve bir kaşıkla küçük bir kâse bal bulunan bir tabak sundu. İri mavi gözleri adamın kendisine ne ikram ettiğini görünce irileşti ve Dark'a soru sorarcasına baktı.

Gorn onlara bakmadığı için, Dark ona gülümsemesine izin verdi - her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için ağzının sadece bir köşesini yukarı kaldırdı.

"Sizin için, Hanımefendi," dedi alçak bir sesle. "Umarım iştahla yersiniz."

"Ben... Ben yapacağım. Teşekkür ederim." Taze pişmiş yer elması ekmeğinden bir dilim aldı ve deneysel bir şekilde ısırdı. Gözleri daha da büyüdü. "Oh-bu çok lezzetli! Tadı ballı çörek ile balkabağı ekmeği arası bir şey gibi."

"Bu yemekleri bilmiyorum," dedi Dark dürüstçe - Ana Gemi'ye yaptığı ziyarette Dünya mutfağının yüzeyini ancak çizmişti. "Ama umarım beğenirsiniz."

"Bu harika." Bir ısırık daha aldı ve sonra dilimin geri kalanına tereyağı sürmek ve üzerine bal sürmek için bir an durdu. Kadın

Tam üçüncü bir ısırık için dudaklarına götürüyordu ki Gorn'un sol başının tok sesi onu durdurdu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu, kızın elinde tuttuğu mor yer elması ekmeğine ters ters bakarak. "Sen, güzel çocuk, benim yetiştiricime ne servis ediyorsun?"

"Bağışlayın beni Usta, ama o bir insansı olduğu için, tıpkı sizin için Trollox mutfağı hazırladığım gibi, ona da insansı yemekler yapmam gerektiğini düşündüm," dedi Dark kayıtsızca.

"Yanlış düşünmüşsün, tatlı çocuk!" Gorn öfkeli görünüyordu - aslında öfkelenmeye tehlikeli derecede yakındı. "Bir Trollox varisi doğurmak için Trollox yemeği yemesi gerekir. O pisliği götürün ve ona benim tabağımdan servis yapın!"

Güveci doğrudan kâseden içerken zaten salyalarını akıttığı tencereye başıyla işaret etti.

"Elbette efendim," dedi Dark hemen. "Bağışlayın beni. Ama sizden bir şey almaya gerek yok, tencerede hâlâ biraz güveç var."

Bunu yapmaktan nefret etmesine rağmen, taze yer elması ekmeğini çıkararak götürdü ve kıza küçük bir kâse Trollox yahnisi getirdi. Kadının kokudan irkildiğini gördü ve onu suçlamadı. Tabağı kızın önüne koymak için eğilirken mırıldandı,

"Merak etme, eğer yapabilirsen Son Yemek'ten sonra mutfağa gel ve sana ekmeği vereyim."

Kızın gözlerinin tekrar büyüdüğünü gördü ama kız sadece ona verdiği kaşığı aldı ve kötü kokan yahniden bir ısırık alıyormuş gibi yaptı. Dark onun yanına gelip gelemeyeceğini merak etti; eğer gelebilirse somunun geri kalanını ona yedirebilirdi. Ve belki de ona güvenmeye başlamasını , böylece giderken onu da yanında götürebilirdi.

* * * * *

Anna ne düşüneceğinden emin değildi. Daha önce hiç bir onunla bu şekilde konuşmamıştı. Onlarla sık sık sohbet etmeye çalıştığından değil. Çoğunlukla Gorn'lar yemek pişirmek ve temizlik yapmak için birden fazla kolu olan uzaylı görünümlüleri ve sevişmek için de bariz seks bebeklerini satın alırlardı.

Bir keresinde tamamen yalnızlıktan seks bebeklerinden biriyle arkadaş olmaya çalışmıştı. Oyuncak bebek pek konuşmuyordu ama görünüşe göre iyi bir dinleyici olmaya programlanmıştı ve Anna kendini ona başından geçen her şeyi anlatırken bulmuştu - nasıl kandırıldığını, kaçırıldığını ve satıldığını... Tüm bunlar olurken seks bebeği sempatik bir şekilde başını sallamış, gözleri Anna'nın yüzüne sabitlenmişti.

Neredeyse gerçek bir insanla konuşmak kadar iyiydi - ya da o korkunç evde kimsesi olmayan Anna'ya öyle geliyordu. Kızıl saçları ve kızarmış yanakları nedeniyle "Rosie" adını verdiği seks robotuyla konuşmak için birkaç kez geri dönmüştü. Ama sonra, yeni "arkadaşını" görmeye gittiği üçüncü seferde, Gorn da oradaydı.

Anna hala kapının girişinde durduğunu, devasa Trollox'un bebeği kelimenin tam anlamıyla parçalara ayırmasını izlerken dehşet içinde donup kaldığını hatırlıyordu.

Onu arkadan kavıyor, devasa, siğilli aletini böylesine büyük bir kolan için çok küçük görünen bir açıklığa sokuyordu. Yine de oyuncak bebek şikâyet etmiyordu; görünüşe göre cinsel hazzı taklit etmek için bir dizi tiz ses çıkarıyor ve inliyordu. Dizlerinin üzerindeydi ve Gorn kollarını tutarak kendisine doğru çekiyordu.

"Sikeyim! Çok sıkı!" Gorn homurdanarak kalçalarını ileri itti ve tüm gücüyle seks robotunun içine daldı.

Birden kollarından biri koptu.

Parlak pembe kanı her yere fişkırmasına rağmen bebek yine de şikâyet etmedi. Gorn da pompalamayı durdurmamıştı. O sadece

onun yerine arkada at kuyruğu şeklinde toplanmış uzun kızıl saçlarını tuttu.

"Bir tane daha kırdın!" diye yakındı sağ kafa - Anna'nın zihninde "Hisser" olarak adlandırdığı kafa.

"Kapa çeneni," diye homurdandı sol kafa -ya da Anna'nın düşündüğü şekliyle "Growler". "Her zaman daha fazlasını satın alabiliriz. Kapa çeneni ve sikiş!"

Konuşurken, özellikle sert bir itiş daha yaptı ve seks robotunun saçını çekti. Bu kez kafası koptu, tıpkı Anna'nın küçükken Barbie'lerinin kafalarının koptuğu kadar kolay koptu, diye düşündü, kendini hasta ve titrek hissederek. Yine de izlemeyi bırakmadı - Gorn'un "sikiş odasında" olanlar gözlerini ayıramayacağı kadar korkunçtu.

Onu esir alan kişi, ölmekte olan bir böcek gibi cüssesinin altında kasıla kasıla titreyen başsız, sızıntı yapan seks botunu sürmeye devam ederken, tek düşünebildiği şey şuydu,

Bu ben olabilirim. Eğer kaçmazsam ben olacağım.

Ama nasıl? Buraya gelmek için onu bir solucan deliğinden geçirmişti ve o "buranın" nerede olduğunu bile bilmiyordu. Bir uzay gemisini nasıl uçuracağını da bilmiyordu - üvey babası Brex ona öğreteceğine söz vermişti ama oldukça karmaşıktı ve kaçırılmadan önce sadece temel bilgilerin üzerinden geçmişti. Yani Gorn'un gemilerinden birini kaçırıp gecenin köründe kaçmasının hiçbir yolu yoktu.

Hayır, Lazlo'ya güvenmek ve annesiyle üvey babasını dinlememek gibi kendi aptallığı sayesinde burada yaşamak zorunda kalmıştı. Ve burada da öleceğinden umutsuzca korkuyordu.

Belki de ölmeden önce en azından o mor ekmekten biraz daha alabilirdi. Gorn'a servis edilen tüm yiyecekler iğrenç kokup iğrenç göründüğünden ve mümkünse tadı daha da kötü olduğundan, uzun, çok *uzun* zamandır tattığı en iyi şeydi.

Yine de siyah saçlı Çoğalı'ya güvenmeli miydi? Anna kötü kokan yahniden bir ısırık daha alıyormuş gibi yaptı ve seçeneklerini tarttı. Daha önce bir adama güvenmiş ve ihanete uğramış, kullanılmış ve hatırlamak istemediği şekillerde incinmişti. Tanımadığı yabancı bir erkek onu mutfığa yalnız gelmeye davet etmişti; bir mil öteye kaçması gerekiyordu.

Ama o bir Çoğalı olduğu için güvende olacağından eminim, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. Lazlo'nun yaptığı gibi sana zarar veremez-aşağıda herhangi bir ekipmanı bile yok.

oğalı'nın kalçaları arasındaki pürüzsüz, tüysüz, bronz teni düşündü ve biraz rahatladığını hissetti. Evet, mutfaktaki lezzetli mor ekmekten daha fazla almak için teklifini kabul etmesi mümkün olmalıydı. Yine de güvende olmak için kapıya yakın bir yerde duracak ve ihtiyaç duyması halinde bir kaçış yolu olduğundan emin olacaktı.

Erkeklerle olan güvensizliğini zor yoldan öğrenmişti ve bu dersleri tekrarlamaya niyeti yoktu - koyu saçlı Çoğalı gibi görünüşte güvenli bir erkekle bile.

Altıncı Bölüm

Dark mutfakta endişeyle bekledi, kızın teklifini kabul edip etmeyeceğini merak ediyordu. Akşam yemeğini olabildiğince dağınık bir şekilde bitirdikten kısa bir süre sonra Gorn, Dark'ın Trollox dilinde "arkadaşlar" anlamına geldiğini düşündüğü "drewg" leriyle içmeye gideceğini duyurdu - tabii eğer arkadaşları olduğu söylenebilirse. Eski restoranının Trollox müşterilerinden kulak misafiri olduğu konuşmalara bakılırsa, çoğunlukla cinsel fetih ve ganimet edinme hikâyeleriyle alt etmeye çalışıyorlardı.

Temizlik Replikantı gelip gitti, tencere ve tavaları fırçaladı ve ertesi gün için her şeyi pırıl pırıl bıraktı. Dark tam pes edip e-klip'e bakmak ve yarınki teslimat için sipariş vermek üzere yerleşmişti ki mutfağa açılan metal kapının hafifçe duydu.

Heyecanla başını kaldırdığında, kapının hemen içinde duran kızını gördü. Kızın yüzünde korkmuş bir hayvan ifadesi vardı ve yanlış bir şey yaparsa ya da söylerse hemen kaçacağını hissetti.

"Alo?" Sesi yüksek ve kararsızdı. "Geldim çünkü... mor ekmekten daha fazla olduğunu söylemiştin? Şimdi kötü bir zaman mı?"

Kız çoktan geri çekilmeye başlamıştı ve Dark hemen bir şey söylemesi gerektiğini, yoksa onu kaybedeceğini biliyordu.

"Elbette daha fazla ekmeğim var Hanımefendi," diyerek küçük masadaki yerinden usulca kalktı ve soğuk üniteye gitti. "Özellikle sizin için yaptım."

"Yaptın mı? Hımm...bu pek...yani, neden böyle bir şey yapasın ki?" Mutfğa doğru bir adım atmıştı ama eli hâlâ sallanan metal kapının üzerindeydi, her an kaçmaya hazırdı. "Yani, neden bir Çoğalcı bana özel bir şey yapacak kadar önemsesin ki? Sen bir Çoğalcısın, değil mi?" diye aceleyle devam etti, gözleri geniş ve kararsızdı. "Yani, *tabii ki öylesin*," diye kendi sorusuna cevap verdi. "Gorn seni yarattığında bana gösterdiğini hatırlıyorum. Bana bir... bir... olmadığını göstermiştin." Adamın kasıklarını işaret etti ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim, söylemeye çalıştığım şey senin bir Kopya olduğunu *biliyorum*, aksi takdirde burada olmazdım."

"Peki neden olmasın?" Dark sesini nötr tutmaya çalıştı. Ona kendisiyle ilgili gerçeğı söylemeyi umuyordu ama kız o kadar ürkmüş görünüyordu ki bir şey söylemeye korkuyordu.

"Çünkü erkekler -erkekler- *berbattır*," dedi içtenlikle. "Bunu zor yoldan öğrendim-ne kadar iyi görünürlerse görünsünler, onlara güvenemezsin. Üzerinize alınmayın," diye ekledi çabucak. "Erkek gibi *görünmeye* çalıştığını biliyorum, ama erkek olmadığın için *gerçekten* çok mutluyum."

Dark buna ne diyeceğinden emin değildi.

"Efendimiz güveninize ihanet mi etti?" diye sordu sonunda, onu konuşmaya çekmeye çalışarak -ona neler olduğunu biraz olsun öğrenmek için.

"Gorn mu? Hayır." Ellerine baktı. "Hayır, beni satın aldığında benden tam olarak ne beklediğini söyledi," dedi alçak bir sesle. "Her şey bittiğinde gitmeme izin vereceğini söylüyor ama ben... hayatta kalabilir miyim bilmiyorum. Ama bu konuda konuşmak istemiyorum," diye hızla ekledi ve tekrar başını kaldırdı. "O ekmekten biraz daha var mı demiştin? Tadı gerçekten harika."

"Beğendiğimize sevindim Hanımefendi. Biraz beklerseniz sizin için ısıtabilirim, sıcak tadı çok daha güzel," dedi Dark ona. Ayrıca onu bir süre daha mutfakta tutmak için de bir bahanesi olacaktı.

"Şey... tereyağı erise iyi olurdu." Mutfağa doğru biraz daha ilerledi. "Sıcakken ve balla kaplıyken tadına bakamadığım çok hayal kırıklığına uğradım."

"Sizin için hazırlamaktan mutluluk duyarım."

Dark tüm somun tepsisini konveksiyonlu ısıtıcıya koydu ve hızlı ayarladı. Ardından tereyağı, bal, tabak ve bıçağı için hazırlamakla meşgul oldu. Bunları o gelmeden önce çalıştığı küçük masanın koydu, sanki yemek yerken kalıp kendisiyle konuşacağını varsayıyordu - en azından öyle umuyordu.

Isıtıcı çaldı ve ekmek tavaasını çıkardı. Ekmek, eğer mümkünse, taze piştiği zamankinden bile daha güzel kokuyordu; zengin, mayalı ve sıcak. Dark bir dilim de kendisi yemek isterdi ama Çoğalcı statüsü kızın gözünde hâlâ biraz şüpheli görüldüğü için bunu başarabileceğinden emin değildi. Ayrıca, pek çok şef gibi onun da insanları beslemeye ihtiyacı vardı ve kız umutsuzca beslenmeye muhtaç görünüyordu.

"Gel." Somun tavaasını küçük masaya getirdi ve tabağa koymak için bir dilim kesti. "Ye."

"Um..." Kadın alt dudağını ısırdı ve adam ona dokunmasa da korkusunu hissedebiliyordu. Korku ve acı, *çok fazla* acı. Başka biri olsa, yeteneğinden -ya da lanetinden- gelen uyarı onu temkinli yapardı. Ama bu kız onu daha çok kendine çekti. Onu tanımayı umutsuzca istiyordu. Belki de onu gördüğü rüyadan kaynaklanıyordu ama ona yaklaşması, ona elinden geldiğince yardım etmesi gerektiğini güçlü bir şekilde hissediyordu.

"Lütfen Sahibem," dedi yumuşak bir sesle, bir Çoğalcı gibi konuşmaya çalışarak. "Size asla zarar vermeyeceğime yemin ederim. Hizmet etmek ve korumak için buradayım, hepsi bu." "Yavaşça küçük masaya doğru ilerledi ve oturdu.

Hacimli siyah cübbesi etrafında . Sanki canı yanıyormuş gibi yürüyordu.

O da öyle yaptı ve aynı şekilde oturdu - sanki çok hızlı oturarak kendine zarar verebilirmiş gibi ihtiyatlı bir şekilde.

Dark kızın ona karşı hâlâ temkinli olduğunu düşündü ve tehditkâr görünmemeye çalışmayı sürdürdü. E-klipsi aldı ve ertesi gün için sipariş vermeye devam etti, ancak kızın alçaltılmış kirpiklerinin altından onu izlediğini hissedebiliyordu. Sonunda onun için kestiği ekmek dilimine yağ sürmeye başladı ve üzerine biraz bal gezdirdi.

Bir ısırık aldı ve gözleri yuvalarından . "Mmm..."

Küçük mutluluk iniltisi Dark'ın kalbini ısıttı. İnsanların yemekten keyif aldığını görmek hoşuna gidiyordu ve kız da kesinlikle keyif alıyordu.

Geçtiğimiz beş yıl içinde, başkalarının kendi hazırladıklarını yemelerini ve bundan zevk almalarını izlemenin keyfini neredeyse unutmuştu. Bayan Hellenix bazen sözlü olarak bazen de acı veren bir kırbaçla sık sık eleştirmesine rağmen yemeklerini hiç övmemişti. Pişirdiği ve fırınladığı şeylerle insanları hâlâ memnun edebileceğini ve besleyebileceğini hatırlamak iyi gelmişti.

"Hoşunuza gitti mi, Hanımefendi?" diye mırıldandı, başını kaldırıp ona bakarak.

"Benim zevkime göre mi? Ağzıma koyduğum en iyi şey sayılır." Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Benim için yaptığın için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti," dedi Dark dürüstçe. "Damak tadınıza Trollox yemeğinden daha uygun olabileceğini düşündüm."

"Bu konuda doğru düşünmüşsün." Kadın titredi. "Özür dilerim, çünkü akşam yemeğinde o yahniyi yaptığını biliyorum, ama *berbat* kokuyordu. Bunun kadar güzel değildi." Ekmekten bir ısırık daha aldı.

"Trollox'un bizden, yani diğer insansılardan farklı zevkleri var," diye düzeltti kendini Dark, kızın sürçmesini fark etmemiş olmasını umarak. "Hanımefendi," diye ekledi.

"Bu oldukça açık." Bir ısırık daha aldı ve parmak uçlarındaki balı yaladı. "Ve bana 'Hanımefendi' demek zorunda değilsin. Ben hiç kimseyim, gerçekten."

"Senin adın ne?" Dark kendini sormaktan alıkoyamadı. Onu tanımak, hakkında her şeyi bilmek istediğini kuvvetle hissediyordu.

"Anna." Başını kaldırıp ona baktı. "Seninki ne? Ya da... senin var mı? Çoğalcıların isimleri var mı?"

"Dark. Benim adım Dark," dedi ve selamlamak için elini uzattı.

Bir süre ona baktı, sonra elini dikkatle onun elinin içine koydu. Dark koluna kadar yayılan bir karıncalanma hissetti ve onu buraya getiren o zorlayıcı rüyada gördüğü kızı tekrar düşündü.

Mirasının bir parçası olarak Kara Şifacı olmasaydı, bunun bir tür Rüya Paylaşımı olduğunu düşünebilirdi ama bir Kara Şifacının, hatta yarı Kindred olanın bile gelecekteki eşiyle ilgili rüyalar görebildiğini hiç duymamıştı. Kendisi de yakın zamana kadar gelecek umudu olmayan bir köle olduğu için kıza karşı bir şeyler hissediyor olmalıydı.

Onun ince, solgun, kendininkinden çok daha küçük elini bir an için tuttu ve sonra bırakmak istemeden çok önce bıraktı - hâlâ onu korkutmamaya çalışıyordu.

Kız-Anna da bir şeyler hissetmiş gibiydi. Sanki anlamaya çalışıyormuş gibi eline baktı.

"Karanlık bir Çoğalcı için tuhaf bir isim gibi görünüyor," dedi sonunda. "Ve... sen gördüğüm diğer Çoğalcılara hiç benzemiyorsun."

"Ben... yeni bir modelim." Çoğalcı olduğu konusunda yalan söylemeye devam etmekten hoşlanmıyordu ama Anna'nın hâlâ burada olmasının tek nedeninin bu olduğu çok açıktı.

Büyük malikanenin bir yerinde ondan uzakta saklanmak yerine burada onunla oturuyordu.

"Şey... sana yakışmış. Seni kesinlikle yakışıklı yapmışlar." Yumuşak mavi gözleri adamın yüzünde gezindikten sonra tekrar ellerine kayd ve adam kızın yanaklarının kızardığını görebildi.

"Teşekkür ederim." Dark onun utangaç iltifatından etkilendi. Köle olarak tutulduğu son beş yıl boyunca, yüz hatlarının keskinliği ve şaftının uzunluğu hakkında sık sık yorum yapan Mistress Hellenix ve arkadaşları tarafından miniciklanmıştı. Böyle bir muamele onu nesneleştirilmiş hissettirmişti... kirli. Ama Anna'nın yumuşak sesi ve utangaç kızarıklığı kalbini ısıtmış gibiydi. O da tıpkı kendisi gibi bir köleydi ve onu kurtarmak için can atıyordu.

Ama önce onun güvenini kazanmalıydı.

"Sen de çok güzelsin Anna," dedi nazıkçe ve içtenlikle. Uzanıp ona tekrar dokunmak istedi - belki de sadece parmak uçlarını yanağının yumuşak teninde gezdirmek. Ama ne kadar arzulasa da bunun dokunmak için uygun bir zaman olmadığını hissetti.

Kızın tekrar kızarıp teşekkür etmesini ya da kekeleyip dilinin tutulmasını bekliyordu ama Anna onu şaşırttı.

"Hayır, değilim," dedi başını sallayarak. "Hiç de güzel değilim. Çok iriyim - annemin dediği gibi 'hoşa gidecek kadar tombul'. Beni bu karmaşanın içine sokan da bu oldu zaten."

"Ben...anlamıyorum."

Ana Gemide tanıştığı insan kadınların çoğundan daha uzun olmasına rağmen, Dark onun mükemmel bir boyda olduğunu düşündü. Kendisi de bir metre boyunda olduğu için, çok daha kısa bir kadınla iletişim kurmak zor olurdu. Ve "hoş bir şekilde dolgun" kısmına gelince, oradaki itirazı hiç anlamadı. Bir Elit

en güzel dişi türüydü - neredeyse tüm Kindredlar bu konuda hemfikirdi, ancak İkiz Kindredların onlar için özel bir fetişi vardı.

"Hayır, sen anlamazsın." İcini çekti. "Ne kadar insan gibi davransan da sen sadece bir Kopyasın."

Dark gerçeğe olabildiğince yakın durmaya çalışarak, "Aslında ben bir Kindred'a, bir Kan Kindred'ına benzetildim," dedi. Kara Şifacı mirası ona bu armağanı/ laneti vermişti ama Kindred DNA'sı her zaman doğru üremişi ve siyah saçları ve bronz gözleri dışında gerçek bir Kan Kindred'ın yapısına ve kas yapısına sahipti.

"Bir Kan Akraba mı?" ilgiyle ona baktı. "Üvey babam Brex bir Canavar Kindred'dı. Annem onunla bir tür yıkım konusunda danışmanlık yapmak için Dünya'ya geldiğinde tanıştı - bir mühimmat uzmanıydı," diye açıkladı. "Evlendiklerinde on beş yaşındaydım ve sonra hepimiz onun işi için gezegen dışına taşındık ve işte... ben buradayım." Korkunç Gorn'un tutsağı haline nasıl geldiğinin tüm açıklaması buymuş gibi omuz silkti.

Dark bu hikâyede daha fazlası olduğunu hissetti - çok daha fazlası. Ama Anna bunu görmezden gelmeyi seçtiği için, onu kendi haline bırakmaya karar verdi.

"Dünyalı mısınız o zaman?" diye sordu.

Ekmeğinden bir ısırık daha aldı ve başını salladı.

"Mm-hmm. Aslında. Yine de uzun zamandır eve gitmedim." Mavi gözleri hüznlendi. "Keşke şimdi orada olsaydım."

"Eminim biliyorsundur," dedi Dark usulca. Anna'nın ağlayıp ağlamayacağını merak ediyordu; kederinin ve kaybının patlamak üzere olan bir yağmur bulutu gibi aralarında dolaştığını hissedebiliyordu. Ama Anna bir şekilde kendine hâkim oldu ve gözyaşlarını geri çekti.

"Şey... ekmek için tekrar teşekkür ederim," dedi ve kırıntılar dışında boş olan tabağına başını sallayarak baktı. "Hepsini yediğime inanamıyorum. Sanırım artık gitsem iyi olacak."

"Bekle." Dark onu yanında tutmak için elini kızın koluna koymaktan kendini alıkoymak zorunda kaldı.

"Ne oldu?" Sandalyesinin kenarında duruyordu, her an kalkıp gitmek üzereydi.

"Bir dilim daha istemez misin?" diye sordu ona. "Ve bana yarın ne yemek istediğini söyler misin?" E-klipte başını salladı. "Şimdi teslimat için malzeme siparişi veriyorum."

Anna iç geçirdi. "İkinci ekmek parçasına evet - muhtemelen ağzıma attığım en karbonhidratlı şey ama bu noktada umurumda değil - alabilseydim bir avuç dolusu karbonhidratı önden yüklerdim. Ne de olsa kimse beni bir daha görmeyecek ki nasıl görüldüğümle ilgilensin."

Kaderci sözleri Dark'ı rahatsız etti.

"Seni görüyorum," diye işaret etti. "Ve beslenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun - ki bu benim işim. Lütfen bana ne istediğini söyle, sadece birkaç Dünya tarifi biliyorum ama bana tarif edersen istediğin her şeyi yapmaya çalışırım."

Başını iki yana salladı. "Bana ne yaptığın önemli değil, Gorn onu yememe izin vermez. Sadece o korkunç Trollox yemeğini yememi istiyor." Ürperdi.

"Bunu bana bırak," dedi Dark kararlı bir şekilde. "Ne istiyorsan bana söyle. Masaya geldiğinde sipariş ettiğiniz yemek gibi *görünmeyebilir* ama tadı onun gibi *olacak*."

"Yani benim için ayrı bir yemek yapacaksın ve sonra onu Trollox yemeği gibi görünecek şekilde kamufle mi edeceksin?"

Dark başını salladı. "Fikir bu."

Ona inanamayarak baktı. "Ama... neden? Neden bu kadar zahmete girdin?"

Çünkü seni rüyamda gördüm, demek istedi. Çünkü sen beni çağırdın, bilmesen de.

Onun yerine "Meydan okumayı severim" dedi.

Anna başını salladı. "Trollox yemeği pişirmenin zaten zorlu bir iş olduğunu tahmin ediyorum."

"Aslında oldukça basit bir mutfak," dedi Dark. "Bir sürü organ eti ve vücut sıvısı. Kan, safra... balgam... bu tür şeyler."

"Ugh!" Yüzünü buruşturdu, küçük burnu onu neredeyse sevimli gösterecek şekilde kıvrıttı.

"Üzgünüm ama bu doğru." Bir an için bir gibi davranmayı unutarak alaycı bir şekilde sırıttı. "Çeyrekteki en lezzetli yemek sayılmaz ama yapması da o kadar zor ."

"İşinizi hiç kıskanmıyorum," diye belirtti. "Kokulara nasıl dayanıyorsun?"

Omuz silkti. "Buna alışıyorsun. Eski lokantamda -yani çalıştığım lokantada- havalandırma davlumbazları vardı ve havayı emerdi. Burada saksıların kapağını mümkün olduğunca kapalı tutuyorum ve bir pencere açıyorum. İçeri giren bitkilerin kokusu güzel oluyor."

"Evet, dışarıdaki bahçe gerçekten çok güzel. Bana biraz Dünya'da yaşadığım yeri hatırlatıyor - Florida diye bir yeri." Anna'nın gözleri sanki bir daha dönmeyi hiç beklemediği, çok sevdiği bir yeri hatırlıyormuş gibi yumuşadı. "Sub-tropikal bir iklim vardı, bu yüzden her yerde her şey yabani olarak yetişirdi - her zaman çok yeşildi."

Dark düşünmeden önce, "Belki birlikte bahçeyi gezmeye gidebiliriz," diye önerdi. "Yani, bitkilerin tadını çıkarmak için," diye ekledi, oldukça beceriksizce.

Ona sert bir bakış attı. "Eğer gerçek bir erkek olsaydın beni yalnız bırakmaya çalıştığını düşünürdüm, biliyor musun?"

"Sizi kırdıysam özür dilerim." Dark başını salladı. "Ben sadece... uzun zamandır burada değilim ve evin dışını görmek istiyorum."

Bir an düşünür gibi oldu.

"Pekâlâ, seninle geleceğim," dedi sonunda. "Ama sadece sen bir Çoğalcı olduğun ve bana zarar verecek ekipmana sahip olmadığın için." Başıyla adamın kasıklarını işaret etti. "Ve sadece Gorn şu anda olduğu gibi uzaktayken gidebiliriz. Seni evin dışında yakalarsa çok ama çok sinirlenir ve kaçmaya çalıştığını düşünür." Morarmış yanağını işaret etti ve iç çekti. "Gidecek hiçbir yer olmamasına rağmen."

"Sana vurdu mu?" Dark bundan şüphelenmişti ama şimdi içinde yükselen öfkeyi ve tahmininin doğrulanmasıyla sivrilen dişlerini hissediyordu.

Sert bir şekilde güldü.

"Bu mu? Bu ancak bir aşk dokunuşu. Bir de seks botlarına ne yaptığını görmelisin - sırf sevişmek için satın aldığı Çoğalcılara."

Bu kelime onun ağzından çirkin ve alaycı bir şekilde çıkmıştı ama Dark konuşurken onun mavi gözlerindeki acıyı ve korkuyu görebiliyordu.

"Onlara ne yapıyor?" diye sordu alçak bir sesle, ama tahmin edebileceğini düşünüyordu.

Yüzündeki alaycılık yerini çıplak bir ifadeye bıraktı.
Korku.

"Onları öldürüyor, parçalara ayırıyor," diye fısıldadı, sanki bu sözler neredeyse söylenemeyecek kadar korkunçtu. "Onu bunu yaparken gördüm."

Arkadaş olmaya çalıştığım son oğalıc1."

Birden ayağı fırladı ve geri çekilmeye başladı.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" Dark sordu. "Bana yarın ne yemek istediğini söylemedin." Onu ikna etmek umuduyla e-klip'e anlamlı bir şekilde dokundu ama artık ikna edemeyeceğı belliydi.

"Burada olmamalıydım," dedi, gözleri vahşiydi. "Seninle arkadaş olmamalıyım. Bu sadece Gorn sana kızdığında işleri daha da zorlaştıracak ve... ve..." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim, ekmek için teşekkür ederim."

"Ama-" Dark sandalyesinden kalktı, bir elini ona uzattı ama o çoktan geri çekilmeye başlamıştı.

"Özür dilerim!"

Sonra koşmaya başladı, metal kapı arkasından sallanarak gözden kayboldu. Dark nefesinin altında usulca küfretti. Kız gitmişti ve bu konuda yapabileceğı hiçbir şey yoktu. Peşinden giderse onu sadece korkuturdu. Onun gitmesine izin vermeli ve daha sonra geri dönüp kendisiyle konuşmasını sağlayabileceğini ummalıydı.

Hayal kırıklığı içinde bir elini saçlarında gezdirerek sandalyesine geri çöktü. Bunun mantıklı olmadığını biliyordu ama Anna'yı daha iyi tanımayı umutsuzca istiyordu. Onu nasıl geri getirebilirdi?

E-klips eline değdi ve yemek siparişine bakarken cevabını bulduğunu anladı. İlk onu ona çeken neydi? Yemek

-Onun için kendi elleriyle yaptığı iyi, besleyici yiyecekler. Anna'nın bedeni Trollox'un iğrenç yemekleriyle açlıktan ölüyordu... ve ruhu da arkadaşlığa açlık çekiyordu - bunu onunla konuşurken anlayabiliyordu. Gerçekten de oğalıcılardan biriyle arkadaş olmaya mı çalışmıştı? Ne kadar yalnız olmalıydı!

Dark onu beslemek istiyordu - hem bedenini hem de ruhunu. Bir kez daha bunun mantıklı olmadığını biliyordu -bu rahatlatma, koruma ve besleme ihtiyacı- ne de olsa onu sadece bir gündür tanıyordu. Ama elinde değildi; onu gördüğü rüya anında bir bağlantı, anında bir çekim yaratmış gibiydi. Ya da belki de onda kendinden çok şey gördüğü içindi - kölelik ve istismarla mücadelesini onun yumuşak mavi gözlerinde görüyor ve onu kurtarmak istiyordu.

Gorn ona ne yapmış olursa olsun, onun hâlâ savaşıyor olması dikkatini çekmişti. Başka, daha zayıf bir dişi kendini öldürmeye çalışacak ya da yatıp ölecekken hâlâ hayatta kalıyordu. Ama Anna hâlâ buradaydı; içinde bulunduğu koşulların umutsuz olduğunu düşünmesine rağmen hâlâ çabalıyordu.

O da benim gibi hayatta kalanlardan. Sahibe Hellenix'in bana ve Creek'e sahip olduğu zamanki halim gibi, diye düşündü. Ve tıpkı onun gibi bu kız da eğilmişti... eğilmişti ama kırılmamıştı. Dark onu iyileştirmek ve belki de bunu yaparken kendini de iyileştirmek istiyordu.

Önce onun vücuduyla başlamaya karar verdi. Gerisi için daha sonra endişelenebilirdi. Şimdi yarınki ilk yemek için ona ne hazırlamalıydı...?

Yedinci Bölüm

Anna yine en uzaktaki yatak odasına koştı - Gorn ona hiçbir zaman özel bir yer tahsis etmemiş olsa da, orayı kendi odası olarak görüyordu. Trollox gittiği için yatağın altı yerine üstüne uzanmaya cesaret edebildi.

Trollox yatakları kocaman, ağır ve içine tırmanmak için çok yüksekti. Kendini Ayı Baba'nın yatağına girmeye çalışan Goldilocks gibi hissetti, kendini yukarı kaldırdı ve ağır, pürüzsüz saten çarşafların altına girdi. Sonra orada uzanıp titremeye başladı. Bu ev hiçbir zaman yeterince ısınmıyordu ve onu esir alan kişinin giymesi için ısrar ettiği hacimli siyah cüppeler boynundan ayak bileklerine kadar örtüyor olsa da inceydi ve pek sağlam değildi.

Gözlerini kapadı ve Dark'ı düşünmemeye çalıştı - sonra yine de onu düşündü. Onun nesi vardı? Neden ona bu kadar çekildiğini hissediyordu? Gördüğü garip rüyalar yüzünden mi?

Onunla ilgili hiçbir şey yok - o sadece başka bir Çoğalıcı. Ve Gorn ona kızar kızmaz, diğerleri gibi onu da parçalara ayıracak, dedi kendi kendine.

Ama yine de onu düşünmeden edemiyordu.

O lezzetli ekmeği sadece benim için yaptı.

Bu bir Çoğalıcı'nın yapacağı türden bir şey gibi görünmüyordu. Ama yine de kendisinin yeni bir tür, yeni bir Çoğalıcı modeli olduğunu söylemişti. Belki de onları üreten her kimse, ona bir tür gelişmiş yapay zeka yerleştirmişti, böylece sadece yemek pişirmekle kalmıyor, aynı zamanda yemek pişirmek *istiyor* ve insanların yaptıklarını yemelerini izlemekten zevk alıyordu

onları. Onun lezzetli mor baharatlı ekmeği yemesini izlemekten kesinlikle hoşlanmış görünüyordu.

Ekmeğin tadını hatırlamak bile ona sıcak ve önemsendiğini hissettirdi. Anna, bir robotun onun rahatını önemsemesinin aptalca olduğunu biliyordu ama elinde değildi - Dark'ın ekmeği sadece onun için pişirdiği ve onu yerken izlemekten keyif aldığı fikri kalbini ısıtmıştı.

Parmak uçlarını kokladı, hâlâ orada duran cennet kokusunu yeniden yaşadı. Ama güzel kokan tek şey ekmek değildi.

Karanlık, o da güzel kokuyordu, diye itiraf etti kendi kendine. Tatlı, tarçın ve şeker gibi ama bunun altında daha karanlık bir baharat vardı - daha önce hiç koklamadığı ama hemen daha fazlasını istediği egzotik bir uzaylı baharatı. Tehlikeli bir şey. *Bağımlılık yapan* bir şey.

Anna kaşlarını çattı. Çoğalıcıların geri kalanı böyle kokmuyordu - hiçbir şey gibi kokmuyorlardı. Koklayacak kadar yaklaşırsanız, etraflarında ıslak plastik gibi yapay bir yavanlık vardı, ama bunun dışında... hiçbir şey yoktu.

Bu kokuyu sevmemişti - ruhsuzdu. İnsana ya da insansıya hiç benzemiyordu. Belki kimyasal bir işlemin sonucuydu ya da belki de normal bir insansı gibi ter bezleri yoktu. Her neyse, kesinlikle çok çekici değildi. Ve Dark'ın bağımlılık yaratan tarçın-şeker-ve tehlikeli baharat kokusuna *hiç* benzemiyordu.

Anna kaşlarını çattı. O gerçekten bir Kopya mıydı? Öyle görünmüyordu, öyle davranmıyordu, öyle *kokmuyordu* bile. Aslında tamamen gerçek görünüyordu, gerçek bir insan gibi. Gerçek bir Kan Kindred, diye düşündü, konuşurlarken kısa, keskin dişlerini gördüğü anları hatırlayarak. Nasıl olur da Gorn'un evinde çalıştırdığı sahte androidlerden biri olabilirdi?

Sonra Dark'ın pantolonunu açtığını ve bacaklarının arasındaki pürüzsüz, cinsiyetsiz teni gösterdiğini hatırladı. Bu anı kendi aptallığına karşı başını sallamasına neden oldu. O bir Kopya olmalıydı - belki de gerçekten iyi bir Kopya. Bahse girerim Gorn onun için dünyanın parasını ödemiştir.

Belki, sadece *belki* bu, dev Trollox'un yeni şefiyle daha dikkatli olmasını sağlardı. Sağ kafa Hisser'in, Growler'ın satın aldığı Çoğalcıları çok çabuk "kırarak" parayı boşa harcadığından sürekli şikâyet ettiğini biliyordu. Ve şimdiye kadar devasa Trollox'un iki başı da Dark'ın onlara yaptığı yemekleri beğenmiş görünüyordu.

Belki de onunla arkadaş olmak güvenli olabilirdi. Biriyle arkadaş olması ne kadar sürerse sürsün.

Anna dudağını ısırdı ve bir topun içinde sıkıca kıvrıldı, içindeki yeni yayıcının soğuk metalinin hareketle değiştiğini hissetti. Kanalındaki kalın, sert bir buz saçağı gibiydi - asla erimeyen bir buz saçağı. Gorn onu yerleştirdiğinde canı o kadar çok yanmıştı ki, ağlamamak için kendini zor tutmuştu. Sadece hıçkırıkların ve gözyaşlarının ona acımasız bir dayak kazandıracağını bilmek onu sessiz tutmuştu.

Serpme makinesi çok büyük geliyordu ama en büyüğü olmadığını biliyordu. Gorn onu neredeyse çiftleşmeye hazır olana kadar saklıyordu. Ona sık sık, tohumunu ekebilmek için nasıl sonuna kadar içine sokması gerektiğini anlatırdı. Söзде en büyük yayıcı - kaslı bir adamın pazusu kadar büyük olanı - Trollox'un şaftı büyüklüğündeydi.

Anna titredi ve onu esir alan kişinin kendisine bu kadar yakın, hatta *içinde* olduğu düşüncesiyle bir mide bulantısı dalgası geldi. Hâlâ bambaşka bir erkek türünden nasıl hamile kalabildiğini anlamamıştı ama kendisini esir alan kişiyi ikna edebilmek umuduyla çekingen bir tavırla sorduğunda Gorn ona Trollox tohumunun "herhangi bir kapta filizlenebileceğini" söylemişti. Anna'nın tahminine göre

Bu da DNA'sının insan DNA'sıyla birleşip onu mutasyona uğratacak ya da üstesinden gelecek kadar güçlü olduğu anlamına geliyordu.

Bebegin iki kafası olup olmayacağını merak etti.

Hayır, hayır, bunu düşünme! Düşünme!

Bu düşünceyi bir kenara itti ve geçmişte yaşamaya başladı - annesini, Brex'i ve Aka'ja maden istasyonundaki arkadaşlarını hatırladı. Ve sonra daha da gerilere, Dünya'ya... sahildeki güneşli günlere... dalgaların çarpışına... her zaman yiyecek arayan martıların çığlıklarına... açgözlü şeyler, eğer onlara dikkat etmezseniz, üzerinize çullanıp elinizden bir sosisli sandviç ekmeği ya da patates kızartması çalabilirlerdi! Ve sonra havadaki tuz kokusu... ayak parmaklarını kuma gömmek... güneşin su üzerinde batışını izlemek...

Kendini geçmişe gömmek her zaman işe yarardı. Sonunda, saf yorgunluğun verdiği küçük bir iniltiyle Anna uykuya daldı.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Ertesi gün mümkün olduğunca geç saatlere kadar yatakta kaldı. Şükürler olsun ki kahvaltıya ya da öğle yemeğine gitmek zorunda kalmadı. Gorn'un katılması için ısrar ettiği tek öğün akşam yemeğiydi. Bu yüzden günlerini çoğunlukla evin içinde dolaşarak, büyük Trollox evdeyken onun yolundan uzak durmaya çalışarak ve evde olmadığı zamanlarda da garip uzaylı mobilyalarını ve dekorasyonlarını inceleyerek geçirdi.

Bir keresinde savaşın, uzun süren sersemletici can sıkıntısının arasına serpiştirilmiş katıksız dehşet anları olarak tanımlandığını duymuştu. Gorn'un evindeki hayat da böyleydi. Brex'le birlikte maden istasyonuna taşınmadan önce annesiyle birlikte Kindred Ana Gemisi'nde mola verdiklerinde bir miktar çeviri bakterisi almıştı. Bu yüzden uzaylı dillerini anlayabiliyor ve hatta okuyabiliyordu. Ama burada okuyacak hiçbir şey yoktu; bir dergi ya da şampuan şişesinin arkası bile.

Ya Trollox'un yazılı bir dili yoktu ya da Gorn okumak gibi entelektüel uğraşlara karşı tamamen ilgisizdi. Anna ikisinden birinin ya da her ikisinin de mümkün olduğuna inanıyordu. Onu esir alan kişi kaba saba ve zorba biriydi, kurnazlığı çoğunlukla sağ kafasından, Hisser'den geliyordu ama gerçek bir zekâsı yoktu. Her iki kafanın da iyi bir kitapla fikri sadece imkânsız değil, gülünçtü de.

Bu yüzden sıkılarak etrafta dolaşıyor ya da saklanıyor ve onu bulmaması için dua ediyordu. Hiç bitmeyen, korku dolu bir saklambaç turuydu bu ve bazen sinirlerini kopma noktasına kadar yıpratıyordu.

Bugün kulağını kapıya dayadı ve onu kaçırın kişinin evin içinde attığı ağır adımları dinledi. Neredeyse yatağın altına ya da bir odaya saklanacaktı.

Garip bir şey kokladığında dolap... *iyi* bir şey.

Kokladı. *Neydi* bu? Biraz omlet gibi kokuyordu - belki de trüf yağı gibi egzotik malzemeler içeren bir omlet. Ama egzotik ya da değil, lezzetli kokuyordu.

Nefesini tutarak yatak odasının kapısını gıcırdamaması için yavaşça açtı ve dışarıdaki koridora baktı. Orada kimse yoktu ama koku gittikçe güçleniyordu.

Aşağı baktığında, yarı saydam, kubbe benzeri bir kapağı olan beyaz bir tepsi gördü. Kubbenin içinden tanımlayamadığı, kırmızı ve mavi benekleri olan sarı bir şey görebiliyordu. Bu her neyse, cennet kokusunun kaynağı kesinlikle oydu.

Risk alarak tepsiyi aldı ve hızla odanın içine geri götürdü. Kapıyı açtığı gibi sessizce kapatarak tepsiyi geniş yatağın uzak tarafına götürdü ve devasa mobilya parçasının yan tarafı onu gözden saklayacak şekilde yere oturdu.

Orada, yatakla duvar arasındaki küçük boşlukta, tepsinin üzerindeki mavi düğmeye basarak şeffaf kubbenin kısa bir süre parıldamasını ve kaybolmasını sağladı.

Ortaya bir tabak yemek çıktı - hiçbiri Anna'ya tanıdık gelmiyordu ama hepsi çok lezzetli kokuyordu. Bir bardak mavimsi mor meyve suyu ve güçlü, erkeksi bir yazıyla "*Afiyet* olsun" yazan bir not da vardı.

Anna yarı sevinçle yarı şaşkınlıkla ona baktı. Dark'tan gelmiş olmalıydı - gerçekten de onu Trollox olmayan yiyecekleri Gorn'un bulabileceği bir yere bırakma riskini alacak kadar çok mu beslemek istiyordu? Bunu bir daha yapmaması için onu uyarmak zorundaydı; risk çok büyüktü. Yine de söyleyebileceğinden çok daha fazla minnettardı. Mor ekmek dilimlerini yemesinin üzerinden saatler geçmişti ve midesi gurulduyordu.

Hevesle, içine daldı.

Kırmızı ve mavi benekleri olan sarı şeyin omletle karıştırılmış bir tür ciro olduğu ortaya çıktı. Dışı çıtır çıtır bir kabuğa sahipti ve ortası yumuşak, kabarıktı ve erimiş bir çeşit peynirle doluydu. Peynir pembeydi ama Anna bunu umursamadı; tadı *harikaydı*. Greyfurt, çilek ve kavun karışımı bir tada sahip olan mavimsi mor meyve suyu bardağının yanında küçük bir kase sulu meyve parçaları da vardı.

Gorn onu satın alıp evine getirdiğinden beri, aylardır yediği en güzel yemektir ve Anna son kırıntısına kadar bitirdi. Tabağı da yalamak istedi ama kendini tuttu. Bunun yerine, tepsiyi görünmeden mutfağa nasıl götürebileceğini düşündü. Elbette bunu şimdi yapması kesinlikle gerekli değildi ama yine de yapmak *istiyordu*.

Dark'ı tekrar görmek istediğini mi söylüyorsun? diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses.

Anna onu sinir bozucu bir sinek gibi uzaklaştırdı. *Elbette* onu tekrar görmek istiyordu - lezzetli yemek için teşekkür etmek ve bir daha dışarıya yemek bırakmaması için onu uyarmak istiyordu - Gorn sadece Trollox yemeği yiyebileceğini ilan ettiğine göre artık gerçekten güvenli değildi.

Ama o bir robot, bir Çoğalıcı. Gerçek bile değilken ona teşekkür etmek ya da onu uyarmak istemek aptalca değil mi? diye sordu sinir bozucu küçük ses.

Anna onu tekrar itti. Sebeplerini boş verin, önemli olan mutfağa gitmek istemesiydi ama yatak odasının güvenliğinden çıkıp kendisini esir alan kişiye varlığını hatırlatmaya cesaret edemiyordu. Gizli görevini yerine getirebilmek için Gorn'un bir süreliğine gitmesini şiddetle diledi.

Tam o sırada, sanki nazik bir tanrı onu duymuş ve dileğini yerine getirmiş gibi, Gorn'un ağır adımlarını ve ön kapının çarpma sesini duydu.

Mükemmel!

Anna tepsiyi aldı ve çıplak ayaklarıyla olabildiğince hafif hareket ederek koridorda ilerledi. Daha ne olduğunu anlamadan, sallanan metal kapıdan geçip Dark'ın alanına girmişti.

İlk başta büyük Çoğalıcı onu duymuyor gibiydi. Sırtını ona dönmüştü ve kocaman bir satırla bir şeyler doğruyordu -kuşkusuz akşam yemeğinde servis edilecek bir parça yeşil et- diye düşündü ürpererek.

En azından çok kötü kokmuyordu - Gorn'un yediği bazı etler bir hafta boyunca sıcak güneşin altında kaldıktan sonra yol ölümü gibi kokuyordu. Bu şey sadece hafif bir gam kokuyordu ve Dark pencereyi açık tuttuğu için bahçede dolaşan yapay esinti kokuyu hafifletiyordu. Büyüyen şeylerin ve toprağın sıcak kokusu neredeyse etin kokusundan daha güçlüydü ve esinti onu okşadığında yüzünde iyi hissettiriyordu.

Şimdi buradaydı ve Anna birden ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemez hale gelmişti. Bir gece önce onu aniden terk ettiği için özür mü dilemeliydi? Yoksa kahvaltı için kısaca teşekkür edip bir daha ona yemek bırakmaması için uyarmalı mıydı?

Ne yapacağını bilemeyerek boğazını temizledi.

Dark hemen yüzünü ona döndü. Beline kadar soyunmuştu, üzerinde sadece göğsünü örten ve geniş omuzlarını çıplak bırakan uzun beyaz bir önlük vardı. Önlüğün ön tarafında doğradığı etten dolayı yeşil çizgiler vardı.

"Oh-Anna." Yüzünde bir gülümseme belirdi ve satırı bırakıp arındırma lavabosunda ellerini yıkamaya gitti. "İçeri gel," dedi, hâlâ tereddüt eden Anna'ya işaret ederek. "İlk yemeğinizi beğendiniz mi?"

"Yaptım, harikaydı," dedi Anna hemen. "Ama artık bunu yapamazsın -yani benim için dışarıya yemek bırakamazsın," diye açıkladı. "Çünkü Gorn öğrenirse, seni lime lime eder - kelimenin tam anlamıyla. Jestin için ne kadar minnettar olduğumu söyleyemem, yemekler de *harikaydı* ama senin... senin incindiğini görmek istemiyorum," diye bitirdi sözlerini, kendini aptal gibi hissederek.

"Bırak da uzuvlarım için ben endişeleneyim, tamam mı?" Ellerini kuruladı ve ona doğru yürüdü. "Dün gece konuştuğumuz bahçedeki yürüyüşe mi geldin?"

"Oh, uh..." Anna bu konuda ne söyleyeceğinden emin değildi. "Hayır, ben sadece tepsiyi ve tabakları geri getirmeye geldim, neden bahçede yürümek istediğimi düşündün ki?"

"Çünkü sadece Gorn dışarıdayken gidebileceğimizi söylemiştin ve o da dışarıda. Bu akşamki Son Öğün'e kadar dönmeyecek - bana Orta Öğün'ü hazırlamakla uğraşmamamı söyledi. Yani istersen dışarıda biraz keşif yapmak için vaktimiz var."

Onun koyu bronz gözlerine bakan Anna'nın dili tutulmuştu. Keskin, şahine benzeyen yüz hatları ve o muhteşem metalik gözleriyle çok yakışıklıydı. Kendisini küçük hissettirecek kadar kaslı ve uzun boylu olmasından bahsetmiyorum bile, ki kendisi de 1.80 boyunda ve büyük beden olduğu için bu neredeyse imkânsızdı.

Tam da Aka'ja maden istasyonunda genç bir kızken kendisini fark etmesini dilediği türden bir adama benziyordu. Ve şimdi onunla yürüyüşe çıkmak istiyordu.

Onunla dışarıda tek başına yürümek, diye fısıldadı kafasının içindeki korkulu ses. Anna bunu bir kenara itti -büyük adama duyduğu hayranlıkla birlikte

Kopyacının mükemmelliği.

O bir robot, diye hatırlattı kendine. *Sana zarar verecek donanıma sahip değil ve seninle uzaktan yakından ilgilenmiyor. İlgilenseydi de sana bir faydası olmazdı - sen Gorn'a aitsin, hatırladın mı?*

Bu ayıltıcı bir düşünceydi. Nabzının biraz düştüğünü hissetti ve tekrar derin bir nefes alabildi.

"Pekâlâ," derken kendini duydu. "Seninle dışarıda yürüyeceğim. Evden çok uzaklaşmadığımız sürece - Gorn'un erken dönme ihtimaline karşı."

"Bu bana uyar." Kolayca gülümsedi. "Hadi o zaman, gidelim. Ama önce..." Kendine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, bu sabah bir *dergrin* kalbini kesiyordum. Biraz dağınık bir iş. Al bakalım."

Yeşil lekeli beyaz önlüğü kafasına geçirdi ve yan duvarlardan birinin içine yerleştirilmiş bir temizlik oluğuna fırlattı. Üzerinde dar bir siyah deri pantolon ve uzun siyah çizmelerden başka bir şey yoktu.

Anna denedi ama adamın geniş, çıplak göğsüne bakmamak için kendini zor tuttu. Onu her kim yaptıysa bu kısımda mükemmel bir iş çıkarmış olduğuna karar verdi. Kasları ağırdı ve iyi şekillendirilmişti, aşırı şişirilmemiş ya da vücut geliştirmeci tarzında damarlı değildi. Ayrıca, meme uçlarının bakır diskleri arasında küçük bir siyah kıl parçası vardı. Dark'ınki gibi kıllar düzgün bir şekilde bakımlı olduğu sürece kıllı göğsü olan erkeklerden hoşlanırdı. Seksiydi - çok erkeksi, tıpkı güçlü çenesindeki kirli sakal gibi.

"Gidelim mi?" diye sordu ve kız orada öylece durup ona baktığını fark etti.

"Ah, tabii ki." Mutfağa giden koridoru başıyla işaret etti. "Sanırım servis girişinden çıkabiliriz."

"Önden buyurun." Kibarca eliyle işaret etti ve Anna başını sallayarak koridordan aşağı indi. Servis girişine geldi ve açmak için elini uzattı... sonra tereddüt etti, kararsızdı.

En son buradan gizlice kaçmaya çalıştığında Gorn'un ne kadar sinirlendiğini ve jambon büyüklüğündeki eliyle ona indirdiği sert darbeyi unutamıyordu.

Yumruk. Adam onu yere düşürmüştü, başı zil gibi çalıyordu ve bir an için elmacık kemiğinin kırıldığından emin olmuştu.

"Bu sadece bir aşk dokunuşu, aptal kız," diye tıslamıştı sağ kafa. "Seni bir daha yakalarsam bunu ve daha fazlasını alacaksın." Sol kafa sadece hırladı, çirkin sarı dişlerini ve siyahımsı kırmızı gırtlığını cehenneme açılan bir kapı gibi gösterdi.

"Anna?" Adını duyunca neredeyse tam bir dakikadır tek elini uzatmış öylece durduğunu fark etti.

"Ah... üzgünüm." Elini indirdi ve yumruk yaparak yanında sıktı. "Bak Dark, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Bizi ispiyonlayacak biri var mı?" diye makul bir şekilde sordu. "Diğer Çoğalcılardan herhangi biri Gorn için casusluk yapıyor mu?"

"Sanmıyorum," dedi Anna. "Çoğunlukla onları sadece arkasını temizlemeleri ve bilirsiniz, kendisine *hizmet etmeleri* için satın alıyor." Yüzünü buruşturdu. "Hiçbirinin casus olacak kadar zeki olduğunu sanmıyorum." Dark'a baktı. "Yani, senin gibi değil. Alınma ama."

"Alınmadım." Ona kolayca gülümsedi ama sonra yüzü ciddileşti. "Eğer korktuğun için tereddüt ediyorsan, etme. Gorn gitti ve gitmemiş olsa bile seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim."

Anna, devasa Trollox'un ona zarar vermesini ya da istediği başka bir şeyi yapmasını nasıl engelleyebileceğini anlamadığını söylemek istedi. Dark gerçekten büyük olabilirdi ama Gorn ondan bir metre daha büyüktü ve muhtemelen koyu saçlı Çoğalcı'dan yüzlerce kilo daha ağırdı.

Ve yine de... Dark'ın bronz gözlerinde bir şey vardı - acımasız bir kesinlik - Sessiz bir kararlılıkla ona bir şekilde inandı ve birden kendini daha iyi hissetti.

Sonunda "Pekâlâ," dedi ve tekrar kapıya uzandı.

Bu kez kapıyı açtı ve ikisi de kısa süre sonra kendilerini tepelerinde parıldayan ve Gorn'un tüm özel yüzen adasını içeren atmosfer kubbesinin temiz havasında buldular.

Dark geniş göğsünü genişleterek derin bir nefes aldı ve etrafına bakındı. "Burası çok güzel," diye mırıldandı o derin, sessiz sesiyle Anna çok sevmeye başlamıştı. "Bir Trollox'un Böyle bir yer tasarlamak için güzelliğe ve yaratıcılığa değer vermek gerekir."

Evin arkasındaki tropik doğaya açılan mavi çakıllı dolambaçlı yolda yürürken Anna, "Öyle bir şey yapmadı," dedi. "Sadece 'drewgs'lerinden birini - sanırım bu onun dilinde arkadaşları ya da dostları anlamına geliyor- geçmek için böyle bir peyzaj yaptırdı. Ondan önce burası sadece ortasında evin bulunduğu kayalık bir araziydi."

"Ah." Dark başını salladı. "Şaşırdığımı söyleyemem. Gorn pek sanatsal bir tipe benzemiyor."

Anna kesin bir ifadeyle, "Değil," dedi. "Oh, bak!" Yolun hemen kenarındaki, geniş yeşil yaprakları kıpkırmızı ve sarıya çalan bir bitkiyi işaret etti. "Bu benim dünyamda, yani Dünya'da görebileceğiniz bir şeye benziyor."

Büyük, mumsu görünümlü yapraklardan birine dokunmak için uzanmıştı ki Dark büyük eliyle bileğini yakaladı.

"Hey!" Adrenalin damarlarında dolaştı ve panik içinde ondan . *Şimdi bana zarar verecekti, biliyordum!* diye bağırdı kafasının içindeki küçük bir ses. *Ona asla güvenmemeliydim! Onunla yalnız kalmama asla izin vermemeliydim! Asla!*

"Özür dilerim, özür dilerim." Ona zarar vermek istemediğini kanıtlamak istercesine ellerini kaldırdı. "Bu sadece zehirli *viklak*. Yapraklarına dokunduğunuzda anında kimyasal yanıklara neden olur."

"Öyle mi? Öyle mi? Nereden biliyorsun?" Anna hâlâ zor nefes alıyor ve ona güvensizce bakıyordu.

"Çünkü kökleri her türlü lezzetli yemeğe dönüştürülebilir," diye açıkladı Dark. "Yemek için tamamen güvenlidirler - tüm zehir yapraklarındadır. Ama *viklak* toplarken eldiven giymek zorundasın yoksa pişman olursun." Ona özür dileyen bir bakış attı. "Seni korkuttuysam özür dilerim, sadece yanmanı istemedim."

"Oh...tamam." Yürümeye devam ederlerken Anna kollarını koruyucu bir şekilde kendine doladı. "Sadece düşündüm ki..." Başını iki yana salladı. "Boş ver."

"Sana zarar vereceğimi, sana saldıracığımı sandın," dedi Dark alçak bir sesle. "Sana böyle düşündürdüğüm için çok özür dilerim Anna. Sana asla zarar vermem."

"Sanırım bunu biliyorum, hizmet etmek ve korumak için programlanmışsın, değil mi?" Kadın adama baktı ve adam ciddiyetle başını salladı. "Ben sadece..." Boğazını temizledi. "Sadece geçmişte yaşadığım bazı kötü deneyimler beni erkeklerin yanında biraz... ürkek yapıyor. Ya da senin durumunda, erkek gibi görünen insanlar." Gülmeye çalıştı ama sesi biraz yüksek ve cırtlak çıktı ve kalbinin hâlâ çarptığını fark etti.

"Seni korkuttuysam gerçekten özür dilerim," dedi. "İzniniz olmadan size bir daha dokunmayacağım. İsteğiniz dışında dokunulmanın zor olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Başını kaldırıp ona baktı ve keskin yüz hatlarındaki ciddi ifadeyi gördü. "Sanırım öyle. İnsanlar sana istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünüyor olmalılar çünkü sen bir Çoğalcısın ve sana sahipler."

"Aynen öyle." Tekrar başını salladı. "Bu... hiç hoş değil." Anna hissederek, "Hayır, değil," diye onayladı.

Küçük vahşi doğanın içinden geçen kıvrımlı derenin hemen yanındaki küçük bir taş banka ulaşmışlardı. Gorn, Anna'nın evden kaybolduğunu fark edip onu aramak için dışarı çıktığında, Anna ancak buraya kadar gelebilmişti.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordu Dark. "Esintinin tadını çıkarabiliriz."

"Ve daha fazla zehirli bitki bulmam konusunda endişelenmeyecek misin?" diye sordu kuru bir sesle.

Yemyeşil ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

"Şey...evet."

Anna kendini gülümserken buldu. "Tamam, neden olmasın? Gorn'un erken dönüp dönmediğini görmek için eve yeterince yakınız, bu yüzden burası iyi bir nokta."

"Bu konuda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Dark, banka yerleşti ve yanındaki koltuğu okşadı. "Hadi, otur bakalım."

Anna hemen yere yığılabilmeyi diledi ama içindeki sert, kalın yayıcı, kendini yavaşça ve dikkatlice taş bankın üzerine yerleştirmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"İyi misin?" Dark otururken ona bakarak sordu. "Sırtında sorun var mı?"

"Um..." Anna dudağını ısırды. Robot olsun ya da olmasın, Gorn'un onu giymeye zorladığı yayıcılardan ona bahsetmeyecekti. "Evet," dedi kaçamak bir ifadeyle. "Onun gibi bir şey."

"Özür dilerim. Oturmak çok zor geliyorsa ayakta durabiliriz," dedi Dark kibarca.

"Hayır, hayır," dedi Anna çabucak. "Yerleştikten sonra iyi olacağım. Teşekkürler." Ona başını salladı ve iyi olduğunu belirtmek için gülümsedi.

"Yani... üvey babanın bir Canavar Kindred olduğunu mu söyledin?" Dark konuyu değiştirerek sordu, bunun için minnettardı. "Ve annen de

Dünya'ya geldiğinde?"

"Aynen öyle." Anna başını salladı. "Bu ikisi için de ikinci bir şans gibi bir şeydi. Gerçek babam ben daha beş yaşımdayken öldü ve annem ondan sonra bir daha kimseyi sevemeyeceğini söyledi hep. Üvey babam Brex de ilk eşini bir mekik kazasında kaybetmiş ve o da aynı şeyi düşünmüş, bir daha kimseyi sevemeyeceğini. Her ikisi de birbirlerini bulmadan önce yıllarca bekar kaldılar."

"Üvey baban eşinin ölümünden sağ çıkabildiğine göre son derece güçlü bir erkek olmalı," dedi Dark. "Çoğu Kindred savaşçısı ruhunun diğer yarısını kaybettiğinde ölür."

"Bu konuda böyle mi düşünüyorlar?" Anna ilgilenererek sordu. Bir Kindred gibi görüldüğü için Dark'ın bu tür şeyleri bildiğini tahmin ediyordu.

Başını salladı. "Bir Kindred sevdiği bir dişiyle çiftleştiğinde, birbirleriyle telepatik olarak konuşmalarını ve çoğu zaman birbirlerinin duygularını hissetmelerini sağlayan bir ruh bağı kurarlar. Bana bunun çok güzel bir şey olduğu söylendi, ancak bunu kendim deneyimlemeyi asla beklemiyorum."

"Oh, sanırım yapamazsın çünkü sadece bir Kindred'e benziyorsun," dedi Anna. "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Olma. Dediğin gibi, ben böyle yaratıldım. Sadece böyle bir bağ için yaratılmamışım."

"Çoğalcılar aşık olabilir mi?" Anna sordu ve sonra hemen kelimeleri geri çağırabilmeyi diledi. Bu sözleri okuyacağından ve Anna'nın kendisine aşık olup olamayacağını sorduğunu düşüneceğinden emindi ki bu çok utanç vericiydi.

Ama Dark sadece düşünceli görünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Size şunu söyleyebilirim ki ben hiç aşık olmadım ve aşık olmayı da beklemiyorum." Ona baktı. "Peki ya sen? Sen hiç aşık oldun mu?"

"Bir zamanlar öyle olduğumu *sanıyordum*." Anna sesindeki acıyı saklayamadı. "Yine de bunun büyük bir hata olduğu ortaya çıktı."

"Oh? Ne oldu?" Dark sordu.

Başını iki yana salladı. "Oh, benim eski tarihimle ilgilenmezsiniz."

"Tabii ki yaparım. Ben..." Sanki doğru kelimeyi arıyormuş gibi kaşlarını çatı. "Dinlemeye programlandım. Belki de dinlemekten *zevk* almaya programlandım demeliyim. Neler olduğunu duymak isterim."

Anna dudağını ısır. "Bu... normalde bir erkeğe söyleyeceğim bir şey değil," diye itiraf etti. "Bu... biraz korkunç ve aşağılayıcı. Ama sanırım..." Spekülatif bir şekilde ona baktı. "Sanırım sen gerçek bir erkek değilsin çünkü bir Çoğalcısın. Yine de bunu söylememeliyim, duygularını incitmek istemem."

"Yapmayacaksın," dedi basitçe. "Söyle bana, aşık olduğunu sandığında ne oldu Anna?"

"Şey..." Yine tereddüt etti. Tanrım, bu konu hakkında gerçekten konuşmalı mıydı? Gerçekten geçmiş, son derece *acı* dolu geçmiş, deşmeli ve Dark'a anlatmalı mıydı? O kadar uzun zamandır kendine bunu unutmasını, aklından çıkarmasını söylüyordu ki. Ama çılgınca olan şey, bu konuda konuşmak *istemeydi*. İçini dökmesi gerekiyordu.

O düşünürken Dark'ın sessizce oturup onu izlediğini fark etti. Belki de gerçekten onu dinlemeye programlanmıştı. Bu kesinlikle çoğu erkekten güzel bir değişiklik olurdu! Birdenbire ona anlatmaya karar verdi ama sadece sınırlı bir şekilde. Bazı şeyleri kendine saklayacaktı.

Hafif tutacağım, diye kendi kendine söz verdi. Böylece duygusallaşıp ağlamaya başlamayacağım.

"Sanırım sana annemin üvey babamla ben daha on beş yaşındayken tanıştığını söylemiştim," diye başladı, çeşitli süslü, renkli balık benzeri yaratıkların yüzdüğü küçük dereye bakarak. "Annemle evlendikten sonra bir süre Ana Gemi'de kaldık ve sonra Aka'ja maden istasyonuna taşındık."

Başını salladı. "Duymuştum. Yıldızlararası iletişim sistemlerinin çoğunda kullanılan bir metal *olan aklamit* madeni çıkarıyorlar."

Anna başını salladı. "Aynen öyle. Centauri sistemindeki küçük bir ay kadar büyük bir asteroitin üzerinde yer alıyor. Her neyse, orada pek fazla insan yok. Çoğunluğu evli madenciler olan birkaç Kindred var. Bir de Kanjiler var, gerçekten küçük ve minyon bir insansı ırkı. Harika insanlar, orada takıldığım pek çok kız arkadaşım oldu." Hepsini hatırlayarak hüzünle iç çekti. Ninji, Tija ve Gilki... şimdi neredeydiler? Ve ona ne olduğunu merak ediyorlar mıydı?

"Kulağa iyi bir hayat gibi geliyor," dedi Dark.

"Öyleydi. Ama *yalnızdım*. Yani, bir sürü arkadaşım olmasına rağmen orada kimseyle çıkamıyordum. Dediğim gibi, tüm Kindred'lar evliydi ve Kanji erkeklerinin hepsi gerçekten kısa boyluydu ve hiçbiri iri yarı, büyük bedenli Dünyalı kızlardan hoşlanmıyordu."

Dark kaşlarını çattı. "Büyük beden mi? Özür dilerim, bu terimi daha önce duymamıştım. Ne anlama geliyor?"

"Hoş bir şekilde dolgun" ile aynı şey. Bilirsin, kabarık? Daha çok sevmek için mi?"

Adamın kafası hâlâ karışık görüldüğünde, lafi dolandırmayı bırakmaya karar verdi.

"Aslında *şışman* demenin güzel bir yolu," dedi açıkça. "Sevimli küçük Kanji erkekleri, kendilerinden bir buçuk kafa uzunluğunda ve kendilerinden elli kilo ya da daha fazla ağır olan kızlardan hoşlanmıyorlardı."

Dark'ın yüzü netleşti. "*Elit* demek istiyorsun."

Şaşkınlık sırası Anna'daydı. "Bir ne?"

"Bir Elit, Tanrıça'nın ekstra cömert kıvrımlarla kutsadığı bir dişidir," diye açıkladı. "Bu terimi Ana Gemi'de duymadın mı?"

Anna başını salladı.

"Hayır, ama sadece birkaç günlüğüne oradaydık. Sadece kıyafetlerimizi giyecek ve çeviri bakterilerini aşılacak kadar uzun bir süre."

"Bir Elit özellikle güzel bir dişidir," dedi Dark ona. "Özellikle İkiz Kindred'lar tarafından ödüllendirilirler ama dürüst olmak gerekirse çoğu Kindred onları tercih eder, sanırım."

"Gerçekten mi?" Anna buna inanmakta zorlandı. "Keşke bilseydim, belki Ana Gemi'ye geri dönüp böyle hissedene birini bulabilirdim. Ama Aka'ja'da, özellikle de arkadaşlarımla takıldığımda, göze batan bir başparmak gibiydim. Hepsi çok küçük, sevimli ve narindi ve ben... değildim." İç çekti. "Her neyse, büyüdükten ve annemle üvey babamın evinden taşındıktan sonra bile hala böyle hissediyordum. Annemden ayrılmak istemedim - gerçekten çok yakındık - bu yüzden etrafta takıldım ve uzaktan üniversite dersleri aldım. Ve The Ale-Pail'de bir iş buldum - orası bir tür bar ya da pub," diye açıkladı.

Dark başını salladı. "Orada çalışmak hoşuna gitti mi?"

"Fena değildi; yapacak bir şeydi, bağımsız olmanın ve kendi sağlamanın bir yoluydu. Ama dediğim gibi, gerçekten yalnızdım. Sonra bir gece vardiyamın ortasında içeri girdi. Lazlo."

Bu ismi yüksek sesle söylemek bile midesini bulandırdı ve devam etmeden önce bir an durup derede yüzen renkli balıklara konsantre olmak zorunda kaldı.

"Bu Lazlo sevdiğini sandığın kişi miydi?" Dark sordu.

Anna başını salladı. "Ya da belki de *beni* sevdiğini düşündüğüm kişinin o olduğunu söylemeliyim. Hemen bana odaklandı. Gelip masama oturdu ve flört etmeye başladı. O, uh..." Boğazını temizledi. "Beni güzel hissettirdi, biliyor musun? Ve o bir Kanji değildi, Trebban'dı. Oldukça zayıflar ama aynı zamanda gerçekten uzunlar - neredeyse senin kadar uzunlar," diye ekledi ona bakarak. "Son sekiz yıldır odadaki her erkekten daha uzun olduktan sonra nihayet ilgi duyduğun bir erkeğe bakabilmenin ne kadar harika bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Bu benim yaşadığım bir deneyim değil ama sanırım hayal edebiliyorum," dedi Dark kuru bir sesle. "Bir erkekten daha küçük hissetmek sana kendini güzel hissettiriyor o zaman?"

"Eskiden ben de öyle düşünürdüm," dedi Anna acı acı. "Güzel, arzulanan kadınsı... Şimdi kendimi savunmasız ve zayıf hissetmeme neden oluyor." Gorn'a bakmayı düşündü, onu esir alan kişinin her an kendisini alt edebileceğini biliyordu ve midesinin bulandığını hissetti.

"Özür dilerim," dedi Dark yumuşak bir sesle.

Başını salladı ve ona baktı.

"Gerçekten harika bir dinleyicisin, biliyor musun? Seni kim programladıysa harika bir iş çıkarmış."

Gülümsedi. "Böyle düşünmene sevindim. Lazlo'yla ne oldu?" "Oh, sanırım biraz yoldan çıktım, ha?" Anna iç çekti. "Şey, o yaptı kendimi *hiç* hissetmediğim kadar güzel ve özel hissettim. Yani,

Bir erkekten değil. Annemin beni sevdiğini ve güzel olduğumu düşündüğünü biliyordum ama bu tam olarak aynı şey değil, anlıyor musun?"

Başını salladı. "Devam et. Güveninizi kazandıktan sonra o -bu Lazlo- size ne yaptı?"

Anna onun bir robota göre kesinlikle çok anlayışlı olduğunu düşündü.

"Önce beni birkaç kez dışarı çıkardı. Hatta ailemle tanışmak için yemeğe bile geldi. Annem ondan biraz şüpheliydi ama üvey babam Brex ondan kesinlikle *nefret ediyordu*. Yemekten sonra beni bir kenara çekti ve hemen ayrılmam gerektiğini söyledi. Nedenini sorduğumda, Lazlo'nun güvenilmez *koktuğunu* söyledi." Ağzında acı bir tat bırakan mutsuz bir kahkaha attı. "O zaman tabii ki deli olduğunu düşünmüştüm."

"Kindredlerin duyuları çok keskindir," dedi Dark. "Bu Lazlo'nun sana karşı başından beri kötü niyetleri olması ve vücudunun gerçek duygularını belli eden feromonlar salgılıyor olması mümkün."

"Şey, sanırım bu mümkün." Anna başını salladı. "Her neyse, üvey babamın haklı olduğunu zor yoldan öğrendim."

"Sanırım onun uyarısını ?" Dark sessizce sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, beni çıldırttı çünkü Lazlo bana ilgi gösteren *tek* erkekti. Beni gerçekten sevdiğine inanmak istiyordum - beni ben olduğum için sevdiğine, anlıyor musun? Ve yalnızken bile her zaman mükemmel bir beyefendiydi. Hiç seks yapmak istemedi bile." Elllerine baktı. "*Ben* seks yapmak istedim tabii ki. Yirmi dört yaşındaydım ve hâlâ bakireydim, anlıyor musun? *Tabii ki* seks yapmak istedim."

Bütün bunları koca Çoğalıcı'ya neden anlattığını bilmiyordu; eğer o gerçek bir erkek olsaydı kesinlikle kabul edeceği bir şey değildi. Eğer gerçek olsaydı, bu kadar rahat konuşmak için fazla çekici olurdu. Onun liginden kilometrelerce uzakta olurdu - kendini onun dikkatinin altında hissedirdi.

Ama onun gerçek olmadığını bildiği için, ne kadar gerçek görünürse görünsün, daha önce hiç kimseye itiraf etmediği Şeyleri söylemekte kendini zgr hissediyordu. Bu bir Şekilde katartıktı-zgrleŐtiriciydi. Ve büyük Çoğalıcı'nın yüzünde hiçbir yargılama yoktu - o konuşurken hâlâ sessizce dinliyordu.

"Her neyse, daha sonra benimle neden seks yapmadığını öğrendim," diye devam etti ellerine bakarak. "Benimle ıkmıyordu - Trollox damızlık pazarında damızlık olarak satmak *için beni araŐtırıyordu*. Görünüşe göre her zaman bebeklerini taşıyabilecek kadar büyük bir çerçeveye sahip insansı diŐiler arıyorlar ve bekaret bir artı olarak kabul ediliyor."

Gözlerini kapadı, Gorn'un ilk yayıcıyı ona zorla soktuğunda ve kanadığında ne kadar memnun olduğunu hatırladı. Parasının karŐılıđını almakla ilgili bir Şeyler söylemişti - Anna tam olarak hatırlayamıyordu. Tüm bu deneyimi gerçekten algılayamayacak kadar acı ve dehşet içindeydi ve o zamandan beri unutmaya çalışıyordu.

"Trollox yetiŐtirme pazarı diye bir Şey olduğunu bilmiyordum," dedi Dark, onu o korkunç anıdan çekip çıkararak. Anna başını kaldırıp baktığında Dark'ın kaşlarını çatmıŐ olduğunu gördü, siyah kaşları o ürkütücü bronz gözlerinin üzerine inmişti. "Bu utanç verici, buna bir son verilmeli."

"Temelde insan kaçakçılığı, yani *insansı* kaçakçılığı. Sadece insan kızları almıyorlar, bir Trollox erkeğinin ekipmanlarını alabilecek ve bebeklerini taşıyabilecek kadar büyük olanları da alıyorlar."

Anna kızardığını, yanaklarının utançla ısındığını hissetti ve ellerine baktı.

"Anna..." Dark'ın sesi ciddi ve gergindi. "Bunu sana o mu yapıyor? Gorn seni zorla mı götürüyor?" İri elleri yumruk Şeklinde sıkılmıŐtı ve gözleri gerginlikten kısılmıştı.

Başını iki yana salladı. "O şekilde değil. En azından henüz değil. Henüz hazır olmadığımı söylüyor."

Geniş omuzları biraz gevşemiş ve yumrukları çözülmüş gibiydi. "Eğer denerse bana söyler misin? Beni çağırarak mısın?"

"Neden?" Anna acı acı sordu. "Bu konuda ne yapabilirsin ki? Alınma Dark ama sen sadece bir Çoğalcısın ve buraya geldiğimden beri onun en az dört Çoğalcıyı parçaladığını gördüm." Titredi. "Her yere fişkıran o parlak pembe kanın görüntüsünü unutamıyorum..."

"Sadece beni arayacağına söz ver," diye ısrar etti. "Sana bunu yapmasına izin vermeyeceğim Anna, sana tecavüz etmesine izin vermeyeceğim."

Başını iki yana salladı.

"Er ya da geç bunu yapacak. Beni hamile bıraktıktan ve bebeğini doğurduktan sonra gitmeme izin vereceğini söylüyor. Ama bilmiyorum... ona güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Kategorik olarak hayır derdim." Dark'ın gözleri yine parlıyordu. "Kaçmayı denemeyi düşündün mü?"

"Tabii ki var, ama nasıl?" diye sordu. "Bir uzay gemisi kullanamam ve kullanabilseydim bile buradan nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Buraya gelmem için beni bir solucan deliğinden geçirdi. Bu... dünyaya." Bir gezegenin çorak toprakları üzerinde yüzen birçok adayı amaçsızca işaret etti. "Solucan deliğine nasıl geri döneceğimi ya da dönsem bile eve nasıl döneceğimi bilmiyorum. Burada sıkışıp kaldım, kapana kısıldım." Derin bir nefes aldı. "Sadece hayatta kalmaya çalışmalı ve Gorn'un sözünü tutup beni serbest bırakmasını ummalıyım..." Sertçe yutkundu. "Beni hamile bıraktıktan ve oğlunu doğurduktan sonra."

"Kimse sana bunu yapmayacak," dedi Dark kararlı bir şekilde ve bu kez sesi neredeyse bir hırıltıya dönüşmüştü. "Beni arayacağına söz ver, Anna. Aramayacağım."

Seni böyle incitmesine izin vermeyeceğim, yemin ederim."

Anna başını salladı. "Anlamıyorum, neden umursuyorsun ki? Sen sadece bir Çoğalcısın. Kadınları korumaya falan mı programlandın?"

"Öyle de denebilir." Dark başını salladı. "Bana kadınların saygı görmesi ve korunması gerektiğine dair bir inanç verildi. Ben..." Boğazını temizledi. "Yonnie Six'in Metresi olan son sahibimle bazı olumsuz deneyimlerim oldu. Ancak bu, dişilere zarar verilmemesi gerektiğine dair temel inancımı değiştirmedir."

Anna iç çekti. "Çok tatlısın," dedi dizini okşayarak. "Ve beni kurtarmak istemeni gerçekten takdir ediyorum. Ama bir gemi çalıp ikimizi de buradan çıkaramazsan, korkarım sıkışıp kaldım." Başını iki yana salladı. "Hayır.

-Bunu söylediğimi unut. Sadakat programını bozup efendinden kaçamayacağını biliyorum. Hiçbir Çoğalcı yapamaz."

Dark bu sefer hiçbir şey söylemedi. Onun yerine elini dizinden çekip parmaklarını birbirine geçirdi.

Anna'nın eli, tıpkı ona ilk dokunduğunda olduğu gibi karıncalandı. Aşağıya bakıyor, uzun parmaklarının Anna'nınkilerle iç içe geçmesiyle ellerinin birbirine nasıl oturduğunu inceliyor gibiydi. Sonunda başını kaldırıp ona baktı, Anna'nın gözlerini kendi gözleriyle yakaladı ve öyle bir tuttu ki Anna tarafa bakamayacağını hissetti.

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," dedi alçak ve yoğun bir sesle. "Yemin ederim Anna. Sana yemin ediyorum - onu durdurmak için elimden geleni yapmadığım ve başarısız olmadığım sürece Trollox sana zarar vermeyecek ya da seni isteğin dışında almayacak - ayaklarının dibinde parçalanıp kanlar içinde kalmadığım sürece."

Anna'nın nefesi boğazında düğümlenir gibi oldu.

"Ah Dark... Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı. "*Çok tatlısın ama çok geç kaldın*" diye eklemek istedi. *O beni çoktan incitti.*

benim isteğim dışında çok şey yaptı.

Ama bu, onu esir alan kişinin giymeye zorladığı askıları ona anlatmak anlamına gelecekti ve o da bunu yapmak istemiyordu. Ne şimdi ne de muhtemelen hiçbir zaman.

"Sadece beni arayacağını söyle," dedi gergin bir şekilde. "Eğer sana tecavüz etmeye kalkarsa, adımı söyle. Seni duyacağım ve geleceğim. Ne olursa olsun onu durduracağım."

"Seni arayacağım," dedi ama aramayacağını biliyordu. Dark'tan hoşlanıyordu. Sadece bir olsa bile, oldukça harika bir adamdı. Daha önce onurunu korumakla bu kadar ilgilenen bir erkekle hiç karşılaşmamıştı. Brex hariç ama o farklıydı çünkü o üvey babasıydı ve bu bir bakıma onun işiydi.

"Teşekkür ederim, Anna." Elini hafifçe sıktı, bronz gözlerinde rahatlamış bir ifade vardı. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim. Geçmişte erkekler tarafından bu kadar ihanete uğradıktan sonra bunun kolay olmayacağını biliyorum."

"Ama gerçekte erkek değilsin," diye belirtti. "Yani, erkek gibi *görünüyorsun* ama erkek ekipmanların yok."

Bunu onun duygularını incitmek için değil - eğer Çoğalicıların duyguları varsa - ama kendini rahatlatmak için söyledi. Ona zarar veremezdi. Lazlo'nun yaptığını yapamazdı.

Onun iğrenç kahkahalarını ve acımasız sözlerini hatırladı; onu kimsenin yardım edemeyeceği maden kolonisinden uzakta, gemisinde yalnız ve çaresiz bırakıp geleceğinin ne olacağını söylediğinde ona söylediği ilk *gerçek* sözleri...

"Neredeyiz biz? Burası neresi?" Anna, adamın onu götürdüğü tuhaf uzay limanında belirsiz bir şekilde etrafına bakındı. Yanaşma yerindeki pek çok alandan birine yanaştırdığı gemisinin görüntü ekranında bazı ayrıntıları görebiliyordu. Liman tezgahlarla kaplıydı

Satıcıların mallarının reklamını yapmak için dalgalanan parlak, kaba pankartlarla cafcaflı bir şekilde renkliydi. Onu endişelendiren şey, pankartların çoğunda yazılı olan sözlerdi.

"Büyük Kızlar Burada Satılıyor" diye ilan . *"Ekstra büyük, sağlıklı rahim!"* dedi bir başkası. Üçüncü bir kişi ise *"Varisler garanti altına alındı!"* diye bağırdı.

Ne satıyor olabilirler ki, diye merak etti Anna. Burası bir at ahırının uzaylılardaki karşılığı mıydı ve burada satılık damızlık kısraklar mı vardı? Ayrıca, müşteriler neden bu kadar *büyüktü*? Daha önce hiç görmediği bir tür uzaylı türüydüler - ağaçlar kadar uzun ve iki kat daha iriydiler. Hatta bazılarının iki kafası vardı! Küçükken annesinin ona okuduğu peri masallarındaki devlere benziyorlardı.

"Burası neresi?" diye tekrar sordu Lazlo'ya. "Küçük bir maceraya çıkacağımızı, kimse gittiğimizi anlamadan geri döneceğimizi söylemiştin."

"Oh, bu tam bir macera olacak, tatlı şey." Lazlo parlak yeşil gözlerini kısarak ona sıırttı.

Anna daha önce ona böyle seslenmesinden hep hoşlanmıştı ama şimdi ona bakışı onu belirgin bir şekilde geriordu.

"Burayı sevmiyorum," dedi. "Eve gitmek istiyorum. Beni eve götür, Lazlo!"

"Burası artık senin evin, tatlı şey. En azından satılana kadar."

"Satıldı mı? Sen neden bahsediyorsun?" Anna talep etti. Kendini gemiden çıkarmak için kapının mandalına uzanmaya başladı ama Lazlo onun vücuduna uzanıp bileğini yakaladı ve acı içinde nefesi kesilene kadar döndürdü.

"Tam olarak söylediğim şeyi kastetmiştim - burası Trollox yetiştiricileri pazarı. Her zaman senin gibi kızları ararlar; doğuracak kızları."

"Benim gibi kızlar mı?"

Anna hâlâ bunun olduğuna inanamıyordu; durumu bir türlü kavrayamıyordu. Lazlo onu tanıdığı süre boyunca hep mükemmel bir centilmen olmuştu. Yanağını bile öpmez ya da elini tutmazdı; ona saygı duyduğunu ve ondan faydalanamayacağını söylerdi. Ama şimdi, burada bileğini kırılacakmış gibi hissedene kadar büküyor ve onu korkunç bir damızlık pazarında satmaktan bahsediyordu. Neler oluyordu?

"Evet, tatlı şey- senin gibi kızlar. İri kızlar, *şişman* kızlar," diye tersledi Lazlo. "Çalıştığın o boktan bara adımımı attığım anda bu iş için mükemmel olduğunu anlamıştım. Şu haline bak..." Onunla alay etti. "O kadar şişmansın ki muhtemelen Trollox *ikizlerini* doğurabilirsin!"

"Benimle böyle konuşma!" Anna ondan uzaklaşmaya çalıştı ama o sadece bileğindeki küçük kemiklerin acıyla birbirine sürtündüğünü hissedene kadar kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Seninle istediğim gibi konuşurum, *tatlı şey*. Seni gerçekten senden *hoşlandığım* için istediğimi mi düşündün? Senden *etkilendiğim* için mi?" İğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Hayır, senin gibi şişko bir kaltak sadece tek bir şey için uygundur: Trollox yetiştiriciliği."

"Bırakın beni!" Anna yalvardı. "Beni eve götür Lazlo, lütfen! Bu... bu yerde benim için ne kadar alabileceğini düşünüyorsan, üvey babamın sana daha fazla ödeyeceğini biliyorum! Brex iyi para kazanıyor. O-"

"Brex!" Sanki üvey babasının adı ağzında iğrenç bir tat bırakıyormuş gibi tükürdü. "Lanet olası Kindred! Neredeyse bunu benim için mahvediyordu. 'Randevumuzdan' sonra beni kenara çekti ve seni rahat bırakmazsam beni mahvedeceğini söyledi, biliyor musun? O zaman hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum yoksa küçük şişko damızlığım parmaklarımın arasından kayıp gidecekti."

Anna o sırada ağlıyordu. Dehşete düşmüş ve aşağılanmıştı ve gözyaşlarının onu boğmasına izin vermemeyi henüz öğrenmemişti.

"Lütfen," diye yalvardı. "*Lütfen*, beni eve götür!"

"Seni pazara götürüyorum," dedi Lazlo, keskin yeşil gözleri açgözlülükle parlayarak. "Ama önce sana yalvardığın şeyden biraz vereceğim."

Sonunda kızın bileğini bırakarak bluzuna uzandı ve yırtarak açtı.

"Hayır! Ne yapıyorsun?" Anna ondan uzaklaşmaya çalıştı, kapının mandalını tekrar kurcaladı. Ama adam kapıyı bir şekilde kilitlemiş, kaçmayı imkânsız hale getirmişti.

"Tanıştığımızdan beri bunun için yanıp tutuşuyorsun, seni sürtük," diye hırladı. "Sorun ne tatlı şey? Fikrini mi değiştirdin?"

"Beni yalnız bırak, bu daha önceydi. Beni önemseydiğini sandığım zaman, beni sevdiğini sandığım zaman," diye itiraz etti Anna. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum!"

"Bana teşekkür etmelisin." Lazlo o nefes nefese kalmıştı, kadının giysilerini karıştırırken uzun, kemikli yüzünde şehvet ve tiksinti karışımı bir ifade dolaşıyordu. "Çok geçmeden, seni besleyecek benim gibi yakışıklı bir erkeğin olmasını *dileyeceksin*. Kalçalarının arasında lanet bir Trollox ile yatağa bağlandığında..."

Bu fikir onu heyecanlandırmış gibiydi ve çırpınışlarına rağmen onu daha yakına sürükledi.

"Hayır-hayır!" Ama Anna bunun kaybedilmiş bir savaş olduğunu biliyordu.

"Ne de olsa," dedi Lazlo kulağına, "Bakire olman eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor, tatlı şey. Trollox

biraz zevkim olsa da umurumda olmaz ve zaten arka kapı ön kapıdan daha sıkıdır."

"Sen neden bahsediyorsun? Beni rahat bırak!" Anna nefes nefese kaldı. Ama adam çoktan eteğini yukarı itmiş ve yüzünü koltuğa bastırmıştı. Nefesi sıcaktı ve ensesinde nefes nefese kalmıştı.

"Arkanı dön de seni *sikerken* o şişko suratını görmek zorunda kalmayayım, sürük," diye hırladı. "Koca kışında döllerimden bir yük bırakacağım - beni hatırlaman için bir şey!"

Anna acı içinde haykırdı ama yapabileceği hiçbir şey, gidebileceği hiçbir yer yoktu. Kapana kısılmıştı ve kaçıışı yoktu...

"Anna? Anna, iyi misin?" Dark'ın derin sesi endişeli geliyordu. "Uzun zamandır sessizsin," diye ekledi, Anna nihayet başını kaldırıp ona baktığında.

Kendini hasta hissederek anıyı bir kenara itti.

"Üzgünüm, ben sadece... düşünüyordum," dedi.

"Konuştuğumuz şey hakkında - sadece erkek görünümünde olduğum gerçeği? Ekipman eksikliğim seni rahatsız ediyor mu?" Dark ona bakarak sordu.

Anna başını salladı.

"O ekipmana sahip olmadığına *sevindim*," dedi kalın bir sesle ve dehşet içinde, aniden gözyaşlarının eşiğine geldiğini fark etti. Gorn'un ona yaptığı... yapmakta olduğu şey... onun yeni gerçekliği haline gelmişti. Ama Trollox'u esir alan kişi hiçbir zaman onu seviyormuş gibi yapıp sonra da ona ihanet etmemişti. Gorn'la, ne gördüysen onu alırdın. Lazlo onu incitmeden önce kendisini sevmesini sağlamıştı - o kadar kötü incitmişti ki şimdi bile bunu çok yakından düşünmeye dayanamıyordu.

"Benimleyken kendini güvende hissediyor musun?" Dark sordu.

Başını salladı. "Evet. Gerçekten iyi birine benziyorsun ama bunu daha önce de düşünmüştüm, biliyorsun. En azından Lazlo gibi bir pisliğe dönüşürsen, bana zarar veremeyeceğini biliyorum. Yapamazsın... yapamazsın..." Başını salladı, devam etmek istemiyordu ve edemiyordu.

"O zaman seni Gorn'a satmaktan fazlasını yaptı." Geniş omuzları yeniden gerilmiş, bronz gözleri kısılmıştı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Biraz daha konuşursak ağlayacağım ve ağlamaktan nefret ediyorum." Anna derin bir nefes aldı ve tehditkâr gözyaşlarının geri çekildiğini hissettiğinde rahatladı. Gorn'un ona sahip olduğu ilk gecedan beri kendine ağlama lüksünü tanımamıştı. Eğer yaparsa, gözyaşları onu ele geçirecek ve boğulacaktı. Üzgün hissettiğinde kendini uzaklara, geçmişe götürmek daha iyiydi. Gorn'dan, Lazlo'dan, şimdiki zamanının tüm acı ve sefaletinden ve belirsiz geleceğinin endişesinden önceki bir zamanı düşünmek daha iyiydi.

"Ne hakkında konuşmak istersin?" Dark yumuşak bir sesle sordu. "Öğle yemeği için sana özel bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

"Öğle yemeği için mi yani?" Ona minnettar bir gülümseme fırlattı, konuyu değiştirdiğine sevinmişti. "Çok isterim."

"O zaman benimle mutfağa gel." Dark ayağa kalktı ve onu hafifçe ayağa kaldırdı. "Dünya mutfağı bağlamında işe yarayabileceğini düşündüğüm bazı şeyler sipariş ettim ama bana yardım etmen gerekecek. Dediğim gibi, sadece birkaç Dünya tarifi biliyorum."

"Yani... yemek yapmana yardım mı edeyim? Mutfakta pek iyi değilimdir ama denemek isterim," dedi Anna utangaç bir ifadeyle, başını kaldırıp ona bakarak. "Her zaman yemek yapmayı öğrenmek istemişimdir."

Yapay güneş ışığında öyle güzel görünüyordu ki, bronz göğsü çıplak ve geniş, gözleri şaşırtıcı derecede kalın siyah

Kirpikleri sanki dünyadaki en önemli kişiymiş gibi ona çevrilmişti.

Bir kız aşık olabilir, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. Eğer dikkatli olmazsa...

Sonra kendisiyle alay etti. Dark ne kadar tatlı, nazik ve şefkatli görünürse görünsün, onun sadece programını takip ettiğini hatırlamak zorundaydı. Bir Çoğalıcıya aşık olmak, bulaşık makinesine ya da fırına aşık olmaktan daha mantıklı değildi. Aptalcaydı. Ve her neyse, bu duyguları tekrar yaşayacak kadar hiçbir erkeğe güvenebileceğini sanmıyordu. Lazlo ve Gorn'dan sonra olmazdı. Ona yapılanlardan sonra olmazdı.

"Sana yemek pişirme dersleri vermeyi çok isterim," dedi Dark, onun düşünce zincirini kırarak. "Mutfakta yalnız olduğum için her zaman başka bir yardımcı şefe ya da herhangi bir yardımcı şefe ihtiyacım olabilir."

"Bu çok hoş olurdu." Anna ona gülümsedi. "Bu evde genellikle çok sıkılıyorum. Sıkılıyorum ya da Gorn evdeyken ondan ölesiye korkuyorum. Çoğunlukla onun yolundan uzak durmaya çalışıyorum."

Eve geri dönerlerken Dark, "Mutfığa pek gelmiyor gibi," dedi. "Gelirse de her zaman kilerde saklanabilirsin."

"İyi bir noktaya değindin." Anna başını salladı. "Pekâlâ, riske gireceğim. Genellikle gözden uzak olduğumda, onun için akıldan da uzak olurum. En azından sol kafası için. Bence sağ kafası daha akıllı. Benden *gerçekten* nefret ediyor. Gorn'un başka bir kız alması gerektiğini düşünüyor - üremeye hazır gelmesi bu kadar uzun sürmeyecek bir kız..." Kelimeler boğazında düğümlendi ve başını salladı. "Her neyse, yemek yapmayı öğrenmeyi çok isterim. Teşekkür ederim," dedi çabucak.

"Rica ederim," dedi başıyla onaylayarak. "Şimdi benimle gel, ilk dersin şimdi başlıyor."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

"Yani kesinlikle Ana Gemi'ye mi taşınyorsun?" Sophia, Lauren'in lezzetli çikolatalı keklerinden birini yeni arkadaşına uzattı ve üzerinde oturdukları piknik battaniyesindeki kırıntıları temizlerken gülümsedi.

Nikki yine Ana Gemi'yi ziyaret ediyordu ve bu kez üç oğlunu da yanında getirmişti. Üçü ve yeni eşi Volt Kindred Malik, Ana Gemi'nin ortasındaki dinlenme alanındaki yemyeşil çimlerde bir tür oyun oynuyorlardı.

Yeni kızı diğer gelinlerle tanıştırmak için mükemmel bir fırsat gibi görünmüştü, bu yüzden Sophie Kutsal Koru'dan uzak olmayan bir yerde piknik yapmaya karar vermişti. Şimdilik sadece o, Nikki ve Liv vardı ama Kat de geleceğine söz vermişti ve Lauren da kek ve çörek , kalamayacağı için özür dilemişti.

"Bu yaz çocuklar okul yılını bitirdikten sonra buraya geleceğiz. Böylece Malik ve ben, onlar tekrar okula başlamadan önce birleşme törenimizi yapabiliriz," dedi Nikki, kekinden bir ısırık alırken gülümseyerek. "Aman Tanrım, bu *harika*. Kuzenin çok yetenekli!"

"Evet, Lauren en iyi şekerlemeleri yapar." Liv gülümseyerek kendi yaban mersinli ve kremalı kekinden bir ısırık aldı. "Yani burada, Kutsal Koru'da mı bir araya geleceksiniz?"

"Birinin Katılma Töreni dediğini mi duydum?" Kat yanlarındaki battaniyeye yerleşti ve üç oğlunu uzaklaştırdı. "Hayır, hadi ama, annenin biraz yetişkin zamanına ihtiyacı var. Gidin babalarınızla oynayın!"

Üçü gülererek ve bağırarak ve o da Nikki'ye döndü.

"Sophie'nin bize bahsettiği yeni kız sen olmalısın. Bana töreni nerede ve ne zaman yapmak istediğini söyle, bebeğim, biz de bunu gerçekleştirelim."

Sophie, Nikki'nin şaşkın ifadesi karşısında gülümsemesini bastırarak, "Kat bizim parti planlayıcımız," diye açıkladı.

"Ayrıca gerçekten iyi iş çıkarıyor - ikimizin törenini de o planladı," dedi Liv. "Yardım etmesine izin verirseniz pişman olmazsınız."

"Yardım mı? İzin verirseniz ben devralırım." Kat sııttı. "Ama eğer her şeyi halletmişsen ve yardıma ihtiyacın yoksa tamamen çekilmeye de hazırım. Benim için her iki yol da geçerli."

"Hayır, ama yardıma ihtiyacım var," diye itiraz etti Nikki. "Ana Gemi hakkında ya da Kutsal Koru'da nasıl rezervasyon yapılacağı veya süslemelerin, yiyeceklerin ve pastanın nereden alınacağı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"O zaman Kat senin kızın." Liv gülümseyerek en eski arkadaşlarının kolunu okşadı. "Parti planlamaya bayılır."

"Beni programınıza dahil edebilir misiniz?" Nikki endişeyle sordu. "Ağustos ayında, buraya yerleştikten hemen sonra ve okullar yeniden başlamadan önce katılmayı umuyorduk."

"Aslında bir programım yok, daha çok gayri resmi bir parti planlayıcısıyım," dedi Kat gülümseyerek. "Ana Gemide yaşamının güzel yanı, tüm erkeklerimizin bir aileyi geçindirecek kadar çok kazanıyor olması. Yani biz kızlar aslında çalışmak *zorunda değiliz* - tabii istersek çalışabiliriz de."

Sophie, "Bu, çok para kazandırmasa da yaşamak için istediğin şeyi yapabildiğin anlamına geliyor," diye açıkladı. "Mesela ben sanatımı seviyorum ama bir sonraki Andy Warhol ya da Georgia O'Keeffe olmadığımı kabul eden ilk kişi ben olacağım."

"Kendini hafife alma, rahim arkadaşı!" Liv haykırdı. "Tabloların inanılmaz! Odamda beş tane asılı duruyor," diye ekledi Nikki'ye.

"Teşekkürler Liv." Sophie ikiz kardeşine başıyla onay verdi. "Ama kabul etmelisin ki Dünya'ya döndüğümde sanatımdan elde ettiğim gelirle yaşayamazdım. 'Gerçek' bir işim olması gerekirdi."

"Senin 'gerçek' bir işin var," diye itiraz etti Kat. "Küçüklere de sanat öğretiyorsun. Bu önemli bir şey. Ve kocasının işi kadar iyi para kazandırıyor," diye ekledi Nikki'ye. "Ve o da Yüksek Konsey Başkanı."

Liv, "Kindredler gençlerin eğitime yatırım yapmaya büyük önem verirler," diye açıkladı. "Ana Gemi'deki okulların bu kadar iyi olmasının bir nedeni de bu. Tüm öğretmenler en az savaşçılar kadar maaş alıyor, hatta Kindred Filosu'nun başındaki kocam Baird gibi üst düzey olanlar bile."

"Bu harika." Nikki'nin kara gözlerinde merak dolu bir bakış vardı. "Buraya taşınacağım için *çok* heyecanlıyım! Oğullarım da bu konuda oldukça heyecanlı."

"Malik'le nasıl geçiniyorlar?" Sophie sordu. Nikki'nin üç oğlunun -ikisi orta yaşlarında, biri de ergenlik çağındaydı- biyolojik babaları Yonnie Six'ten Metres Hellenix'in onu kişisel kölesi olarak almasının ardından bilinmeyen bir galaksiye götürüldüğünde büyük bir sarsıntı geçirdiklerini biliyordu. Elbette, ortak banka hesaplarını temizledikten sonra Nikki'yi terk edip kuzeniyle kaçmak üzereydi, bu yüzden başına geleni fazlasıyla hak etmişti, ama yine de çocuklar için zordu.

"Kendiniz görün." Nikki Ana Geminin merkezinde bulunan geniş, çimenli, açık alanı işaret etti. Tepede, yapay yeşil güneş hafifçe parlıyor ve yumuşak bir esinti dolaşarak Dünya'daki evimizde ılık bir gün gibi hissettiriyordu.

Malik ve Nikki'nin en küçük iki oğlu, bir futbol topu, bir futbol topu ve bazı yerçekimsiz topuklu ayakkabılar içeren bir tür oyun oynuyorlardı

Hepsinin ayaklarına bağlanmıştı. Düz, siyah topuklar havaya zıplamalarını ve tekrar yere inmeden önce kısa bir süre için yerden yaklaşık iki ila üç metre yukarıda durmalarını sağlıyordu. Gülüyorlar, topları karmaşık bir düzen içinde fırlatıyorlar ve havada ileri geri sallanıyorlardı.

Nikki'nin büyük oğlu cep telefonu ile konuşuyordu ama Malik ona seslenir seslenmez telefonu cebine soktu ve oyuna katılmak için kendi yerçekimsiz topuklarına güç verdi. Kısa süre sonra hepsi bağırıyor, gülüyor ve genel olarak iyi vakit geçiriyordu.

"Şuna bak." Nikki gülümsüyordu ama bir yandan da gözündeki yaşı siliyordu -Sophie sevinç gözyaşları döktüğünden emindi. "Gerçek babaları *asla* dışarı çıkıp onlarla oynamazdı. Bütün gün yapmak istediği tek şey, erkek mağarasında oturup televizyonda spor izlemektir. Akşam yemeklerinde de asla sohbet etmez, sürekli telefonuyla mesajlaşırdı." Kaşlarını çatı. "Şimdi kiminle mesajlaştığını bildiğimden eminim ama *o* da artık hayatımızın bir parçası değil, bu yüzden sorun yok."

"Çok iyi anlaşıyor gibi görünüyorlar. Malik onlarla gerçekten çok iyi anlaşıyor," dedi Liv.

"Evet, üç küçük kardeşin yetişmesine yardım etti," diye yanıtladı Nikki. "Küçük oğullarım ona bayılıyor. En büyüğüm hâlâ ortak bir zemin bulmaya çalışıyor ama Malik geçen gece ondan kızlar hakkında tavsiye istediğini söyledi, sanırım sorun çıkmayacak."

"Burada harika bir hayatın olacak," diye güvence verdi Kat ona. "Ve her şey birleşme töreniyle başlayacak. Şimdi söyle bakalım, ne tür bir planlıyorsun? Büyük mü? Yoksa küçük ve samimi mi? Oğlanların da katılmasını istiyor musun? Belki sağdıç olabilirler? Sanırım yüzük taşıyıcısı olmak için çok yaşlılar..."

"Şey-" Nikki söze başladı ama tam o sırada sözleri kesildi.

"Affedersiniz?" Kırklı yaşlarında görünen, endişeli bir yüzü ve gümüş telli kızıl saçları olan bir kadın Sophie'yle konuştu. "Siz Yüksek Konsey'in başkanıyla çiftleşen Sophia mısınız?"

"Şey... evet." Sophie ayağa kalktı ve dikkati dağılmış bir şekilde elini sıkan kadına elini uzattı. "Evet. Peki siz...?"

"Ben Camilla ve bu da kocam Brex." Kadın, yanında duran bir Canavar Kindred'i işaret etti; o da Sophie'ye başıyla selam verip hırlayarak selamladı.

Sophie kibarca, "Tanıştığımıza oldum," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Camilla ciddiyle, "Bizim için kocanla konuşmanı umuyoruz," dedi. "Biraz yardıma ihtiyacımız ve bu yardım sizden gelirse daha anlayışlı olabileceğini düşündük."

Sophie ona, "Elimden geleni yapacağım, ama sana söz veriyorum Sylvan çok adil bir erkek," dedi. "Eminim senin sorununu dinlemekten mutluluk duyacaktır."

"Kızımız kaçırıldı," diye homurdandı Canavar Kindred, altın gözleri parlayarak. "Yani, o Camilla'nın kızı ama ilk birleştiğimizde daha küçük olduğu için benim de kızım olduğunu hissediyorum."

"Alındı mı? Nereden alınmış? Kim tarafından?" Kat haykırdı.

"Bilmiyoruz ama şüphelerimiz var," diye homurdandı Brex. "Yaşadığımız yerdeki Aka'ja maden kolonisinden kaçırıldı. Ve ortadan kaybolmadan hemen önce, etrafında pis bir Trebban vardı." Yüzü öfkeyle buruştu. "Köle taciri pislik! Fırsatım varken onu öldürmeliydim."

"A...Trebban?" Nikki Liv'e fısıltıyla sordu.

Liv, "Sanırım kadranın farklı bir yerinde yaşayan duyarlı bir tür," diye fısıldadı. "Buralarda pek fazla göremiyoruz çünkü

Kindred'larla iyi geçin."

Nikki, "Kindred'lerin herkesle iyi geçindiğini sanıyordum," dedi.

Liv başını salladı. "Diğer insanların dişilerine davranış şeklini beğenmiyorlarsa hayır; bu Kindred için çok önemli. Ve Trebbanlar fazla dişilerini köle gibi çalıştırıp en yüksek fiyatı verene satmakla ünlüdür."

"Bu korkunç!" Nikki mırıldandı.

Liv başını salladı. "Kindredler de öyle düşünüyor; bu yüzden iki tür genellikle anlaşıyor ve insansı olmalarına rağmen genetik olarak uygun bir eşleşme olarak görülüyorlar."

Camilla gözyaşları içinde, "Her yere baktık, kendi başımıza yapabileceğimiz her şeyi yaptık ve hiçbir yere varamadık," diyordu. "Lütfen, sizce Ana Gemi'nin Akraları Anna'mızı bulmamıza yardım edebilir mi?"

Sophie kararlı bir ifadeyle, "Eminim yapabilirler," dedi. "Haydi, şimdi Sylvan'a rica edeceğim ve bizimle süitimizde buluşmasını isteyeceğim." Nikki'ye baktı. "Umarım seni bir süreliğine Liv ve Kat'le bırakmamın bir sakıncası yoktur?"

"Tabii ki hayır!" Nikki haykırdı. "Hadi git!"

"Teşekkür ederim." Sophie ona gülümsedi ve başıyla kız kardeşini ve en iyi arkadaşını işaret etti. "Siz ikiniz Nikki'ye göz kulak olun. Liv, ben dönene kadar ikizlere göz kulak olur musun?"

"Misafirperverliğin ruhu olacağız, bebeğim," diye söz verdi Kat ve Liv,

"Sorun değil, zaten Daniel'la oynuyorlar. Muhtemelen gittiğinin farkına bile varmayacak."

"Teşekkürler, abla." Sophie minnetle gülümsedi ve insan kadın ile Canavar Kindred kocasını da yanına alarak oradan ayrıldı.

Onlar gittikten sonra Nikki bir elini boğazına götürerek, "Zavallı anne babalar," diye fısıldadı. "Bir çocuğun bu şekilde kaybolması, bir ebeveynin yaşayabileceği en kötü şey."

"İçimdeki anne bunu düşünmek bile istemiyor," dedi Liv sessizce. "Benimki hâlâ küçük ve kaybolan kızları daha büyükmüş gibi görünüyor ama kaç yaşına geldikleri önemli değil, onlar hâlâ senin bebeklerin."

"Bu doğru. Üçüm beni çileden çıkarsa bile onları hâlâ çok seviyorum." Kat iç çekti. "Umarım Sylvan kızlarını bulmalarına yardım edebilir. Deep, Lock ve ben onu arayıp bulmayı deneyebiliriz ama hiçbirimiz onu tanımıyoruz ve aramaya nereden başlayacağımızı bilmiyoruz, bu da süreci gerçekten zorlaştırabilir. Evren *büyük* bir yer."

"Düşünsenize, kısa bir süre önce bu konuda yalnız olduğumuzu sanıyorduk," dedi Liv. "Hatırlıyor musunuz? Dünya dışı yaşamla temasımız olmadığı için burada sadece bizim olduğumuzu nasıl düşünmüştük? Şimdi gülünç geliyor."

"Evet. Çünkü sonra Scourge ve hemen ardından Kindred geldi," diye belirtti Nikki.

"Bize yalnız olmadığımızı söylemeye çalışan *bazı* insanlar vardı," dedi Liv düşünceli bir ifadeyle. "İnsanların uzaylılar tarafından 'kaçırıldıklarını' ve sonra Dünya'ya geri gönderildiklerini söylediklerini hatırlıyor musunuz?"

"Hepimiz onların deli olduğunu düşündük," dedi Kat. "Şimdi merak ediyorum..."

"Büyükannem Ruth'u hatırlıyor musun?" Liv sordu. "Benimle ve Sophie'yle tanıştıktan kısa bir süre sonra öldü, o yüzden hatırlamayabilirsin."

"Ben daha çok yaptığı muhteşem muzlu pudingi hatırlıyorum," dedi Kat. "Ama onun deli olması gerekmiyor muydu? Annem hep böyle derdi," diye özür dileyerek ekledi. "Alınmak yok, bebeğim."

Liv içtenlikle, "Alınmadı, merak etme, bütün *ailem* onun deli olduğunu düşünüyordu," dedi. "Ama her zaman uzaylılar tarafından alınıp *haftalarca* uzay gemilerinde tutulduğuna ve sonra da onu en başta aldıkları yer ve zamana geri bırakıldığına *yemin ederdi*. Onu taradıklarını ve daha sonra incelemek üzere 'özünü' kaydettiklerini söylerdi - bu her ne demekse. Eğer onu dinlerseniz saatlerce bu konudan bahsedebilirdi."

"Sanırım herkesin bir ya da iki deli akrabası vardır," dedi Nikki. "Büyükbabam hırsızların kağıt tabaklarını çalmak için evine emindi. Televizyonu, mücevherleri ya da değerli başka bir şeyi değil.

-Sadece değerli kağıt tabaklar." Güldü ve başını salladı. "*Benim* hiç deli akrabam yok ki," diye itiraz etti Kat.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Liv ona hafifçe dirsek attı. "Bu, deli olan sensin demek, kat-kadın."

"Hey!" Kat arkadaşının tabağındaki çikolatalı keki kaptı ve bir ısırık almakla tehdit etti. "Onu geri al yoksa kek alır!"

"Devam et." Liv ona sıırıttı. "Lauren bize iki düzine bıraktı. Eminim içinde bir tane de Bitter Çikolatalı Şeytan Maması vardır." Kuzeninin onlar için bıraktığı fırın kutusunu başıyla işaret etti.

Kat güldü ve Nikki'ye dönmeden önce bir ısırık aldı.

"Pekala, bebeğim, şu tören hakkında..."

Liv onların planlarını izliyordu ama beyninin bir köşesi hâlâ çocuklarını bulmak için yardım istemeye gelen insanlarla meşguldü. Tanrım, Daniel'ı kaybolursa ne yapacağını bilmiyordu! Çok iyi bir genç adam olarak büyüyordu - onunla gerçekten gurur duyuyordu ve Baird'le birlikte başka çocukları olmayacak gibi görüldüğünden, denemiş olsalar da, o onların tek çocuğuydu.

Tanrıça, diye dua etti. O kız her neredeyse, lütfen ona göz kulak olacak ve onu koruyacak birini gönder. İyi ve güvende olmasını sağla ve onu seven ailesine kavuşmasına izin ver.

Cevap gelmedi ama bir huzur duygusu hissetti ve Tüm Yaşamın Annesi'nin duasını duyduğunu biliyordu. Anna, her nerede olursa olsun, tüm çocuklarını seven Tanrıça tarafından gzetiliyordu. Bir şekilde onu bulup kurtaracak birini gönderecekti - yoldan çıkmış kayıp kuzuya bakacak birini - ve onu ailesinin kollarına ve güvenliğine geri getirecekti.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Anna'nın mutfaktaki hareketlerini izlerken Dark'ın kalbi sızladı. O kadar cesurdu ki, içinde bulunduğu korkunç duruma rağmen hiç şikâyet etmiyordu. Ama çok kötü yaralandığı ve onu buradan götürdüğünde bile iyileşmesinin zor olacağı açıktı.

Bu arada, bir güneş haftası geçmesine ve her gün mutfakta birlikte çalışmalarına rağmen, ona bir Çoğalcı olmadığını söylemenin iyi bir yolunu hâlâ bulamamıştı. Gerçek kimliğini itiraf etmeyi çok istiyordu ama buna her yaklaştığında, diğer erkeklerin onu nasıl incittiğini ve ona "erkek ekipmanına" sahip olmadığı için nasıl mutlu olduğunu söylediğini hatırlıyordu.

O Lazlo piçinin ona neler yapmış olabileceğini düşünmek bile yumruklarını sıkmasına ve dişlerinin uzayıp keskinleşmesine neden oluyordu. Belli ki Anna'yı fena halde incitmişti; önce onu sevdiğine inandırmış, sonra cinsel istismarda bulunmuş ve son olarak da ona daha da kötüsünü yapmayı planlayan Gorn'a satmıştı. Dark'a göre bir dişiye bu şekilde davranan her erkeğin derisi canlı canlı yüzülmeliydi... *yavaşça*.

Anna'nın ne tür bir istismara maruz kaldığının ayrıntılarını sormamıştı ama belli ki etrafında kendini rahat hissettiği tek erkeğin kısırlaştırılmış, cinsiyetsiz bir erkek olması ya da kısırlaştırılmış ve cinsiyetsiz *olduğunu düşünmesi* yeterince kötüydü. Dark, Anna'nın iyileşmesine biraz da olsa yardım edene kadar ona kendisiyle ilgili gerçeği söyleyemeyeceğini düşündü. Onun güvenini hemen kaybedecek ve kendisinden sonsuza dek nefret edecekti.

Ve bu onu kıracaktı.

Kendisine sadece onu kurtarmak, sadece onu iyileştirmek istediğini söylemeye çalışsa da, küçük Dnya dişisinin bysne kapılmaktan kendini alamadı. Gzel, vahşı ve cesurdu ve şimdi onu dzgn bir şekilde beslediğine gre, nihayet yıkıcı derecede seksi olan Elit kıvrımlarından birkaçını geri kazanmaya başlamıştı.

O da dirençliydi. Yaşadıklarına ve şu anda Gorn'un ona akla hayale gelmeyecek şeyler yapmasını beklerken yaşadıklarına rağmen, hâlâ alaycı bir mizah anlayışı vardı. Onun hayatındaki mutlu zamanlardan konuşmuşlardı -ve onunkilerden de, her ne kadar söylediklerinde temkinli olmak zorunda olsa da- ve birlikte şakalaşıp gülmüşlerdi.

Yemek pişirme dersleri de bir başka eğlence kaynağıydı. Yaşadığı maden kolonisi günlük yemeklerini çoğunlukla yemek simlatrlerinden temin ettiği için Anna onun "su yakacak" kadar kötü bir aşçı olduğunu iddia ediyordu. Zaman zaman bazı hatalar yaptığı doğruydu; rneğin Dark onu, yıkayıp hazırlaması için görevlendirdiği *jt* yumrularını temizlemek için endüstriyel gte mikrop önleyici köpük pedleri kullanırken yakalamıştı. Dark onları atmış ve pedlerin içindeki maddenin yumrulara nüfuz edeceğini ve onları yediği takdirde onu hasta edeceğini açıklamıştı. Anna çok utanmıştı ama Dark bunun komik olduğunu düşünmüştü ve sonunda Anna gülüp geçmişti.

Dark, acemice hatalarına rağmen, yemek konusunda iyi bir sezgiye sahip olduğunu ve hangi tatların birlikte doğru tadı vereceğini keşfetmişti. Yetenekli bir öğrenciydi ve ona öğretmeyi seviyordu. Tek dileği ona Rigelus Prime'daki kendi mutfağında ya da Trollox'un evinden daha güvenli bir yerde ders verebilmektir.

İçindeki her içgüdü onu bir an önce götürmesi gerektiğini haykırıyordu; Gorn'dan ve onun kendisi için yaptığı korkunç planlardan uzaklaşmalı ve Anna'yı güvende olacağı bir yere gtrmeliydi. Ama birkaç şey onu durdurdu.

İlk olarak, bu kendisine emanet edilen görevden tamamen vazgeçmesi anlamına gelecekti. *Shannom-rah* kristaline göz kulak olacağına ve replika gelene kadar onu güvende tutacağına yemin etmişti, böylece onu değiştirebilecek ve gerçek kristali Ana Gemiye geri getirebilecekti. Sözünden dönmek ve kendisine bu önemli görevi emanet eden Komutan Sylvan'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Elbette, Gorn Anna'yı *tehdit* etmek yerine ona tecavüz etmeye kalkışırsa her şeyin *altüst* olacağını biliyordu. Geçtiğimiz hafta boyunca koruyucu içgüdüleri Anna için daha da güçlenmişti. Eğer devasa Trollox bir şey yapmaya kalkışırsa, Dark'ın öfkeden deliye dönüp koca piçi öldüreceğinden oldukça emindi; tabii ki bu Kindred Yüksek Konseyi'nin hiç de istediği bir şey değildi.

Trollox klancı bir halktı ve eğer Gorn'u öldürürse, Trollox'un tüm "drewg"lerinin onun ve Ana Gemideki herkesin peşine düşeceğinden emindi. Elbette izini kaybettirmeye çalışabilirdi ama Ana Gemi halkını tehlikeye atmak istemiyordu, özellikle de Komutan Sylvan Trollox halkıyla bir çatışmadan özellikle kaçınmaya çalıştığı için.

Onu durduran bir diğer şey de, Anna'yı buradan kaçırdığı anda, bir Çoğalcı'nın sadakat koşullanmasını nasıl bozabildiğini ve efendisini nasıl terk edebildiğini öğrenmek isteyeceğini bilmesiydi. Ve er ya da geç, onun aslında bir Çoğalcı *olmadığı*, erkek teçhizatına sahip bir erkek *olduğu* ortaya çıkacaktı - Anna'nın korktuğu ve nefret ettiği teçhizat. O zaman da ondan korkup nefret edecek ve bir daha asla görmek istemeyecekti.

Buna dayanamam, diye düşündü Dark, ona öğretmeye başlamadan önce hiç bıçak becerisi olmadığı düşünüldüğünde, *lazo* kapsüllerini şaşırtıcı bir hız ve beceriyle kesmesini izlerken. *Benden nefret etmesini ya da korkmasını istemiyorum.*

Ama yine de yapacak, diye fısıldadı beyninin içindeki küçük bir ses. Ona yalan söylediğini anladığında... Aldatıldığını ... Er ya da geç

ya da daha sonra gerçek ortaya çıkacaktır, Dark, bunun doğru olduğunu biliyorsun.

Evet, bunu biliyordu, diye düşündü acımasızca. Ama bunu mümkün olduğunca ertelemek istiyordu. Onun arkadaşlığından ve güveninden olabildiğince uzun süre keyif almaya devam etmek istiyordu. Bu yüzden, Gorn Anna'ya gerçekten bir şey *yapmadığı* ve Dark hâlâ *Shannom-rah*'ın kopyasını beklediği sürece, kalıp Anna'nın arkadaşlığının ve aralarındaki artan yakınlığın tadını çıkaracaktı, ta ki gerçek ortaya çıkıp bunu ortadan kaldırana kadar. Onlar-

"Oh!" Anna'nın acı dolu nefesi hemen dikkatini çekti.

"Ne oldu? Ne oldu bebeğim?" Sevgi sözcüğü o daha durduramadan ağzından çıkmıştı ama kız onu duymamış gibiydi. Tezgâhta durmuş, sol elini sağ elinin içine almış, gözlerini kocaman açmıştı.

"Ben... Ben kendimi kestim." Sesi alaktı. "Bıçak kaydı ve ben sadece-"

"İşte-bir bakayım." Dark sol bileğini tuttu ve onu inceledi. Kesik Sol işaret parmağının arkasında derin ve sağlam bir yara izi vardı. Bu Zaten kan akıyordu. Lavaboya dokunarak elini akan soğuk suyun altına soktu ve yıkayarak temizledi. Sonra, tekrar kanamaya başlamadan önce, acıyan parmağını nazıkçe ağzına götürdü.

"Oh! Ne yapıyorsun?" Anna'nın nefesi kesildi.

Olmamam gereken bir şey, diye düşündü Dark ama yine de yaptı. Bu otomatik bir şeydi - önemsedıği dişi yaralanmıştı ve dişleri hemen öz üretmeye başlamıştı - tüm Kan Türlerinin eşleri için yaptığı iyileştirici ve bağlayıcı sıvı.

Onu böyle mi düşünüyorum? Eşim mi? Dark bunun doğru olmadığını biliyordu. Mistress Hellenix'in ona yaşattıklarından sonra hayatında bir dişi olması için uygun değildi. Ve onun yeteneği ya da laneti işleri daha da karmaşılaştırıyordu. şimdi bile, kesik parmağını diliyle yıkarken ve özü yarasını kapatırken, onun acısını da aldığını hissedebiliyordu.

Kendi parmağı taze bir kesik hissiyle acıyordu; onun acısını azaltırken bile kendi acısını içine çekti. Bu geçmişte hissetmediği bir şey değildi; hayatı boyunca mutfakta çalışmış ve sayamayacağı kadar çok kez kesilmiş ve yanmıştı. Ama yine de, daha önce küçük kardeşi dışında hiç kimse için acı çekmeye razı olmamıştı. Ve bu sefer vücudu bunu neredeyse otomatik olarak yapmıştı - sanki Anna'yı sadece koruduğu bir dişi olarak değil de eşi olarak görüyormuş gibi.

"Dark, ne-?" diye tekrar başladı ama o anda adam onu serbest bıraktı. "Ah!" Anna şaşkınlık içinde parmağına baktı. "Nerede bu? Kesik nerede? O kadar derindi ki! Ama şimdi tamamen kayboldu - artık acımıyor bile!"

"Biliyorum," dedi sessizce. "İyileşti, sen iyileştin Anna."

"Ama... nasıl?" Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Daha önce insanları iyileştirebilen bir Çoğalıcı duymamıştım."

İşte bu, ona gerçeği söyleme zamanıydı, dedi Dark kendi kendine. Ona gerçekte kim olduğunu ve burada ne aradığını açıklaması gerekiyordu.

Ama yumuşak mavi gözlerindeki korku ve güvensizlik bakışı onu durdurdu. Onun güvenini kaybedemezdi, henüz değil. Onu Gorn'dan ve Trollox'un ana gezegeninden güvenli bir şekilde uzaklaştırmadan önce olmazdı.

Onu biraz daha kandırması gerekiyordu ve onu buradan götürdüğünde bunu ona söyleyecekti - gerçekten de söyleyecekti.

Derin bir nefes aldı.

"Sana bir Kan Akrabasına benzediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başını salladı. "Evet? Yani?"

"Şey, bir Kan Akraba, dişleri tarafından üretilen 'öz' adlı bir sıvıyı kullanarak iyileşebilir," diye açıkladı Dark. "Gördün mü?" Elini açtı

ağzını açtı ve ona uzun ve keskin olan, ısırma ve sahiplenmeye hazır dişlerini gösterdi; bu da bedeninin onu potansiyel bir eş olarak gördüğünün bir başka işaretiydi. Ayrıca dişlerinden hâlâ, kesiğini çok düzgün ve hızlı bir şekilde mühürleyip iyileştiren soluk mavi öz damlıyordu.

"Oh..." Nikki hiç düşünmeden parmaklarını onun dişlerini hissetmek için kaldırdı. Onun keskin uçlarını dikkatle okşadığını hissetti ve buna izin verdi, gerçi kendisine bu kadar yakından dokunan başka biri olsa geri çekilir ya da saldırırdı. Azı dişleri onun hassas bir parçasıydı ve şaftını örtmek için taktığı sahte deri kalkanın altında, onun nazik okşaması karşısında sertleştiğini hissedebiliyordu.

Onun dokunuşunun yarattığı zevk ve ihtiyaç, sonunda daha fazla dayanamayana kadar arttı. Yavaşça onu bileğinden tuttu ve elini çekti. Sonra başını eğdi ve avucunun ortasına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Ona nasıl hissettiğini gösterebilmesinin tek yolu buydu - onu korkutmadan ona değer verdiğini bilmesini sağlamanın tek yolu.

"Oh..." Anna elini öpücüğün üzerine kapatarak usulca fısıldadı. Merakla ona baktı. "Neden bana karşı hep bu kadar naziksin Dark? Programının başka bir parçası mı bu?"

"Yeterince sert muamele gördün bebeğim," diye mırıldandı, uzanıp yanağını okşamaya cesaret etti. "Sana karşı nazik davranacak bir erkeğe ihtiyacın var - değişiklik olsun diye sana karşı nazik davranacak birine."

"Lazlo'nun nazik olduğunu sanırdım," dedi ama kendisine bu kadar zalimce davranan erkekten bahsetmiş olmasına rağmen ondan uzaklaşmadı. "Beni sattığı son ana kadar, beni *öpemeyecek* kadar bana saygı duyuyormuş gibi davrandı. Az önce senin yaptığın gibi elimi bile öpmedi."

"Öpülmek *istiyor* musun?" Dark mırıldandı, başparmağının ucuyla kızın yüksek elmacık kemiğini hafifçe okşadı. "Bunu senin için yapabilirim, eğer

seversin, Anna. Benim için bir zevk olur."

Alt dudağını ısırđı, gözleri geniş ve kararsızdı; ama adam onun yükselen kadını arzusunun kokusunu alabiliyordu. Bunu *gerçekten* istiyordu. Geçmişte ona ne yapılmış olursa olsun, bu onun cinsel özlemini, sevilme ve okşanma arzusunı yok etmemişti. Ve yaşadığı acı tecrübelerle rağmen, hâlâ ilk öpücüğünü bile almamıştı.

Dark bunu ona veren kişi olmak için can atıyordu ama zorlayamayacağını da biliyordu.

Anna ona verdiği her şeyi istemek zorundaydı.

"Evet," diye fısıldadı sonunda. "Evet, sanırım... Sanırım bu hoşuma gider. Eğer... eğer nazik olursan."

"Sana karşı asla kaba olmayacağım," diye söz verdi Dark usulca. *İyileşmeye ve bütünleşmeye ihtiyacın var, daha fazla acı çekmeye değil.*

İki eliyle yüzünü kavrayarak onu nazikçe kendisine yaklaştırdı ve ağzını onunkinin üzerine eğdi. Dudakları birbirine değdiğinde onun titrediğini hissetti ama korkudan değil, istekten titrediğini biliyordu. Yine de onun tatlı ağzının tadına bakarken dikkatliydi, çok fazla bastırmıyor ya da giriş talep etmiyordu, sadece onu yaklaştırıyor ve ona karşı hissettiklerini kelimeler yerine dokunarak anlatmaya çalışıyordu.

İlk başta donup kaldı ama sonra küçük bir inilti çıkardı ve onu öptü, birbirlerine bastırdıklarında ağzı hevesle onunkine doğru hareket etti. Dark dilinin ucunu dudaklarının kenarında hissetti ve onu içeri almak için açıldı, onu istediği kadar keşfetmeye davet etti, utanmadan veya korkmadan ihtiyacı olanı almaya davet etti.

Anna bu teklifi kabul etmeye fazlasıyla istekli görünüyordu. Dilini nazikçe onun içine bastırdı, diliyle onun dilini okşadı ve sonra tüm vücudunda derin, titrete bir ürperti yaratacak şekilde dişlerinin uçlarını keşfetti ve okşadı. Şaftı, giydiğı sahte deri bariyerin ardında o kadar sertleşmişti ki Dark

taş duvarda bir delik açtı. Ama kollarındaki kadına duyduğu arzunun onu umursamaz yapmasına izin vermedi.

Ellerinin arasında tuttuğu yüzünü bırakarak, parmaklarını hafifçe kollarından ve yanlarından geçirip kalçalarına dayadı. Onu kendine doğru bastırmak, öpücüğü daha da derinleştirmek ve ağızıyla onu tamamen sahiplenmek istedi. Ama bunun onu korkutacağını biliyordu. Bu yüzden ellerini hafifçe onun dolgun kalçalarının yuvarlak kıvrımları üzerinde tuttu ve onun kendi ağızının tadını çıkarmasına izin verirken, kendisi de onun ağızının tatlı tadının tadını çıkardı.

Anna sonunda geri çekilene kadar öpüşme devam etti. Kolları adamın boynundaydı ve şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Karanlık," diye fısıldadı. "Bu... Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Öpüşmenin tam da hayal ettiğim -umduğum- gibi olduğunu hissettim."

"Hoşuna gitti mi peki?" diye mırıldandı, kızın uzun kumral saçlarından bir tutamı gözlerinin önünden çekerek. "Çünkü hoşuma gitti, hem de çok."

"Anlamıyorum." Başını iki yana salladı. "Sen bir Çoğalıcısın. Bu tür şeylerde nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun? Yonnie Six'ten bir Metres tarafından sahiplenildiğin için mi? Senden onu nasıl memnun edeceğini bilmeni falan mı bekliyordu?"

Dark biraz kaskatı kesildi; burada Anna'yla geçirdiği zamana atıfta bulunarak Bayan Hellenix'in beden kölesi olarak geçirdiği zamanı düşünmekten hoşlanmıyordu. Ama ondan kendisi için bir şeyler yapmasını beklediği ve ona bir şeyler yaptığı doğrudu

-Onunla işkence gibi olan ama doğru partnerle zevkle yapılabilecek şeyler.

Anna gibi, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. Anna gibi bir partnerle.

"Özür dilerim..." Onun yüzündeki değişimi açıkça görmüş, duruşundaki sertliği hissetmişti. "Muhtemelen onun hakkında konuşmak istemezsin.

Lazlo ya da Gorn hakkında konuşmak istediğimden daha fazla. Bu konuyu açmamalıydım."

"Hayır, hayır..." Dark başını salladı. "Bu konular hakkında konuşmalıyız. Konuşmanın iyileşmeye yol açtığına inanıyorum. Ama programımla ilgili sorunuza cevap vermek gerekirse, kadınları memnun etmek gibi bir arzum var. Ya da belki şöyle demeliyim, *doğru* dişiye memnun etmeyi arzuluyorum." Ona gülümsedi.

"Oh," diye fısıldadı Anna. "Çok hoştu. *Çok* hoştu." Bunu itiraf ederken yanakları utançtan pembeleşti. "Ben... Ben çok hoşlandım."

"Ben de keyif aldım," dedi Dark basitçe. "Bunu istediğin zaman tekrarlayabiliriz, biliyorsun."

"Yani... beni tekrar öpmek mi istiyorsun?" Gözleri kocaman açılmıştı.

"Sadece sen istersen," diye güvence verdi Dark ona. "Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım Anna. Bunun için sana yemin ederim."

"Biliyorum." Uzanarak onun yanağını kavradı ve gözlerinin içine baktı. "Seninle birlikte olmayı sevmemin bir nedeni de bu, Dark. Çünkü sen bir Çoğalcısın ve beni incitmeyeceğine güvenebileceğimi biliyorum. Bana yalan söylemeyeceğine ya da yapmanı istemediğim şeyleri yapmayacağına..."

Kadının sözleri karşısında bir utanç hissetti. *Bana yalan söylemeyeceğine güvenebilirim*, demişti. Ama şimdi yalan söylemiyor muydu? Kayıtları düzeltmeliydi - bunu ona bildirmeliydi-

Birden ön kapı çarpıldı ve evin içinden gelen ağır, tanıdık bir adım sesi duyuldu.

Dark bunun Gorn olduğunu hemen anladı ve Trollox'un sesi doğruca mutfağa gidiyormuş gibi geliyordu.

Anna'nın gözleri büyüdü ve korktu.

"Geliyor!" diye fısıldadı çılgınca. "Beni arıyor!" "Seni burada bulamayacak."

Dark onu hızla kilere götürdü ve dikkatlice içeri itti. Kapıyı kapattı ve mutfağın metal kapısı açılmadan birkaç dakika önce parmağını kestiğinde yoğurmak üzere olduğu *dablick* hamuruna geri döndü.

"Güzel çocuk!" Gorn'un sol kafası kükredi. "Ne yapıyorsan bırak ve *hemen* buraya gel!"

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Dark koyu mor hamuru yere bıraktı ve devasa Trollox'a dönmeden önce ellerini önlüğüne sildi.

"Evet, Efendim?" Kalbi göğsünde dört nala atmasına rağmen yüzünü boş ve nefes alışını düzgün tutmak için elinden geleni yaptı. Gorn bir şekilde onu Anna'yı öperken görmüş müydü? Devasa "Efendi "siyle şimdi ve burada kavga etmek üzere miydi?

Hodri meydan, diye düşündü Dark, dişleri uzamış ve keskinleşmişti. Anna ve Gorn'un aynı odada olması bile -her ne kadar devasa Trollox onun orada olduğunu bilmesede de- koruyucu duygularının yükselmesine neden oldu. Sahip olduğu her ilkel içgüdü ona Gorn'un bir düşman olduğunu söylüyordu - masumiyetin ve güzelliğin yağmacısı. Eğer eline fırsat geçerse Dark'ın kendisi için istediği kadına zarar verecek biri.

Dark kendi kendine, o koca piçle dövüşme fırsatını memnuniyetle karşılayacağını itiraf etti. Bıçak rafı sağında, sadece bir adım uzağındaydı; kasap bıçağını çıkarıp Trollox'un kalın boğazına gömmesi, düşünmesi için gereken süreden daha kısa bir zaman alabilirdi. O-

Gorn'un sol başı, "Çok iyi iş çıkarıyorsun, tatlı çocuk," dedi.

Bu iltifat Dark'ı tamamen hazırlıksız yakaladı. Bir an için Gorn'u doğru duyduğundan emin olamadı.

"Affedersiniz, Efendim?" dedi boş boş. "Ne dediniz?"

"Dedim ki, *harika* gidiyorsun!" Gorn'un sol kafası kükredi ve sağ kafası da anlaşılır bir şekilde başını salladı. "Trollox yemeğiniz o kadar güzel ki

iyi ki seni yanımda, ben kongreye gitmeden hemen önce drewg'im Yark'ın düzenleyeceği bir kutlamaya götüreceğim. Yeni varis ziyafeti."

"Beni bir kutlamaya mı götürmek istiyorsun?" Dark hâlâ anlamıyordu. "Neden?"

"Yemek pişirmek için tabii ki," diye tısladı sağ kafa, kırmızı gözleri sabırsızlıkla parlıyordu.

"Kutlamada baş aşçı sen olacaksın - Mark'ın benden çok daha büyük bir mutfağı var." Sol başın sesi kıskançtı. "Menüyü hazırlayacak ve mutfak ekibinden sorumlu olacaksın."

"Anlıyorum," dedi Dark kayıtsızca. "Peki kaç kişi için yemek pişireceğim, Usta?"

"Yark'ın en iyi elli drewg'i davetli," diye yanıtladı sol baş. "Ve parti oğlunun ve varisinin doğumunu kutlamak için - üç başlı bir Trollox! Çok nadir bulunur!"

"Evet, efendim." Dark sesinin büyük mutfaktan çok bunu kıskandığını düşündü.

"Yemek pişirme becerilerinizle övünüp duruyoruz," diye itiraf etti sağ baş. "Bu yüzden Yark kutlaması için ziyafeti sizin pişirmenizi istedi. Tabii ki kabul ettik. Gezegendeki en önemli Trollox'ların hepsi orada olacak."

"Bu da demek oluyor ki harika bir iş çıkarsan iyi edersin!" diye kükredi sol kafa, Gorn ona güdük gri bir parmak saplarken. "Anladın mı?"

"Mükemmel, Efendim, ama birkaç detaya daha ihtiyacım var. Parti ne zaman? Hazırlanmam ne kadar sürer? Kaç çeşit yemek istiyorsunuz? Siparişleri ben mi vereceğim yoksa Usta Yark'ın ekibi mi verecek?"

"Şey..." Dark, sorularını yanıtlamaya çalışan sol kafanın zihnindeki çarkların yavaşça dönmeye başladığını görebiliyordu.

"İzin ver," diye tısladı sağ kafa sabırsızca ve Dark'a döndü. "Şimdi dinle güzel çocuk, işte gereklilikler..."

* * * * *

Anna kilerde saklanırken, kalbi boğazında atarken, yavaş yavaş daha sakin hissetmeye başladı. İlk başta Gorn'un onu aradığından korkmuştu.

-Serpme değiştirmeyeli uzun zaman olmuştu ve yeni bir tane almanın zamanının geldiğine karar vermiş olmasından korkuyordu.

Sonra Dark'ın başının dertte olduğundan ve Gorn'un diğer pek çok Çoğalcıya yaptığını gördüğü gibi onu da lime lime edebileceğinden korkmuştu. Bunun Dark'ın başına gelmesine dayanamazdı! Onu derinden önemsemeye başlamıştı.

Anna bunun akıllıca olmadığını biliyordu - bu bir alete aşık olmakla aynı şeydi, ya da kendine öyle söylemeye çalıştı. Ama hiç de öyle görünmüyordu. Dark çok gerçek görünüyordu; çok nazik, kibar, yakışıklı ve şefkatli.

Onu programlayan kişi bir kadın olmalıydı, diye düşünmeden edemedi. Birisi bir erkeğin içinin ne kadar önemli olabileceğini biliyordu - çünkü yakışıklı, kaslı bir dış görünüş yeterli değildi. Bir erkeğin çekici olabilmesi için duygusal zekâya ihtiyacı vardı - Anna gibi birinin hayatında umutsuzca ihtiyaç duyduğu kişi olabilmek için.

Bu yüzden Dark'ın başının belada olduğunu düşündüğünde çok korkmuştu. Ama şimdi, duyabildiği kadarıyla, gerçekten de takdir ediliyormuş gibi geliyordu. Gezegendeki en önemli Trollox partisinin tamamına yemek pişirmek kulağa büyük bir işmiş gibi geliyordu ve Dark'ın bunu yapabileceğinden emindi. Ona son sahibinin -ona çok kötü davranan Sahibesinin- baş aşçısı olduğunu ve emrinde hatırı sayılır bir ekip olduğunu söylemişti. Yani her şey yolunda gidecekti.

Gorn damarlarındaki kanı donduran bir şey söylediğinde neredeyse tamamen rahatlamıştı.

"Benim şu güzel küçük damızlığını gördün mü?" diye sordu Dark'a.

"Hayır, Efendim." Dark'ın derin sesi sertti ve sözlerinin arkasında bir hırıltı vardı. "Nerede olduğunu bilmiyorum ama evim olduğu için bütün gün mutfaktaydım."

"Elbette, elbette," diye homurdandı Gorn. "Yine de onu bulmalıyım. Onun da ziyafete gelmesi gerek - düzgün bir oğul ve varisin neye benzediğini görmesi gerek - bir yetiştirici olarak görevinin ne olduğunu görmesi gerek."

"görürsem söylerim." Dark'ın sözleri öylesine soğuk ve gerilim doluydu ki Anna bunların koca Trollox'u donup bırakabileceğini düşündü. Ama sol kafa her zamanki gibi umursamazdı.

"Ah, peki, onu sonra bulurum," diye homurdandı. "Ona aldığım yeni elbiseyi giymek zorunda. Yeni varis ziyafetine herhangi bir eski şeyle gidemez. Onu gösterdiğimde drewgs'im etkilenmiş olmalı."

Anna hasta hissetti. Onu göstermek mi? Devasa, iğrenç Trollox'larla dolu bir ziyafet salonuna mı? Düşüncesi bile midesini bulandırıyor ama bu konuda başka seçeneği olmadığını da biliyordu. Gorn onun sahibiydi ve onunla ne isterse onu yapardı - eğer onu giydirip kuşandırmak ve drewg'lerine göstermek istiyorsa, bunu pekâlâ yapardı ve Anna'nın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sonunda onu kaçıran kişi mutfaktan çıktı ve kapının arkasından kapandığını duydu. Yine de onun ağır ayak seslerinin çalışma odasının bulunduğu ikinci kata çıkan merdivenleri tırmandığını duyana kadar dışarı çıkmaya cesaret edemedi. Umarım sol kafası dijital bir oyun oynarken sağ kafası işe dalacak ve büyük Trollox onu bir süreliğine unutacaktı.

Sonunda kilerin kapısı gıcırdayarak açıldı ve Dark orada duruyordu.

"Duydun mu?" diye sordu ve Anna başıyla onayladı.

"Görünüşe göre bir partiye gidiyoruz." Sesini hafif ve neşeli yapmaya çalıştı ama hissettiği korkuyu tamamen gizleyemedi.

"Sana zarar vermeye çalışacağını mı düşünüyorsun?" Dark'ın derin sesindeki tehdit çok açıktı.

Anna başını salladı. " sanmıyorum. Trollox sadece 'kupalarını' drewg'lerine sever. Ben de onun için sadece bir ödülüm." "Eğer sana elini sürerse beni çağır."

Dark'ın bronz gözleri parladı. "I

"Sana zarar verirse onu öldürürüm, Anna."

Büyük Çoğalcı'dan biraz geri çekildi. Koruyucu moddaki Dark kesinlikle *korkutucuydu*.

"Nasıl oluyor da bir dakika bu kadar tatlı ve nazikken bir dakika sonra bu kadar korkutucu olabiliyorsun?" diye sordu.

"Özür dilerim." Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmek için gözle görülür bir çaba sarf etti. Pek çok hareketinde olduğu gibi, bu da bir Çoğalcı'nın yapacağı bir şey gibi görünmüyordu ama artık onun gerçekçiliğini pek sorgulamıyordu. O sadece farklı bir modeldi -daha iyi bir model- şimdiye kadar gördüğü diğer tüm Çoğalcılardan farklıydı, dedi kendi kendine.

"Sorun değil," dedi Anna ona. "Ben... beni korumak istemen hoşuma gidiyor," dedi utangaç bir sesle. "Ve daha önce yaptığımız şey hoşuma gitti."

"Öpüşmekten mi bahsediyorsun?" Tüm tavrı değişti, keskin kenarlı bakışları yumuşadı ve bronz gözleri yarı kapalı hale geldi.

"Evet..." Anna alt dudağını dişledi ve kirpiklerinin arasından ona baktı. "Bunu bir ara tekrar yapmak isterim. Eğer... eğer sakıncası yoksa."

"Benim için büyük bir zevk olur, Anna," diye mırıldandı. "Gorn bu gece uyuduktan sonra seni bulmaya geleyim mi?"

"Yatak odamı mı kastediyorsun?" Karnı gergin bir şekilde çırpındı. "Sen... beni orada görmeye mi geldin?"

Başını salladı. "Ama sadece sen istersen. Ve Anna..." Çenesini hafifçe eğdi ve gözlerinin içine baktı. "Öpüşmek en fazla gidebileceği yere kadar. Eğer tek istediğin buysa, yapacağımız tek şey bu. Ya da bunu yapmamıza bile gerek yok, sadece sana sarılabılırım. Bu çok hoşuma gider."

Onun güçlü ve kaslı kollarına sarılma düşüncesi inanılmaz derecede çekiciydi.

"Evet," diye fısıldadı Anna. "Evet, ben... Sanırım ben de hoşuma giderdi."

"Pekâlâ." Ona, midesinin yeniden pır pır etmesine neden olan yavaş bir gülümseme verdi. "Dört gözle bekleyeceğimiz bir şey var. Ama şimdilik bu geceki Son Yemek'i bitirmeli ve vermem gereken ziyafetin menüsünü hazırlamaya başlamalıyım."

"Bunun için endişeleniyor musun?" Anna endişeyle sordu.

Başını iki yana salladı. "Yiyecek hacmi dışında, hayır. Bu kadar çok Trollox'u beslemek üç yüz insansı beslemek gibi olacak. İlginç olacak. Umarım Gorn'un drewg'unun iyi bir mutfak ekibi vardır - bunu gerçekleştirmek için çok fazla ele ihtiyacım olacak."

Başını salladı. "Elimden gelirse yardım ederim. Gorn bana hava atmayı bitirdiğinde yani." Yüzünü buruşturdu.

Dark düşünceli görünüyordu. "Bu kötü bir fikir olmayabilir. Seni görebileceğim bir yerde tutmak isterim, böylece güvende olduğundan emin olabilirim."

Anna yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Elbette, sadece seni korumak istiyorum," dedi ciddi bir şekilde.

"Biliyorum." Daha fazlasını söylemek istiyordu; bu kadar önemseydiği için ona teşekkür etmek istiyordu. sadece onun mükemmel programlamasından kaynaklandığını bilse de, minnettarlığını ifade etmek istedi. Ama kelimeler şişiyor gibiydi

İçine doldu ve dışarı çıkmalarına izin veremedi. Bu yüzden tekrar "Teşekkür ederim" dedi ve parmağını kesmeden önce hazırlaması için ona verdiği sebzeleri doğramaya geri döndü.

Hissettiklerini başka bir zamana bırakması gerekiyordu çünkü açıkçası Anna da bundan tam olarak emin değildi. Bir yanı neredeyse büyük Çoğalıcıya aşık olduğunu düşünüyordu ama aklının pratik yanı ona aptal olmamasını söylüyordu. Bir makineyi sevemezdi...

Yapabilir mi?

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Ev loştu ve gölgelerle doluydu. Gorn bir saat önce uyumuştı ve iki kafası da ağır ağır horluyordu; bu ses yatak odasının kapısının hemen dışından net bir şekilde duyulabiliyordu.

Anna onun uyuduğundan emin olmak için dışarı çıkıp dinleyecek değildi ama kendi yatak odasının kapısını aralamak bile iki kafanın hafif mırıltısını duymasını sağlıyor, bu da ona kendini güvende hissettiriyordu. Gorn bir kez uyudu mu, sabah olmadan nadiren kalkardı. Trollox mışıl mışıl uyurdu, bu yüzden horlamaya başladığı anda gece için güvende olduğunu anladı.

Odasında bekledi - en azından kendi odası olduğunu iddia ettiği odada. -Dark'ın gerçekten ona gelip gelmeyeceğini merak ediyordu... ve onun gelmesini isteyip istemediğini. Onu tekrar öpmeyi düşünmek, onun ağzını yumuşak ve nazik bir şekilde alıp kendi ağzını keşfetmesine izin verişini hatırlamak bile midesinin beklentiyle çırpınmasına neden oluyordu. Ama bir yanı bunun yanlış olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Lazlo ve Gorn'un bana sonra artık böyle hissetmemeliyim, diye düşündü. Hayatımın geri kalanında bir erkeğin yakınında olmak istememeliyim.

Ama Dark sadece erkek gibi görünüyordu, diye hatırlattı kendine. Lazlo'nun yaptığı ve Gorn'un yapmak istediği gibi ona zarar veremezdi. Ve ona karşı her zaman çok nazik, çok tatlı ve dikkatliydi...

Seni yalnız yakalayana kadar Lazlo da öyleydi, diye fısıldadı küçük bir ses kafasının içinde. Bir kez daha, ona yaptıklarının anısı su yüzüne çıktı ve bastırılmadı.

"Sorun nedir, seni küçük sürtük?" Lazlo'nun sesi kulağında tısladı.

"İstediğin bu değil miydi? Bunu sana vermem için bana hep yalvarıyordun.

-Şimdi sana veriyorum, neden ağlıyorsun?"

Hayır! Hayır! Anna büyük bir irade gücüyle anıyı kendinden uzaklaştırdı. Şimdi bunu düşünmek, hatırlamak istemiyordu. Dark Lazlo gibi değildi, olamazdı çünkü o gerçek bile değildi. O sadece erkek gibi görünmesi için yapılmış bir robottu. O güvendeydi ve kız da onunla güvende olacaktı. Her şey yoluna girecekti. Her şey...

Kapının sessizce çalınması onu o kadar ürküttü ki çılgılık atmamak için bir elini ağzına götürmek zorunda kaldı.

"Anna?" diye mırıldandı alçak, tanıdık bir ses. "Orada mısın?"

Anna çalkalanan sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alarak kapıya gitti ve onu sadece bir aralıkla açtı. Orada, gölgeler içinde beliren kocaman bir erkek şekli vardı. Bir an için kapıyı çarparak kapatmaktan ve tıpkı Gorn odasına girdiğinde yaptığı gibi yatağın altına saklanmaktan başka bir şey istemedi. Ama sonra o konuştu.

"Kötü bir zaman mı? Gitmeli miyim?"

Anna onu orada istemezse onu yalnız bırakmaya istekli olduğunu bilmek Anna'yı daha cesur ve daha güvenli hissettirdi.

"Hayır." Boğazını temizledi. "Hayır, değil. İçeri gelebilirsin."

Onu içeri almak için kapıyı daha geniş açtı ve Dark bir gölge gibi sessizce odaya süzüldü. Elini onun omzuna koydu ve Anna sıçramamak için elinden geleni yaptı.

"Ne oldu bebeğim?" Sesi alçak ve samimiydi. "Titriyorsun."

"Hiçbir şey." Ondan uzaklaştı ve yatağın kenarına gitti. "Ben sadece... geçmişini düşünüyordum. Bazı şeyleri... Unutmak istediğim şeyleri."

"Özür dilerim. Burada kalmamı ister misin? Senden uzakta?" Yere oturdu, ona baktı, kendini daha küçük ve daha az tehdit edici hale getirdi. "Eğer yatakta oturmak istersen, ben burada kalabilirim ve sadece konuşabiliriz," diye teklif etti.

Anna'ya iyi bir fikir gibi gelmişti. Ondan ne kadar hoşlansa da, şu anda biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Pekala," dedi.

Yatağın yanında mutfakta bulduğu bir tabure vardı, bu sayede yüksek Trollox şilteye fazla zorlanmadan tırmanabildi. Yatağın kenarına yerleşti ve dizlerini çenesine kadar çekti. Yeni pozisyonu, içindeki yayıcıyı rahatsız edici bir şekilde kaydırды ama kollarını dizlerinin etrafına koyabildi ve kendini daha güvenli hissetmesini sağlayan sıkı, küçük bir paket haline getirebildi.

Dark olduğu yerde kaldı ve onu izledi. Bronz gözleri odanın karanlığında parlıyordu ama tehditkâr bir şekilde değil. Gölgelede de ışıktaki kadar iyi görüp göremediğini merak etti. Bu muhtemelen onun Çoğalcı türünün bir başka özelliğiydi.

Sohbet etmek için "Ziyafet için menüyü planladın mı?" diye sordu.

Başını salladı. "Her şey tamamlandı ve sipariş . Çok fazla yemek var ama Trollox çok yemek yer."

"Evet... Sanırım öyle." Anna ne söyleyeceğinden emin değildi. Ondan kendisini tekrar öpmesini istedi ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Lazlo'nun onunla nasıl konuştuğunu, ona yaptıkları için onu nasıl suçladığını düşünüp duruyordu. Brex'in onu asla ama asla yapmaması konusunda uyardığı özel gemisinde onunla birlikte gitmeye razı olacak kadar sekse hevesli... muhtaç olmasaydı, şimdi bu durumda olmazdı. O-

"Ne düşünüyorsun?" Dark alçak bir sesle sordu. "Düşünmek için durma, sadece söyle."

Anna dürüstçe, "Bu karmaşanın içinde olmamın benim suçum olduğunu düşünüyorum," dedi. "Üvey babam Lazlo ile yalnız bir yere gitmemem konusunda beni uyarmaya çalıştı. Ama ben dinlemedim. Çünkü beklemekten, hiç sevilmemekten çok yorulmuştum. Birine, herhangi birine yakın olmak istedim ve kendime bunun risk değer olduğunu söyledim. Yani bu..." Durumunu belirtmek için bir el hareketi yaptı. "*Hepsi... benim... hatam.*"

"Başkalarının kötülükleri için kendini suçlamamalısın... ya da kendi arzuların için," dedi Dark sessizce. "Yalnız olduğunu kendin söyledin - yalnız olduğunda arkadaş aramak doğaldır."

"Lazlo benim bir sürtük olduğumu söyledi." Ellerine baktı. "Bana yaptığı her şeyin sadece benim istediğim şeyler olduğunu söyledi."

"Yani bedenine zarar vermekle yetinmedi, suçluluk duygusuyla ruhunu da kırmak zorunda kaldı." Dark'ın sesi öfkeliydi ve karanlıkta gözlerinin daha parlak parladığını fark etti. "Bu durumda olduğun için kendini suçlama Anna. Vcdansız bir erkek tarafından kandırıldığın için de kendini kötü hissetme; onun sana yaptığı hiçbir şey senin suçun değil."

"Öyle *hissettirmiyor*," diye fısıldadı. "Keşke evde kalsaydım diye düşünüp duruyorum... Keşke Brex'i dinleseydim..."

"Anna..." Daha yakına eğildi. "Sana gelebilir miyim? Yanına oturup sana sarılabilir miyim?" diye sordu ve sesinde yumuşak bir yoğunluk vardı, bu da kıza kendini irade gücüyle tuttuğunu ve onun iznini beklediğini düşündürdü.

"Pekâlâ, sanırım," diye fısıldadı. "Ama neden? Neden bana sarılmak istiyorsun?"

"Çünkü sana yardım edebileceğimi düşünüyorum. Hayır, izin verirsen edebileceğimi *biliyorum*."

Adam ayağa kalktı ve yatağın kenarına gelip yanına oturdu; onun durumunda merdivene gerek olmadığını fark etti. Dikkatle kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu kendine yaklaştırdı.

Anna önce sertleşti ama sonra ona karşı eridiğini, yanağını onun geniş, çıplak göğsüne bastırırken tüm vücudunun gevşediğini . Adam çok güzel kokuyordu; tarçın, şeker ve bir şekilde tamamen erkeksi olan o karanlık, lezzetli, bağımlılık yapan baharat gibi. Ona böyle sarıldığında ruhsuz bir robot olduğuna inanmak zor, diye düşündü, saçlarını bu kadar nazıkçe okşadığında ve ona sarıldığında bir Çoğalcıdan başka bir şey olmadığına inanmak zordu.

"Şimdi," diye mırıldandığını duydu Dark. "Devam et ve her şeyi hissetmene izin ver.

-Düşündüğün her şeyi hisset. Burada benimle güvendesin - içini dökmende bir sakınca yok."

Anna bunun ne işe yarayacağını bilmiyordu ama zaten bunu düşünüyordu. Kötü anıları sonsuza kadar uzakta tutabilecek gibi değildi. Gözlerini kapatarak mücadele etmeyi bıraktı.

"İstiyorsun, seni küçük fahişe, itiraf et. Al şunu! Sevdiğini biliyorsun O!"

"Hayır, hayır, lütfen!" Gözyaşları gözlerine doldu ve boğazını tıkadı, öyle ki zar zor nefes alabiliyordu. "Lütfen yapma! Beni sevdiğini sanıyordum! Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Senin gibi şişko bir kaltağı nasıl sevebilirim ki?" Lazlo alay etti. "İğrençsin, sana ilgi gösterdiğim için şanslısın. Trollox seni ele geçirdiğinde, bana tekrar sahip olmayı dileyeceksin!"

Onu incitirken güldü ve acı neredeyse dayanılmaz hale geldi. Anna kan tadı alana kadar yanağının içini ısırdı ve gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Acının gözyaşları, ihanetin gözyaşları.

Bunu nasıl yapabilir? Beni sevdiğini sanıyordum! Nasıl yalan söyleyip beni incitebilir? Neden... Neden...?

"Tanrılar..." Dark'ın kolu kızın etrafında sıkılaştı ve boğuk bir acı sesi çıkardı.

"Sen iyi misin?" Anna endişeyle ona baktı ve gözlerini yakan yaşları düşmeden önce silip süpürdü. "Canını yakan bir şey mi oldu?"

"Seni incittiği kadar değil, bebeğim." Adamın kolu kadının omuzlarına dolanarak onu kendine doğru çekti. "Devam et ve bitir. Bırak içindekileri döksün."

Anna neler olduğunu -ne yaptığını- anlamıyordu ama bir şekilde işe yarıyor gibiydi. Korkunç anıyı yeniden yaşayıp suçluluk, utanç ve acı duygularının içinden akıp izin verdikçe, bir şekilde bunlar da içinden akıp *gidiyor* gibiydi.

Genellikle bu anının yüzeye çıkmasına izin verdiğinde, kendini zayıf ve utanç içinde hisseder ve kendinden nefret ederdi. Ama bu sefer, kafasında oynamasına izin vermek bir tür katarsis sağlıyor gibiydi.

Benim hatam değildi, dedi kendi kendine kararlılıkla. Daha dikkatli olmalıydım, Brex'i dinlemeliydim. Ama Lazlo her zaman mükemmel bir beyefendi olmuştu, yalnız kaldığımızda başka türlü davranacağına inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Bana yaptığı şey istediğim ya da talep ettiğim bir şey değildi; beni incittiği ve kullandığı için suçlanacak biri değilim. O şeytani bir piç ve ben de saftım, masumiyetimden faydalandı.

"Daha iyi hissediyor musun bebeğim?" Dark'ın sesi kulağına alçak ve boğuk geliyor, onu düşüncelerinden uzaklaştırıyordu.

"Evet," dedi otomatik olarak ve sonra bunun doğru olduğunu fark etti. "Evet," dedi tekrar, ona bakarak. "Aslında kendimi *çok* daha iyi hissediyorum. Artık kendimi o kadar kötü, suçlu ya da utanmış hissetmiyorum."

"Güzel. Bunların hiçbirini hissetmemelisin. Bu senin hatan değildi," dedi Dark kararlı bir şekilde.

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Bununla bir ilgin var mı? Bunu nasıl yaptın?"

"Üzgünüm, programımın sırlarını açıklayamam," dedi kuru bir sesle. "Ama kendini daha iyi hissetmene sevindim."

"Çok daha iyi, bu *harika*." Anna dik oturdu ve gerindi, sanki omuzlarından görünmez bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Lazlo'nun ona yaptıklarının anısı hâlâ oradaydı ama artık utançtan yerin dibine girmesine neden olacak gücü yoktu. Sevgi ve yakınlık arzusu doğaldı, normaldi. Sadece bunu kimden isteyeceği konusunda kötü bir seçim yapmıştı.

"Buna sevindim." Dark yumuşak bir iniltiyle yatağa çöktü ve şiltenin üzerine yayıldı, ağır ağır nefes alıyordu, bir kolunu gözlerinin üzerine atmıştı.

"Hey-iyi misin?" Anna, adamın geçmişindeki zehri bir şekilde içinden çekip çıkardığını ve onun yerine kendi içine aldığını düşünerek endişelendi. Bu mümkün olmamalıydı, ama geçmeyecek bir histi.

"Ben iyiyim ya da bir dakika içinde iyi olacağım." Derin bir nefes aldı, geniş göğsü bir körük gibi genişliyordu. "Üzgünüm, uzun bir gün oldu," diye ekledi.

Anna özür dileyerek, "Trollox ziyafeti yüzünden çok meşgul olduğunu biliyorum," dedi. "Muhtemelen çok yorgunsundur. Bu gecelik bu kadar yeter deyip gitmek ister misin?"

"Gitmemi *istemiyorsan* hayır." Dirseklerinin üzerinde doğrulup ona baktı. "Sakıncası yoksa burada seninle kalmayı tercih ederim."

"Benim için fark etmez." Artık utanç, korku ve suçluluk duygusu bir şekilde içinden sökülüp atıldığına göre, Anna daha önce mutfakta onu öptüğünde duyduğu arzunun aynısını hissetmeye başlamıştı. "Ben... Ben kalmanı istiyorum," dedi ona usulca. "Bana... bana biraz daha sarılabilir misin?"

"Bu hoşuma giderdi. Buraya gel, bebeğim." Ona işaret etti ve Anna kendini onun yanındaki büyük yatağa uzanmış ve yanına sokulmuş buldu. Dark yumuşak bir memnuniyet sesi çıkardı ve yanağı geniş göğsüne yaslanana ve kolları onu sıkıca sarana kadar onu daha da yakınına çekti.

"Mmm, bu çok güzel," diye nefes aldı Anna. Adamın sıcak, erkeksi kokusunu ve karanlıkta iri bedenini kendi bedeninde hissetmeyi seviyordu. Bir elini onun göğsüne koymaya cesaret etti ve parmaklarını oradaki küçük kıvrıcık siyah saçlarda hafifçe . Elinin altında kaba ve gıcıklayıcı bir his vardı ve adamın teni yumuşak, sıcak ve lezzetli bir şekilde sıkıydı.

"Çok güzel," diye kabul etti Dark. "Üzerimdeki küçük elini seviyorum bebeğim. Bu iyi hissettiriyor."

"Çoğalcılar iyi hissedebilir mi, yani bu şekilde?" Anna merakla sordu. "Bu olabilir," diye mırıldandı Dark. "Kıvrımlarının bana verdiği hissi seviyorum. ve kulağımdaki yumuşak sesin."

"Beni tekrar öpecek misin?" Anna kendini tutamayarak sordu.

"Neden *beni* öpmüyorsun?" Ona tembel bir gülümseme verdi. "Neden kontrolü eline almıyorsun ve senin için doğru olanı yapmıyorsun?"

Anna yapmak istedi ama bir şey onu tereddüt ettirdi.

"İstiyorum ama..." Dudağını ısırdı.

"Ama ne, bebeğim?" Dark mırıldandı. Tanrım, onun alçak, hırıltılı, sahiplenici sesiyle kendisine bu tatlı lakabı takmasına bayılıyordu!

"Ama seni kötü hissettirmek istemiyorum," dedi Anna. "Son sahibinizin - Sahibenizin - size bir şeyler yaptığını söylediğinizi biliyorum. O-"

"O sen değildin," dedi Dark kararlılıkla. "Hiç sormadı, hiç tereddüt etmedi. Sadece istediğini aldı. Sen öyle değilsin."

"Yani sana... dokunursam kötü hissetmez misin? Seni öpersem?" Anna tereddütle sordu.

Başını iki yana salladı. "Devam et bebeğim, vücudumla kendine zevk ver, umurumda değil."

Açık daveti ve orada uzanmış, ilk hamleyi onun yapmasını bekleme şekli Anna'nın içinde bir şeyleri ateşlemiş gibiydi.

Ayağa kalkarak onun üzerine eğildi ve belli belirsiz dudaklarından öptü. Dark yumuşak bir zevk sesi çıkardı ve dudaklarını ona doğru açarak tıpkı daha önce yaptığı gibi onu içeri davet etti.

Daha önce olduğu gibi, Anna kendini onun davetini kabul ederken buldu. Ağzı sıcak ve tatlıydı, sanki ona gelmeden önce tarçınlı şeker yemiş gibiydi ve diliyle dişlerini okşamasına izin verdi, bu aynı anda hem tehlikeli hem de güvenli hissettirdi - tehlikeli çünkü onun bu kısmının kızgın olduğunda ölümcül bir silah olabileceğini hissetti ve güvenli çünkü onunla ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Hayvanat bahçesindeki kafese girip bir kaplanı okşayabilmek gibi bir şeydi bu, diye düşündü kendi kendine onu tadarken ve keşfederken. Siz hariç herkes için ölümcül olan bir yaratığa yakın olmak gibi.

Onu ne kadar öptüğünü bilmiyordu ama adamın iri, sıcak ellerinin vücudunda gezindiğini, yanlarını ve kalçalarının kıvrımlarını hafifçe aşağı yukarı okşadığını fark etti. Giydiği ince siyah cübbenin altında sütyen olmadığı için, göğüslerinin kıvrımlarının adamın geniş göğsüne baskı yaptığını hissedebiliyordu. Adam ona doğru kaydığında, adamın iri vücudu ile kızın dar tepeleri arasında zevkli bir sürtünme hissetti. Hatta

İçindeki yayıcı o kadar soğuk ve cömert görünmüyordu. Vücudu orada, bacaklarının arasında daha sıcak ve ıslak görünüyordu ve onu istila eden sert şey eskisi kadar acıtmıyordu.

"Mmm, bebeğim, tadın çok güzel," diye nefes aldı Dark, sonunda ayrıldıklarında, ikisi de uzun öpüşmenin yoğunluğundan nefes nefese kalmıştı. "Keşke seni her yerinden öpebilseydim."

"Her yerde mi? Mesela... nerede?" Anna, adamın derin sesindeki sıcak ima karşısında nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti.

"Şey... başlangıç olarak burası." Uzun parmak uçlarından biri boynunun yan tarafını ve omzunun aşağısını taradı.

"Bunu yapabilirsin... beni oradan öpebilirsin. Eğer istersen," dedi Anna ona yumuşak bir sesle.

"Buraya gel o zaman bebeğim." Onu kendine doğru çekerken sesi derin, aç bir hırıltıydı.

Anna eğilip Dark'ın sıcak ağzını boynunun hassas tarafında hissedince bir iniltiyi bastırdı. Dark önce onu nazıkçe yaladı, sıcak, ıslak dilini boynunun dibinden hassas kulak memesine kadar gezdirdi ve hafifçe ısırıp emerek Anna'nın içinden arzu kıvılcımları gönderdi.

"Oh, *Dark*," diye inledi adam boynunun yan tarafını yalamaya ve emmeye devam ederken. Boynunda ne kadar çok sinir ucu olduğunu ya da onun kendisini orada öptüğünü hissetmenin ne kadar erotik olacağını hiç bilmiyordu. "Dişlerini hissetmeme izin ver," diye fısıldadı, ne dediğini pek bilmiyordu. "Beni ısır demiyorum ama sadece... onları hissetmeme izin ver."

Adamın ağzını daha da açtığını hissetti, sanki gerçekten de o uzun, keskin dişlerini boğazının yan tarafına geçirmeye niyetliymiş gibi. Kalbi göğsünde hoplayıp zıpladı ama sonra sadece küçük bir iğnelenme hissetti

Dişlerinin uçları yumuşak etinin üzerinde hafifçe kayarken. Bu his onu çılgına çevirmiş gibiydi.

"Oh!" inledi ve ona karşı daha sert bastırdı.

"Dikkatli ol, bebeğim." Geri çekildi, sesi yumuşak, aç bir hırıltıya dönüştü. "Eğer böyle bastırırsan, seni ısırımdan kendimi alamam."

"Beni ısırırsan ne olur?" Anna hâlâ ateşli ve muhtaç hissederek sordu.

"Gerçek bir Kan Akıabası beni ısıırırsa olacaklarla aynı şey mi?"

Başını salladı. "Özümü kan dolaşımına enjekte ederdim. Yaralarını iyileştirirdi ama aynı zamanda seni sahiplenmek istememi de sağladı - seni tamamen benim yapardım."

"Ama... nasıl yapabilirsin? Bilirsin işte, doğru ekipmana sahip olmadığına göre?" Anna itiraz etti.

Dark ona, "Ben sadece ısırarak *isteyeceğimi* söyledim, ısıracağı mı değil," dedi. "O yüzden seni ısırmasam daha iyi. En azından şimdi değil." Onun yanağını nazikçe okşadı. "Yine de sakıncası yoksa seni başka bir yerinden *öpmek* isterim."

"Nereye?" Anna onun üzerine eğilmiş, dirseklerine dayanarak gözlerinin içine bakıyordu.

"İşte..." İri eli kızın omzunun üzerinden yan tarafına doğru kaydı. "Ve burası." Ilık parmakları göğsünün yan kıvrımına hafifçe dokunarak Anna'nın zevk ve ihtiyaçla titremesine neden oldu.

"Ah... orada mı?" diye fısıldadı kararsızca.

"Sadece sen istersen," diye güvence verdi Dark ona. "Eğer bu seni rahatsız edecekse, söylediklerimi unut."

"Bunu unutmak istemiyorum," dedi Anna ona. "Ağzını üzerimde hissetmek, beni öpmek... emmek istiyorum. Tanrım, bu kulağa sürtükçe mi geliyor?" diye sordu, aniden kendini mahcup hissederek.

"Hayır, kulağa son derece doğal geliyor," diye yumuşak bir sesle onu temin etti. "Hiçbir zaman bir erkeğin sana dokunmasına ve seni zevk alman gerektiği gibi zevklendirmesine izin vermedin. Vücuduna hiç hak ettiğin gibi tapılmadı, Anna. Bunları arzulaman çok doğal ve bunları sana verecek kişi olmayı çok isterim."

"O zaman yap." Pervasızca, siyah cübbesinin esnek boynunu çekti, ince malzemeyi göğüslerinin altına indirdi ve vücudunun üst kısmını ona tamamen açtı.

Dark'ın onu hemen öpmeye başlayacağını düşünmüştü ama bunun yerine ona baktı, bronz gözleri arzuyla yarı kapalıydı.

"Çok güzel," dedi kısık sesle. "Tanrım, bebeğim, göğüslerin çok büyük, olgun ve muhteşem."

"Sence çok büyük değiller mi? *Benim çok büyük olduğumu?*" Anna endişeyle sordu.

"Asla," diye güvence verdi Dark ona. "Kıvrımlarının bu kadar dolgun olmasına bayılıyorum. Sen *mükemmel.*"

Kolunu aşağı doğru okşadı ve sonunda sol göğsünün alt kıvrımını sıcak avucunun içine aldı.

"Güzel," diye tekrarladı ve Anna yüksek sesle inleyene kadar başparmağının ucuyla meme ucunun sıkı tomurcuğunu daire içine aldı. Hafif dokunuşundan çıkan zevk kıvılcımları hassas tepesinden başlayıp amına kadar iniyor gibiydi.

Ona tembel bir sırtıış attı. "İyi hissediyor musun, bebeğim?"

"Oh, Dark," diye soludu adam küçük, sıkı tomurcuğu sıkıştırıp meme ucunu hafifçe çekiştirirken. "Öyle olduğunu biliyorsun. Sen... beni *delirtiyorsun.*"

"O zaman seni buradan öpmeme izin vermeye hazır mısın?" diye mırıldandı. "Eğilip beni bu küçük, sıkı meme uçlarıyla beslemeye hazır mısın bebeğim?"

"Sanırım öyle," diye inledi Anna ve sonra adamın istediğini yapabilmek için yatakta doğrulmaya başladı. Onun üzerine eğilerek, sağ meme ucuyla onun gür ağzını okşadı, o kadar muhtaç hissediyordu ki patlayabileceğini düşündü.

Hemen emmesini istiyordu ama Dark önce onunla dalga geçti, dilinin sadece ucunu çıkarıp ağrıyan tepesini yaladı ve Anna arzudan çıldıracağını düşünene kadar dişleriyle hafifçe ısırıldı.

"Dark, lütfen..." diye yalvardı. *"Lütfen!"*

"Seni emmemi ister misin bebeğim?" diye usulca homurdandı. "O küçük, ateşli meme uçlarını ağzıma almamı ve amına kadar hissedebileceğin kadar sert emmemi ister misin?"

Daha önce hiçbir erkek ona nazıkçe dokunmadığı gibi, Anna da hiçbir erkeğin kendisiyle edepsizce konuşmasına tanık olmamıştı. Lazlo onun canını yakarken ona kötü ve acımasız şeyler söylemişti ama hiçbiri onu Dark'ın yaptığı gibi heyecanlandırmamış, memnun etmemişti. Anna'nın üzerindeki etki elektrik gibiydi; amının, içini dolduran yayıcının etrafında zonkladığını hissedebiliyor ve bir an için onun yerine Dark'ın orada olmasını diliyordu.

Ama bu imkânsız, diye hatırlattı kendine. O tür bir ekipmanı yok, hatırladın mı?

Ama artık bu umurunda bile değildi; sadece adamın sıcak ağzını üzerinde hissetmek, onu içine çekmek ve kendi ağzı yapmak istiyordu.

"Evet," diye fısıldadı, ona doğru iterek göğsünü daha fazla ağzına götürmeye çalıştı. "Evet, Dark, *lütfen.*"

"Sana hizmet etmek benim için bir zevk Anna," diye mırıldandı ve sonra onu emmeye, dudaklarının arasına alabildiği kadar göğsünü almaya başladı. Emerken bile dilinin meme ucunun etrafında döndüğünü, hassas tomurcuğu yaladığını ve tüm vücuduna zevk kıvılcımları gönderdiğini hissetti.

"Oh... Oh, *Dark!*" diye soludu, onun üzerinde hareket etti, bir meme ucunu emerken ve diğerini parmaklarıyla hafifçe çekerken sırtını eğdi. Kedisinin içindeki yayıcının etrafında ıslandığını ve ısındığını hissedebiliyordu, önce bir meme ucunu sonra diğerini emerken vücudunun daha da yükseldiğini hissedebiliyordu, onun üzerinde kıvrılırken ileri geri gidiyordu.

Çok iyi hissettiriyor...çok iyi! Ama şekilde gelemem. Daha fazlasına ihtiyacım var... daha fazlasına.

Dark da aynı şeyi düşünüyor gibiydi çünkü sonunda geri çekildi ve zor nefes alarak ona baktı.

"Tanrılar, bebeğim, olgun meme uçlarının tadı çok güzel," diye homurdandı, sesi ihtiyaçtan boğuklaşmıştı. "Keşke seni her yerde tadabilseydim."

Bu kez Anna onun "her yer" derken neyi kastettiğini çok iyi biliyordu ama istediği şeyi yapmasına izin veremeyeceğini de biliyordu. Ona dokunmasına ya da belden aşağısını tatmasına izin verirse, Gorn'un içine soktuğu ve onu giymeye zorladığı utanç verici yayıcıyı bulacaktı. Ve bunun olmasına dayanamazdı.

"Oh, Dark, hayır," diye fısıldadı, rahatsız bir şekilde. "Yapamam... bunu yapmana izin veremem. Oraya gitmene izin veremem."

"Anlıyorum." Hemen başını salladı ve muhtemelen onu bacaklarının arasında istememesinin nedeninin daha önce erkeklerle yaşadığı bazı korkunç deneyimler olduğunu düşündüğünü biliyordu. Tam olarak öyle değildi ama ona gerçek nedeni söyleyemezdi.

"Özür dilerim," dedi beceriksizce. "Ben sadece... yapamam."

"Sorun yok, sadece sana zevk vermek istiyorum bebeğim," diye güvence verdi Dark ona. "Sadece seni boşaltmak istiyorum."

Anna da gelmek istiyordu, hem de çok istiyordu. Maden kolonisinde kendine bir yer bulduktan sonra kendine sık sık dokunmuştu, ama Lazlo ve Gorn'dan beri elini bırakmaya hiç niyeti yoktu.

bacaklarının arasında dolaşıyordu. Şimdi büyük Çoğalıcı içindeki ateşi yeniden uyandırmış gibi görünüyordu. Parlayan korlardan başka bir şey olmayan bir alev aniden canlanmıştı. Birden aklına bir fikir geldi.

"Belki beni boşaltabilirsin," dedi. "Ama benimle konuşarak, bana dokunarak değil. Umarım sorun olmaz?"

"Seni iyi hissettiren her şey bana uyar," diye güvence verdi Dark ona. "Ben seninle konuşurken kendine dokunacak mısın bebeğim?"

Anna dudağını ısırdı, aniden utandığını hissetti.

"Evet," diye fısıldadı. "Eğer... eğer sorun değilse."

"O küçük, yumuşak amcığının boşalmasını sağlayacak her şey mükemmeldir," diye tekrar güvence verdi. "Bana ne duymak istediğini söyle, bebeğim."

"Söyle bana..." Anna cesaretini toplayarak durakladı. "Bana ne yapacağını söyle - beni nasıl tadacağını - eğer oraya gitmene izin verirsem," diye fısıldadı.

"Yani o tatlı amını yalamama izin verecek kadar rahat hissediyor musun?" diye usulca homurdandı.

Sessizce başını salladı. Tanrım, yüzü biraz daha ısınırsa saçları tutuşacaktı! Ama onun böyle konuştuğunu duymak onu o kadar tahrik ediyordu ki durmasını istemiyordu.

"Sana anlatırken göğüslerine tekrar dokunabilir miyim?" Karanlık mırıldandı. "Sana amını nasıl yalamak istediğimi anlatırken sıkı meme uçlarını okşayıp çekiştirebilir miyim?"

Tanrım, edepsiz konuşmanın bu kadar ateşli olabileceğini hiç hayal etmemişti! Anna hevesle başını salladı.

"Evet," diye fısıldadı. "Evet, lütfen, Dark."

"Benim için bir zevk olur," diye mırıldandı. "Devam et ve ben sana söylerken kendine dokun. Devam edin, yok. Yapmak doğaldır

kendinizi iyi hissedin."

Bir şekilde ona izin veriyormuş gibi hissedene -yaşadığı onca şeyden sonra umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir izin- Anna elini siyah cüppesinin eteğinin altına kaydıldı ve amını buldu. Arayan parmakları önce ayırıcının sert düz ucunu ve onun giydiği deri kayışla bağlantısını buldu, ama bunu görmezden geldi ve yukarı doğru hareket ederek klitorisinin hassas, zonklayan düğmesini aradı ve buldu.

Sağ eliyle bacaklarının arasını okşarken sol eliyle kendini yatağa yasladı. Ve Dark onun altında hareketsiz yatıyor, yukarı bakıyor, bronz gözlerinde aç bir ışıkla onu izliyordu.

"Oh..." Yumuşak bir şekilde inledi ve parmağının ucuyla hassas tomurcuğu okşarken başını geriye attı. "Oh, *Tanrım...*"

"Tanrılar... klitorisini mi okşuyorsun bebeğim?" Dark homurdandı. "Kendine dokunuyor ve sıcak küçük amını kremi ve iyi hissettiriyor musun?"

Anna başını salladı. "Evet," diye çıkmayı başardı. "Evet, kendime dokunuyorum." Bunu itiraf etmek çok yaramazca ama bir o kadar da doğru geldi. Kendini biraz daha hızlı okşadı, kalçalarını kendi ritmine göre hareket ettirdi.

"Bu iyi, bunu yapmaya devam et," diye mırıldandı Dark. "Oraya dokunmaya devam et çünkü seni *tam olarak* orada tatmak istiyorum."

"Öyle mi? Beni yalamak mı istiyorsun? Benim... benim amımı yalamak?" Anna her tarafının kızardığını hissetti, sıcak, cinsel bir kızarıklık uyluklarının arasından tırmanarak tüm vücudunu sıcaklıkla kapladı.

"Aynen öyle," diye homurdandı Dark. "Ama önce yüzümü amının tümseklerine sürmek, tatlı sularını ağızda ve yanaklarımda hissedene kadar sana sürünmek istiyorum."

"Sen... sen yapar ?" Anna kendi parmaklarına karşı kıpırdandı, onun sert yanaklarını ve kendisine sürtünürken ağzının yumuşak dolgunluğunu hayal etti.

"Mmm-hmm." Dark'ın sesi alçak, aç bir hırıltıydı. "Yıkanmak istiyorum tatlı kokunda. Kendimi senin içinde kaybetmek istiyorum, o yumuşak, sıcak yerde bacaklarının arasında."

"Bana daha fazlasını anlat!" Anna yalvardı. Parmakları şimdi uçuyordu, içinde zevk arttıkça klitorisinin yan tarafında hafifçe kayıyordu. "O zaman ne yapardın?"

"Seni açardım," diye bilgilendirdi Dark onu. "Tüm gizli hazinelerini görebilmek için tatlı, kremsi amını açardım bebeğim. Sonra da uzun uzun, yavaş yavaş yalarım."

"Oh!" Anna inledi, kendi eline doğru eğildi. Tanrım, oraya ulaştığını hissedebiliyordu... çaresizce gitmesi gereken yere ulaştığını...

"Tadın o kadar güzel olurdu ki kendime engel olamazdım," diye etti Dark. O konuşurken, uzun parmakları sert meme uçlarını hafifçe çekiştiriyor ve büküyordu. "Aşağıya dalar ve dilimi içine sokardım, böylece balını kaynağından tadabilirdim."

"Sen...sen mısın?" Tanrım, o çok... *yakındı!*

"Durmam mümkün olmazdı," dedi Dark ona kısık sesle. "Tadın çok güzel olurdu ve dilime karşı titrediğini hissederdim. Belki de kalçalarını başımın etrafına sıkıca sarardın ve parmaklarının saçlarımı çektiğini hissederdim. Seni yalayıp dururdum; o olgun küçük klitorisini dudaklarımın arasında emer ve dilimle alay ederdim. Ve her zaman bana karşı kasılırdın, beni o tatlı amcığınla beslemek için bastırırdın, daha fazla içime girmek için kendini açardın, boşalırken seni gitmen gereken yere götürmeme izin verirdin. Boşalırken... *yüzümün* her yerine..."

Son sözleri söylerken, her iki meme ucunu da özellikle sertçe çekiştirdi, tüm vücuduna bir zevk / acı sarsıntısı gönderdi ve onu bir sonraki seviyeye şok etti.

Anna aniden boşalıyordu; zevk dalgaları elektrik çarpması gibi içinden geçiyordu. Parmaklarına bastırırken sırtı kavislendi ve bir yerden gelen yüksek, nefessiz bir inilti duydu ve çaresiz, aç sesi çıkaranın *kendisi* olduğunu fark etti. Kukusu, içindeki kalın ayırıcıya karşı çaresizce kasıldı ve balının onun etrafında fişkırdığını, kendi ihtiyacı ve arzusuyla uyluklarını ıslattığını hissetti.

Tüm bunlar olurken Dark, bronz gözlerini onun yüzüne dikmiş, hevesle onu izliyordu.

"Aynen öyle bebeğim," diye homurdandı. "İşte böyle, kendini iyi hisset. O küçük yumuşak amcığını okşa ve kendini boşalt."

Anna o anda hayatı buna bağlı olsa bile başka bir şey yapamazdı. Zonklayan klitorisine sertçe sürtünürken yumuşak, çaresiz sesler çıkardı. Lazlo onu Gorn'a sattığından beri, aylardır ilk kez boşalıyordu. Satıldığından beri ilk kez kendi bedeninin kontrolünü elinde tuttuğunu hissediyordu ve ilk kez kendine verdiği zevki hak ettiğini düşünüyordu.

Harika hissettirdi.

Bu doğru, diye düşündü haz nihayet azalmaya başladığında. *Onu geri alıyorum, bedenimi geri alıyorum. Elinden alınanı geri alıyorum. **Beni.***

Sonra usulca inleyerek Dark'ın geniş göğsüne yığıldı ve ağlamaya başladı.

* * * * *

"Sorun yok, Anna. Sorun yok, bırak çıksın. Bırak çıksın." Dark onu kendine çekti ve geniş göğsüne yasladı. Yeteneğini kullanarak onun gerçekten üzgün olmadığını biliyordu. Hâlâ acı çekiyor ve gelecek için endişeleniyor olsa da, şu anda içinden geçen esas şey rahatlamaydı - belki de sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğü bir parçasını geri alabildiği için.

Anna ona karşı sarsıldı. "Özür dilerim," diye fısıldadı, sesi tutmaya çalıştığı hıçkırıklarla boğuklaşmıştı. "Özür dilerim, senin için... ağlamak istememiştim."

"Sorun yok bebeğim," diye mırıldandı, titreyen sırtını ve omuzlarını okşayarak ve saçlarına tüy kadar hafif öpücükler bırakarak. "Sorun yok, onlar sadece gözyaşı. Bırak dökülsünler."

Onun sözüne inanmış gibi görünüyordu çünkü yüzünü onun boynuna yasladı ve sanki hiç durmayacakmış gibi ağladı. Dark ona sarıldı ve tıpkı daha önce ona uğradığı saldırı sırasında yaşadığı duyguları hissetmesini söylediğinde yaptığı gibi, acısının ve endişesinin içinde yuvarlanmasına izin verdi.

Bu, şu anda yaptığı gibi gelecek için endişelenmesini daha zordu. Lazlo denen piç ona tecavüz ettiğinde çektiği acı, Dark'ın, Mistress Hellenix onu rızası dışında kaçırdığında çektiği acıya çok benziyordu. Acı üzerine acıydı - ızdırap üzerine ızdırap - tıpkı kardeşinin annelerini kaybettiği için duyduğu üzüntüyü kendi kederinin üzerine eklediğinde olduğu gibi.

Bir o anda kalkıp odadan çıkmak, Anna'nın kendi acısını böylesine canlı bir şekilde hatırlatan acısından uzaklaşmak istemişti. Ama tam bir saniye daha dayanamayacağını düşündüğü anda, kendisine fısıldayan bir ses duymuş gibiydi.

Sakin ol Savaşçı, diye mırıldandı ona. ***Dişinin iyileşmesine yardım et ve ben de sana dayanma gücü vereyim.***

İçine güç akmış ve kararlılığı sertleşmişti. Dark gözlerini kapadı ve hem kendisinin hem de Anna'nın acısıyla nefes aldı ve sonunda acı azaldı. Şimdi, Anna'nın endişesi ve şüphesi, geleceğe ve Gorn'un onun için planladıklarına dair korkusuyla nefes almasına izin veriyordu.

Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, diye yemin etti sessizce, ona sarılıp titreyen omuzlarını okşarken. *Seni almasına izin vermeyeceğim, bebeğim. Sen artık benimsin, benim ve seni asla bırakmayacağım.*

Anna sanki onun rahatlatıcı sözlerini duymuş gibi derin bir iç çekti ve ona doğru kıpırdandı. Hıçkırıkları burnunu çekmeye dönüştü ve sonunda derin bir nefes alıp yüzünü siyah cübbesine sildi.

"Özür dilerim," dedi sonunda, başını kaldırıp ona bakarak. Yumuşak sesi duygusallıktan hafifçe kısılmıştı. "Ben sadece... Gorn'un beni aldığı ilk gecedan beri ağlamadım. Ve ben de gelmedim. Sanırım biri diğerini getirdi."

"Şaşırtıcı değil." Dark onun alnına bir öpücük kondurdu. "Fiziksel rahatlama genellikle duygusal rahatlamaı da beraberinde getirir. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Başını salladı. "Her türlü şekilde. Başıma gelecekler hâlâ hoşuma gitmiyor ama artık biraz daha katlanılabilir görünüyor."

"Korktuğun şey olmayacak," diye şiddetle yemin etti Dark. "Gorn sana sahip *olamayacak*, Anna. Sen artık benimsin, sana sahip çıkıyorum. Sana zarar vermesine ya da seni almasına izin vermeyeceğim."

Ona şüpheyle baktı.

"Üzgünüm ama... Onu nasıl durdurabileceğini anlamıyorum, Dark."

"Sadece bana güven," dedi ona. "Ve bu gece kollarımda uyu. Bunu yapacak mısın? Sabah senin yanında uyanmak istiyorum."

Kızardı ve emin olamadığı zamanlarda yaptığı gibi ellerine baktı.

"Sanırım yeterince güvenli olmalı. Gorn sabahları o kadar gürültülü oluyor ki, odama yaklaşmadan çok önce bizi uyandıracığından eminim."

"Hadi o zaman, rahat edelim." Dark botlarını çoktan çıkarmıştı; üzerinde sadece pantolonu ve onun altında da şaftını örtmek için giydiği sahte deri vardı. Genelde geceleri çıkarmayı tercih ederdi ama Anna'yı uyurken tutmanın, üzerinde bırakmanın vereceği rahatsızlığa değeceğini düşündü.

Anna yorganın altına girdi ve hâlâ beline kadar inmiş olan ve göğüslerini açıkta bırakan bornozunu yukarı çekmek üzereydi ki Dark onu durdurdu.

"Bekle," diye mırıldandı. "Böyle uyuyabilir miyiz? Tenini hissetmek istiyorum benimkine karşı."

Kız tekrar kızardı; bu, loş odada gelişmiş Kindred görüşü olmadan kimse tarafından görülemeyecek bir şeydi.

"Eğer istersen. Ben de seni bana karşı hissetmek istiyorum," diye fısıldadı. "Uzun zamandır kimse bana dokunmamıştı."

"O zaman birbirimize dokunalım," diye önerdi Dark, yorganın altına girip onu kendine çekerek. "Sana sarılmama izin ver bebeğim. Bana doğru bastırıldığını hissetmek istiyorum."

İç çekerek ona sarıldı, yanağını onun omzuna yasladı ve çıplak göğüslerinin onun yan tarafına bastırmasına izin verdi. Dark bu samimi temas karşısında yeniden sertleştiğini hissedebiliyordu. Taşakları ağrıyordu ama umurunda değildi. -Çok istediği halde kendine dokunamamak ve rahatlayamamak tatlı bir işkence olsa da sadece ona yakın olmak istiyordu.

Onun alnını tekrar öptü ve saçlarının ve teninin sıcak, tatlı kokusunu içine çekti.

Benim, diye düşündü yavaşça uykuya dalarken. Sen benimsin Anna ve bir daha hiç kimse sana dokunamayacak ya da seni incitemeyecek...

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Anna uyandığında uzun zamandır olmadığı kadar rahatlamış hissediyordu. Neden böyle olmuştu? İlk başta hatırlayamadı ama sonra yanağının altında yavaş, sabit bir hareket hissetti ve başını koyduğu yastığın aslında Dark olduğunu ve derin nefes aldığını fark etti. Sonra her şey aklına geldi.

Dark onu tutuyor ve bir şekilde acısını alıyor... sonra ona zevk veriyor... sonra ağlarken onu tekrar tutuyor. O kadar sabırlı, o kadar şefkatliydi ki. Bunun gerçek bir erkekle mümkün olabileceğine inanmazdı ama belli ki programlanması onu inanılmaz derecede hassas ve nazik yapmıştı.

Neredeyse gerçek bir Kindred gibi, diye düşündü uykulu bir şekilde yanağını onun göğsündeki ipeksi pürüzlü tüylere sürterken. Annesinin aybaşlarında üzüldüğünü ve ağlarken Brex'in ona sarıldığını hatırlıyordu. Her zaman nazik ve sabırlıydı ve ona asla kızmazdı. Anna, kendisine üvey babasının annesine olduğu kadar iyi davranacak bir erkekle tanışmayı dilediğini hatırlıyordu.

Biriyle tanıştım ama meğer robotmuş, diye düşündü kuru bir sesle. *Tam olarak koca olacak biri değil.*

Gerçekten, neden olmasın? Dark her zamanki erkek donanımına sahip değilse ne olmuş yani? O tatlı, yakışıklı ve harikaydı. Bu onun için yeterliydi, diye düşündü.

Ama bir robot seni sevemez Anna, diye fısıldadı kafasının içindeki mantığın sesi. *Seviyormuş gibi hissedebilir ama bu sadece rol yapmaktır.*

Anna bunun da umurunda olmadığına karar verdi. İçinde bulunduğu durum düşünüldüğünde, şu anda biraz rol yapmak işine yarayabilirdi.

Gerindi ve sonra büyük Çoğalıcıya daha da sokuldu, onu yaratanın bir kalp atışı bile eklemiş olmasının ne kadar şaşırtıcı olduğunu düşündü. Yanağını onun geniş göğsüne bastırırken, kulağında yavaş ve sabit kalp atışlarını duyabiliyordu.

Odanın etrafına baktı ve her şeyi yeni gözlerle görüyor gibiydi. Annesi her zaman iyi bir ağlamadan sonra daha iyi hissettiğini söylerdi ve Anna da aynı şeyi hissettiğini itiraf etmek zorundaydı. Aylardır duygularını -acılarını, korkularını ve incinmişliğini- içine atıyordu. Sonunda tüm bunları dışarı vurmak, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetmesine neden oldu.

Belki de her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine, ama nasıl olacağını hayal bile edemiyordu. Bu gece ziyafete gitmesi ve Gorn'un tüm drewg'lerine gösterilmesi gerekiyordu. Bu zor olacaktı ama belki daha sonra yeni Trollox varisinin öz annesiyle konuşabilir ve Gorn'dan sonra tam olarak ne bekleyebileceğini öğrenebilirdi... Ama düşüncesini bitirmesine izin veremedi - bunun yerine en kötü kısmı atlayarak aceleyle devam etti.

Drewg'lere hava atmaya gelince, buna katlanmak zorunda kalacaktı. Her şey bitene kadar kendini geçmişe götürecekti, sonra da Dark'ı mutfakta bulacak ve eve gelip tekrar birbirlerinin kollarında uyuyana kadar mümkün olduğunca yardım edecekti.

Peki ya Gorn? diye fısıldadı beyninin içindeki küçük ses. *Yarın bir haftalık konferans için ayrılıyor. Ya gitmeden önce seni çiftleştirmeye karar verirse?*

Anna bu düşüncüyü bir kenara itti. Bu mümkündü ama pek olası değildi. Ne de olsa hâlâ en büyük yayıcıyı, yani devasa Trollox'un şaftı kadar büyük olduğu söylenen yayıcıyı takmamıştı. Bu da bu gece doğurulma ihtimalini uzak kılıyordu.

O zaman muhtemelen eve döndüğünde yapacaktır, diye fısıldadı kötü küçük ses.

Anna bunu görmezden geldi. Bir hafta bir ömürdü - geleceği düşünmeyi kesinlikle reddederken Dark'la geçirmeyi planladığı bir ömür.

Her şey yoluna girecekti ve aksini hayal etmesine izin vermeyi reddetti.

Bölüm On Dört

"Dinleyin, sizi sidikli orospu çocukları!" Yark mutfak ekibine bağırdı. Gorn'dan bile daha iriydi ve iki buçuk kafası vardı - ya da Dark böyle düşünüyordu. Ana iki başın ayrı boyunları vardı ve vücudu eşit olarak paylaşıyorlardı ama üçüncü baş Yark'ın göğsünün sol üst tarafındaki bir yüzden biraz daha fazlasıydı. Gözlerini kırptırdı, gözlerini devirdi ve uzun, sümüksü çatallı dilini havayı tadıyormuş gibi dışarı çıkardı ama hiçbir şey söylemedi.

"Emredersiniz, Efendim!" Hepsi beyaz ceket ve sağ tarafında sarı bir şerit bulunan siyah pantolon giyen yaklaşık yirmi aşçıdan oluşan mürettebat hazır ola geçti. Hep birlikte, alıştırılmış bir manevra gibi görünen bir hareketle Yark'ı selamladılar.

Yark kükreyerek, "Bu Güzel Çocuk, bu gecenin menüsünü planlayan Çoğalıcı," diye bağırdı. "Bu geceki ziyafetin mutfak şefi o olacak, bu yüzden onu dinleyecek ve dediklerini yapacaksınız!"

"Evet, Usta!" diye bağırdılar ama Dark onların kendisine şüpheyile baktığını görebiliyordu. Mürettebat ona bakarken içten içe irkildi. Kolları ve elleri yerine altı kaslı dokunacı olan bir çift Gordle ve dokuz parmağından bıçak gibi çıkıntılar çıkan bir Yabbish dışında hepsi çeşitli türlerden insansılardı.

Deneyimli bir ekibe benziyorlardı ve hiçbirisi "Cici Çocuk" adlı bir Çoğalıcı'nın emrinde çalışmaya hevesli görünmüyordu. Lanet olası Gorn, ona böyle bir isim takmış!

Söz konusu Trollox, arkadaşı Yark'ın arkasında durmuş, iki kafa da hevesle ona bakarken ellerini birbirine sürtüyordu. Belli ki bu onun için bir statü işaretiydi; drewg'lerinin saflarında bir yükseliş. Yark belli ki daha zengin ve daha iyi bağlantılara sahipti - ya da en azından özel yüzen adası daha büyüktü ve malikânesi iki kat daha genişti ve daha da özenle dekore edilmişti.

Gorn'un Yark'ın bulunduğu yere gelmek istediği ve yeni oğlu ve varisi de dâhil olmak üzere diğer Trollox'ların sahip olduğu her şeyi kıskandığı çok açıktı. Dark'ın bu akşamki ziyafetin menüsünü başarıyla planlayıp uygulaması, Trollox hiyerarşisinde ona bir basamak atlatacak ve onu zirveye biraz daha yaklaştıracaktı.

"İyi iş çıkarsan iyi edersin güzel çocuk," diye uyarmıştı yolda, Dark ve Anna geminin arka koltuğunda sessizce otururken o da pilotluk yapıyordu. "Aksi takdirde, güveç kabına girecek bir sonraki şey sensin. Anladın mı?"

Anna ürperdi ve göz ucuyla Dark'a korkmuş bir bakış attı. Trollox'un ziyafet için ona verdiği yeni elbisenin üzerine bir pelerin giymişti ve ilk kez siyah yerine beyaza bürünmüştü. Elini tutup sıkmak, her şeyin yoluna gireceğini bilmesini sağlamak istedi ama buna cesaret edemedi; sol kafa gemiyi kullanırken, sağ kafa da onlara korkuyla bakıyordu.

Dark çenesini kaldırdı ve sertçe cevap verdi. "Merak etmeyin efendim, ziyafet başarılı olacak."

Başlarında olması gereken mutfak ekibini izlerken öfkeyle kaynayan adam, daha iyi bir başlangıç yapmış olsalardı kesinlikle öyle olurdu, diye düşündü. Şimdi belki de kelimenin tam anlamıyla onların

Saygı. Daha önce de zorlu ekipler yönetmişti, diye düşündü. Elinden gelenin en iyisini yapmalı ve işine devam etmeliydi.

Çift metal kapılar geri çekilen Yark ve Gorn'un arkasından kapanır kapanmaz mürettebat hep birlikte ona döndü ve sert görünümlü bir insansı öne çıktı. Eğer çift kirpikli gözleri ve küt kesilmiş mor saçları bu konuda bir şey söylüyorsa, o bir Trine'di. Teni de soluk mordu ve çıplak, kaslı kolları parlayan mühür dövmeleeri, yanıklar ve bıçak yaralarıyla kaplıydı.

"Ben bu mutfağın baş aşçısıyım," diye açıkladı, tek siyah kaşı iki katına çıkmış gözlerinin üzerine iniyordu. "Ve hiçbir lanet olası Çoğalııcıdan emir almam. Özellikle de 'tatlı çocuk' denen birinden." Yere tükürdü ve Dark'a meydan okurcasına çenesini agresif bir şekilde yukarı kaldırdı.

Mutfak ekibinin geri kalanı sert bir şekilde güldü ve bazıları "Çoğalııcılar yemek yapamaz. Deneseler bile suyu yakarlar!" Ve, "Kim olduğunu sanıyor bu lanet olası Çoğalııcı!"

Dark bir an bile tereddüt etmedi. Kontrolü ele geçirmek için tek bir şansı vardı ve o da buydu.

Sağında bir bıçak standı vardı. Ona uzanarak uzun, keskin bir kasap bıçağı çıkardı. Kendisine baş aşçı diyen erkek şaşkınlıkla gözlerini kaçırmaktan fazlasını yapamadan, Dark yüzündeydi, dişlerini göstermiş, Yedi Cehennem kadar saldırgandı.

Kasabın bıçağının gümüş-karbon kenarını diğer erkeğin boğazına bastırırken, "Adın ne?" diye sordu.

"Ne-ne?" Çift yumuk gözleri neredeyse kafasından fırlayacakmış gibi bakıyordu; belli ki bir Çoğalııcı'nın Dark gibi davranmasına alışık değildi. "*Adın ne dedim?*" Dark talep etti, daha sert bastırarak Tek bir damla koyu mor kan erkeğin boğazından süzölüp aşağı aktı. kılıcının kenarı

"T-targo," diye boğuldu diğerk erkek. "Ben Targo, Yark'ın mutfağının baş aşçısıyım."

Dark ona ters ters bakarak, "Pekâlâ *Targo*, bu gece için baş aşçı benim," dedi. "Ve sen ve bu mutfaktaki herkes *ben ne zaman ne dersem onu yapacaksınız!*" Şaşkın şaşkın kendisine bakan diğerk mutfak personeline baktı. "Eğer yapmazsanız, hepimiz mahvoluruz. Bu karmaşık bir menü ve takım çalışması gerektirecek, saçma sapan erkek tavırları değil. Anladınız mı?"

Targo'nun boğazı çalıştı, çift adem elması keskin bıçağın altında sinirli bir şekilde aşağı yukarı sallandı. Sonunda fısıldadı, "Evet, tabii dostum- nasıl istersen."

"Yeterince iyi değil," diye homurdandı Dark. "Bana 'Evet, Şef!' diye cevap vereceksin. Senden duymak istediğim tek şey bu. Anladın mı?"

Daha sert bastırdı ve Targo'nun parlayan dövmeleri ve yanık izleriyle çirkin yüzüne bakarken bıçaktan daha fazla kan damladı. Eğer bu erkek üzerinde hâkimiyet kuramazsa mutfağın kontrolünü ele geçiremeyecekti ve bunu biliyordu. Targo da bunu biliyor olmalıydı çünkü boğazına dayanmış bıçağı geçip nefes almaya çalışırken yüzü öfke ve korku arasında gidip geliyordu. Sonunda başını salladı ve mırıldandı,

"Evet, Şef."

"İşte böyle." Dark bıçağı hafifçe kaldırdı ve sonra bıçağı çevirip önce sapını Targo'ya uzattı. Geri çekildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak diğerk erkeğe baktı. "Temizle şunu, çok kirli. Mutfağında pislik istemiyorum."

Diğerk erkeğin yüzü bir öfke yumruğuna dönüştü ve kanlı bıçağı Dark'a doğru savurdu.

Dark bunu bekliyordu elbette. Bir lider erkeğe kendi bölgesinde karşılık vermeden hükmedemezsiniz. Göz açıp kapayıncaya kadar Targo'yu kalın bir bileğinden yakaladı. Sertçe çevirerek diğer erkeği bıçağı bırakmaya zorladı ve ardından uğursuz bir çatırtı duyana kadar kolunu arkasından çekti.

Targo bir çığlık attı ve onun kıvrandı.

"Hey! Bırak beni, seni ! Kolum kırılacak, buna devam edersen Kalk!"

Dark yaklaştı, yüzünü diğer erkeğin yüzüne bastırdı ve ona ters ters baktı Onu.

"Kolunu kıracağım," diye hırladı. "Ve iki lanet bacağını da. Sonra da bana salladığın o lanet bıçakla parmaklarını keseceğim. Bakalım Yark, servis yapmaya dayanamadığın ya da hazırlık işleri için bıçak elini kullanamadığın zaman seni mutfağında ne kadar tutacak! Bahse girerim uzun süre dayanamayacaksın, öğrenmek ister misin?"

Targo ona ters ters baktı, sonra gözlerini indirdi.

"Hayır," diye mırıldandı.

"Hayır, ne?" Dark ısrar etti.

"Hayır, Şef," dedi diğer erkek alçak ve öfkeli bir sesle.

"*Daha yüksek sesle.*" Dark homurdandı. "Seni duyamıyorum amina koyayım."

Nefret Targo'nun yüzünü mümkünse daha da çirkinleştirdi ama sesini yükseltti ve "*Hayır, Şef!*" diye bağırdı ki bu tam da Dark'ın beklediğı şeydi.

"Güzel." Diğer erkeğin kolundaki tutuşunu serbest bıraktı ve Targo omzunu nazıkçe döndürdü, bariz bir acıyla yüzünü buruşturdu. "Şimdi şu bıçağı al ve yıka," diye emretti Dark, kasabın bıçağının düştüğü yeri göstererek.

Targo yorum yapmadan bıçağı kaldırdı ve lavaboya doğru döndü. Omuzlarının duruşu hâlâ kızgın olduğunu ve muhtemelen öyle kalacağını gösteriyordu. Dark ona dokunmamasına rağmen öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu.

Bu mutfakta sadece bir gece kalacak olması çok iyi bir şey, diye düşündü kendi kendine. Ömür boyu sürececek bir düşman edinmişti ama başka ne ki? Hâkimiyet kurması gerekiyordu ve Targo gibi haydutlar şiddetten başka bir şeyden anlamazlardı.

Mutfak personelinin geri kalanı hâlâ orada durmuş ona bakıyordu, bu yüzden onlara hitap etme fırsatını değerlendirdi.

"Dinleyin millet, dün gece menüyü gönderdim ve malzemelerinizi bu sabah teslim almış olmalıydınız. Umarım o zamandan beri üzerinde çalışıyorsunuzdur ama bilmem gerekiyor - ne kadar hazırlık işimiz kaldı?"

Önce bir sessizlik oldu, sonra mürettebattan biri konuştu.

"Tüm *hezbah* bağırsaklarını temizledik ve duruladık ama yine de safra pirinci ile doldurulmaları gerekiyor, uh..." duraksadı ve "Şef" diye ekledi.

"Güzel." Dark başını salladı. "işle ilgileniyorsun. Peki ya Kan kökü? Soyuldu mu ve damarları temizlendi mi?"

"Evet, Şef," dedi bir başkası. "Ama hala *gresh*'i kaynatmamız gerekiyor ayak parmakları."

"Sen ve sen-" Dark konuşan erkeği ve işaret etti. "Devam et."

"Evet, Şef." İkisi de başlarını salladı ve işe koyuldular.

Kısa süre içinde odadaki herkese bir görev verdi. Hayatı boyunca ticari mutfaklarda çalıştığı için iyi bir yetenek yargıcıydı ve kısa sürede ne yaptığını bilen erkekleri tespit edip onları

daha karmaşık tariflerin sorumluluğunu üstlendi. Bundan sonra küçük bir rahat nefes alabildi. Artık işler yolunda gidiyordu ve yemek zamanında hazır olacaktı.

Dark ekipten ekibe dolaşıyor, denetliyor, talimatlar veriyor, çok az iltifat ediyor ve gerektiğinde azarlıyordu. Artık kendilerine yön verildiği için mutfak personeli istekle çalışyordu.

Targo köşedeki lavaboda yumruları soymaya çalışyordu; Dark'ın normalde tencereci çocuğa vermesi gereken bir görevdi bu. Ama eski baş aşçı sorun çıkarmadığı için Dark bu işi ona bıraktı. Mutfakta yemeği zamanında ve iyi bir düzen içinde bitirmeye yetecek kadar elleri vardı; tek önemsediği buydu.

Hayır, endişelendiği bir şey daha vardı, Anna. Gorn'un çetelerinin arasında onun nasıl olduğunu tedirginlikle merak ediyordu. Bu akşamdan korktuğunu biliyordu ve Gorn'un ona giydirdiği elbiseyi ona göstermeyi reddetmiş, görmesine izin veremeyecek kadar utandığını söylemişti. Bu hayra alamet değildi, diye düşündü Dark. Eğer o lanet olası Trollox'lardan biri ona elini sürerse...

Ama bunu yapacaklarını pek sanmıyordu. Tüm Trolloxlar mülklerine aşırı derecede sahip çıkıyor gibiydi ve başka bir erkeğin eşyalarına dokunmak kaba, açgözlülüğe dayalı kültürlerinde büyük bir hayırdı. Anna'ya bir sürü-hayvan gösterisindeki ödöl kırsrağı gibi bakılabilirdi -ki bunu düşünmekten bile nefret ediyordu- ama muhtemelen ona hiç dokunulmayacaktı.

Kaçabildiği anda onunla birlikte mutfağa geri döneceğine söz vermişti. Böylece ocaklar tam gaz çalışırken ve birçok el dilimleyip doğrayıp hazırlayıp pişirirken ve mutfak Trollox mutfağının eşsiz kokularıyla dolarken, Dark'ın gözü sürekli

Çift metal kapıdan geçeceği anı bekliyordu.

*Tanrıça, diye dua etti, onu orada yalnız bırakmayı sevmediğimi biliyorsun.
Onunla ol, onu koru ve ben yapamazken onu güvende tut.*

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

"Bu benim Çoğalıcım, tatlı çocuk, tıpkı bu akşam yemeği pişiren gibi. Bu da benim yetiştiricim." Anna'yı işaret ederken Gorn'un sesinde açık bir gurur vardı. "Hadi kızım, masanın üzerine çık da seni görsünler!" dedi sol baş, Anna'yı işaret ederek.

Anna dudağını ısırarak önce yüksek ve ağır sandalyeye, ardından da saf altın oymalarla kaplı piknik tarzı yemek masasına çıktı. Muhtemelen gülünç derecede pahalıydı ve gece bitmeden pis Trollox yemekleri tarafından lekeleneyeceğine şüphe yoktu ama şimdilik temizdi.

"Çıkar şu pelerini, aptal kız," diye tısladı Gorn'un sağ başı, eliyle onu işaret ederek. "Eğer çıkarmazsan seni nasıl görecekler?"

Anna'nın korktuğu an buydu. Bu şekilde teşhir edilmekten nefret ediyordu! Ama yapabileceği başka bir şey yoktu, Gorn onun sahibiydi ve dediğini yapmazsa hayatını çekilmez hale getirebilirdi.

Derin bir nefes alarak, kendisini tepeden tırnağa tamamen örten tüylü beyaz pelerini çıkardı. Altında vücudunu açıkça gösteren şeffaf beyaz bir elbise vardı. Göğüsleri ince, şeffaf kumaşa baskı yapıyordu ve Gorn'un onu doldurduğu son yayıcıyı tutmak için taktığı deri yular açıkça görülüyordu.

"Vay, vay, Gorn - görünüşe göre kendine iyi bir damızlık bulmuşsun," diye homurdandı Trollox'lardan biri hayranlıkla.

"Evet, gerçekten! Bir varisi doğuracak kadar büyük görünüyor!" diye haykırdı bir başkası.

"İyi bir seçim." Yark bile başını sallayarak onaylıyordu. Gorn'a döndü. "Söylesene, onu ne sıklıkla çiftleştiriyorsun? Tohumun henüz onun içinde kök salmadı mı?"

"Şey..." Gorn kaşlarını çattı ve ayaklarını biraz karıştırdı. "Vücudu yeterince büyük ama girişi biraz küçük gibi. Bu yüzden önce onu biraz esnetiyorum. -Aksi takdirde tohum kök salmaz."

"Onu germek mi?" Yark kaşlarını çattı. "Ne yazık ki başlangıçta aletinizi kabul edecek kadar büyük bir tane bulamadınız. *Damızlığım*la, onu aldığım ilk gün tohumlamaya başladım ve karnı şişmeye başlayana kadar durmadım."

"Öyle mi? Peki bu ne kadar sürdü?" diye sordu tek başlı bir başka Trollox.

Yark'ın her iki ana kafası da düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Yaklaşık iki güneş ayı düzenli üreme diyebilirim - belki biraz daha fazla," dedi.

İki güneş ayı veya daha fazla üreme mi?

Anna hasta olacakmış gibi hissetti. Her nasılsa kafasında Gorn'un bunu ona sadece bir kez yapması gerektiği, ondan sonra işin biteceği ve hamile kalacağı fikri vardı. Zihninde bu bir kerelik bir çile haline gelmişti - sadece başa çıkması ve sonra unutmaya çalışması gereken bir şey. Ama bunu ona iki güneş ayı boyunca her gece yaparsa...

Aklımı kaçıracağım, diye düşündü çılgınca. *Onu tekrar tekrar üstümde - içimde- tutmak zorunda kalırsam delireceğim! Bunu yapamam.*

-Ölmeyi tercih ederim!

"Evet, şanslıydım," dedi Yark, onu günümüze geri getirerek. "Bazı Trollox'ların neredeyse bir yıl boyunca her gece damızlıklarını tohumlamak zorunda kaldıklarını biliyorum.

güneş yılı! Ama benimki hemen yakalandı ve sağlıklı bir varis doğurdu."

Trollox'lardan biri "Varisi görelim Yark!" diye bağırdı. Diğerleri de kısa sürede cevap verdi.

"Evet, bu geceki ziyafetimizin sebebini görelim!"

"Hadi küçük prenze bir bakalım!"

", sütanneye onu aşağı getirmesini söyleyeceğim." Yark ellerini çırpı ve dışı bir Trollox -sadece uzun, karışık saçları ve sarkık göğüsleri olduğu için erkeklerden ayırt edilebiliyordu- koşarak içeri girdi. Bunları görmek kolaydı çünkü uzun bir etek giymişti ama hiç üst giymemişti, böylece uzun, sarkık testisleri açıkça görülebiliyordu. Neredeyse buruşuk gri göbek deliğine kadar sarkıyorlardı.

"Evet, Efendi Yark?" diye sordu hevesle.

"Varisimi getirin," dedi Yark görkemli bir şekilde. "Ziyafet gününde ona atmayı düşünüyorum."

"Hemen efendim." Bir tür reverans yaptı ve odadan koşarak çıktı.

Tüm bu süre boyunca Anna masanın üzerinde uyuşmuş bir şekilde durmuş, duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Yeni bebeğe neden onu taşıyan kadın yerine sütannenin baktığını merak ediyordu. Öz annesi şimdi neredeydi? Gorn'un Anna'yı göndermeye söz verdiği gibi Yark onu evine geri mi göndermişti?

Gorn onun hâlâ orada durduğunu ve artık ilgi odağı olmadığını fark etmiş gibi görünüyordu. Ona eliyle işaret etti ve sağ kafa sinirli bir şekilde tısladı,

"Yere yat, seni aptal kız!"

Anna kendisine söyleneni yapmaktan büyük mutluluk duydu. Eğilerek tüylü beyaz pelerini aldı ve Gorn'un drewg'lerinin gözlerinden korunduğu için rahatlamış hissederek tekrar üzerine örttü. Sonra masadan indi ve odanın arka tarafına doğru ilerledi. Mutfakta Dark'ın yanına gitmek istiyordu ama önce yeni bebeği görmek istiyordu... daha doğrusu bebek beklerken nelerle karşılaşacağını görmek istiyordu.

Ne kadar kötü olabilir ki? Hepsi sütannenin yenidoğanla dönmesini beklerken merak etti. Bebekler hangi türden olsun sevimlidir, değil mi? Muhtemelen bir Pug ya da Shar-Pei gibi çirkin ama sevimli bir şekilde sevimli olacak. Muhtemelen ona aşık olacağım ve onu Gorn gibi bir canavara vermekten nefret edeceğim.

Sonunda sütanne geri döndü ve iki kolunda büyük bir bohça tutuyordu.

Tanrım, diye düşündü Anna tedirginlikle. Daha dün doğduysa ne kadar büyük olabilir ki? Bu kadar iri görünmesi için onu bir sürü battaniyeye sarmış olmalıydı.

Ancak bebeğin neye benzediğini ya da gerçekte ne kadar büyük olduğunu kesin olarak söyleyemiyordu çünkü o anda Yark, "İşte oğlum ve varisim!" dedi ve tüm Trollox bebeğe hayranlıkla bakmak için etrafına toplandı.

Anna tam odadan çıkıyordu ki, Gorn ve drewg'lerinin dikkati dağılmışken mutfaka ve Dark'a gitmenin daha iyi olacağına karar vermişti ki, kendisini esir alan kişinin sesinin diğer Trollox'ların Yark'ı tebrik eden gevezeliklerinin üzerine yükseldiğini duydu.

"İyi, büyük bir delikanlı, öyle!" diye bağırdı. "Damızlığım nerede? Nerede o?" Etrafına bakınırken Anna'yı kapının yanında gördü. "Buraya gel kızım!" diye seslendi sol baş, onu çağırarak. "Gel ve gerçek bir varisin neye benzediğini gör, böylece görevini bilirsin!"

Anna, devasa, koşuşturan Trollox kalabalığının arasına girmek istemedi. Bir manda ya da gergedan sürüsünün içine girmek daha güvenli görünüyordu ama Gorn'un istediği her şeyi reddetmek de aynı derecede güvensizdi.

İsteksizce ilerledi ve ıslak hemşirenin elinde tuttuğu şeyi görebileceği açık bir alana gelene kadar kalabalığın etrafından dolaştı. Hemşire onu fark etti ve ilerlemesi için işaret etti.

"Demek Efendi Gorn için yetiştiricisin, öyle mi? Hadi o zaman kızım. Gel de yeni küçük drewgie'yi gör," diye mırıldandı ve Anna'nın yanına gelmesi için başıyla işaret etti.

Ön taraftaki Trollox yol açtı ve Anna hemşirenin yanına götürüldü. Bebek göğsüne bastırılmıştı, başlardan ikisi hevesle burnunu çekerken üçüncüsü uluyordu ama hemşire geri çekilip bebeği daha net gösterene kadar Anna yüzlerini göremedi.

Onu ilk çarpan şey yaratığın büyüklüğü oldu. En az üç yaşındaki bir insan kadar, belki de daha çok beş yaşındaki bir çocuk kadardı. Acaba küçüktü de son yirmi dört saat içinde mi bu kadar büyümüştü, diye tedirginlikle düşündü. Yoksa annesinden ilk da bu kadar büyük müydü? Ve eğer öyleyse, normal boyutlardaki bir kadın bu kadar büyük bir bebeği nasıl taşıyabilirdi?

Fark ettiği ikinci şey, bebeğin çirkin - çirkin değil - sevimli de değil - sadece korkunç derecede deforme görünümlü olduğuydu. Efendisinin aksine, her biri ayrı boyunlara sahip üç ayrı kafası vardı ve üç kafası da farklı görünüyordu.

Sağdakinin parlayan kırmızı gözleri ve yarasa gibi bir yüzü vardı; burnu domuza benziyordu ve kemiksi kafatasından sivri boynuzlar çıkıyordu. Sağdaki başın uzun, sarkık bir yüzü vardı; sanki gözleri, burnu ve ağzı fırında pastel boya gibi erimişti. Gözleri neredeyse kapalıydı.

Kolunu ağır ağır havada sallarken tüm yüz hatları pişmemiş hamur gibi sarkıyor ve sallanıyordu.

Ama en kötüsü ortadaki kafaydı, diye düşündü Anna.

İlk bakışta, büyük mor gözleri ve normal bir insansıdan çok da uzak olmayan biraz kalkık burnuyla neredeyse normal . Sonra ağlamak için çenesini açtı ve Anna ağzının sadece yatay olarak değil dikey olarak da açıldığını görünce dehşete kapıldı. Küçük pembemsi gri dudaklar farklı yönlere ayrılmıştı ve ortaya çıkardıkları delik ona korkunç bir şekilde *Yıldız Savaşları* filmlerindeki Sarlacc çukurunu hatırlattı

-Ya da *Dune*'daki Kum Solucanlarından biri.

"Ah!" Anna nefes nefese kaldı ve sivri, balık kancasına benzeyen dişlerle kaplı açık ağızdan geriye sıçradı.

"Heh-heh!" Islak hemşire onun şaşkınlığı ve dehşeti karşısında titredi. "Yaramaz olan bu işte," dedi Anna'ya. "Üç başlı nadir Trollox'larda hep böyle olur. İki tanesi iyi, bir tanesi ısırgandır. Bu her zaman kötü bir ruh hali içinde çünkü ona emdirilemiyor!"

Sarkık göğüslerinden birinden bir meme ucunu soldaki sarkık kafanın ağzına, diğerini de sağdaki domuz burunlu, yarasa suratlı kafanın ağzına soktu. Ama üçüncü kafa, ortadaki, hiçbir şey alamadı. Korkunç dişlerini göstermek için ağzını iyice açarak öyle yüksek sesle bağırmaya başladı ki Anna ellerini kulaklarına götürmek istedi.

Ancak hemşire zerre kadar rahatsız olmuş görünmüyordu.

"Şimdi, şimdi, genç efendi," diye mırıldandı ortadaki kafaya. "Böyle bir ağız dolusu dişle ememeyeceğini biliyorsun! Ağzımı ısırıp koparırsın, öyle mi!" Bir şaka yapmış gibi çılgınca kıkırdadı ve sonra tekrar çılgılık atan kafaya hitap etti. "Uslu dur, sonra sana birazdan kemirmen için küçük bir çingirak vereceğim."

"Bir... çingiraklı mı?" Anna kararsızca sordu.

"Oh, biraz kemirgen gibi," diye açıkladı sütanne. "Isıranın kafalarını kemirmesine izin veriyorum, buna bayılıyor!"

Anna başını salladı. "Ben... Anlıyorum," diye fısıldadı. Ama içinde tiksintiden bayılacakmış gibi bir his vardı.

İçinde böyle bir yaratığın büyümesini istemiyordu! Bu bir canavarlıktı, bir *iğrençlik*. Sarkık gri derisinde ve üç korkunç kafasında hiç de sevimli bir şey yoktu; yeni doğanların genellikle yaptığı gibi annelik içgüdüsünü harekete geçirecek hiçbir şey yoktu. Ona baktığında hissettiği tek şey dehşet ve nefretti - özellikle büyük bir hamam böceği ya da kocaman, tüylü bir örmcekle karşılaştığında hissettiği duyguyla aynı.

Bunu içimde istemiyorum, diye düşündü, kusacakmış gibi hissederek. *Ve içimdeki Gorn'un onu oraya koymasını da istemiyorum. Bunun bir parçası olmak istemiyorum, sadece eve gitmek istiyorum!*

Tabii ki onu kaçırın kişi o anı seçerek onu omzundan yakaladı ve iki kafasını da yüzüne doğru itti.

"Gördün mü kızım?" diye böğürdü sol baş, iğrenç nefesi bir çöp gemisinden çıkan kokuşmuş rüzgâr gibi kızın üzerinde dolaşıyordu. "İşte *gerçek* bir varis! İşte bana vereceğın şey bu!"

"Ve er ya da geç," diye tısladı sağ baş. "Adımızı devam ettirecek bir varise ihtiyacımız var!"

"BEN... BEN..." Anna ne diyeceğini bilemedi. Hâlâ o anda hasta olabileceğini düşünüyordu.

Hamile kalana kadar sabah bulantısı çekmemen gerektiğini sanıyordum, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. *Ama buradasın, şu anda Gorn'un üzerine kusmaya hazırsın - bunu yaparsan seni dveceğini biliyorsun!*

Evet, bu doğruyd. Anna büyük bir çabayla yükselen yuttu. "Evet, Efendim," diye mırıldanmayı başardı.

"Bu doğru, bu iyi!" Gorn böğürdü ve sonunda onu . "Şimdi git bakalım kızım. Ben ve Drewg'lerin işi var."

"Evet, Efendim," dedi Anna tekrar nefesini tutarak.

Ve sonunda o korkunç sahneden kurtulunca, arkasını dönüp kaçtı.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Dark onu mutfağa girer girmez gördü, tüylü pelerinin içinde ürkmüş, narin beyaz bir kuş gibi görünüyordu.

"Anna?" Hemen yanına gitti ve beyaz olan tek şeyin pelerini olmadığını gördü. Yüzü kâğıt gibi solgundu ve tepeden tırnağa titriyordu. Tarif edilemeyecek kadar korkunç bir şey görmüş birine benziyordu - ya da belki de kendi ölümünün bir alametine.

"Anna?" diye tekrar sordu, onu omuzlarından tutup uzaklara, bazı sebzelerin küvetlerde ıslatıldığı küçük bir oyuğa çekti. "Ne oldu?" diye sordu ciddiyetle. "Neyin var bebeğim?"

"Bebek," diye yineledi ve yüzü bir tiksinti maskesine dönüştü. "Evet, gördüğüm şey buydu, az önce bebeği gördüm. Ama bir bebeğe benzemiyordu, en azından normal bir bebeğe." Başını kaldırıp ona baktı, sonunda onun gözleriyle buluştu ve kendi yumuşak mavi bakışları panik ve tiksintiyle doldu. "Bu korkunç, Dark-korkunç! Gorn'un içime böyle bir şey sokmasını istemiyorum! Ben... bir *canavar* doğurmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın!" dedi sertçe. Tanrım, bebek Trollox beklediğinden de kötü olmuş olmalıydı. Trollox'lardan herhangi biri yakın zamanda bir güzellik yarışması kazanacak değildi ama Anna'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, gerçekten dehşet verici olmalıydı. "Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdi ona, dikkatle gözlerinin içine bakarak. "Yemin ederim Anna, izin vermeyeceğim."

"Bunu nasıl durdurabilirsin anlamıyorum, kimse nasıl durdurabilir anlamıyorum." Sesi alçak ve umutsuzdu. "Bunu bana yapacak - beni tutacak ve beni korkunç tohumuyla dolduracak ve bir canavar yerleştirecek."

Böyle bir şey yerine bir milyon örümcek doğurmayı tercih ederim!" diye haykırdı, gözleri korku ve tiksintiden çılgına dönmüş bir halde Dark'a bakarak. "Bir sıçan yavrusu ya da zehirli bir *yılan* yuvası doğurmayı tercih ederim!"

"Anna, bebeğim..." Dark onu ıslanan köklerin yanındaki alçak bir tabureye oturttu. "Bak, bunu daha sonra konuşmamız gerekecek," dedi ona. "Ama şimdilik, lütfen onun seni incitmesine asla izin vermeyeceğime inan."

"Anlamıyor musun?" diye sordu. "Bana *çoktan* zarar verdi! Çok geç kaldın, Dark! Aylarca seni hayal ettim ama sen *çok geç* geldin!"

Kadının ifadesi onu birçok açıdan ürkütmüş ve dehşete düşürmüştü. Gerçekten de aylardır onu rüyasında mı görüyordu, tıpkı onun kendisini rüyasında gördüğü gibi? Ama daha da önemlisi, ne diyordu?

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, elleri Anna'nın omuzlarında sıkışmıştı. "Bana henüz sana bunu yapmadığını, sana tecavüz etmediğini söylemiştin Anna!"

Başka tarafa baktı ve onun gözleriyle buluşmadı. ". Bu şekilde değil. Boş ver, sen anlamazsın."

Dark ona tecavüzü herkesten daha iyi anladığını söylemek istedi. Yonnie Six'te söyledikleri gibi "ona sopayı verdiğinde" Bayan Hellenix'in ona yaptıklarına tecavüzden başka ne denebilirdi?

Ama şimdi bu konuya girmenin ne yeri ne de zamanıydı. Anna'yı biraz özel bir yere götürmeye çalışmış olsa da, oyuk mutfığa açıktı ve Yark'ın mutfak ekibinin ikisine attığı meraklı bakışları görebiliyordu.

"İşte," dedi ellerine uzanarak. "Bana bir iyilik yapar mısın? Bu yumruların gerçekten temizlenmesi lazım. Al bunu..." Sert kenarlı bir soggah süngeri buldu ve kadının sağ eline bastırdı. "Ve bunu fırçala." Uzun, kirli pembe yumrulardan birini kadının sol eline yerleştirdi. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Anna ona kararsızca baktı, sonra otomatik olarak ovmaya başladı. "Bu doğru." Dark başını salladı. "İşte , bebeğim. Lütfen benim için sadece bunları fırçalayın ve tüm kiri temizlemek için gerçekten çok konsantre olun

Onlar mı? Birazdan seni kontrol etmek için döneceğim."

"... tamam," dedi başını sallayarak. "Bunu yapabilirim."

"Teşekkür ederim." Dark onun yanağına hızlı bir öpücük kondurmak istedi ama mutfak personelinin neredeyse *tamamı* şu anda onu izliyordu; hatta Dark ona haddini bildirdiğinden beri içine kapanık, kızgın Targo bile. Bu yüzden onun kolunu sıkmakla ve "Her şey yoluna girecek, *söz veriyorum*," diye mırıldanmakla yetindi.

Sonra onu bırakmak ve henüz yarısı hazır olan ziyafet yemeğiyle ilgilenmek zorunda kaldı. Daha sonra bu konu hakkında daha fazla konuşacaklarına dair kendi kendine söz verdi - çok daha fazla. Anlaşılan Gorn onu çiftleştirmek için beklerken onu yalnız bırakmamıştı. Ama o koca piç neyin peşindeydi? Anna'dan hikâyeyi öğrenene kadar Dark bunu bilemeyecekti.

Ama öğreneceğim, diye kendi kendine yemin etti. Öğreneceğime inansan iyi edersin. Ve eğer o Trollox piçi ona elini sürdüyse, onu öldüreceğim -görev olsun ya da olmasın, ölecek.

On Yedinci Bölüm

"Uh, Şef? Sizi çağırıyorlar - yani Usta ve drewg'lerini," dedi soğutulmuş ve şekerlenmiş *glorm* beyinlerinden oluşan tatlıyı servis eden mutfak ekibinden biri, çift metal kapıdan geri döndüğünde Dark'a.

"Beni mi çağırıyorsun? Neden?" Dark bir omzuna astığı beyaz havluya ellerini silerek temkinli bir şekilde sordu.

"Bilmiyorum." Erkek omuz silkti. "Sadece Ustan Gorn ve Usta Yark'ın sana şirketten önce çıkmayı söylememi istediklerini biliyorum."

Dark kaşlarını çattı. Şimdi bu Yedi Cehennem'de neyle ilgili olabilirdi? Ya şikayet edecekler ve standartların altında olduğunu düşündükleri yemek için onu azarlayacaklardı ya da daha büyük olasılıkla özel bir istekte bulunacaklardı. Her iki durumda da mutfaktan ayrılmaktan nefret ediyordu çünkü Anna hâlâ oradaydı.

Aynı oyukta oturmuş, Yark'ın saatler önce eline tutuşturduğu yumruyu ovuyordu, diye gördü Dark ona dönüp bakarken. Yüzünde, o piç Yark yeni varisiyle hava atarken gördüklerini hâlâ atlatamadığını gösteren şok olmuş bir ifade vardı.

Dark onu yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordu, o haldeyken bir dakika bile. Ama Gorn ve Yark onu çağırırken fazla seçeneği olduğunu da düşünmüyordu.

"Acele etsen iyi olur Şef," dedi ona ilk çağırışı yapan erkek. "Efendinizi bilmem ama bizimkiler bekletilmekten hoşlanmaz."

"," diye mırıldandı Dark. "Kısa süre içinde döneceğim."

Beyaz ceketini düzelterek sallanan metal kapıları itti ve yemek odasına çıktı.

Uzun, yemek bulaşmış masada Gorn, Yark ve kutlamaya davet edilmiş olan diğer Trollox'lar oturuyordu. Yüzleri yemekten kirlenmişti ve birçoğu önlerine de damlamıştı. Elleri yapış yapış ve sümüksüydü ve pişen yemek kokan mutfaktan yeni gelmiş olmasına rağmen, birleşik geçirmelerinin ve Trollox mutfağının kalıntılarının kokusu neredeyse baskındı.

"Evet, Usta?" dedi Gorn'a bakarak. "Beni çağırdığınız söylendi?"

"Ah, evet-evet gerçekten!" Gorn'un sol başı böğürdü. "Sana iltifat etmek istedik, güzel çocuk! Böyle güzel bir ziyafet için!"

"Bir Çoğalcı için oldukça iyi bir aşçı," dedi Yark, her iki kafa da neşeyle başını sallayarak. "Onu senden satın almak zorunda kalabilirim, Gorn-eğer satıyorsan!"

Bir an için Dark'ın kalbi göğsüne çarptı. Eğer Gorn onu satarsa, hem Anna'yı hem de *Shannom-rah*'ı geride bırakmış olacaktı! Ya ne yapacaktı-

Ama Gorn iki başını da sallıyordu.

"Üzgünüm, Yark," dedi sol baş. "Ama o satılamayacak kadar değerli. Trollox yemeklerini adam gibi yapabilecek düzgün bir aşçı bulmak neredeyse imkânsız!"

"Bilmez miyim," dedi Yark kuru bir sesle. "Bu yüzden *seninkini* ödünç almak zorunda kaldım. Bu gece için onu bana ödünç verdiğin için teşekkür ederim dostum. Bu gerçekten unutulmaz bir olay oldu."

"İşte burada!" diye bağırdı Trollox'lardan biri, pençeli bir eliyle yağ bulaşmış bir kadeh kaldırarak. "Bize böyle güzel yemekler getiren Gorn için bir tezahürat!"

"İşte burada!" diye bağırdı diğer Trollox, kadehlerini de kaldırarak.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim!" Gorn'un sağ başı başını salladı ve sinsice gülümsedi. "Ve Yark'ın yeni varisi için bir tezahürat yapalım - böyle güzel, üç başlı bir

Hiç görmediğim kadar Trollox!" diye bağırdı sol kafa.

"Buraya, buraya!" diye tekrar bağırdılar.

Dark onların dikkatinin kendisinden uzaklaştığını gördü ve büyük ölçüde rahatladı. Başka kimsenin onu satın almayı teklif etmesini ya da Gorn'un onu ödünç verip vermeyeceğini sormasını istemiyordu. Görevini tamamlayabilmesi ve Anna'yı güvende tutabilmesi için Gorn'un evinde, ve *Shannom-rah*'ın yakınında kalması gerekiyordu.

Mutfağa doğru hızlı ve sessiz bir şekilde yürümeye başladı ama tam mutfağa giden koridora girdiği sırada kulak tırmalayan bir çığlık duydu; *kadınsı* bir çığlık.

"Hayır, hayır, lütfen!" diye yalvardı yumuşak bir ses. "Lütfen, yapma! Lütfen, beni yalnız bırakın!"

Anna! Başı belada! Dark'ın gözleri irileşti ve koridorda hızla koşmaya başladı.

Sallanan kapılardan içeri girdiğinde gördüğü şey, dişlerinin uzayıp keskinleşmesine ve dudaklarının koruyucu bir hırıltıyla dişlerinden geriye doğru sıyrılmasına neden oldu.

Odanın ortasında Anna duruyordu. Beyaz tüylü pelerini ayaklarının dibine dökülmüş, göğüslerinin ve vücudunun geri kalanının açıkça görülebildiği şeffaf beyaz bir elbise ortaya çıkmıştı. Elleriyle kendini örtmeye çalışıyordu ama Targo ellerini çekiştirerek onu kendini göstermeye zorluyordu.

"Şu Çoğalıcı'nın aşık olduğu küçük güzel kıza bakın," diye alay ediyordu. "Bana oldukça olgun görünüyor, çocuklar - ne dersiniz hepimiz onun tatlı amcığında bir tur atalım mı?"

Konuşurken eline bir çift mutfak makası aldı ve Anna'nın elbisesinin tam ortasından keserek göğüslerini tamamen ortaya çıkardı.

"Hayır, *lütfen!*" diye yalvardı ve sonra Dark'ı görünce gözleri büyüdü. "Ah, Dark!" diye haykırdı. "O... o beni yalnız bırakmayacak. Lütfen!"

"Oh, güzel çocuk döndü mü?" Targo bir elinde hâlâ keskin makasla dönerek sordu. Çift fincanlı gözleri kısıldı. "Hadi o zaman, Çoğalıcı - beni yine gafil avlayamayacaksın!"

Dark eski baş aşçıya hırladı ve kırmızı bir Öfke perdesi görüşünün üzerine düşerek her şeyi kıpkırmızı yaptı.

"Benim dişime dokunmaya *cüret* ediyorsun," diye hırlayarak Targo'ya doğru ilerledi. "Geberip gideceksin!"

Targo'nun soluk mor yüzü kavgacı bir tonuna dönüştü.

"Cehenneme kadar yolun var, Çoğalıcı! Haydi!"

Dark üzerine atıldı ve onu bileklerinden yakaladı, onunla boğuştu ve onu sert plastik çelik tezgahlardan birine doğru itti. Yine de diğer erkek caymadı.

"Aptal herif!" Targo homurdanarak Dark'ın cezalandırıcı pençesinden kurtulmaya çalıştı. "Bir silahın bile yok! Beni nasıl alt edeceğini sanıyorsun?"

"İşte böyle," *diye* hırladı Dark. Bir yılan gibi hızla saldırarak uzun, keskin dişlerini diğer erkeğin boğazına geçirdi ve kopardı.

Targo'nun çift faltaşı gibi açılmış gözleri kocaman oldu. Dark onu bıraktı ve o da boğazını tutarak sendeleyerek dik durmaya çalıştı. Koyu mor kan

parmaklarının etrafından fıskırdı ve yavaşça dizlerinin üzerine çökerken boğulurcasına sesler çıkardı.

"Aman Tanrım." Anna'nın yumuşak, titreyen sesi, diğer erkeğin ona zarar verdiğini gördüğü anda Dark'ın görüşünü bulanıklaştıran kırmızı Öfke sisini nihayet kesti.

"Anna?" Ona döndü ama Anna gözlerini kocaman açarak ondan bir adım geri çekildi.

"Sen... onu ısırdın." Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı ve gözleri o kadar büyüktü ki yüzünü yutmakla tehdit ediyordu.

"Mecburdum, sana zarar veriyordu." Dark yüzünde, ağzında diğer erkeğin kanı olduğunu fark etti. Omzundaki havluyu alıp içine tükürdü ve yüzünü ovalayarak temizledi. Sonra diz çöktü ve beyaz, tüylü pelerini aldı. Ayağa kalkarak Anna'nın titreyen omuzlarına örttü. "Gel, üstünü örtelim."

Pelerini ona giydirmesine izin verdi ama ona baktığında gözleri hâlâ iri ve ürkekti ve adam çok yaklaştığında kendi içine doğru büzülüyor gibiydi.

Dark bir hayal kırıklığı dalgası hissetti. Vücudunun Öfke'ye, yani bir Kindred savaşçısının dışisinin tehdit edildiğini veya incindiğini düşündüğünde girdiği çıldırtıcı öfke durumuna girmesine engel olamadı. Bu otomatik bir tepkiydi; bir Kindred için uyarıcı doğru olduğunda göz kırpmak veya hapşirmek kadar normaldi. Ve Targo'yu ne kadar vahşice öldürmüş olursa olsun, Anna'ya asla ama asla zarar vermeyecekti.

Ama tabii ki şimdi bunların hiçbirini açıklayamazdı. Kız ona hayalet görmüş gibi bakarken ve mutfak personelinin geri kalanı ona hayret ve korku içinde bakarken olmazdı. Şu an için herkes donmuş gibiydi.

Yine de ierlerinden biri Yark ve Gorn'u getirecek kadar uzun süre donmamış olmalıydı. Çünkü bir an sonra iki dev Trollox ift kapıdan içeri daldı.

"Bu da ne böyle? Aşçı başımın yerde ne işi var? lmüş m?" Tark, Targo'nun sırtüstü yatan formunu iri, bloklu bir ayağıyla tekmeleyerek talep etti. Eski baş aşçının boynuna bastırıldığı eli düştü ve boğazındaki açık delik ortaya ıktı. Bu ve zaten ölümlle parlayan geniş, görmeyen gözleri onun öldüğünü açıkça gösteriyordu.

"Güzel ocuk, bunu sen mi yaptın?" Gorn l şefi göstererek bağırdı.

"Evet, yaptım." Dark çenesini kaldırdı. Tam açıklayacaktı ki Yark tazminat borcu olduğunu haykırmaya başladı.

"şefin benimkini öldürdü!" diye kükredi iki kafası da Gorn'a. "Onun bir oğalıı olduğunu sanıyordum! Kim öldüren bir oğalıı duymuş ki? Bana borçlusun, Gorn! Borcun var ve demelisin!"

"Usta," diye başladı Dark ama Gorn başını iki yana salladı.

"Hayır!" diye bağırdı sol kafa. "Kapa eneni, tatlı ocuk! şu anda bokun içindesin ve orada kalacaksın! ldrdüğn aşçının bedeli olarak seni hemen şimdi Yark'a vermeliyim!"

"*Beni* koruyordu!" Anna aniden bir adım ne ıktı. Tüylü pelerinini sıkıca kavramıştı ama çenesini kaldırmış, meydan okurcasına Gorn'a bakıyordu.

"Kapa eneni, aptal kız!" diye tısladı sağıdaki kafa ama Anna yılmayacaktı. Kendini Dark ile kızgın Trollox'un arasına soktu ve ona baktı.

"O adam -o erkek- bana zarar vermeye çalışıyordu. Beni iftleştirmek için," dedi Targo'nun bedenini göstererek. "Eğer Dark, yani güzel

Çocuk tam zamanında geri gelmemiştir. O beni *kurtardı*, Usta!"

"Bu da ne?" Gorn'un sol başı kaşlarını çatı ve Dark'a odaklandı. "Bu doğru mu Çoğalıcı?"

Dark kısaca başını salladı. "Beni satın aldığınızda iki şey için yaratıldığımı söylemişim; yemek pişirmek ve korunmak, Usta," dedi. "Bu gece her iki işlevi de yerine getirdim."

Mutfak çalışanlarından biri, tatlılar konusunda mükemmel bir iş çıkarmış olan sessiz bir erkek, "Doğru," diye söze girdi. "Targo oradaki kızın tadına bakmaya çalışıyordu. Güzel çocuk sadece onu savunuyordu. Ben de gördüm."

Diğerlerinden bazıları da Dark'ı rahatlatacak şekilde onunla aynı fikirde olduklarını dile getirdiler. Gorn ve Yark hâlâ mutlu görünmüyordu ama en azından ikincisi kaybettiği köle için kendisine ödeme yapılmasını ya da ücret ödenmesini talep etmekten vazgeçmişti.

"İyi," diye hırladı sonunda kafası. "Hak talebinde bulunmayacağım. Sadece yetiştiricinizi ve lanet olası Çoğalıcınızı alın ve gidin - ikinizin de lanet yüzünü bir daha evimde görmek istemiyorum!"

"Ne?" Gorn'un sol başı kızgın, sağ başı ise üzgün görünüyordu. "Ama Yark, bunu Drewgs gibi halledebileceğimize eminim, yani halledebiliriz!"

"Artık benim drewg'um değilsin!" Yark tersledi. "Şimdi fikrimi değiştirmeden önce buradan defolun ve sefil sidikli kölelerinizi de yanınıza alın!"

Sonra mutfaktan dışarı çıktı, her iki kafanın da yüzünde taş gibi bir ifade vardı.

Gorn patlayacakmış gibi görünüyordu. Dark ve Anna'ya öfkeyle baktı ve sonra sol başını kapılara doğru salladı.

"bakalım," diye . "Gidiyoruz amına koyayım."

On Sekizinci Bölüm

Eve dönüş yolculuğu sessiz ve gerilim doluydu. Anna kendi içine kıvrılmış, mutsuzluk içinde oturuyordu. Bu gece gördüğü şeyler sonsuza dek aklından çıkmayacaktı -görmeden edemeyeceği şeyler. Sadece korkunç üç başlı Trollox bebeği değil, Dark'ın diğer erkeğin boğazını parçalamak için dişlerini vahşice kullandığını da.

Büyük Çoğalcı'ya minnettar olmadığından değil - minnettar *olmuştu*. Onu bir kez daha saldırıya uğramaktan kurtarmıştı. Ama ondaki değişimi görünce - bronz gözlerinin kan kırmızısına dönüştüğünü ve dişlerinin çok uzun, keskin ve korkutucu bir şekilde büyüdüğünü... bu görüntünün uzun, çok *uzun* bir süre onunla birlikte olacağından emindi.

Ve bu onun istediği bir anı değildi.

Bundan önce Dark'ın yanında kendini o kadar güvende hissetmişti ki, o kadar önemsenmiş ve korunmuştu ki. Cüssesine rağmen her zaman o kadar nazikti ki, Lazlo güvenine ihanet edip onu çok kötü incittiğinden beri hiçbir erkeğin yanında kendini rahat hissetmediği gibi, onun yanında da kendini tamamen rahat hissetmeye başlamıştı. Şimdi, Dark'ın nazik olduğu kadar vahşi de olabileceğine dair kanıtlarla karşılaştığında, artık onun yanında kendini o kadar da rahat hissetmiyordu.

Günlerdir kendine onun gerçek bir erkek olmadığı için güvende olduğunu söylüyordu; şimdi ise onun, inanmasına izin verdiği her şeyi sorgulamasına neden olan başka bir yönünü görmüş gibi hissediyordu. Bir Çoğalcı nasıl bu kadar vahşi ve ölümcül olabilirdi?

Elbette, erkeklere karşı duyduğu güvensizlikten daha fazlası söz konusuydu. Gorn gemiyi kullanırken ön koltukta kaynıyordu ve

Sağ kafası sürekli Dark'a kötücül bakışlar atıyordu. Sosyal hiyerarşisinin en tepesinde yer alan Yark'la ayrılığından dolayı Çoğalıcı'yı suçladığı açıktı; bu hiyerarşiden daha yeni atılmıştı.

Anna bunun bedelini cehennemde ödemekten korkuyordu, çünkü Trollox öfkeli olduğunda kesinlikle acımasız olabiliyordu. Onun diğer Çoğalıcılara yaptığını gördüğü gibi Dark'ı da lime lime etmesini izlemek zorunda kalmamak için dua ediyordu. Ondan korkmasına rağmen, Dark hâlâ bu cehennemi varoluşta bir arkadaşa en yakın olan şeydi ve aptalca bir şekilde ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Şimdi onu kaybetme düşüncesi kalbini parçalıyor ve umutsuzca bunun olmamasını umuyordu.

Ama Gorn öfkeliydi ve öfkesini birinden çıkarmak istediği açıktı. İnip eve girdikleri anda, büyük Çoğalıcı'yı işaret etti.

"Sen, benimle gel," diye homurdandı sol baş. "Bu senin için ceza kutusu, tatlı çocuk!"

"Ceza kutusu mu?" Dark kaşlarını çatı. "O da ne?"

", tatlı çocuk. Oh evet, göreceksin," diye tısladı sağ kafa.

Anna ceza kutusunun ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Gorn ondan hoşnut olmadığında onu birkaç kez içinde bırakmıştı. Dark'ın yanında artık eskisi kadar rahat hissetmemesine rağmen, yine de onun acı çekmesini istemiyordu.

"Lütfen, Usta," diye yalvardı Gorn Dark'ı kolundan tutup sikiş odasına ve evin diğer nahoş kısımlarına giden karanlık koridorda sürüklemeye başlarken. "Lütfen, onu cezalandırmayın! O yanlış bir şey yapmadı, sadece beni koruyordu!"

"Beni drewgs'imın gözünden düşürdü, o yüzden yaptı," diye hırladı Gorn'un sol başı. "Ya ceza kutusu ya da onu parçalara ayırırım, o yüzden yapacağım! Sen seç kızım!"

Anna geri çekildi, yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şeyin onu esir alanın fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu. Dark ona güven vermek ister gibi bir bakış attı.

Merak etme, ben . İyi olacağım, der gibiydi.

Ama o daha önce hiç ceza hücreğine girmemişti, Anna ise . Bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu çok iyi biliyordu - sinirleriniz bozulup bir dakika bile olsa dışarı çıkmak için çılgılık atıp yalvarıncaya ve ağlayıncaya kadar zamanın nasıl sonsuza kadar uzadığını...

Yine de büyük Çoğalcı için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onun sürüklenip götürülmesini izlemekten ve bir şekilde iyi olması için dua etmekten başka bir şey yapamazdı.

* * * * *

Ceza kutusu da neyin nesi? Dark, Gorn'un kendisini sürüklemesine izin verirken merak etti. Eğer gizlenmekten vazgeçmek istiyorsa, bunun için mükemmel bir zaman olduğunu düşündü. Büyük Trollox'u öldürüp cesedini saklayabilir ve *Shannom-rah* ile Anna'yı alıp Yedi Cehennem'i buradan çıkarabilirdi.

Ama bunu yaparsa, Akraba Yüksek Konseyi'nin iradesine karşı gelmiş olacaktı. Her ne pahasına olursa olsun Trollox halkıyla doğrudan bir çatışmadan kaçınmak istiyorlardı ve eğer Gorn öldürülürse, birileri kesinlikle onun intikamını almaya gelecekti.

Ya da belki de değildir, diye düşündü Dark. *Artık Drewgs'iyle arası açık olduğuna göre, belki de toz olup gitmesi kimsenin umurunda olmazdı.*

Yine de Gorn'un bir ailesi olup olmadığını bilmiyordu. Sosyal çevresinden - çizgilerinden- dışlanmış olması, artık herhangi bir çevrenin parçası olmadığı anlamına gelmiyordu. Dark'ın bildiği kadarıyla, akrabaları öldürülürse intikam almak isteyecek on beş ağabeyi olabilirdi.

Hayır, diye karar verdi isteksizce, orijinal plana sadık kalmak daha iyiydi - gerçi bu kesinlikle ceza kutusuna tıklılmayı içermiyordu - bütün gece o her ne haltsa! O-

"İşte." Gorn bir kapıyı iterek açtı ve onu küçük, beyaz bir odanın içine sürükledi. Oda büyük bir dolaptan biraz daha büyüktü ve içinde hiç mobilya ya da dekorasyon yoktu; sadece düz beyaz zeminin ortasında duran uzun, dikdörtgen şeklinde siyah bir kutu vardı. Kutu yaklaşık bir metre boyunda, bir metre eninde ve yanlardan üç metre kalınlığındaydı.

Dark görünüşünden hoşlanmamıştı. *Büyük boy bir tabut gibi*, diye düşündü. Klostrofobik olduğundan değil ama küçük, dar alanlarda kilitli da pek *sevmiyordu*.

Gorn'un sol başı, "elbiselerini, tatlı çocuk," diye . "Çıkar, *Şimdi*."

Dark istemeyerek de olsa itaat etmeye başladı.

"Efendim," dedi şef ceketini ve pantolonunu çıkarırken makul bir sesle - erkek ekipmanını örten sahte deri kalkanın kendisine sorunsuz ve doğal bir şekilde yapışmasına her zamanki gibi şükrederek. "Görevlerimi yerine getirdiğim için beni neden cezalandırdığınızı anlamıyorum. Eğer ben devreye girmeseydim, senin... senin *yetiştiricin* bir başkası tarafından yetiştirilecekti. İstedğin bu muydu?"

Anna'dan, koca piçin tohumu için bir kaptan başka bir şey değilmiş gibi bahsetmekten nefret ediyordu ama Gorn'un beklediği ya da anlayacağı tek konuşma şekli buydu.

Ancak, büyük Trollox makul olma havasında görünmüyordu.

"Kapa çeneni, tatlı çocuk," diye homurdandı sol kafa. "Seni lime lime etmeden önce! İşini yapmış olman umurumda değil, beni kaybettin

Drewgs'im! Eğer bu kadar iyi bir aşçı olmasaydın, seni bu gece için kutuya koymak yerine şimdi bitirirdim."

"Ama-" Dark tekrar başladı ama Trollox çoktan kocaman siyah dikdörtgeni açmış ve artık tamamen çıplak olan Dark'ı içeri itiyordu.

"Zamanlayıcıyı on iki lanet olası standart saate ayarlıyorum, yani ben," diye homurdandı Dark'a bakarak. "Ve yaratıcına şükret ki bundan daha uzun sürmüyor!"

Sonra kutuyu çarparak kapattı ve Dark onu içeri kilitleyen uğursuz bir bardak sesi duydu.

"Hey! Hey!" diye bağırdı ama aldığı tek cevap Gorn'un koridorda geri çekilirken attığı adımlardı.

Gece boyunca kutuda kilitliydi ve çıkış yolu yoktu.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Anna, Gorn'un kendisini unutup başka bir işle meşgul olmasını umarak boş odalardan birinde saklanıyordu. Ama Gorn her zaman yaptığı gibi onu buldu. Kapıyı tokatlayarak açtı ve yatağın eteklerini kaldırarak onu devasa şiltenin altına sinmiş halde buldu.

"Sen benim odama. *Hemen!*" diye kükredi iki kafasıyla birden.

Anna onun iki kafasını da uyum içinde çalıştıracak kadar sinirlendiğinde kötü bir gece geçireceğini biliyordu, *gerçekten* kötü bir gece. Ama direnir ya da onunla kavga etmeye çalışırsa onu daha da kızdıracaktı.

Yatağın altından olabildiğince hızlı bir şekilde çıktı ve koridorda neredeyse koşarak ana yatak odasına gitti, Gorn da peşindeydi, onun gümbür gümbür ayak sesleri bir kâbustaki devin ayak sesleri gibi arkasında yankılanıyordu.

Bir kâbusun içindeyim, diye düşündü Anna onun önünden koşarken, kaçmıyordu ama kaderine doğru sürükleniyordu. *Sevdiği herkesten uzakta, yüksek bir kulede dev ya da ejderha tarafından tutulan prenses gibiyim. Sadece gelip beni kurtaracak bir şövalye yok - sadece ne kadar çılglık atarsam atayım bana yardım edemesin diye kilit altında tutulan bir Çoğalcı var.*

"Neden burada olduğunu biliyor musun, kızım?" Gorn'un kafaları hâlâ birlikte konuşuyor, ikisi de şeytani sarı ve kızıl gözleriyle ona bakıyordu.

Anna sessizce başını salladı. Bir şey söylemekten korkuyordu; koca Trollox'u olduğundan daha da kızdırmaktan korkuyordu.

Gorn eğildi ve her iki yüzünü de onunkilere doğru itti.

"Buradasın çünkü *varisimi beklemekten bıktım!*" diye iki kafa birden kükredi. Adamın iğrenç nefesinin gücü, sanki şiddetli bir rüzgârda duruyormuş gibi Anna'nın saçlarını geriye savurdu. Anna irkilerek geri çekildi ve ondan kaçmak için bir yol aradı.

"Lütfen, Efendim," diye başladı. "Çok sıkı olduğum için özür dilerim! Beni bekaretim için satın aldınız, hatırladınız mı? Sıkı olmaktan kendimi *alamıyorum!*"

"O daracık amcığını hemen şimdi düzeltereğiz, öyleyse düzeltiyoruz!" diye homurdandı sol kafa. Gorn odanın köşesindeki rafa doğru yürüdü ve Anna'yı dehşete düşürerek oradaki en büyük yayıcıyı aldı - haftalarca endişelenmek zorunda kalmayacağını umduğu yayıcıyı.

"Efendim, hayır!" diye yalvararak geri çekildi.

"Oh, evet, lanet olası kız *evet.*" Gorn ona doğru geldi, zalimce yükseltilmiş çıkıntıları ve topakları olan kalın metal yayıcıyı salladı. "Bu benim sikim kadar büyük, kızım," diye kükreyerek ona doğru salladı. "Bu gece içine sok, yani sokacağız! Ve dahası, ben yokken önümüzdeki hafta boyunca onu içinde *bırakacaksın.* Böylece geri döndüğümde seni adam gibi becerip bir varis yetiştirmeye başlayabilirim."

"Lütfen, lütfen... *hayır!*"

Ama uzun yatağın ayakucuna sırtını dayamıştı ve adam ona doğru ilerlerken gidebileceği hiçbir yer yoktu. Bağırırsa ona yardım edecek kimse yoktu. Bu cehennemde kapana kısılmıştı ve Gorn istediğini yapana kadar bundan kurtuluşu yoktu.

* * * * *

Bir süre sonra uyandığında Gorn'un yatak odasında yerde yatıyordu.

Bayılmış olmalıyım - neredeyim ben? diye düşündü bulanık bir şekilde, karanlık odada etrafına bakınarak. Onu esir alan kişinin horlayan iki kafasının çıkardığı elektrikli testere vızıltısı yönünü bulmasına yardımcı oldu ama hâlâ tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Bacaklarının arasında donuk bir ağrı olduğunun farkındaydı ama çok hızlı hareket ettiğinde, neredeyse çığlık atmasına neden olan keskin, bıçak gibi bir hisse dönüştü.

Umutsuzca unutmak istediği anılar geri geldi. Gorn seyahatinden döndüğünde onu çiftleştireceğini söyleyerek homurdanıyor, devasa, ağır yayıcıyı içine sokuyor ve orada tutması gerektiğini yoksa başının belaya gireceğini söylüyordu. Korkunç acı ve istila, artık bedenine sahip olamama hissi - kendi istismar edilmiş etinin içinde sadece bir yolcu olmak. Ve durmadan devam eden öğütücü acı...

Gitmeliyim... Buradan çıkmalıyım.

Onu esir alan kişiden uzaklaşmak, ondan uzakta, yalnız kalabileceği kendi odasına gitmek istiyordu. Ya gecenin bir yarısı uyanıp da gitmeden önce onu becermeyi tercih ederse? Uzaklaşmak *zorundaydı*.

Bacaklarının arasındaki acıya karşı dudağını ısırarak, bir şekilde ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkmayı başardı. Ayırıcı ağır ve sert bir şeydi; içinde soğuk, sert bir granit blok varmış gibi hissediyordu. Anna, hareket ettikçe kabarık çıkıntıların ve tümseklerin etini kestiğini hissedebileceğini düşündü ama yine de hareket etti. İşkencecisinden uzaklaşma arzusu o kadar büyüktü ki, neredeyse her türlü acıya katlanabilirdi.

Yürüyemiyordu ama emekleyebiliyordu.

Yavaşça, zahmetli bir şekilde, elleri ve dizleri üzerinde ana süitten çıktı ve koridordan aşağıya, kendi odası olduğunu iddia ettiği odaya doğru ilerledi. Koridor hiç bu kadar uzun görünmemişti ve pürüzlü halı

Hassas avuç içleri ve dizleri. Ayırıcı, her hareketinde içine saplanıp gıcırıyor ama o yine de sürünüyordu.

Sonunda kendi odasına ulaştı. Yatağın üzerine çıkmasının hiçbir yolu yoktu ama yatakla duvar arasındaki küçük boşluğa doğru sürünmeyi başardı. Örtüyü çekiştirerek sonunda üzerine indirdi.

Onu kendi etrafına sardı ve bir topun içine girdi. İçindeki yayıcı soğuktu... çok *soğuktu*. Isısını alıyor, içine buzdan yapılmış bir yumruk saplanmış gibi onu içten dışa soğutuyor gibiydi. Sıcak battaniye bile pek yardımcı olmuyordu. Ama sahip olduğu tek şey buydu. Dark bu gece ona sarılamaz ya da yardım edemezdi, ceza kutusunda kilitliydi. Onu teselli edecek kimse olmadan yapayalnızdı.

Gözlerinden sıcak yaşlar süzüldü ve *sadece eve gitmek istiyorum diye düşündü! Anne, Brex-seni çok özledim! Uyarını dinlemediğim için çok üzgünüm. Ama yeterince cezalandırılmadım mı? Lütfen, sadece eve gitmek istiyorum...*

Ama onu eve götürecek kimse yoktu. Ona yardım edecek kimse yoktu.

Hayatında hiç olmadığı kadar yalnız hisseden Anna ağlayarak uyudu.

Yirminci Bölüm

Ceza kutusuna itilmesinden on iki saat sonra, kocaman siyah dikdörtgen yarıldı ve Dark yere döküldü.

İçinden yarı inilti, yarı soluk gibi acı dolu bir ses çıktı ve uzun bir an boyunca orada yatmaktan başka bir şey yapamadı. Kutuda geçirdiği zaman, Yedi Cehennem'den birinde geçirdiği bir mevsim gibiydi - Mistress Hellenix'in ona yaptığı her şeyden daha kötüydü - daha önce katlandığı her şeyden daha kötüydü...

Dark ilk başta kutunun karanlık sınırlarının sadece onu klostrofobik yapmak için olduğunu düşünmüştü. Ve içerisi *son derece dardı*. Tavan başının bir karıştan daha az yukarısındaydı ve omuzları çok geniş olduğu için dönecek yeri bile yoktu. Yapabildiği en iyi şey bir tür yarı çömelme pozisyonuydu ve gerçekten rahat etmenin hiçbir yolu yoktu.

Zifiri karanlık, dar bir alanda on iki saat sonsuzluk gibi görünecekti ve Dark bunu biliyordu. Yine de beklemeye razı oldu - başka ne yapabilirdi ki? Ama çok geçmeden kutunun içinin giderek ısındığı görüldü.

Kendi kendine bunun sadece hayal gücü olduğunu, muhtemelen kutunun içinin sadece kendi vücut ısısı nedeniyle sıcak olduğunu söyleyerek rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Ama sonra giderek daha da ısınmaya başladı. Dark terlemeye başladı ve kutunun gerçekten ısındığını inkâr etmesine imkân yoktu. Gorn onu burada pişirmek mi istemişti? Büyük Trollox'un planı bu muydu?

Beni buraya koymasına asla izin vermemeliydim! Çıkmalıyım, çıkmalıyım!

Panik zihnini tırmaladı ama Dark buna boyun eğmedi. Metodik bir şekilde kutunun her santimini yokladı, bir serbest bırakma mekanizması, hatta bir tür çatlak aradı.

Ama hiçbir şey bulamadı ve kısa süre sonra durmak zorunda kaldı çünkü kutunun yapıldığı metal dokunulamayacak kadar ısınmıştı. Acı içinde tıslayarak yanan parmak uçlarını geri çekti ve herhangi bir parçasının kutunun duvarlarına temas etmemesi için konsantre oldu.

Bir o yana bir bu yana dans ediyordu, çıplak ayakları kutunun zeminindeki metalden kavrulmuştu ve bu sırada aşırı derecede terliyordu. Kutunun içinde dolaşan sıcak, nemli havayı ciğerlerine çekmek ılık bir çorbayı solumak gibiydi.

Tanrıça, diye düşündü. Tanrım, burada öleceğim! Nefes alamıyorum ve gittikçe daha da sıcak oluyor...

"Çıkarın beni buradan!" diye bağırdı kısık sesle. "lan beni!"

Ama kimse duymadı ve kimse gelmedi - Anna'dan başka kimsenin umurunda olmadığını fark etti. Ve bir şey yapmak için çaresizdi. Aklına yeni bir düşünce geldi

-Gorn bu lanet kutuya hapsolmuş canlı canlı kavrulurken ona zarar veriyor muydu? Dark kilit altındayken ve onu kurtaramazken ona ağza alınmayacak şeyler mi yapıyordu?

Öyle olduğuna dair korkunç bir his vardı içinde. Şu anda bile değer verdiği dişi korkunç bir acı içindeydi ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tanrılar, Tanrıça'nın lanetlediği Trollox'un onu buraya koymasına asla izin vermemeliydi! Şimdi ölecekti - yanarak ölecekti ya da sadece sıcaktan ölecekti

-Ve Anna yapayalnız kalacaktı. Birdenbire sıcaklık dağılmaya başladı.

Dark derin bir nefes aldı ve hapishanesinin dar sınırlarında serin havanın dolaştığını fark etti. Tanrıça'ya şükürler olsun! Sadece soğuk bir hava da değildi - kesinlikle buz gibiydi - aynı anda her yönden geliyor gibi görünen buz gibi bir patlama.

İlk başta çıplak, aşırı ısınmış teninde iyi hissettirdi. Sonra ter kuruyup tüm vücudunda buz damlacıkları halinde donarken, artık o kadar da güzel gelmiyordu.

Dark kollarını kendine doladı ve tıpkı kutu çok sıcak olduğunda yaptığı gibi bir o yana bir bu yana kayarak bu kez ısınmaya çalıştı. Buz gibi rüzgâr onu her yönden savurmaya devam ederken parmak uçlarını koltuk altlarına sıkıştırdı ama donan ayakları ve ayak parmakları için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Uyuşuyor gibiydiler ve donma ihtimalinden endişe ediyordu.

Tanrıça, şimdi donarak öleceğim! Bu lanet kutuyu kim icat ettiyse sadistmiş! Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum!

Tek iyi şey, taktığı sahte deri kalkanın ekipmanını yalıtıyor gibi görünmesiydi - en azından şaftında ve taşaklarında donma konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ama kulaklarının ucundan burnuna, el ve ayak parmaklarına kadar her yeri düşecekmiş gibi hissediyordu.

Dark'ın dişleri takırdadı ve bu lanet işkence aletinin içinde ne kadar kaldığını merak etti. *Saatler* gibi gelmişti. Bütün bir geceyi böyle geçirmeye nasıl dayanabilirdi? Kutu onu dondurarak öldürecek miydi?

Ama tam el ve ayaklarındaki tüm hisleri kaybederken, kutu yeniden ısınmaya başladı. Kısa süre sonra sıcaktı, sonra da kızgındı. Dark tüm bu döngüyü tekrar yaşamak zorunda kaldı, nefes alamıyormuş gibi hissediyor, kavruluyor, yanıyor ve neredeyse sıcaktan bayılıyordu... ta ki aniden tekrar soğuyana kadar.

Karanlık, sıkışık alan beşinci kez yakıcı sıcaktan acı soğuğa döndükten sonra, kutunun tepesine yakın bir yerde, başının hemen üzerinde bir tıklama sesi . Mekanik bir ses, "Geçen süre on beş standart dakika. Kalan süre, on bir saat kırk beş standart dakika."

Sonra tekrar kapandı.

"Alo? Hey, beni duyabiliyor musun?" Dark bağırdı ama bunun faydasız olduğunu biliyordu. Sesin sadece kutunun bir özelliği, belki de en kötü işkence aleti olduğundan emindi. Ona sonsuz bir işkence gibi görünen şeyin aslında sadece on beş dakika olduğunu bildiriyordu.

Ve daha on bir saat kırk beş dakikası vardı.

Kutu tekrar ısınmaya başladığında umutsuzca, *bunu yapamam*, diye düşündü. *Tanrıça, lütfen yapamam.*

Ancak kutu yavaş yavaş ısınmaya başladığında ne bir cevap ne de bir yardım vardı...

Yirmi Birinci Bölüm

Şimdi, on iki saat sonra, Dark yerde nefes nefese yatıyordu, başı öne eğikti, vücudu tekrar tekrar maruz kaldığı çok sıcak ve çok soğuk döngülerinin sürekli işkencesinden kurtulmaya çalışıyordu. Titriyordu ve hastaydı ve nihayet serbest bırakıldığına göre yaşayacağından tam olarak emin değildi. Ayrıca korkunç derecede susamıştı ama bir şeyler yemeye ya da içmeye kalkarsa hasta olacakmış gibi hissediyordu ve zaten su bulmak için ayağa kalkmak şu anda sahip olduğundan daha fazla güç gerektirecekti.

Sadece burada uzanacağım, dedi kendi kendine. Burada uzanıp biraz dinleneceğim. Sadece-

Ve sonra dünya karardı ve o dışarıdaydı.

Bilmediği bir süre sonra uyandığında Dark kendini biraz daha güçlü hissettiğini düşündü. Belki de vücudu o dışarıdayken çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi sağlayabilmişti. Ya da belki de doğal Kindred direnci iyileşmesine yardımcı oluyordu. Her ne sebeple olursa olsun, ayağa kalkıp giysilerini toplayabildi ama henüz hiçbirini giymemişti.

Koridorda sendeleyerek ilerlerken, birkaç kızıl saçlı Çoğalcı'nın kullanılmayı bekliyormuş gibi sandalyelerde sessizce oturduğu, Sikiş odasının bitişiğindeki küçük bir fresher buldu.

Uzun, kumral saçlarını görünce aklına Anna geldi. kısa zamanda onu aramaya gitmesi gerekecekti. Endişeyle sendeleyerek duşa girdi ve bütün gece boyunca sıcaktan akıp soğuktan tenine yapışan teri tekrar tekrar yıkadı

Uzun süre. Suyu tam olarak ılık tuttu ve yanık ve donma lekeleri olan cildinin üzerine dökülürken susuzluktan içti.

Neyse ki Kindred son derece hızlı iyileşiyordu. Artık cezalandırıcı ortamda olmadığına ve nihayet su içebildiğine göre, Dark'ın vücudu neredeyse bir anda kendini onarmaya başladı.

Duştan çıktığında kendini daha iyi hissediyordu. Hâlâ istediğinden daha güçsüzdü ama giyinip koridorda sendeleyerek yürümek yerine dik yürüyebiliyordu.

Siktir odasına son bir kez baktı ve üç kızıl saçlı Çoğalıcı'nın hâlâ orada oturduğunu gördü.

Anna, diye tekrar düşündü, onun için duyduğu endişe geri dönüyor ve daha da güçleniyordu. Anna neredeydi?

Dark, bir gece önceki korkunç önsezisinin doğru çıkmamış olmasını umarak ve dua ederek onu aramaya koyuldu; en azından şu ana kadar bu sabah gitmiş gibi görünen Gorn tarafından dokunulmamış ve rahatsız edilmemiş bir halde bulacaktı.

"Anna?" diye seslendi kısık sesle. Sesi, bütün gece o lanet kutuda bağırdığı acı çığlıkları ve öfke küfürleri yüzünden hâlâ iyileşiyordu. "Anna, neredesin bebeğim?"

Yumuşak bir ses -inleme ile hıçkırık arası bir ses- kulaklarıyla buluştu.

"Anna?" Dark koridorda koştu, dışisinin sıkıntısını gücü yerine geldi. Ses tekrarlanıyordu; Anna'nın genellikle kendi odası olarak kullandığı yatak odasından geliyor gibiydi ama Dark kapıyı açtığı anda onu hiçbir yerde göremedi.

"Anna?" diyerek odaya girdi ve yatak örtüsünün uyku platformundan çekilmiş fark etti. Ne bulacağından korkarak yatağın kenarına yanaştı ve aşağıya baktı.

Anna oradaydı, sadece başı dışarıda kalacak şekilde yatak örtüsüne sarılmıştı. Yüzü kâğıt gibi solgun ve kansızdı ve bir an için gerçekten öldüğünü düşündü. Gorn onu öldürmüş ve sonra da kırık bir oyuncak gibi bir kenara atılmış halde burada mı bırakmıştı? İçini öfke ve acı doldurmaya başladı. O iki başlı orospu çocuğunu bulacak ve öldürecekti... *yavaşça*.

Ama sonra Anna kıpırdandı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözleri donuk bir acıyla doluydu ve bir an için sanki onu tanıımıyormuş gibi ona baktı. Sonunda fısıldadı, "Dark?"

"Evet bebeğim, benim. Geri döndüm." Rahatlama onu dizlerinin üzerine çökertti. Dar alanda elinden geldiğince onun yanına diz çöktü ve onu kollarının arasına almaya çalıştı.

Ama kollarını ona doladığı ve onu hareket ettirmeye çalıştığı anda, Anna acı içinde haykırdı ve ona karşı mücadele etti.

"Hayır," diye yalvardı. "Lütfen Dark, yapma. *Acıtıyor!*"

"Neyin acıyor bebeğim? O piç sana ne yaptı?"

Onu örten battaniyeyi kaldırmaya başladı ama Anna battaniyeyi sıkıca kavradı ve göğsüne bastırdı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır Dark, görmeni istemiyorum. Bu çok aşağılayıcı."

Ondan dalga dalga yayılan acı ve utancı hissedebiliyordu ve hâlâ onun yanında bu kadar dikkatli olma ihtiyacı hissettiği için üzgündü.

"Bebeğim," dedi usulca, "her ne yaptıysa bana gösterebilirsin. Seni yargılamayacağım, söz veriyorum."

Kararsızca dudağını ısırıldı.

"Bir Çoğalcı olduğun için mi?" diye sordu sonunda. "Çünkü sen Beni yargılamak mı?"

Çünkü seni seviyorum! Dark bunu söylemek istedi ama yapamayacağını biliyordu. Kopyalar başka bir insanı gerçekten sevemez ya da önemseyemezdi. Ve görünüyordu ki Anna'nın ona güvenmesinin tek nedeni hâlâ onun bir kopya olduğunu düşünmesiydi. Ona kendisiyle ilgili gerçeği söylemeyi o kadar çok istiyordu ki... ama yapamıyordu. Şimdi değil. Henüz söyleyemezdi.

"Kesinlikle," dedi sonunda. "Çünkü ben bir Replikant'ım. O yüzden hadi bebeğim

-Bakayım."

İsteksizce, diye düşündü, battaniyeyi aşağı çekmesine ve vücudunu açmasına izin verdi.

Üzerinde hâlâ Targo'nun mutfak makası tarafından ortadan ikiye kesilmiş şeffaf beyaz elbisesi vardı. Ancak şimdi beyaz, yarı saydam kumaşın bir kısmı paslı kırmızımsı bir kahverengiye boyanmıştı.

Kan, diye fark etti Dark, hissettiği dehşeti yüzüne yansıtmamak için çabalıyordu. *Bu kurumuş kan! Tanrı , o piç kurusu ona ne yaptı?* Anna'nın kalçaları sımsıkı kapalıydı ama adam, yeteneği sayesinde acının bacaklarının arasından geldiğini hissetti. Yavaşça, bir elini iki bacağının üzerine koydu. ve onları ayırmaya çalıştı.

"Lütfen..." Anna ağlamak üzereydi. "Görmeni istemiyorum."

"Ama buna ihtiyacım var, bebeğim." Dark'ın içi öfkeyle doldu -onu incittiği için Gorn'a ve buna izin verdiği için kendisine- ama sesini yumuşak ve dengeli tutmaya çalıştı. "Sana yardım edebilmem için önce seni nasıl incittiğini görmem gerek," dedi ona.

Yine dudağını ısırıldı.

"Gerçek bir erkeğin görmesine asla izin vermezdim," diye fısıldadı sonunda. "Çünkü bu iğrenç, aşağılayıcı ve korkunç bir şey. Eğer gerçek olsaydın, bu seni hasta ederdi. Zaten seni hasta edebilir."

"Hayır, olmayacak çünkü ben bir Çoğalıcıyım," diye hatırlattı Dark ona nazikçe. "Lütfen Anna, sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Yapabileceğini sanmıyorum," diye fısıldadı, ama sonunda bacaklarını ayırmasına izin verdi, yine de gözlerini kapattı, sanki baktığında yüzündeki ifadeyi görmeye dayanamıyormuş gibi.

Dark'ın gözleri kadının iç bacaklarında gezindi, ilk başta ne gördüğünden emin olamadı. Kalçalarını sıkıca saran çivili deri kayışı ve bacaklarının arasındaki kalın, donuk gri metal diski gördü. Sonra diskin başka bir şeyin parçası olduğunun farkına vardı - kesinlikle ait olmadığı uyluklarının arasındaki yumuşak, hassas noktaya sıkıştırılmış bir şey.

Yaklaşınca birden ne gördüğünü anladı ve zihni Gorn'un evindeki ilk gününe geri döndü. Trollox'un yatak odasının köşesindeki rafta duran deri koşum takımlarını ve fallik şekilli garip nesneleri hatırladı. Gorn'un sözleri aklına geldi; o zamanlar anlamadığı ve bu yüzden de aklından çıkardığı sözler.

Dark'ın rafa ve *içindekilere* baktığını görünce, *"Onları dert etme güzel çocuk, onlar senin için değil,"* demişti. *"Bazen damızlıkların gerilmeye ihtiyacı olur, hepsi bu. Özellikle de benim güçlü etimle beslenmeleri gerektiğinde."*

Dark kendini hasta hissetti. Bu sözleri nasıl unutabilmişti? İkiyle ikiyi nasıl bir araya getirememiş ve burnunun dibinde Anna'ya neler olduğunu nasıl fark edememişti? Yardıma ihtiyacı olduğunda kendisini çağırmasını istediğinde bu kadar şüpheli olmasına şaşmamalıydı. Bunca zamandır yardıma ihtiyacı vardı ve o tüm işaretleri görmemişti, kaçırmıştı! Bir gece önceki sözleri şimdi anlam kazanmıştı.

Dark onu sakinleştirmeye çalıştığında ve Trollox'un onu üremesine izin vermeyeceğine yemin ettiğinde, "*Çok geç kaldın, bana çoktan zarar verdi,*" diye ağlamıştı. Kadının ona güvenmemesine şaşmamalı, Dark da kendine olan güvenini kaybetmeye başlamıştı. Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirdi?

Bunu kaçırmamanın yolu kör bir aptal olmaktı, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. Gözlerini açmanın ve dışının neye ihtiyacı olduğunu görmenin zamanı geldi Dark. Ve şu anda senin suçluluğuna ya da kendinden nefret etmene ihtiyacı yok. İlgilenilmeye ve iyileştirilmeye ihtiyacı var. O yüzden işe koyul.

Ses haklıydı ve Dark bunu biliyordu. Dikkatle, zalimce sıkı deri kayışı uyluklarının etrafından çözmeye başladı.

"Hayır, bekle..." İnandırılmaz bir şekilde, Anna onu durdurmaya çalıştı.

"Bekleyemeyiz bebeğim," diye mırıldandı ona, ellerini nazikçe kenara iterek. "Bu lanet şeyi içinden çıkarmalıyız. Seni parçalıyor!"

"Yapamazsın." Anna güçsüzce ağlamaya başladı. "İçinde bırakmak zorundayım. Geri döndüğünde hazır olmam gerektiğini söylüyor çünkü o zaman beni... o zaman doğuracakmış." Sesi son kelimedede kesildi ve o kadar sefil ve kapana kısılmış görünüyordu ki Dark kalbinin acımasız bir yumruk tarafından sıkıldığını hissetti.

"Bebeğim, lütfen-yaralısın," diye mırıldandı. "Bırak sana yardım edeyim. Bu şekilde devam edemezsin, edemezsin."

Sonunda küçük eli çekildi ve koşum takımını çözmeyi bitirmesine izin verdi. Sonra en zor kısım geldi. Dark yavaşça ve olabildiğince nazikçe büyük, metal fallusu çıkarmaya başladı.

Anna acıyla haykırdı ve daha bir santim bile çekemeden -Karanlık çılgılık atmamak için yumruğunu ağzına soktu.

"Bunun yerine hızlıca yapmamı ister misin?" diye sordu ona bakarak. "Bu daha mı kolay olur, bebeğim?"

Kadın ona kısa ve sert bir baş hareketiyle karşılık verdi, gözleri acıyla irileşmişti. "Çabuk ol o zaman," dedi Dark ona. "Bana tutun."

Kadının boştaki elini tuttu ve sıkıca kendi tarafına yerleştirdi. Doğrudan ten tene temas sayesinde kadının acısını kendi içine yönlendirebildi. Sonra derin bir nefes alarak çekti.

Korkunç şey sonunda serbest kaldığında, içindeki yırtılma ve kopma acısını hissetti. Sonunda dışarı çıkarken bunun en büyüğü olduğunu gördü. İlk gün Gorn'un odasındaki askıda gördüğü, pazusu kadar büyük olan fallus. Elinde ağırdı ve sanki onu her kim yaptıysa maksimum hasar vermek istemiş gibi kabarık oymalar ve çıkıntılarla kaplıydı.

Ve kesinlikle öyleydi. Kızın acısını elinden geldiğince dindirmeye çalışsa da Dark Anna'nın neden bu kadar acı çektiğini anlayabiliyordu. Hassas bedeni zedelenmiş ve yırtılmıştı ve kutsal girişi iğrenç şey tarafından yaralanmıştı.

Tanrıça, diye düşündü Dark, kendini hasta hissederek. Bu onun şefkatle tapılması, sevgiyle zevke getirilmesi gereken bir parçasıydı, incitilmesi ve istismar edilmesi değil. Gorn'un -herhangi bir erkeğin- nesi vardı da bir dişiyi bu kadar incitiyordu?

"Anna," diye mırıldandı, ona bakarak. "Bana dokunmaya devam etmeni istiyorum -bana tutunmaya devam et- seni banyoya sokacağız ve temizlenip rahatlamanı sağlayacağız, tamam mı bebeğim?"

Kararsızca ona baktı.

"Acıyı dindiriyor musun? Sen bana dokunmadan önceki kadar acımıyor."

"Elimden geldiğince yardım ediyorum," dedi Dark ona. Farklı ekipmanlara sahip olmasına rağmen kendi kalçalarının arasındaki yakıcı acıyı hâlâ hissedebiliyordu.

ondan daha fazla. "Bana tutunmaya devam et bebeğim. Seni iyileştireceğiz, söz veriyorum."

Onu dikkatle kollarının arasına aldı ve Anna bu kez itiraz etmedi. Başını onun göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı, diye düşündü Dark, yorgun, çok istismar edilmiş bir çocuk gibi görünüyordu. Kalbi bir yumruk gibi sıkıştı ve onu daha da kucakladı. Tanrıça, zavallı küçük dişi! Ceza kutusundaki kendi çilesinin korkunç olduğunu düşünmüştü ama onun çok, çok daha kötüsünü yaşadığı açıktı.

Sadece onu iyileştirebilmesi için dua etti - hem bedenen hem de ruhen - böylece önceki gecenin korkunç olaylarıyla sonsuza dek yaralanmayacaktı.

Lütfen, Tanrıça, diye dua etti. Ona yardım etmeme izin ver. Onu iyileştirmeme izin ver. Ve onun acısı içinden akıp giderken, bunu memnuniyetle karşıladı, tek istediği ona umut vermek ve onu iyileştirmektir.

Bölüm Yirmi İki

İri Çoğalıcı onu koridordan geçirip büyük, oval bir küveti olan bir banyoya götürürken Anna bilincini kaybedip duruyordu. Ilık ama sıcak olmayan bir banyo hazırladı ve Anna'yı küvetin içine indirdi, her zaman bir şekilde ona dokunmaya devam ettiğinden emin oldu.

Nedenini bilmiyordu ama onunla ten tene temas etmek acısını azaltıyor gibiydi, hem de çok daha az. Sürekli ıstıraptan kurtulduğu için minnettar olan kadın, adam onu nazikçe yıkayıp kurumuş kanı temizlerken ve kendini yeniden neredeyse normal hissetmesini sağlarken elini adamın kolunda tutmaya özen gösterdi.

Derinlerde bir yerde, eğer o gerçek bir erkek olsaydı bunun ne kadar utanç verici olacağını kabul etti. Bir kızın en kötü halini görmekten bahsediyoruz! Aşağıda berbat görünüyor olmalı, diye düşündü - adamın kendisini çıplak görmesine izin verdiğinden bahsetmeye bile gerek yoktu, ki sayısız vücut sorunu nedeniyle bunu yapmakta *son derece* isteksizdi. Büyük beden kızların doğum günü kıyafetleriyle ortalıkta dolaşmaya hakkı yoktu - ya da ona öyle öğretilmişti.

Dünya'da bile çekici olmak için fazla iri olduğu düşünülürdü. Ve en uzun boylu kadınların bile ancak bir metre boyunda olduğu Aka'ja maden istasyonunda yıllarca yaşadıktan sonra, kendini çirkin bir dev gibi hissediyordu.

Ama Dark, kendisi de son derece yakışıklı ve kaslı olmasına rağmen ona kendini çirkin hissettirmedi. Ona güzel olduğunu hissettirdi... el üstünde tutulduğunu... daha önce hiç hissetmediği bir şekilde önemsendiğini. İri elleri Anna'nın narin bedenini yıkarken çok nazik, neredeyse saygılıydı. Anna sevimlikten ve önemsenmekten başka bir şey hissetmiyordu, öyle ki neredeyse onun gerçek olmasını dileyecekti.

Ama hayır, diye hatırlattı kendine, gerçek bir erkek asla böyle davranmazdı. Ona asla bu kadar tatlı davranmaz ya da bu kadar nazik ve kibar olmazdı. Dark sadece programlandığı için bu şekilde davranıyordu. Öyle olduğu için de minnettar olmalıydı, yoksa hâlâ yatağın yanında yatıyor, kalkamayacak kadar zayıf ve acı çekiyor olurdu.

Yatak odasının zeminine bırakılmış zalim metal yayıcıyı düşündü.

Onu çıkarmamalıydın, diğerlerine yaptığın gibi ona da alışmaya çalışmalıydın, diye fısıldadı kafasının içindeki acımasız bir ses. *Gorn geri döndüğünde ve seni çiftleştirmek istediğinde ne yapacaksın? Onu çıkardığını öğrendiğinde ne diyeceksin?*

Bilmiyordu ama onu esir alan kişi ne kadar kızarsa kızsın, o korkunç yayıcıyı tekrar takma düşüncesine katlanamıyordu.

Dark onu küvetten çıkarıp şefkatle kuruladıktan sonra, *"Şimdi bunu düşünmeyeceğim,"* dedi kendi kendine. *Şu anda beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Bu gelecekteki bir sorun ve ben henüz gelecekte değilim. Şu anki halimi daha çok seviyorum, olabildiğince uzun süre burada kalacağım.*

"bebeğim," dedi Dark, onu tekrar kollarının arasına alarak.

Anna içini çekti ve başını onun geniş göğsüne yasladı. Tamamen çıplak olmasına ve omuzlarında sadece bir havlu olmasına aldırmadı bile. Umursamayacak kadar rahatlamış hissediyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu hülyalı bir şekilde.

"Yatak odasına dönelim," diye yanıtladı basitçe. "Seni iyileştirmem gerek."

* * * * *

Dark onu kolayca taşıdı, artık canlılığı neredeyse tamamen geri gelmişti. Daha sonra ikisine de büyük bir yemek hazırlayacak ve birlikte yiyeceklerdi.

güçlerini yeniden kazanacaklardı. Ama önce onu iyileştirmesi, metal fallusun içinde yarattığı hasarı onarması gerekiyordu. Aksi takdirde, ten tene teması kaybettikleri anda, yakıcı acı ona geri dönecekti ve bunu istemiyordu - katlandığı şeyin fiziksel ya da duygusal herhangi bir yara izi bırakmasını istemiyordu.

Onu yavaşça yatağa yatırdı ve Anna yastıklara yaslanarak rahatladı. Adamın ona verdiği ılık banyo onu sakinleştirmiş gibiydi ve adam yanına uzanıp yanağını okşarken yumuşak, güven dolu gözlerle ona baktı.

"Anna, bebeğim," diye mırıldandı. "Artık seni iyileştirme vaktim geldi. Bunu yapmama izin verir misin?"

"Beni iyileştirmek mi?" diye hülyalı hülyalı ona baktı. "Nasıl iyileştirecekmiş? Sen zaten acımı dindirdin."

"Acı sadece dokunduğumuz için geçti," dedi Dark ona. "Bana dokunmayı bırakırsan, seni iyileştirmedığım sürece geri gelecek. Tamam mı?"

"Tamam ama nasıl?" diye tekrar sordu.

Dark kaşlarını çatı. "Mutfakta parmağını kestiğinde onu nasıl iyileştirdiğimi hatırlıyor musun?"

"Şey...evet. yaladın-emdin." "Aynen öyle." Dark sertçe başını salladı.

Güzel yüzüne bir idrak ifadesi yerleşirken gözleri kocaman oldu.

"Bekle... beni *oradan* yalamaktan bahsetmiyorsun, değil mi?" Hâlâ inanılmaz derecede hassas olan bacaklarının arasına baktı.

"Bana dokunmaya devam ettiğin sürece acımayacağına söz veriyorum," dedi Dark hızla. "Sana asla zarar vermem, sana asla kaba davranmam, bunu biliyorsun Anna."

"O değil..." Kararsızca dudağını ısırđı ve neredeyse istemsizce dizlerini birbirine bastırđı. "Sadece... şu anda aşağıda berbat bir halde olmalıyım. Her yerim kesik, yara bere içindeyken ağzını üzerime koymak istemezsin..."

"İşte tam *da* bu yüzden ağzımı sana dayamak istiyorum," dedi Dark ona. "Bak..." Bunu nasıl ifade edeceğini, onu nasıl ikna edeceğini düşünmeye çalıştı. "Küçükken bir yeriniz kesildiğinde ya da sıyrıldıda, sizin için daha iyi öpen biri oldu mu?"

"şey... tabii." Başını salladı. "Gerçek babam, annem Brex'le tanışmadan önce ölen . Yara bandı yapıştırmadan önce her zaman derisi yüzülmüş dizlerimi öperdi."

"Bir de şöyle düşün, seni daha iyi öpüyorum," dedi Dark ona. "Cinsel ya da tensel olmak zorunda değil, tamamen iyileşmeyle ilgili, sana söz veriyorum."

"Ama şu anda aşağısı çok *çirkin*," diye itiraz etti. Dark başını sertçe salladı.

"Çok güzelsin bebeğim. Benim için her zaman güzelsin," diye mırıldandı. Uzanarak bir eliyle onun yanağını kavradı. "Lütfen, bunu senin için yapmama izin ver- seni iyileştirmeme izin ver."

"şey..." Anna hâlâ tereddüt ediyordu ama bunu yapmasına izin vermek istediğini anlayabiliyordu; onunla bu kadar yakın olmak ve acısını dindirmesine izin vermek için kendine izin vermek istiyordu.

"Lütfen Anna," diye tekrar mırıldandı ve eğilerek sağ dizinin üstüne sıcak, nazik bir öpücük kondurdu. "Lütfen seni iyileştirmeme izin ver. İstersen yolun her adımında bana rehberlik edebilirsin. Yavaş ve nazik olacağıma söz veriyorum."

Gözleri yumuşadı. "Peki... tamam. Ama belki... belki sadece dışarıdan, tamam mı?"

Bu bir başlangıçtı ve Dark bulabildiği her fırsatı değerlendirecekti. Acısını dindirip umarım ona zevk de verirse, onu daha ileri gitmeye, daha fazla iyileşmesine izin vermeye ikna edebilirdi.

"," dedi başını sallayarak. "Hadi seni rahat ettirelim."

Onu yatağın kenarına yerleştirdi, kendisini iyileştirmesini izleyebilmesi için bolca yastıkla destekledi. Sonra yedek yastıklardan birini yatağın yanına koydu ve üzerine diz çöktü. Zemin bir erkeğin dizleri için sert olabilirdi ve burada uzun süre kalmayı planladığı için tamamen rahat olmak istiyordu.

"Karanlık mı?" Adam önünde diz çöküp ellerini dizlerinin üzerine koyduğunda Anna yine kararsız görünüyordu. Şu anda dizlerini birleştirmişti ama ona ulaşabilmek için dizlerini ayırması gerekiyordu.

"Mmm-hmm?" Adam başını kaldırıp ona baktı. "Hazır mısın, bebeğim?" "Ben... Sanırım." Hâlâ bacaklarını açmamıştı.

"O zaman benim için açılmalısın," dedi Dark ona nazikçe. "Aksi takdirde seni yalayamam ve iyileştiremem."

"Bunu yapmak istediğinden... *gerçekten* emin misin?" diye sordu ona. "Yani, bu tür şeylerden gerçekten hoşlanan pek fazla erkek tanımıyorum."

"Unutmayın ki benim bir Kan Kindred olmam gerekiyor," diye hatırlattı Dark ona. "Ve Kindred'lar dişilerini tatmaya *bayılırlar*. Bunu yapmak zorundalar, bu biyolojik bir zorunluluk."

"Gerçekten mi? Bunu hiç bilmiyordum." Gözleri genişledi.

"Hemen o maden kolonisine gitmek yerine Ana Gemi'de daha fazla zaman geçirseydin olurdu," diye güvence verdi Dark ona. "Ama

Şimdi, yumuşak küçük amcığını yalamanın bir onur ve ayrıcalık olduğunu söylediğimde bana inanmaktan memnuniyet duy. Ve evet, bunu kesinlikle yapmak *istiyorum*."

Anna başını salladı ama hâlâ tereddüt ediyordu. "Normal şartlar altında bunu anlayabilirim. Ama dediğim gibi, şu anda her yerim berbat durumda."

"Biraz morarmış ve incinmişsin, hepsi bu," diye güvence verdi Dark ona. "Ve seni iyileştireceğim - her şeyi daha iyi öpeceğim bebeğim. Ama bunu yapabilmem için beni açman ve içeri girmeme izin vermen gerekiyor."

Nazik, ikna edici sözleri sonunda onu ikna etmiş gibi görünüyordu. Küçük bir iç çekişle, onun dizlerini ayırmasına izin verdi ve kalçalarını ona açtı.

Dark onun kutsal girişine ve iç uyluklarına verilen hasara bakarken yüzünü duygusallıktan uzak tutmaya çalıştı. Tanrılar, o lanet olası Gorn'u *öldürebilirdi*. Ama saldırgana karşı bile olsa nefret ya da öfkenin yeri burası değildi. Şu anda dişlerinin onun için hazırladığı özü en hassas bölgelerine yayarken iyileştirici, sevgi dolu bir enerji üretmesi gerekiyordu.

Elbette onu çabucak iyileştirmenin en kolay yolu iç uyluğunu ısırarak ve özünü içeriye enjekte etmek olabilirdi. Ama bu anında orgazma neden olacaktı ve Dark zevk kasılmalarının yaralı amına daha da fazla acı vereceğinden endişeleniyordu. Bu yüzden işleri yavaştan almayı ve dilini kullanmayı tercih etti.

Ayrıca, ona söylediği şey doğrudu - Kindred dişilerini tatmayı severdi. Asıl amacı onu iyileştirmek olsa da, onu memnun etmek ve tatlı sularını tatmak istediğini kabul etmezse yalan söylemiş olurdu.

Ona yaklaştı, bacaklarını geniş, çıplak omuzlarının üzerine koydu ve başlangıçta sadece amına nefes verdi - böylesine hassas bir bölgeye yakınlığına alışmasına izin verdi.

"Oh!" Anna biraz sıçradı ama geri çekilmeye çalışmadı. "Ne... ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi alçak ve nefessizdi.

"Burada olmama alışmana izin veriyorum," dedi Dark ona. "Ağzım amının üzerindeyken rahat olmalısın çünkü bir süre burada olacağım. O yüzden beni izle bebeğim, seni iyileştirmemi izle."

Tekrar öne doğru eğilerek, amının şişmiş dış dudaklarına yumuşak, tüy kadar hafif öpücükler bırakmaya başladı.

Anna usulca iç çekti ve onun rahatladığını hissetti.

"Bana dokunduğunda daha iyi hissediyorum," diye itiraf etti. "Bunun nedeni bir şekilde acımı dindiriyor olman mı?"

Dark başını salladı ve onun ellerinden birine uzandı.

"İşte, ben bunu yaparken ellerini üzerime koy," diye kalınca bir talimat verdi. Tanrım, daha yeni başlamış olmasına rağmen onun kadınsı kokusu çok lezzetliydi. "Seni iyileştirirken bana dokunduğunu hissetmeme izin ver bebeğim."

İtaatkâr bir şekilde yumuşak parmaklarını Dark'ın kalın, siyah saçlarında gezdirdi. Dark onun dokunuşuyla zevkten titredi. Bir dışının tadına baktığında ona bağlandığını hissetmeyi seviyordu ve daha önce hiç kimseye Anna'ya bağlandığı kadar bağlanmayı istememişti.

"Aynen öyle bebeğim," diye mırıldandı ve amının dış dudaklarını uzun, yavaş bir şekilde yaladı. "Bu iyi, seni tadarken ellerini üzerimde hissetmeme izin ver... seni iyileştirirken."

"Oh, Dark... bu... beni tattığında daha iyi hissettiriyor," diye alçak sesle itiraf etti, adam onu tekrar yalayıp dilini seksinin kabarık dış dudaklarında gezdirirken. "Ama, şey..." Dudağını ısırdı. "İçim de çok acıyor. Belki... belki oramı yalamalısın?"

Dark onun isteğini yerine getirmekten çok mutluydu. Onu daha fazla içeri almak için bir yol bulmaya çalışıyordu ve geldiği için mutluydu.

ikna edilmesine gerek kalmadan, kendi başına.

"Elbette bebeğim," diye mırıldandı, ona bakarak. "Tatlı amını benim için açmak ister misin yoksa ben mi yapayım?"

"Sen yap," diye karar verdi. "Ama orada *gerçekten canım* yanıyor, o yüzden lütfen dikkatli ol."

"Seninle asla başka bir şey olamayacağım, Anna." Ona ciddiyetle baktı. "Yemin ederim."

"Pekâlâ." Başını salladı. "O zaman yapabilirsin. Beni... beni açabilir ve içimi iyileştirebilirsin."

"Teşekkür bebeğim," diye mırıldandı ve sonra başparmaklarıyla dış dudaklarını dikkatlice ayırdı ve narin, iç kıvrımlarını tatmak için daha yakına eğildi.

Burada çok fazla morarma ve biraz da yırtılma vardı. Dark, kadının yaralarının boyutunu yakından gördükçe dişlerindeki özün daha hızlı aktığını hissetti. Dilini kullanarak, kutsal girişine özel bir dikkat göstererek, yaralı etinin üzerinde dikkatlice yaydı.

Yeteneği sayesinde Anna'nın acısının azaldığını hissettiğinde başarılı olduğunu anladı. Anna iç çekti ve gerginliğinin bir kısmı vücudundan sızarken yastıklara yaslanarak rahatladı. Saçlarını sıkkan parmakları gevşedi ve onun yanağını okşadı.

"Oh, Dark, bu gerçekten güzel bir his," diye fısıldadı.

"Eğlenmene sevindim." Başını kaldırdı ve ona yavaş bir gülümseme verdi. "Çünkü ben de öyleyim."

"O zaman durma," diye onu teşvik etti. Kadının sesindeki ihtiyaç doğrudan adamın shaftına bir şehvet gönderdi ama Dark onunla zaman geçirmeye devam etti.

"Sen istediğin sürece seni yalayacağım - sen izin verdiğin sürece," diye mırıldandı, onu nazikçe öperek.

Başını eğerek onu yalamaya devam etti, dilinin düz kısmını kullanarak girişinin başlangıcından klitorisinin hassas düğmesinin üzerine kadar kucakladı. Tanrıça, tadı çok güzeldi!

Artık acısının büyük bir kısmı ortadan kalktığı için, ona zevk vermeye odaklandı - bu da ona zevk veriyordu. Kadının giydiği deri kalkanın altında, onu yalayıp tadına bakarken aleti tüm dikkatini vermiş, ihtiyaçtan zonkluyor ve ağrıyordu. Dark kendini diledi ama elbette yapamadı. Ayrıca, hâlâ tamamen Anna'yı memnun etmeye odaklanmıştı.

İyileştikten sonra uzun süre onu yaladı, klitorisinin hassas tomurcuğunu dilinin ucuyla daire içine aldı ve sonra yeni iyileşmiş girişine çok nazıkçe itti. Amının balı onun hareketlerine tepki olarak akmaya başlamıştı ve onun için sıcak ve kremi olmaya başladığında onu tatmaktan büyük zevk aldı.

"Mmm..." Anna zevkle kıpırdandı ve kalçaları onun nazik okşamalarını karşılamak için birazcık yukarı kalktı. "Oh, Dark, teşekkür ederim," diye fısıldadı, ellerini huzursuzca onun saçlarında gezdirerek. "Bu çok daha iyi hissettiriyor. Aslında, düşündüğümden bile... daha iyi hissettiriyor."

"Bunu yaptığında mı demek istiyorsun?" Başını kaldırdığında, diliyle klitorisini bir kez daha yıkarken, ağrıyan tomurcuğun üzerinde nazıkçe gezinirken ona tembel bir gülümseme verdi.

"Ah!" Anna'nın sırtı kavislendi. "Evet," diye fısıldadı nefes nefese. "Sen... sen bunu yaptığında. Beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim."

"Henüz işim bitmedi," diye mırıldandı, ona bakarak. "Ben de senin içinde tatmalıyım-o lanet şeyin seni incittiği her yeri iyileştirmek için özümü amının içine kadar yaymalıyım."

"Bir yayıcı - bunlara yayıcı deniyor," dedi ve ürperdi. "Ama dilinle içime kadar ulaşabilir misin?"

Kaşlarını çattı. "Olmayabilir. Özümü yaymak için tek bir parmağımı kullanmama izin verir misin? Muhtemelen şu anda içinde bir şey istemediğini biliyorum ama-"

"Hayır, sorun değil." Sesi hafifçe soluksuzdu ve gözleri zevkle açılmıştı. "Sen olduğun sürece umurumda değil. Başkasına güvenmezdim, senin yaptığını başkasının yapmasını *istemezdim*. Ama bir şekilde bana dokunduğunda..." Başını iki yana salladı. "Açıklayamıyorum ama kendimi her yönden daha iyi hissediyorum. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel ve duygusal olarak da. Sanki sadece bana dokunarak Gorn'un bana yaptıklarını silebiliyormuşsun gibi."

"Ondan bahsetmeyelim - ben seni iyileştirirken ve memnun ederken olmaz. Bu beni çok sinirlendiriyor," dedi Dark kaşlarını çatarak. "Onunla nasıl başa çıkacağımızı daha sonra konuşuruz. Şimdilik sadece rahatla ve içinde iyileşmeme izin ver." Tekrar başını kaldırmadan önce onun açık amını sanki ağzını öpüyormuş gibi yumuşak bir şekilde öptü. "Benim için boşalabileceğini düşünüyor musun bebeğim? Yoksa orgazmdan kasıldığında çok mu acır?"

Dudağını ısırdı.

"Belki... belki önce içimi iyileştirirsen yapabilirim. Orada kendimi hâlâ biraz ham hissediyorum."

"Elbette." Dark öne doğru eğilerek önce dilini kullandı ve Anna'nın içine girebildiği kadar girdi - ki bu oldukça uzun bir yoldu. Anna tekrar inledi ve ona doğru eğilerek daha derinlere inmesine yardımcı oldu. Ama hâlâ uzun bir yol vardı ve Dark kanalın sonuna ulaşamamıştı.

Geri çekilip yalamasının akmasına neden olduğu balı yalayan Dark, bir parmağını ağzına soktu ve dişlerinin hâlâ serbestçe ürettiği özden biraz topladı.

Anna'ya, "Pekâlâ bebeğim, şimdi içine dokunacağım," dedi. Anna başını sallayana kadar bekledi ve sonra işaret parmağını onun içine soktu,

Özü en çok ihtiyaç duyulan yere yaymak.

"Oh!" Anna bunu birkaç kez daha yaparken inledi, acıyı ortadan kaldırırken ona zevk vermek için klitorisini kucaklamaya devam etti. "Oh, Dark! Bu çok *iyi* hissettiriyor."

Bunca zamandır çok fazla öz üreten dişleri uzun ve keskindi ve şaftı pantolonunun içinde zonkluyordu. Onu boşaltmayı çok istiyordu ve bunu şaftıyla yapamayacağını bilse de onu ısırarak, ona sahip olmak istiyordu.

"Anna," dedi kısık sesle. "Tamamen iyileştiğinden emin olmanın bir yolu var ama bunu yapmadan önce sana sormak istiyorum."

"Ne oldu?" Gözleri zevkten puslanmıştı. "Ne oldu, Dark?"

"Seni ısırabilir ve özümü doğrudan kan dolaşımına enjekte edebilirim," dedi Dark ona. "Sadece bir anlığına canın yanar," diye devam etti. "Ve sonra özüm içine akarken zevkten başka bir şey hissetmezsin."

Kadının gözlerinin açıldığını ve sonra zevkten yarı kapalı hale geldiğini gördü.

"," diye fısıldadı. "Devam et, yap. Yapmanı istiyorum. Sana güveniyorum, Dark."

Onun yumuşak güven itirafı kalbini sıkıştırıyor gibiydi ama ısırma ihtiyacı da çok güçlüydü. Dişisini kendisininmiş gibi işaretleme ihtiyacı, onu yapabileceği tek şekilde sahiplenme ihtiyacı.

"Pekâlâ bebeğim," diye mırıldandı. "Benim için iyice açıl, şimdi seni ısıracağım."

Kalçaları daha da geniş açılarak artık tamamen iyileşmiş olan yumuşak, tatlı, pembe amcığını gösterdi. Ama Dark onu oradan ısırarak planlamıyordu; uyluğunun iç kısmı çok daha iyi bir yerdi çünkü orada yeterince et vardı.

özünü enjekte etti. Önce onu usulca öptü, sonra dişlerini gösterdi ve yumuşak iç uyluğunun derinliklerine batırdı.

Benim, diye düşündü ısırırken. Benimsin ve seni asla bırakmayacağım, Anna!

* * * * *

Bir anlık keskin acı baş döndürücü bir zevk dalgasına dönüşürken Anna'nın nefesi kesildi.

Sanki yıllardır bu anı bekliyorlarmış gibi hissediyordu. Dark ne kadar zamandır kalçalarının arasındaydı, açık amını yalıyor ve tadına bakıyordu? Saatler gibi gelmişti ve tüm yoğun uyarımlara rağmen hâlâ zirveye ulaşamamıştı.

Ancak şimdi ona ulaşmıştı. Adamın özü içine akarken, bir orgazmın onu ele geçirdiğini, vücudunu ılık, sırlıslık bir zevk dalgası gibi yıkadığını hissetti. Elleri adamın saçlarında sıkılaştı ve kalçaları kendi kendine hareket etti, ayak parmakları kıvrılırken ve sırtı kavislenirken çaresizce büküldü.

O anda, Gorn'un ellerinde katlandığı tüm korkunç şeyler bir şekilde kar gibi eriyip gitmiş gibiydi. Dark'ın ona verdiği zevk her şeyin önüne geçmişti ve onun kendisini ne kadar ateşlendirdiğinden ve ağzının üzerinde olmasının ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünemiyordu.

"Karanlık! *Karanlık!*" Zevk içinde akarken onun adını haykırdı, etinin derinliklerine gömülmüş dişlerinin verdiği hissi seviyordu. Ona kendini çok iyi hissettirmiş, aylarca süren utanç ve kırıklıktan sonra kendini yeniden bütün hissetmesini sağlamıştı. Bunun hiç bitmemesini diledi.

Ancak sonunda geri çekildi ve zevk yerini tatlı bir acıya bırakmak üzere yavaşça azaldı.

"Ah," diye fısıldadı Anna, ellerini onun saçlarında gezdirirken. "Bu *İnanılmaz*. Teşekkürler, Dark."

"Bir şey değil bebeğim," diye mırıldandı. "Seni iyileştirmek benim için bir zevkti."

"Sana sadece beni iyileştirdiğin için teşekkür etmiyorum," dedi. "Beni öptüğün ve tadıma baktığın için teşekkür ederim, bana kendimi güzel hissettirdiğin için. Sanki... sanki bir şeye değişiyormuşum gibi hissettirdiğin için. Bunun senin programının bir parçası olduğunu biliyorum ama bu harika. Daha önce hiçbir erkek bana senin hissettirdiğin gibi hissettirmemişti Dark," diye bitirdi ve sonra ellerine bakıp kızardı. Onu bu şekilde konuşturan neydi? Koca Çoğalı'ya duygularını bu kadar dürüstçe itiraf etmesine ne sebep olmuştu?

"Anna..." Ona dikkatle baktı. "Çok güzelsin," diye mırıldandı gözlerinin içine dikkatle bakarak. "Ve sevgiye, bağlılığa, korumaya ve bir erkeğin eşine sağlayabileceği ve sağlaması gereken her şeye layıksın. Sen mükemmelsin, olduğun gibi."

"Oh, Dark..." Onun tatlı sözleri karşısında bir şekilde ağzından kaçan gözyaşını sildi. "Teşekkür ederim," diye tekrar fısıldadı. "Ve beni istediğin zaman ısırabilirsin. Buna bayıldım."

"Beni kışkırtma." Gözleri şehvetle yarı kapalıydı ve dişleri hâlâ uzun ve sivriydi. "Kan Soyu dişilerini ısırma bayılır; özümüzü enjekte etmeye bayılırız çünkü bu onları gerçekten sahiplenmekten sadece bir adım ötededir."

"Onları sahiplenmek mi? Yani... onları yetiştirerek mi?"

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Öyle düşünme, o piç Gorn'un istediği gibi bir şey değil bu. Bir Kindred dişisini sahiplendiğinde, sevişme karşılıklı ve her ikisi için de zevkli olur."

Anna dudağını ısırdı. "Eminim öyledir ama bunu zaten yapamazsın, değil mi? Yani, o ekipmana sahip değilsin. Ayrıca, yapabilsen bile, yakın zamanda yakınımnda şaft şeklinde bir şey istediğimi sanmıyorum."

"Tamamen anlaşılabilir." Anna'nın açık amcığına son bir yumuşak öpücük kondurdu ve sonra ayağa kalkarak yatağın yanına oturdu. "Sana çok kötü davranıldı, Anna-çok kötü istismar edildin. Bunu daha önce görmediğim ve durdurmaya çalışmadığım için çok üzgünüm."

"Görmeni istemedim, bilmeni istemedim," diye itiraf etti. "Gorn'un bana her zaman o korkunç askıları giydirmesinden çok utanıyordum, aşağılanıyordum." Ellerine baktı. "Eve geldiğinde ve sonuncuyu çıkardığımı gördüğünde ne yapacağımı bilmiyorum. Çok kızacak."

"Bırakın gelsin," dedi Dark kaşlarını çatarak. "O eve döndüğünde biz burada olmayacağız."

"Değil miyiz? Ama nereye gideceğiz? Ve nasıl? Sadakat koşullanmanızı nasıl kıracaksınız?"

Dark derin bir nefes aldı.

"Benim sadakat koşullanmam yok."

Anna'nın nefesi göğsünde kesilir gibi oldu ve vücudu buz kesti. "Dark, ne ?" diye fısıldadı. "Ne söylüyorsun

Ben mi? Sonuçta bir Çoğalcı olmadığını mı?"

Eğer bana yalan söylediyse... tıpkı Lazlo gibi yalan söylediyse, başka ne saklıyor olabilirdi? Ona nasıl bu kadar güvendiğini düşündü -gerçek bir erkeğin görmesine ve yapmasına asla güvenmeyeceği şeyleri görmesine ve yapmasına izin verdiğini. Lütfen, diye düşündü, lütfen bunun doğru olmasına izin verme!

Dark'ın keskin yüz hatlarından bir hayal kırıklığı ifadesi geçti ve sonra kayboldu.

"Ben asla öyle bir şey söylemedim," dedi ona. "Ama buraya gerçekten Gorn'a hizmet etmek için gelmedim. Başlangıçta Çoğalcı genelevine yerleştirilmemin bir nedeni vardı. Her şeyin üstünde olan başka bir sadakatim var."

"Öyle mi?" Anna başını salladı. "Anlamıyorum, neden buradasın?"

"*Shannom-rah*'ı almalıyım," dedi Dark ona. "Gorn'un ödül odasında sergilediği parlak gökkuşağı kristali," diye ekledi. "Gorn'un gittiğini anlamaması için kristalin yerine yenisini gerekiyordu. Ama artık sana ne yaptığını -ve gelecekte ne yapmayı planladığını- bildiğim için daha fazla bekleyemem. Kupa odasına girip onu hemen alacağız. Sonra da Gorn'un yedek gemilerinden birini çalıp Yedi Cehennem'i buradan çıkaracağız."

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ancak kupa odası, içine girmeye yönelik her türlü girişime direndi.

Dark gizli menteşeler üzerinde kullanmaya çalıştığı elmas uçlu matkabı yere attı ve tiksinti dolu bir ses çıkardı.

"Kahretsin, saatlerdir uğraşıyoruz ve lanet olası şeyde tek bir çizik bile yok!" diye mırıldandı, mutfakta ve evde bulabildiği her aletle ona saldırmış olmasına rağmen başına bir şey gelmiş gibi bile görünmeyen parlak, gümüş metalden geniş alana bakarak.

Anna alçak bir sesle, "Gorn her zaman buranın zapt edilemezliğiyle övünür," dedi. "Bir bombadan, hatta bir nötron patlamasından bile kurtulacağına yemin ediyor. Onu açmanın tek yolunun anahtar olduğunu söylüyor."

"Şu anda yanında olan." Dark kaşlarını çatı. "Herhangi bir yerde yedek bir tane olup olmadığını biliyor musun?"

Anna başını salladı.

"İkisi hala "drewgs" iken onu Yark ile konuşurken duydum. Odanın tek anahtarının kendisinde olduğunu söyledi; bir tane daha varmış ama kapı tamamlandıktan sonra onu da yok etmiş. O anahtarı her zaman yanında taşıyor, sol başının boynundaki bir zincirde."

"Evet, görmüştüm." Dark içini çekti. *Shannom-rah* olmasa bile Anna'yı alıp buradan gitmeli miydi? Görevinden vazgeçmek ona iyi gelmiyordu ama onu güvende tutmayı her şeyden çok istiyordu. Zaten çok şey yaşamıştı, daha fazla incinmesini istemiyordu. O-

Tam o sırada düşüncelerine bir tıkırtı sesi karıştı. Başını yukarı kaldırdı.

"O da ne?"

"Arka taraftaki teslimat kapısına benziyor," dedi Anna.

"Yine de siparişim daha sonra gelecek." Dark kaşlarını çatı. "Gidip kontrol etsem iyi olacak."

"Dikkatli ol." Anna endişeli görünüyordu.

"İyi olacağım," diye güvence verdi Dark ona. "Yine de bu aletleri saklasan iyi olur.

-Her ihtimale karşı." Kupa odasına girmeye çalışırken kullandığı çeşitli aletlere bakarak başını salladı. Gorn'un drewg'lerinden birinin servis ve teslimat kapısını çalacağından şüpheliydi ama tedbirli olmak üzmekten daha iyiydi.

"Anladım." Dark orada kimin olduğunu ve ne istediklerini görmek için kapıya giderken Anna her şeyi bir anda toplamaya başladı.

Güvenlik panelini kaydırarak açtığında gördüğü şey onu şaşırttı. Orada duran, sıradan zeytin rengi bir teslimat kıyafeti giymiş, açıkça bir Canavar Kindred olan bir teslimatçıydı.

"İyi günler," dedi huysuzca, elinde küçük bir paket tutarak. Baş aşçı için bir teslimatım var." Gözlerini kısarak pakete baktı. "Görünüşe göre... Tonga Kökü özü. Ve üzerinde *-Uyarı-* yazıyor: *Havalandırılmayan bir yerde açılırsa zehirlidir.*" Başını kaldırdı, güvenlik panelinden bakarken altın rengi gözleri parlıyordu. "Burada Tonga Kökü ekstresi sipariş eden var mı?"

"Evet." Dark paneli kaydırarak kapattı ve kapıyı açtı. "Evet," dedi, Canavar Kindred "teslimatçısından" paketi kabul ederken. "Ama şimdi..." Elindeki küçük, dikdörtgen kutuyu kaşlarını çatarak tarttı. Alçak bir sesle, "Şimdi bunu kullanmak konusunda pek emin değilim," dedi.

Canavar Kindred kaşlarını çattı. "Neden? Sorun ne?" Dark tereddüt edince ekledi. "Ben Baird-Head Şansölyesi Sylvan'ın ikinci kardeşiyim. -İnsanların üvey kardeş dediği kişi. Sözlerinizi doğrudan ona ileteceğim konusunda bana güvenebilirsiniz, başka kimseye değil."

Onun sözleriyle rahatlayan Dark açıkladı.

"Burada bir dişi var; Gorn tarafından 'damızlık' olarak satın alınmış bir insan kadın. Yani-"

Baird, "Yani onun lanet olası varisine sahip olmasını bekliyor," diye homurdandı. Aceleyle öne doğru eğildi. "Dinle, o zaten hamile mi? Çünkü bu kötü olur, *gerçekten* çok kötü olur."

Hiddeti Dark'ı şaşırttı ve endişelendirdi.

"Hayır, hayır, değil," dedi. "Neden?"

"Tanrıca'ya şükürler olsun." Baird rahatlamış görünüyordu. "Çünkü Sylvan Trollox biyolojisi üzerine çalışıyor -o da bir şifacı, biliyorsun- neyle uğraştığını bilmek . Her neyse, Trollox'un tuhaf bir üreme yöntemi var. Çocuklarının cinsiyetini seçebiliyorlar -erkekler tercih ediliyor- ama bir erkeğin doğumu dişi bir Trollox'un rahmini mahvediyor."

"Ne? Neden?" Dark talep etti.

"Çünkü erkek bebekler *çiğneyerek* dışarı çıkarlar." Baird yüzünü buruşturdu. "Bu yüzden zengin Trollox'ların çoğu bebeklerini başka türden bir dişiye taşıtmayı tercih ediyor. Sorun şu ki, bu tür bir travmadan sağ çıkabilecek başka bir tür yok. Bu da bir Trollox erkek varisine hamile kalmanın *ölüm fermanı* olduğu anlamına geliyor."

"Tanrım!" Anna'nın ne kadar ucuz kurtulduğunu düşününce Dark'ın midesi bulandı. Ya Gorn dün gece ona en büyük yayııcıyı yerleştirmek yerine onu hemen doğurmaya karar verseydi? Şu anda onu öldürecek kötü niyetli bir şeye hamile olabilirdi!

"Sana söylemeliyim ki, kardeşim, senin dişinin o koca piçten hamile kalmamış çok iyi bir şey." Baird başını iki yana eğdi. "Ona 'senin' dişin demek haklı mıyım?"

Dark başını salladı. "Umarım öyle olur, evet. "Ona çok bağlandım. Gerçi bazı... komplikasyonlar var." Anna'nın hâlâ onun bir Çoğalcı olduğunu düşünmesi gibi. Ama kendi kendine bununla daha sonra ilgileneceğini söyledi.

Baird bir kahkaha attı. "Komplikasyonlar mı? Her zaman olmaz mı? Ama Tanrıça ikinizi bir araya getirdiyse, sonunda her şey yoluna girecektir."

"Haklı olduğuna inanmak istiyorum," dedi Dark. "Ama söylemeliyim ki, Trollox'un üremesiyle ilgili anlattığın her şey, onu her zamankinden daha fazla güvene almam gerektiğini hissettiriyor."

"Bak, bana bundan bahset. Belki birlikte bir çözüm bulabiliriz," dedi Baird.

Dark durumu özetledi -Gorn'un bir haftalık yokluğu, ki bu ayrılmak için ideal bir zamandı, *Shannom-rah*'ın kilitli olduğu ve anahtarın sadece büyük Trollox'ta olduğu gerçeği ve eve döner dönmez Anna'yı doğuracağına dair verdiği uğursuz söz.

"Onun güvenliğini riske atamam," dedi Baird'e. "Onu şu anda seninle gönderirdim ama gideceğini sanmıyorum. Erkeklere karşı yoğun bir güvensizliği var - hâlâ benim lanet bir Çoğalcı olduğumu düşünüyor." Başını iki yana salladı. "Bu konuda *ne* yapacağımdan emin değilim. Ne zaman ona kendimle ilgili gerçeği söylemeye yaklaşısam, neredeyse panik atak geçiriyor. Gerçek bir erkeğe güvenemeyeceğini hissediyor ve ona yapılanlardan sonra onu suçladığımı söyleyemem."

Baird kaşlarını çatarak, "Hmm, bu bir sorun," diye kabul etti. "Ama sanırım yardım edebilirim. O kutunun içinde, *Tornga Kökü* ile birlikte, bir *vrannayı* uyutmaya yetecek kadar güçlü bir uyku iksiri var."

"Gerçekten mi?" Dark elindeki kutuya baktı. "İyi fikir!"

"Evet-Sylvan kaçmak için biraz yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündü." Baird başıyla onayladı. "Tek yapman gereken Trollox'u bir içkiyle kapıda karşılamak, bayılana kadar beklemek, *Shannom-rah*'ı sahtesiyle değiştirmek ve kızla birlikte oradan ayrılmak. Uyandığında yetiştiricisinin ve robot aşçısının gittiğini görünce çok sinirlenecek ama sahte kristal hakkında hiçbir fikri olmayacak. Ve muhtemelen senin ve kızın gitmesini serseri bir Çoğalcıya bağlayacaktır. Bu şekilde Kindred'a bağlanamazsınız ve Trollox da bizimle kan davası başlatmaz."

Diğer erkek konuşurken Dark başını sallıyordu.

"Mükemmel!" Başını kaldırıp Baird'e baktı. "Teşekkür ederim! Bu tam da ihtiyacım olan cevaptı. Sen gelmeden hemen önce Anna'yı alıp kaçsam mı diye düşünüyordum. Ama görevimi terk etmek istemedim."

Baird kararlı bir şekilde, "Yapmak zorunda değilsin," dedi. "Kristali alabilirsin ve küçük dişini kurtar."

"Bunu şimdi anlıyorum. Bunu yapacağım ve umarım bir güneş haftası içinde Ana Gemiye geri döneceğim."

"Bana uyar." Baird başıyla onayladı. "Oh, ama dikkat et de lanet olası Bilici *Shannom-rah*'a önce ulaşmasın. Sen buraya geldiğinden beri gelen ya da giden tuhaf Çoğalcılar oldu mu? O lanet şeyin hepsine girebileceğini biliyorsun."

"Gorn'un beni satın aldığı müzayedede satın aldığı üç kişi dışında hiçbiri," dedi Dark ona. "Ve şimdiye kadar hiçbiri sıradan Çoğalcılardan başka bir şey olduğuna dair bir işaret göstermedi."

Baird, "Sadece gözünüzü dört açın," diye tavsiyede bulundu. "*Shannom-rah*'ın yanlış ellere geçmesini istemeyiz."

"Görevimi yerine getireceğim. Teşekkür ederim kardeşim." Dark bir savaşçının tokalaşması için kolunu uzattı ve Baird onu tutup sıkıca sıktı.

"Tanrıça seninle olsun," diye homurdandı. "Hepimiz sağ salim dönmen için dua ediyoruz."

"Teşekkür ederim. Ben de bunun için dua ediyorum," dedi Dark kuru bir sesle. "Lütfen Komutan Sylvan'a onu yakında göreceğimi söyleyin."

"Yapacağım." Baird başını salladı ve sürdüğü küçük teslimat aracına geri dönerek oradan ayrıldı. Dark Canavar Kindred'ın gidişini izlerken kalbi uzun zamandır hissetmediği kadar hafifledi.

Her şey yoluna girecek, diye düşündü sahte Shannom-rah ve güçlü uyku iksirinin bulunduğu kutuya bakarak. Görevimi yerine getirebilecek ve Anna'yı da kurtarabileceğim.

Elbette ona aslında bir Çoğalcı olmadığı haberini nasıl vereceği bambaşka bir sorundu. İleride halledeceği bir sorun, dedi Dark kendine kararlılıkla. Şimdilik yapmaları gereken hazırlıklar ve planlar vardı. Ve Anna'yı kendisine aşık etmek için koca bir haftası vardı - umarım o kadar aşık olurdu ki kandırıldığını anladığında onu affederdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Her şey hazır mı?" Anna endişeyle mutfığa baktı. "Her an dönebilir."

"Olması gerektiği gibi hazır." Dark, Gorn için hazırladığı yemeğe bakarken başını salladı. Büyük Trollox akşam yemeği için ne istediğini önceden söylemişti ve Dark da en iyisinin yemeği hazırlayıp ona sunmak olduğunu düşünmüştü, gerçi uyku iksirinin Gorn'un üzerinde çabucak etki etmesini ve yemeği yiyememesini umuyorlardı.

Anna'ya, "En azından bana pişirmemi emrettiği yemeğin kokusu onu rahatlatacaktır," dedi. "Her şeyin yolunda olduğunu hissedecek ve ona sunduğum içkiyi içmeye daha istekli olacak."

"Ugh." Burnunu kırıştırmıştı. "Bu kesinlikle *başka* kimseyi rahatlatmazdı!"

"Evet, Trollox yemekleri herkese göre değil," dedi Dark kuru bir sesle. "Aslında, Trollox dışında hiç kimse için değil."

Anna, Gorn'un eve dönmesini beklerken, kendisini kaçıran kişinin evde olmadığı süre boyunca evde pis yemek kokularının olmamasının ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Aslında, Dark sahte kristali ve Gorn üzerinde kullanmayı planladıkları uyku iksirini teslim aldıktan sonraki ilk gece ona kraliçelere layık bir ziyafet çekmişti - tüm insansı yiyecekler- ve çok lezzetliydi.

"Bu harika!" Anna hazırladığı lezzetleri incelerken ona şöyle demişti. "Ama hepsini yersem tekrar şişmanlamaktan korkuyorum. Tek iyi şey

Bütün bu korkunç çileyle ilgili tek şey sonunda biraz kilo vermiş olmam."

"Bebeğim, kilo vermene *gerek* yok," diye karşılık verdi Dark nazikçe. "Eğer her ne olursa olsun, biraz kilo almanız gerekir. Bazı kadınlar doğuştan zayıftır ve Sorun değil ama siz güzel, cömert kıvrımlara sahip bir Elit olmak için yaratılmışsınız. Onları kucaklamalı ve kendinizi olduğunuz gibi sevmelisiniz."

Anna iç geçirdi. "Senin gibi hisseden ya da programının sana hissettirdiği gibi hisseden bir adam bulabilseydim bu daha kolay olurdu."

"Benim 'programlamamın' bununla hiçbir ilgisi yok," diye yanıtlamıştı Dark. "Ben böyle hissediyorum. Güzelsin ve yemek yemeyi seviyorsun. Ben de yemek yapmayı seviyorum. Bu mükemmel."

Anna o noktada pes etmiş ve kendini yemeğe bırakmıştı. Dark'ın da ona katılması onu şaşırtmıştı ama bunun Çoğalcı fizyolojisinin bir başka özelliği olduğunu düşündü - daha insansı görünmek için yemek yemesine izin veriyordu. Onunla aynı yemeği paylaşmak güzeldi ve sonrasında, hiç sormadan onunla yatağa gelmişti.

Onun kendisine tekrar dokunmasını istiyordu ama bu konuyu nasıl açacağından emin değildi. Dark ise ona karşı dikkatli olmaya çalışıyor gibiydi. Muhtemelen Gorn'la yaşadığı travmadan sonra ondan cinsel ilgi görmek istemeyeceğini düşünmüştü ama gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Bir şekilde bedenini iyileştirdiğinde zihnini de iyileştirmiş gibi görünüyordu. Bu mantıklı gelmiyordu ama böyle hissediyordu. Ama bunu ona nasıl söyleyeceğini, ona dokunmanın sorun olmadığını nasıl anlatacağını bilmiyordu. Ne de olsa ona en son dokunduğunda ve tadına baktığında çoğunlukla onu iyileştiriyordu ve şimdi canı yanmıyordu.

Bu Anna'ya bir fikir vermişti. Birlikte yorganın altına girip ışıkları söndürdükten sonra, yatağın kendi tarafında huzursuzca kıpırdanmıştı.

"Her şey yolunda mı bebeğim?" Dark'ın sesi loş odada alçak ve samimiydi ve Gorn'un şefi olarak hizmet etmeye geldiğinden beri ilk kez evin neredeyse tamamının kendilerine ait olduğunun farkındaydı.

"İyi, ama... burası sana sıcak geliyor mu?" Anna sordu. Üzerinde Trollox'u esir alan kişinin ona verdiği tek giysi olan uzun siyah cübbesi vardı ama onu çıkarmak için bir bahane arıyordu.

Dark anlamış gibi görünüyordu. Kendisi de siyah pantolonundan başka bir şey giymiyordu ve ona doğru döndüğünde geniş, çıplak omuzlarının soluk hatlarını görebiliyordu.

"Burası biraz sıcak," diye gürledi usulca. "Rahatsız oluyorsan cüppeni çıkarabilirsin. Benim için sakıncası yok."

"Pekâlâ." Adam ona dolgun kıvrımlarından ne kadar hoşlandığını söylediğinden beri, Anna cüppesini çıkarıp onun yanında yatağa çıplak uzanacak kadar cesur hissetmişti. İçini dolduran ve ona her an nihai kaderini hatırlatan buz gibi bir yayıcı olmadan yatakta rahatça uzanmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşündü. Şimdi, Dark sayesinde bu kader önlenmişti. Onu evine götürecekti ve o da güvende ve mutlu olacak, bir daha asla Gorn'u ya da herhangi bir Trollox'u görmek zorunda kalmayacaktı.

Ama çok geçmeden üşümeye başladı. Küçük bir ürperti duydu ve Dark tekrar yanında kıpırdandı. Bronz gözleri loşlukta usulca parlıyordu ve Anna karanlık odaya rağmen onun kendisini net bir şekilde görüp göremediğini merak etti. Onun çıplak vücuduna bakıyor ve gördüklerinden hoşlanıyor olabileceği düşüncesi, kalçalarının arasında sıcak ve ıslak hissetmesine neden oldu.

"İyi misin?" diye mırıldandı, uzanıp saçının bir tutamını okşayarak gözlerinden uzaklaştırdı.

"Evet. Sadece..." Biraz daha yaklaştı. "Cübbemi çıkardığıma göre üşümeye başladım." Küçük, alaycı bir kahkaha attı. "Bir türlü kazanamıyorum."

"Buraya gelip seni ısıtmama izin vermek ister misin?" Dark usulca sordu. "Cinsel bir şey olması gerekmiyor, sadece sana sarılabiliyim bebeğim."

Anna bunun cinsel bir şey olmasını istiyordu ama bunu nasıl söyleyeceğini hâlâ bilmiyordu. Yine de ona karşı çıplak bir şekilde bastırmak kesinlikle doğru yönde atılmış bir adımdı.

"Pekâlâ." Yatağın onun tarafına doğru kayarak göğsünün kaslı duvarına yaslandı ve uzun kollarının kendisini sardığını hissetti.

"Mmm, işte böyle bebeğim," diye gürledi, çıplak göğüslerini kendisine bastırmak için onu kendine doğru çekerek. "Güzel ve yakın bir şekilde sarıl. Tanrılar, seni bana karşı hissetmeyi seviyorum!"

"Mmm..." Dark onu kendine doğru çekip baharatlı, erkeksi kokusunu içine çekerken memnuniyetle iç çekti. "Bu çok güzel," diye mırıldandı yanağını onun göğsüne sürterek. "Kollarında kendimi çok güvende ve sıcak hissediyorum. -"Sanki bir daha kimse beni incitemeyecekmiş gibi."

"Kimse yapmayacak," diye söz verdi, derin sesi alçak ve yoğun. "Yemin ederim Anna, ben seninle olduğum sürece kimse sana bir daha zarar veremeyecek."

"O zaman benimle kalman gerekecek," dedi hafifçe. "Yakınımda kal."

"Mmm, benim için zevk olacak bebeğim." Onun üzerine yumuşak bir öpücük bıraktı

Alnından. "Şimdi daha iyi hissediyor musun? Isındın mı?"

"Şey...çoğunlukla." Anna kendini yaramaz hissederek dudağını ısırdı. "Ama..." "Ne hariç?" Dark ısrar etti.

"Şey... meme uçlarım hariç," diye itiraf etti. "Sen beni tutmaya başlamadan önce çok üşümüşlerdi ve hâlâ biraz... biraz ağrıyorlar."

"Acı çektiğini mi söylüyorsun?" diye mırıldandı usulca. "Seni tekrar iyileştirmemi ister misin?"

Bu tam da Anna'nın istediği şeydi, ama konuyu dolambaçlı yollardan başka nasıl açacağını bilmiyordu.

"Evet," diye kıpırdandı ona karşı, adamın çıplak tenini kendi teninde hissetmek hoşuna gidiyordu. "Evet, ben... Bence bu gerçekten iyi bir fikir olurdu."

"Ben de öyle düşünüyorum. Pekâlâ o zaman, şu küçük tatlı meme uçlarını iyileştirmeme izin ver." Dark'ın sesi alçak ve sıcaktı. Başını eğerek kızın sıkı birini ağzına aldı ve Anna inleyerek göğüslerini dışarı çıkarmak için sırtını dikleştirdi, ona daha fazlasını sundu -eğer onu almak isterse her şeyini sunacaktı.

Belli ki Dark onu istiyordu. Önce bir sıkı tepe noktasını, sonra diğerini emerken zevk ve ihtiyaçla usulca homurdandı, bir dakika nazikçe yaladı ve sonra meme uçlarından ıslak, sıcak amına doğru zevk karıncalanmaları gönderecek şekilde sertçe emdi.

"Oh...oh, Dark!" Anna ona karşı kıvranarak inledi. Tanrım, onu nasıl bu kadar ateşli ve rahatsız edebilirdi ki, sadece meme uçlarını emerken bile boşalabileceğini hissediyordu? Yine de onun ağzını hissetmek istediği tek yer orası değildi. Zihni, adamın onu daha önce iyileştirdiği yumuşak, nazik şekle geri dönüp duruyordu; adamın sıcak, ıslak dilinin amının iç kıvrımlarını okşadığını hissederken, adam onun tadının çok güzel olduğunu mırıldanıyordu...

Sonunda Dark geri çekildi ve "Şimdi daha iyi misin bebeğim?" diye sordu.

Derin sesi tutkuyla boğuklaşmıştı ve Anna onun da kendisini en az kendisi kadar istediğini biliyordu.

Ya da programlaması ona beni istediğini düşündürüyor ya da beni istiyormuş gibi davranıyor, diye düşündü ve biraz üzüldü. Keşke Dark kadar nazik, yakışıklı, düşünceli ve seksi gerçek bir erkek bulabilseydi

-Ona karşı en az onun kadar derin hisleri olan biri.

Sonra kendini kısa sürede toparladı - ne düşünüyordu ki? Dark'ın sahip olduğu her şeye sahipmiş gibi görünen gerçek bir adam bulmuş olsa bile ona güvenemezdi. Lazlo'ya olan güveninin nasıl sonuçlandığına bir bakın! Hayır, Dark'ın bir Çoğaltıcı-güvenli olması daha iyiydi. O bir çoğaltıcıydı.

Onu korumak için başka bir şey yapamazdı. Ayrıca ona zarar verebilecek herhangi bir erkek ekipmanı da yoktu. Böylesi *kesinlikle* daha iyiydi.

Kendi kendine anı yaşayacağını, Dark'ın gerçek olduğunu ve gerçekten sonsuza dek birlikte olabileceklerini *düşüneceğini* söyledi. Onun kendisine sunduğu zevki yaşayacak ve keyfine bakacaktı. Şu anda yapabileceği tek şey buydu ve daha sonra, gerçek hayatta onun gibi biriyle hiç karşılaşmamış olsa bile, onu önemseyen ve seven bir adamla birlikte olmanın nasıl bir his olduğuna dair güzel bir anısı olacaktı.

"Meme uçlarım daha iyi hissediyor," dedi Dark'a usulca. "Ama, şey..." Kıpırdandı ve kalçalarını birbirine bastırdı. "Şimdi başka bir yerim ağrıyor."

"Mmm-hmm," diye mırıldandı. "Anlıyorum. Peki bu nerede olabilir? Başka neren ağrıyor bebeğim?"

"Bacaklarımın arasında ol," diye mırıldandı Anna. "Beni daha önce iyileştirdiğin yerde."

"Hâlâ biraz incindiğini düşünüyor musun?" Dark mırıldandı. "Belki de iyi olduğundan emin olmak için seni tekrar iyileştirmeliyim."

"Bunu... bunu yapmak istiyor musun? Beni tekrar iyileştirmek için?" Anna sordu. Karanlıkta kulağa açmış gibi gelen bir hırıltı çıkardı.

"Tatlı amını yalamak isteyip istemediğimi mi soruyorsun, Anna? Çünkü bu sorunun cevabı her zaman *evet olacak*."

"Sen... gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun?" diye sordu nefes nefese.

"Beğendin mi? Bayıldım amina *koyayım*." Dark çoktan kalçalarının arasındaki pozisyonunu almıştı, loşlukta üzerine eğilirken geniş omuzları onu ikiye bölüyordu. "Sana tüm Kindred'ların amcık yemeyi sevdiğini söylemedim mi?"

Anna onun gerçek bir Kindred olmadığını söylemeyi ama o noktada artık onun gerçek olup olmaması umurunda . Tek istediği

Dilini tekrar üzerinde hissetmek istiyordu - sadece boşalana kadar zonklayan klitorisini tatmasını ve yalamasını hissetmek istiyordu.

"Tanrılar, bebeğim - bu tatlı am," diye inledi ve sonra uzun, sıcak bir yalama için yüzünü bacaklarının arasına gömdü.

Adam onun hassas iç kıvrımlarını ve klitorisinin ağrıyan düğmesini okşarken Anna inledi ve onunla buluşmak için yukarı doğru eğildi.

"Oh, Dark!" diye soludu ve sıcak dilinin amını yıkadığını daha fazla hissetmek için bastırırken parmakları onun saçlarının ipeksi pürüzlü sazını buldu.

Dark onu hevesle biraz daha yaladı, ıslak kıvrımlarını ağzına aldı ve dilini onu çıldırtacakmış gibi görünen bir şekilde klitorisinin etrafında döndürmeden önce nazikçe serbest bıraktı.

"İşte! Tam *orası*," diye inledi Anna, adamın saçlarını sıkıca kavrayarak. Sonra aklına, çok sert çekerek muhtemelen ona zarar verdiği geldi. İsteksizce onu tutmayı bıraktı ve ellerini iki yanına koydu.

Dark hemen yukarı baktı.

"Neden bana dokunmayı bıraktın?" diye sordu ve kız onun gözlerinin her zamankinden daha parlak parladığını görebiliyordu - loş odada aç ve yarı kapalıydılar.

"Ben... Seni incitebileceğimi düşündüm," diye itiraf etti Anna. "Sen beni iyileştirirken saçını çok fazla çekmek istemedim."

"Tanrım, bebeğim-hayır. Böyle düşünme," diye kısık sesle itiraz etti. "Saçımı çekmene ve beni istediğin yere koymana bayılıyorum! Bana *ihtiyacın olan* yere. Benim seni yemekten zevk aldığım kadar senin de yenmekten zevk aldığını anlamamı sağlıyor."

"Gerçekten mi? O zaman... sana zarar vermiyorum?" Anna tereddütle sordu.

"Biraz acıyor ama iyi hissettiriyor," diye güvence verdi ona. "yak, bebeğim -Buna bayılıyorum. Yumuşak küçük ellerinin bana nereye gideceğimi göstermesini seviyorum."

"Tamam o zaman." Kendini güçlenmiş hisseden Anna parmaklarını tekrar adamın kalın siyah saçlarına geçirdi ve başını çekiştirdi. "Tadıma biraz daha bak Dark," diye nefes aldı.

Cesaretinin ödülü saf bir açlık hırlamasıydı ve sonra Dark yalamasını ve emmesini iki katına çıkardı, amını kadar sıcak ve ıslak hissettirdi ki yakında boşalacağını biliyordu.

"Karanlık!" diye inledi. "*Karanlık!* Tanrım, eğer durmazsan beni *boşaltacaksın.*"

Tabii ki, bu sadece daha hızlı yalamasını sağladı ve sonra klitorisini diliyle yıkamaya devam ederken kalın bir parmağın ona nazikçe girdiğini hissetti. Anna izinsiz giriş karşısında nefesini tuttu ama bir an sonra bunun hiç de kötü hissettirmediğini fark etti.

Bir an başını kaldırdı, nefes nefese kalmıştı.

"Bu iyi mi bebeğim? Önce sormalıydım," diye mırıldandı, tek parmağını girişine nazikçe sokup çıkararak.

"Her şey yolunda," diye güvence verdi Anna. "Aslında iyi hissettiriyor. Ne... ne yapıyorsun?"

"İçinde özel bir nokta bulmaya çalışıyorum." Adam deneysel olarak kızın amının üst duvarına sürtündü ve kız içinden derin bir his geçtiğinde sıçradı ve biraz nefes aldı.

"O da ne?" diye sordu nefes nefese.

"Kindredler dışının zevk noktası diyor; sizin insanlarınız farklı bir isim kullanıyor olabilir," dedi Dark. "Temel olarak klitorisinin alt tarafı. Bildiğiniz gibi sadece küçük bir nokta değil, her yerde var." Aşağı doğru eğilerek

Dilini uzun bir hareketle kadının ağrıyan düğmesini tekrar yıkadı. Aynı zamanda, sanki ne demek istediğini anlatmak istercesine, tek parmağıyla kadının içinde yukarı doğru bastırdı.

"Oh!" Anna'nın nefesi kesildi ve içinden zevk fışkırırken kalçalarını istemsizce salladı. "Oh, Tanrım!" diye haykırdı. "Bu... sanki beni aynı anda *her yerimden* okşuyorsun."

"Fikir bu bebeğim," diye homurdandı Dark. "Şimdi arkana yaslanıp tadını çıkarmaya ne dersin? Arkana yaslan ve seni boşaltmama izin ver."

"Pekâlâ." Anna rahatlamaya çalıştı ama adam klitorisini yalamaya ve içindeki o özel noktayı ovmaya geri döndüğünde, parmaklarının tekrar adamın saçlarında sıkıldığını fark etti. "Oh," diye inledi. "Oh, Dark... Dark!"

Onun adını duymak hoşuna gitmiş gibiydi çünkü çabalarını ikiye katladı, Anna dikişlerinden ayrılacakmış gibi hissedene kadar yaladı, emdi ve ovdu. Başının üzerinde bir gök gürültüsü bulutu gibi dolaşan orgazm aniden kırıldı ve sırtının kamburlaştığını ve ayak parmaklarının kıvrıldığını hissetti.

"İşte!" diye inledi, adamın ağzını amına bastırarak. "Orada, tam *orada!*"

Dark onunla kaldı, zonklayan klitorisini yalayıp emerken orgazmını sürdürdü ve ona o kadar çok zevk verdi ki Anna neredeyse bayılacakmış gibi hissetti. Vücudu bir Noel ağacı gibi aydınlanmıştı ve Lazlo'nun onu Trollox üreme pazarında Gorn'a satmasından bu yana ilk kez kendini tamamen mutlu ve hayatta olduğu için memnun hissediyordu.

Tabii ki yine ağlamaya başladı.

"Anna? Bebeğim, iyi misin?" Dark yatağın başına doğru kayd ve onu kollarının arasına aldı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Anna ona, "Ben iyiyim, bunlar mutluluk gözyaşları," dedi. "Ben... Bir daha böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. *Mutlu* hissedeceğimi yani. Seninle olmak beni çok *mutlu ediyor* Dark."

"Beni de mutlu ediyorsun bebeğim," diye mırıldandı, onun ıslak yanaklarını öperken. "O kadar mutlu ediyorsun ki seni asla bırakmak istemiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin," dedi Anna ona umursamazca. "Ya da... zorunda mısın?" diye ekledi. "Yani, Kindred için çalıştığını biliyorum. Bundan sonra seni başka bir göreve gönderecekler mi? İsteddiğini yapmakta ve hayallerinin peşinden gitmekte özgür olacak mısın? Çoğalcılar hayal kurar mı ki?"

"Elbette var," dedi Dark ona usulca. "Buraya gelmeden önce seni rüyamda gördüm. O zaman bir şey düşünmemiştim ama şimdi seni bulmam gerektiğini biliyorum. Seni o lanet Gorn'dan ve bu korkunç yerden alıp sağ salim eve getirmem gerekiyordu."

"Gerçekten mi?" Anna dudağını ısırdı. "Ben... Ben de seni hayal ettim. Pek çok

kez!" "Tanrıça birlikte olmamızı istedi," dedi Dark ona yumuşak bir sesle. "O

Bizi birbirimizden ayırdı ve buradan birlikte olacağız. sonsuza kadar - eğer hala istiyorsan, sonra..." Boğazını temizledi. "Tüm bunlar bittikten sonra."

"Tabii ki istiyorum! Oh, Dark..." Onu mutlulukla öptü ve kalbinin sevgiyle dolup taşıtığını hissederek ona sokuldu. Gerçek olmaması kimin umurundaydı ki? Bu aşk gerçektir ve bu onun için yeterliydi, dedi Anna kendi kendine.

"Mmm, seni kollarımda çıplak tutmayı seviyorum," diye mırıldandı Dark. "Eğer dikkatli olmazsan, seni tekrar iyileştirmek isteyeceğim."

"Biliyor musun," dedi Anna gülümseyerek, "bir kızı sadece ısırarak anında orgazm edebilen başka bir erkek oral tekniğini biraz aksatmış olabilir, ne demek istediğimi anlıyorsundur. Ama sen üzerinde çalışmış görünüyorsun."

Seninkini. Yani, daha önce kimse benim tadıma bakmadı ama sen bu konuda *gerçekten* iyi görünüyorsun."

"Çünkü buna bayılıyorum," diye Dark. "bebeğim, neden bunu tekrar kanıtlamama izin vermiyorsun? İstersen seni ısırırım da, yeter ki önce tadına bakmama izin ver."

Anna böylesine lezzetli bir teklife hayır diyemedi ve Dark bacaklarını açıp ikinci kez üzerine inerken, kendini hiç bu kadar mutlu hissetmediğini düşündü...

"O yüzden mümkün olduğunca gözlerden uzak durmanı istiyorum," dedi Dark, onu hayal aleminden çıkarıp mutfakta birlikte durdukları ve Gorn'un eve gelmesini bekledikleri ana geri döndürerek. "Onu 'özel' içkiyle kapıda karşılayacağım ve Son Yemek'i hemen servis etmeye başlamak için masaya götüreceğim."

Anna, "Her zaman onunla yemek yemem için ısrar eder," diye itiraz etti. "Gelmezsem bir şeylerin ters gittiğini düşünür."

"Şey..." Dark kaşlarını çatı. "Uyku ilacının etkisini göstermesinin ne kadar süreceğini bilmiyoruz ama umarım uzun sürmez. Sanırım onunla masaya oturmanızda bir sakınca yok. Ama eğer bir şey yapmaya kalkışırsa -herhangi bir şey-"

"Seni arayacağım," diye söz verdi Anna ve bu kez gerçekten ciddiydi. Kaçmak için bir planları vardı ve bir Çoğalcı olsa bile Dark'ın onu kurtarabileceğine inanıyordu.

"Pekâlâ." Başını salladı, görünüşe göre tatmin olmuştu. "Uykuya dalar dalmaz boynundaki anahtarı alıp kupa odasının kilidini açacağım, kristalleri değiştireceğim ve o uyanmadan önce ikimiz gemisiyle buradan gitmiş olacağız."

"Nereye gideceğiz?" Anna sordu. "Beni maden kolonisine geri götürecekmisin?"

Dark ona "Ana Gemi bizim için yer açacak, o yüzden önce oraya gitmeliyiz," dedi. "Ama oradan aileni arayabilir ve iyi olduğunu onlara bildirebilirsin."

"Ben de onlara birlikte kalacağımızı söyleyeceğim," dedi Anna ona. Hayatının geri kalanını bir Çoğalcı ile geçirmek istediğini açıkladığında ailesinden tuhaf bakışlar alabileceğini biliyordu ama umurunda değildi. O sadece sonsuza dek Dark'la birlikte olmak istiyordu.

"Kulağa mükemmel geliyor." Dark gülümsedi ama onun keskin yüz hatlarında bir miktar endişe sezdiğini düşündü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu koluna dokunarak. "Sen... sen birlikte kalmak *istiyorsun*, değil mi? Bütün hafta boyunca konuştuğumuz tek şey buydu."

"Tabii ki istiyorum bebeğim." Onu kollarına aldı ve tutkuyla öptü. Geri çekildiğinde, bronz gözlerindeki bakış çok yoğundu. "*Tek* istediğim bu, birlikte olmamız," diye mırıldandı. "Seni seviyorum, Anna. Bütün bunlar sona erdiğinde, lütfen buna inan ve buna tutun. *Seni seviyorum.*"

"Vay canına..." Titrek bir kahkaha attı, şaşırmıştı ve onun yoğunluğu karşısında biraz da endişeliydi. *Aileme ve normal hayatıma geri döndüğümde bir Çoğalcı ile birlikte olma konusundaki fikrimi değiştireceğimi düşünüyor olmalı, diye düşündü.*

Onu rahatlatmak isteyerek yanağını okşadı ve gözlerinin içine baktı. "Ben de seni seviyorum Dark," dedi ona. "O kadar çok ki hiçbir şey, hiçbir şey -"Seni sevmekten vazgeçmeme asla izin veremezsin."

"Hiçbir şey mi? Buna yemin eder misin?" diye sordu.

"Yemin ederim," dedi Anna. "Dark, bu da ne demek oluyor? Bir şey için mi endişeleniyorsun? Planımız hakkında mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, öngörülemeyen herhangi bir komplikasyon dışında planın oldukça sağlam olduğunu düşünüyorum. Sadece, şey... sana söylemem gereken bir şey var. Bir süredir sana söylemeye *çalıştığım* bir şey ama-"

Tam o sırada evin ön kapısı büyük bir *gürültüyle* açıldı.

"Güzel çocuk!" diye kükredi tanıdık bir ses. "Yemeğim nerede? *Açım amına koyayım!*"

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Ne kadar kötü bir zamanlama! diye düşündü Dark, elinde üzerinde oynanmış içkinin bulunduğu bir tepsiyle evin önüne doğru aceleyle giderken. Anna'ya kendisi hakkındaki gerçeği söylemek üzereydi ve mutfakta işlerin gidişatından sonra, Anna'nın onu aldattığı için affedeceğinden neredeyse emindi.

Seni seviyorum, ona söylemeyi hayal etmişti. Programlandığım için değil, sen olduğun için. Çünkü sen güzel, cesur, dirençli, zeki ve inanılmazsın. Seni kendin olduğun için seviyorum Anna ve umarım sen de benim için aynı şeyi hissedebilirsin.

Birlikte yalnız geçirdikleri bütün hafta boyunca bunu ona söylemek için uğraşmıştı. Gorn'un onları rahatsız etmediği mutlu bir haftaydı. Dark onun için hatırı sayılır repertuarındaki her lezzeti pişirmiş ve her gece onun tadına baktıktan, ısırdıktan ve hem diliyle hem de dişleriyle ona defalarca orgazm yaşattıktan sonra birbirlerinin kollarında uyumuşlardı.

Dark kendine itiraf etti, bu *çok* mutluluk vericiydi. Daha önce ortaya çıkıp ona her şeyi anlatmalıydı ama mutluluklarını yarıda kesmek ve onu kaybetme riskini almak istememişti. Bu yüzden her gün bunu erteledi ve her gün gerçeği itiraf etmek biraz daha zorlaştı. Ve şimdi bir Çoğalcı değil, gerçek bir erkek olduğunu -gerçek erkek ekipmanlarına sahip olduğunu- kabul etmesi eve dönüş yolculuğuna kadar beklemek zorunda kalacaktı

Anna'nın, hiçbir şeyin onu sevmekten vazgeçmesine neden olamayacağını söylerken ciddi olduğunu umuyordu - ilk tanıştıkları andan itibaren ona yalan söylediği gerçeği bile.

"Yemek istiyorum!" Dark yanına geldiğinde Gorn bağıırıyordu. Devasa Trollox az önce ön kapıdan içeri girmiş ve çirkin hardal sarısı ve koyu mor ekoseli seyahat pelerininini üzerinden atmış, hem kızgın hem de aç görünerek etrafta tepiniyordu.

Anna bu duyguya açlık diyordu, diye düşündü Dark kaşlarını çatarak. Sakinleşmesini sağlamak için onu çabucak beslemem gerekecek.

Gerçi düşününce, koca Trollox'un midesinin boş olması onların işine yarayabilirdi. Umarım Dark'ın içkisine kattığı uyku ilacı daha da hızlı etki ederdi.

Gorn'un yanına geldiğinde, "Merhaba, Usta-evine hoş geldin," dedi sakın bir sesle. Yapmak istediği şey o koca piçin boğazını kesmek ve Anna'yı incittiği için onu parça parça etmektir. Ama intikam için ne kadar yanıp tutuşsa da bunu yapamayacağını biliyordu. Yüksek Konsey Trollox halkıyla bir kan davası istemiyordu, bu yüzden başka ne olursa olsun Gorn yaşamak zorundaydı.

"Merhaba güzel çocuk!" Gorn'un sol kafası Dark'a bakarken kükredi. "Ceza kutusunda geçirdiğin zamanı iyi atlatmışa benziyorsun."

"Başardım," dedi Dark sakın bir sesle. "Yine de bu deneyimi tekrarlamak istemiyorum. Buyurun, Usta."

Berrak kristal içinde parıldayan bir ihtişamla katmanlanmış birçok gökkuşağı likörüyle köpüren içkiyi uzattı. Kendi deyimiyle muhteşem bir içkiydi ve umarım Gorn'un yorum yapmadan içmesini sağlayacak kadar cazipti.

Sol kafa bunu yapmaya hazır görünüyordu ama Gorn sol eliyle uzatılan bardağı tepsideen kaldırırken sağ kafa şüpheyle gözlerini kıstı.

"Bu da ne?" diye tısladı, kaşlarını çatarak çok katmanlı içkiye baktı. "Bize ne getirdin, güzel çocuk?"

"Son Sahibem için yapmayı öğrendiğim özel bir içecek, pangalaktik bir gargara," dedi Dark kayıtsızca. "Mutfakta hazır olan Son Yemeğiniz için iyi bir başlangıç olacağını düşündüm."

"Bakalım o zaman." Sol kafa bardağı ağızına götürdü ve güçlü içkinin yaklaşık yarısını bir dikişte içti. Sonra bardağı indirdi, lastik gibi dudaklarını birbirine vurdu ve başını salladı. "İşte bu doğru, işte bu!" diye kükredi. "Geceye doğru başlamak için iyi bir içki gibisi yok, değil mi güzel çocuk?"

"Doğru, Usta." Dark sertçe başını sallarken, içten içe o koca piçin boğazında kalmasını diledi.

Sağ kafa, sağ eliyle bardağı uzanarak, "Bir de ben deneyeyim," dedi. "Zaten yarısını içtin, gerisini bana bırak."

"Hayır!" Sol kafa bardağı çekti. "Bu paylaşılamayacak kadar güzel, bunu hak etmiyorsun!"

"Paylaşıyorum! *Hiç* paylaşmıyorsun!" Sağ kafa sağ eliyle kaptı ve hala içkiyi tutan sol bileği ve eli yakalamayı başardı.

"Kes şunu! Lanet olası dur!" diye kükredi sol kafa ve sağ el kristal bardağı ve içkinin geri kalanını sol elden uzaklaştırmaya çalışırken bir güç mücadelesi başladı.

Gorn'un vücudunun sol başının -ve sol tarafının- daha güçlü olduğu açıktı, diye düşündü Dark telaşla izlerken. Ama o kadar da değil.

"Usta, lütfen!" diye bağırdı, işleri kontrol altına almayı umuyordu. "Sana bir içki daha hazırlayabilirim! Lütfen, yapmak zorunda değilsin-"

Ancak tam o anda, sağ elin pençeleri sol elden bardağı çekmeyi başardı.

"Ah-ha!" diye bağırdı sağ kafa zaferle. Yarısı dolu bardağı dudaklarına götürdü ve tam içmek üzereydi ki sol el içkiyi tokatlayarak uzaklaştırdı.

Dark, kristal camın uçarak girişteki sahte mermer basamaklara ęarpıp paręalanmasını ve gökkuşadı rengindeki pangalaktik gargara şişesinin (ve uyku iksirinin geri kalanının) yere dökölmesini dehşet içinde izledi.

"Şimdi ne yaptığına bir bak!" diye tısladı sağ kafa. "Tek istediğim tadına bakmaktı! Neden hep bu kadar *ağgözlüsün?*"

"Eğer ben hepsini alamıyorsam, sen *de hiçbirini* alamazsın," diye kükredi sol kafa.

Bu hiç de mantıklı değildi ama Gorn'un kişisel felsefesine tamamen uyuyordu, diye düşündü Dark. Şimdi Yedi Cehennem'de ne yapması , diye merak etti. Koca piç uyku iksirinin sadece yarısını içmişti. Hâlâ etkili olacak mıydı? O ve Anna hâlâ planlarını uygulayabilecekler miydi?

"Efendim, lütfen masaya gelin," diye ısrar etti Gorn. "Sizin için yeni bir içki *hazırlayabilirim-iki yeni içki,*" diye ekledi, sağ başın yüzündeki ekşi ifadeyi görünce. "Ve hazırladığım mükemmel akşam yemeğinin tadını çıkarabilirsin. Yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Sol kafa kükremeye ve söylenmeye meyilli görünüyordu, sağ kafa ise somurtuyordu ama sonunda devasa Trollox'u yemek masasına getirmeyi başardı.

Ama Gorn yerine oturur oturmaz kaşlarını ęatarak etrafına bakındı.

"Kız nerede?" diye sordu sol kafa. "Damızlığım nerede? Akşam yemeğinde Trollox maması yemeli ki bana güçlü bir varis bırakabilsin. Bu gece yemekten hemen sonra onu çiftleştireceğim!"

Dark dişlerini sıktı ve o zalim, küfürbaz piçi tekrar öldürmek istedi. Anna'yı masadan uzak tutmak için bir bahane uydurmayı düşündü ama Gorn'un şu an içinde bulunduğu ruh haliyle bu sadece koca Trollox'u kızdırabilirdi.

"Size iki yeni içki hazırlar hazırlamaz onu aramaya gideceğim," dedi Gorn'a. Belki de Trollox'un içine, daha önce içtiği uyku iksirinin üzerine yeterince güçlü alkol koyarsa, koca piçin uykusunu getirmeye yardımcı olabilirdi.

"Pekâlâ, ama acele et, tatlı çocuk!" Gorn kükredi. "Benimle birlikte yemeli!"

Dark öfkeyle kaynayarak mutfağa geri döndü. Öfkenin duygularını ele geçirmekle tehdit ettiğini hissedebiliyordu ama bunu engellemek için elinden geleni yaptı. Bunu atlatmak için soğukkanlılığını koruması gerekiyordu ve çılgına dönmüş bir öfkeyle hareket etmek görevini tamamlamasına yardımcı olmayacaktı.

"Ne oldu? Neyin var?" Anna, sallanan metal kapıdan içeri girer girmez sordu. "Onu dışarıda duydum, sana saldırdı mı?"

"Hayır ama kafalar kavga etmeye başladı ve o da lanet içkiyi döktü," diye homurdandı Dark. "İksirin sadece yarısı ona geçti."

"Oh, hayır!" Elini ağzına götürdü. "Sence hâlâ işe yarar mı?" "Bilmiyorum.

Umarım öyledir." Dark yan bara gitti ve karıştırmaya başladı. Konuşurken gerçekten büyük iki içki içti. "Umarım yeterince alkol dökersem içtiği iksirin daha iyi çalışmasına yardımcı olacak. Yine de başka bir şey var." Başını kaldırıp ona baktı. "Seni soruyor. Onu mümkün olduğunca oyalamaya çalışacağım ama-"

"Hayır." Anna çenesini kaldırdı. "Hayır, ona gideceğim," dedi sakince.

Dark kaşlarını çatı. "Nasıl bir ruh olduğunu bilmiyorsun! O böyleyken seni onun *yakınında* istemiyorum."

"her ruh halinde gördüm," diye güvence verdi Anna. "Ben iyi olacağım -Yemekte beni hiç rahatsız etmez. Tek istediği beni orada otururken, emirlerine itaat ederken görmek. Onu sakinleştirecek tek şey bu."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor." Dark başını salladı. "Sana yaptıklarından sonra - seni nasıl incitti-"

"Beni *iyileştirmiştin*, hatırladın mı?" Küçük, yumuşak eliyle onun yanağını kavradı. "Lütfen endişelenme Dark. Eğer kontrolden çıkarsa seni arayacağıma söz veriyorum. Her şey yoluna girecek ve biz *yine* de o kristali alıp buradan çıkacağız. Göreceksin."

Sakinliği ve cesareti onu şaşırtmıştı. Eğilerek ona hızlı bir öpücük verdi.

"Ne zaman seni tanıdığımı düşünsem, her zamankinden daha cesur ve daha harika olarak beni şaşırtıyorsun bebeğim," dedi ona. "Haklısın, bunu atlatacağız. Ona bu yeni içecekleri vereceğim..." Gökkuşağı renginde, köpüren iki devasa içeceği havaya kaldırdı. "Sonra da seni 'aramaya' çıkacak. Diğer odaya geç ve içkilerin en az yarısını içtikten sonra yanına gel - bu onu masanın altına yatıracaktır." *Umarım*, diye ekledi zihninden.

Anna başını salladı. "."

Dark ona "Seni seviyorum," dedi ve bir öpücük daha verdi. Sonra sallanan metal kapıdan geri döndü, içkileri elindeydi, hâlâ planı uygulayabileceklerini umuyor ve bunun için dua ediyordu.

* * * * *

"Nerede o? nerede?"

"İşte buradayım, Efendim." Kalbi ağzında olan Anna hızla yemek odasına geldi ve yemek masasının en ucunda, kendisini esir alan kişiden uzakta, alışkın olduğu yere oturdu. Gornun her iki yumruğunda da gökkuşağı renginde birer içki vardı ve her iki kafası da hafif sersemlemiş görünüyordu -ama alkolden mi yoksa aldığı yarı-iksirden mi, Anna bilmiyordu.

Yine de biraz sersemlemenin işe yaramayacağını biliyorum, diye düşündü tedirginlikle. Sol kafanın boynundaki anahtarı almak ve buradan büyük bir sorun yaşamadan çıkmak istiyorsak olmaz.

Gorn onu gördü ve sol baş kükredi, "Gel buraya, gel yanıma otur kızım. Bu gece senin ilk üremeni kutluyoruz! Yemekten hemen sonra seni tohumlarımla doldurup taşıracam. Sabaha varisim karnında dikilmiş olabilir!"

İçindeki canavar Trollox varislerinden birini düşünmek Anna'nın midesini mutfaktan yayılan Trollox yemeği dumanından daha fazla bulandırıyor. Ve Gorn'a bir adım bile yaklaşmak istemesine imkân yoktu.

Ama sol başın yüzündeki kavgacı ifadeyi biliyordu; eğer istediğini hemen yapmazsa, bunun bedelini cehennemde ödeyecekti. Çabucak ayağa kalktı ve onun yanına oturmaya gitti.

"Evet, Efendim. Yolculuğunuz nasıldı?" diye sordu, bir yandan ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışırken bir yandan da onun ulaşamayacağı bir yerde durmaya çalışıyordu.

"Gerçekten de çok iyi bir yolculuk, kızım!" diye haykırdı sol baş. "Bazı yeni drewg'ler edindim, yani edindim! Ve bana bir varisi nasıl yetiştirebileceğime dair bazı ipuçları verdiler, öyle de oldu."

Anna midesinin hissetti ve yutkunmak için elinden geleni yaptı.

"Gerçekten mi?" diye zayıf bir sesle sorabildi. "Bu... bu çok hoş."

"Evet, öyle!" diye kükredi sol kafa, sağ kafa ise Dark'ın hazırladığı devasa içkiyi içmeye odaklanmıştı. "Neredeyse unutuyordum," diye devam etti sol kafa. "Seyahatlerimde senin için biraz şekerleme aldım, o yüzden yaptım!"

El yordamıyla kemerinden küçük bir bez çanta çıkardı ve ona uzattı.

Anna çantayı istemeyerek aldı ve içindekileri yemek tabağına döktü. Biraz kuru kayısıya benzeyen bir dizi küçük, buruşuk şey düştü ve ince porselenin üzerinde yuvarlandı.

"İşte böyle!" Gorn zaferle konuştu. "Gördün mü? Kızımı unutmadım. Hadi bakalım! Yiyin bakalım!"

Anna kuru kayısı şeylerine kararsızca baktı. Aslında bu alışılmadık bir şey değildi. Gorn seyahate çıktığında ona sık sık "şekerlemeler" alırdı. Trollox yemekleri çok iğrenç olduğu için genellikle uzaylı ikramları yiyebileceği tek düzgün şeydi ve onları minnetle tüketti.

Dark geldiğinden beri gayet iyi yiyordu ve garip kurutulmuş meyveleri -eğer onlar buysa- hiç tatmak . Ama reddederse sağ kafasının şüphesini ve sol kafasının öfkesini uyandıracığını biliyordu. Bu yüzden tadının çok kötü olmayacağını umarak ağzına bir tane attı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kesinlikle çok *lezzetliydi*.

"Mmm!" diye bağırdı istemsizce, çiğnerken. "Tadı... şeftali, çilek ve mango gibi." Ve hatta biraz tuzlu, tuzlu bir tat da vardı, tereyağı patlamış mısır gibi, diye düşündü.

"O bokun ne olduğunu bilmiyorum ama onları sevmene sevindim, kızım," diye homurdandı Gorn. "Yeni drewg'lerimden biri senin için iyi olacaklarını söyledi. Bütün yetiştiricilerin onları sevdiğini söyledi. Onlar Kindred tatlıları, öyleler. Hadi git ve kalanını ye!"

"Teşekkür ederim, Efendim." Anna itaatkâr bir şekilde başını salladı ve kuru meyvelerden bir tane daha ağzına attı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Ona ilk kez gerçekten yiyecek güzel bir şey getirdiğini düşündü ve geçmişte sık sık yaptığı gibi garip "tatlıları" boğmak ve onları seviyormuş gibi yapmak zorunda kalmadığı için mutluydu.

Dark ilk yemeği servis etmek için dışarı çıktığında, tüm kuru meyveleri yemişti ve Gorn seyahati ve yeni drewg'leri hakkında konuşup dururken onu ağırbaşlı bir şekilde dinliyordu. Dark ona kötü kokan ilk yemekten küçük bir porsiyon servis etti ve iyi olup olmadığını sorar gibi bir bakış attı. Anna ona iyi olduğunu belirten küçük bir baş işareti yaptı, o da başını salladı ve mutfağa geri döndü.

Gorn, "Yani yeni drewg'ler yarın akşam yemeğe gelecekler," dedi.

Anna'nın kulakları dikildi; acaba kelimeleri geveliyor muydu? Başını kaldırıp devasa Trollox'a baktığında, her iki kafanın da uykulu bir şekilde başını salladığını gördü. Gerçekten de sol başın sarı gözleri neredeyse kapanmıştı ama ağzı konuşmaya devam ediyordu.

"Onlara ne kadar iyi bir aşçım olduğunu, Trollox yemeklerini ne kadar düzgün pişirdiğini anlattım." diyordu. "Böylece hepsi geleceklerini söylediler ve... ve..."

"Ve ne, Efendim?" Anna kibarca sordu.

Ancak sol kafa cevap vermek yerine önündeki yeşil yemek tabağına yüzüstü düştü. Sağ kafa da onu takip etti ve çok geçmeden devasa Trollox yemek masasının üzerine yayıldı, ağır ağır horlarken yüzlerine yemek bulaştı.

Nihayet!

Fırsatını bulan Anna ayağa fırladı ve sol başın boynundaki zincire uzandı. Gümüş ve çok ince bir halkaydı; onu yakalayanın yağlı, kıllı boyun kıvrımlarında aramak zorunda kaldı, bunu yaparken yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi. Ama sonunda buldu. Hızlı ve sessiz bir şekilde tokayı çözdü ve kalın boynundan çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun, aptal kız?" Tıslayan ses onu fena halde ürküttü. Başını kaldırıp baktığında sağ kafasının bir şekilde hâlâ uyanık olduğunu gördü.

Parlayan kırmızı gözleri uykudan kısılmış gibiydi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu yine titrek bir sesle.

"Hiçbir şey, Efendim, hiçbir şey," dedi Anna hızla, anahtarıyla birlikte uzun zinciri elinde saklayarak. "Sadece uyumaya devam et," dedi ona. "Uyu, yorgunsun, değil mi?"

"Senden hiç hoşlanmadım," diye tısladı sağ kafa ona. "Aptal... kız..." Sonra gözleri kapandı ve neredeyse sol kafa kadar yüksek sesle horlamaya başladı.

"Ben de senden hiç hoşlanmadım, seni iğrenç şey!" Anna onu bilgilendirdi. Sonra elinde anahtar, mutfağa koştu. "Dark!" diye seslendi heyecanla. "Buldum, *buldum!*"

Plan işe yarayacaktı ve bir saat içinde kaçacaklardı.
-Bundan emindi.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Dark anahtarı kilidin içinde çevirdi ve ardından tüm gücüyle hazine odasının ağır metal kapısına yüklendi. İnanılmaz derecede ağırdı

-Normal bir insansı erkeğin başarabileceğinden çok daha fazlasını. Bu Dark için neredeyse çok fazlaydı ama Tanrıça'ya sessizce dua etti ve omzunu soğuk metale dayayıp bacaklarıyla destekleyerek güçlü bir itiş yaptı.

"Ben de yardım edebilirim." Anna bir kenarda durmuş, içinde sahte *Shannom-rah* olan kutuyu tutuyor ve endişeyle izliyordu. Şimdi o da omzunu kapıya dayadı ve onunla birlikte itti.

Kapının ihtiyacı olan son şey de bu gibi görünüyordu; sonunda hareket etmeye başladı.

"İyi, bu iyi bebeğim," dedi Dark alçak ve gergin bir sesle. "Devam et, neredeyse oldu!"

Kapı, iyi yağlanmış menteşeleri üzerinde gıcırdamadan içeri doğru sallandı ve çok geçmeden kendilerini hazine odasının ortasında buldular.

"Vay canına," diye nefes aldı Anna, odanın çevresindeki koyu renkli ahşap raflara dizilmiş nadir ve pahalı sanat eserlerine bakarken. "Burayı duymuştum ama Gorn buraya girmeme hiç izin vermemişti. Bunların hepsi *paha* biçilemez olmalı."

"Bu konuda haklısın. Ama ona hayran olacak vaktimiz yok." Dark hızla, canlı bir gökkuşağı gibi parıldayan *Shannom-rah*'ın bulunduğu kadife mindere gitti. Onu başladı ama bir şeyle karşılaştı.

ani bir dirençle karşılaştı. Gökkuşağı kristalini ekiştirdiğinde, kristal minderden biraz uzaklaştı ama sonra bir dirençle karşılaştı ve bıraktığı anda tekrar yerine oturdu. "Yedi Cehennem'de ne oluyor?" diye mırıldandı kaşlarını çatarak.

"Ne oldu? Neyin var?" Anna endişeyle sordu. Odanın bir köşesindeki antika silah seçkisine hayranlıkla bakıyordu, Dark gördü. Aslında, Gorn onu getirdiğinde onu büyüleyen aynı garip mermi silahına bakıyordu - çift namlulu, biri beyaz diğeri siyah olmak üzere iki tetiğı olan gümüş bir silah. Anna onu dikkatle tutuyor, bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Gorn buna ne demişti? Bir tür Sentetik silahı mı? Hatırlayamıyordu ama yine de önemi yoktu.

"Burada bir dirençle karşılaşıyorum," dedi ve *Shannon-rah*'ı tekrar çekiştirdi, ancak bıraktığı anda yerine geri çekildi. "Ne olduğunu bilmiyorum, yastığa doğru çekilip duruyor."

"Oh, ne olduğunu biliyorum." Yanıma geldi, elinde hâlâ Sentetik silahı tutuyordu. "Bu bir mikrofilament ağı - Gorn'un drewg'lerinden birine bundan bahsettiğini duydum." "Bir mikrofilament ağı mı? Yedi Cehennem'de bu da ne?" diye sordu Dark, bıkkın.

Anna, "Bir örümcek ağı kadar ince ve elik kablolar kadar güçlü filamentlerden yapılmıştır," diye açıkladı. "Ayrıca kuruduklarında tamamen görünmez oluyorlar."

"Kesinlikle öyleler." Dark deneysel olarak kristali tekrar çekti ve aynı sonucu aldı. "Peki onları kırmanın bir yolu var mı?"

"Hayır, ama içlerinde bir yerde bir açıklık *olmalı*," dedi Anna kaşlarını çatarak. "Ama yine de filamentler kuruyken asla göremezsiniz. Açıklığın nerede olduğunu görebilmek için üzerlerine su püskürtmeli ve boncuklanmasını sağlamalısın. Ya öyle yaparsın ya da bulana kadar etrafı yoklarsın ama bu da muhtemelen biraz zaman alacaktır."

Dark hayal kırıklığı içinde, "Bunu görebiliyorum," diye homurdandı. Sadece *dışarı çıkmak* istiyordu

Buradan!

"Gidip sana biraz su getireyim, mutfakta daha hassas turşular için kullandığın bir buğu çözücü yok mu?" Anna sordu.

Başını salladı. "Var ama ben getiririm. Yalnız gitmen güvenli değil."

"Gorn uyuyor, ben iyiyim. Hemen döneceğim."

Adam tekrar itiraz edemeden kadın süzülerek uzaklaştı. Dark bir an için onun peşinden gitmeyi düşündü ama sonra onun haklı olduğuna karar verdi; Gorn uyuyordu ve evde Çoğalicılardan başka kimse yoktu, onlar da bir hizmet gerekmedikçe her zaman hareketsizdi.

Beklerken mikrofilament ağdaki açıklığı dokunarak bulmaya karar verdi. Her şeyi suyla buğulamak zorunda kalmadan gerçek kristali çıkarıp yerine sahte kristali koyabilirse kesinlikle zaman kazanacaktı.

Sahte kristali yere bıraktı ve iki elini kullanarak *Shannom-rah*'ın her tarafını yoklamaya başladı. Sonunda, açıklık olduğunu *düşündüğü* şeyi buldu.

Şimdi gerçek olanı çıkarıp sahtesini takacağım, diye düşündü, görevine iyice konsantre olarak.

Kendini işine o kadar kaptırmıştı ki, arkasından birinin geldiğini fark etmedi bile.

* * * * *

Anna kupa odasından mutfağa doğru hızla koştu, sadece Gorn'un hâlâ masanın üzerinde horladığından emin olmak için bir an durakladı. Büyük Trollox mışıl mışıl uyuyor gibi görünüyordu, bu yüzden kendinden emin bir şekilde mutfağa gitti ve bayanı aramaya başladı.

Ama küçük alet en son gördüğü yerde değildi. Kaşlarını çatarak dolapları karıştırdı. Nereye gitmiş olabilirdi? Dark'ın onu daha geçen gece, tatlı patates ve havuç karışımı bir tada sahip özel bir tür kavrulmuş ağaç kökü yaptığında kullandığını hatırlıyordu. Tarçınlı akçaağaç şurubuna benzeyen bir turşuyla kaplamak için misterî kullanmıştı. Yemek çok lezzetliydi ve Anna ona nasıl yapıldığını sormuştu. O-

"Oh, işte buradasın!" diye bağırdı, sonunda misterî fark etti. Dibine yuvarlak bakır bir ampul vidalanmış bir su tabancasına benziyordu.

Tam ona uzanırken, diğer odadan uğursuz bir ses geldi. Ağır bir mobilyanın devrilmesi gibi takır tukur bir gümbürtü.

Anna sıçradı, eli otomatik olarak boğazına gitti.

Soğuk bir şey tenine dokundu ve yere baktığında hâlâ siyah beyaz tetikleri olan tuhaf görünümlü gümüş silahı tuttuğunu fark etti. Onu kupa odasından aldığını fark etmemişti. Şimdi daha detaylı inceliyordu, kalbi boğazında atıyormuş gibi hissediyordu.

Silah olarak kullanılabilir mi? diye merak etti. Yoksa sadece teşhir amaçlı mıydı? Kendini savunmak için kullanabilir miydi yoksa Gorn onu bununla yakalarsa sadece kupa odasına girdiğinin kanıtı mı olacaktı?

Saçmalama! dedi kendi kendine huzursuzca. *Gorn yemek masasının üzerinde uyuyor ve horluyor.*

Ancak, fark etti ki, artık onun horlamalarının gürültülü, vızıltılı sesini duymuyordu. Kendi kendine bunun bir anlamı olmadığını söyledi. Bazen yatakta yuvarlanıyor ve birkaç dakika boyunca tekrar horlamaya başlamıyordu.

Ama o yatakta değil, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. *O-*
Birden mutfağın sallanan metal kapısı tokatlanarak açıldı ve Gorn
sendeleyerek içeri girip onu gördü.

"Ne oluyor kızım?" diye kükreyen sol kafa Anna'nın sıçramasına neden oldu.
Yüzlerine hâlâ yemek bulaşmıştı ve gözleri uykudan yarı aralıktı ama
kesinlikle ayaktaıdı ve etrafta dolaşıyordu.

* * * * *

Dark sonunda sahte *Shannom-rah*'ı mikrofilament ağın içindeki yerine
yerleştirip siyah kadife minderin üzerine yatırırken hiçbir şey duymadı. Tek
bildiğı, küçük, güçlü ellerin aniden boğazına dolandığı ve içindeki yaşamı
sıktığııdı.

"Ne oluyor lan?" diye soluk soluğa saldırgandan kurtulmaya çalıştı. Ama
eller çok güçlüıdü -insani bir şekilde.

"Seni gördüğüm anda benim olmadığını anlamıştım," diye fısıldadı kulağına
ne erkek ne de kadın sesine benzeyen yumuşak, nötr bir ses. "Fabrikam asla senin
gibi bir Çoğalııcı üretmedi. Ve senin de benimle aynı şeyi aradığını biliyordum -
bunu!"

Birdenbire *Shannom-rah* elinden alındı.

"Hey!" Dark bağırdı ya da en azından bağırmaya çalıştı. Boğazına dolanan
parmaklar yüzünden giderek daha az hava alıyordu. Onları tutmaya çalıştı,
böylece onları çekip kurtarabilecekti.

Bilici! Bu lanet olası Bilici, Çoğalııcıların içinde! Baird'in onu YZ'nin
yarattıklarından herhangi birinin içine girip onları kontrol edebileceğı konusunda
nasıl uyardığını hatırladı. *Shannom-rah'ı almasına izin veremeyiz!*

Ancak şu anda Bilen zaten ona sahip gibi görünüyordu.

"Direnmeye zahmet etme Kindred." Bu kez ses sadece kulağına değil, başka bir yerden de geliyordu.

Etrafında dönen Dark, kendisiyle konuşanın kumral saçlı Çoğalcılardan biri olduğunu gördü. Ve muhtemelen şu anda onu boğarak canını çıkaran da onlardan biriydi.

"Bırak... beni... gideyim!" diye soluk soluğa bağırdı, insanlık dışı güçteki parmakları zorluyordu. "Neden ölmene izin vermiyorsun?" diye sordu Çoğalcılar, konuşarak

ürkütücü bir uyum içinde. "Eğer sadece rahatlarsanız, kişiliğiniz anında *Shannom-rah*'ın karmaşık yollarında kayıtlı." Karşısındaki Çoğalcı parıldayan kristali havaya kaldırdı. "Kendini ölüme bırak ve söz veriyorum seni şu anda sahip olduğundan çok daha iyi bir bedende dirilteceğim. Bir Çoğalcı bedeninde," dedi kumral saçlı Çoğalcı'nın parlak ağzı kelimeleri şekillendirirken hareket ediyordu.

"Hayır... lanet... *teşekkür ederim,*" diye *homurdandı* Dark. Parmaklarını boynundan çekemediği için kelimeleri zar zor çıkarabildi. Tanrıça bu lanet şeyler çok *güçlüydü!*

Hemen hava almalıyım. Beni öldürecek ve Anna'yı görürse peşinden gidecek!

Sevdiği kadının tehlikede olduğu düşüncesi ona taze bir güç veriyor gibiydi. Bir kolunu geri çekerek saldırganın bağırsaklarına sert bir dirsek attı. Bunun Kopyaya zarar verip vermeyeceğini bilmiyordu, sadece onu yerinden oynatmayı umuyordu.

Kısmen başarılı oldu. Küçük, güçlü bir el boynunu terk etti ve keskin tırnakları yanağından aşağı inerek boğazını kavramaya çalışıp onu tekrar boğmaya başladı.

Dark ona bir şans vermeye niyetli değildi.

Acı içinden geçerken ve sıcak kan yanağından aşağı süzülürken, ivmesini kullanarak Çoğalcı'yı asılı olduğu yerden kaldırmak için bir daire çizdi.

havaya fırlattı. Bacakları dışarı fırlarken, *Shannom-rah*'ı tutan diğer Çoğalıcı'nın yüzüne *sertçe* çarparak onu yere düşürdü.

Değerli kristal Çoğalıcı'nın elinden fırladı ve yerde sekerek ilerledi.

"Hayır!" diye bağırdı her iki Çoğalıcı da hep bir ağızdan. İlki Dark'ın boynunu bıraktı ve ikisi de gökkuşağı kristalinin peşinden koşmaya başladı.

Dark peşlerinden gitmeye başladı ama artık ne kadar güçlü olduklarını biliyordu ve onlardan iki kişi vardı, kendisinden ise sadece bir kişi. Etrafına bakınırken gözleri silah ekranına takıldı. Orada, ortada bir Go-rontian darbe tabancası duruyordu. Yıllarca kullanılmamasalar bile şarjlarının hiç bitmemesiyle ünlü olduklarını hatırladı.

Odanın öbür ucuna koşarak tabancayı kaptı, nişan aldı ve ilk Çoğalıcı'nın kafasını mavimsi gri bir beyin yağmuru ve parlak pembe bir kan püskürterek uçurdu. Sonra diğerine nişan aldı...

* * * * *

"Burada ne haltlar kızım?" Gorn'un sol kafası Anna'yı gördüğünde hırladı. "Neden yemeğimde uyuyakaldım?"

"Ben... Bilmiyorum, Usta," diye mırıldandı Anna, çift tetikli garip gümüş tabancayı hızla cüppesinin kıvrımlarına saklayarak. "Ben... Ben sadece size bir içki daha getirmek için geldim. Uyuya kaldığınızı bilmiyordum."

"Yalancı," diye tısladı sağdaki kafa, parlayan kırmızı gözleri ona dik dik bakıyordu. "Bize bir şey yaptın! İtiraf et, aptal kız!"

"Yapmış olsa da fark etmez," diye kükredi sol kafa. "Çünkü şimdi ona bir şey yapacağız. Üreme zamanı, kızım!"

Anna'yı dehşete düşüren adam pantolonunu açtı ve o güne kadar gördüğü en büyük shaft ortaya çıktı. Anna'nın düşüncesine göre, adamınkinden bile daha büyüktü.

Onun üzerinde kullandığı son yayıcı -büyüklüğü ve kalınlığıyla ona bir filin hortumunu hatırlatan üç ayak buruşuk gri et.

"Hayır!" diye soluk soluğa ondan uzaklaşmaya çalıştı. Kaçmak istedi ama adam onunla kapı arasındaydı.

Adam ona doğru ilerlerken, devasa penisi önünde müstehcen bir bayrak gibi sallanırken, kız kendisine doğru sürüklenen kirli ayak gibi olgun, sevimsiz bir kokunun kokusunu alabiliyordu. Koku neredeyse öğürmesine neden oluyordu ama kusmak için durursa her şeyin kaybolacağını biliyordu. Eğer Gorn onu ele geçirirse, onu çiftleştirecek ve bunu yaparken kusmasını umursamayacaktı. Hatta bundan *hoşlanıyor* bile olabilirdi, şeytani piç!

Gorn yaklaşırken ve Anna geri çekilmeye devam ederken soldaki kafa, "Hadi ama kızım," dedi. "Sana verdiğim o tatlılar şimdiye kadar işe yaramış olmalı. Seni esnetmeleri gerekiyordu, öyleler. Tek yapman gereken arkana yaslanmak ve tüm işi Gorn'un yapmasına izin vermek."

"Bana yakın bir yerde olacağına ölmeyi tercih ederim!" Anna'nın nefesi kesildi. Birden sırtı sert bir şeye çarptı ve daha fazla ilerleyemedi. Başını yana çevirdiğinde, dehşet içinde kendini tam anlamıyla bir köşeye sıkıştırdığını gördü.

Kapana kısılmıştı ve gidecek hiçbir yeri, kurtulacak hiçbir yolu yoktu. Gorn onun için geliyordu ve o kaçamıyordu!

Yirmi Yedinci Bölüm

Dark tam gerçek *Shannom-rah*'ı cebine koymuş, üçüncü Çoğalcı onun için geldiğinde bu karmaşayla ilgili ne yapacağını düşünüyordu.

"Tanrıça kahretsin!" diye homurdandı, çünkü o şey *Shannom-rah* bir eliyle onu pençelemeye çalışırken diğer eliyle.

Tabancayı kaldırarak ateş etmeye hazırlandı ama tetiği çekmeden hemen önce Çoğalcı bir yığın halinde ayaklarının dibine yığıldı.

"Yedi Cehennem de ne?" Dark tedirginlikle ona baktı. Az önce ne olmuştu? Onu vurmamıştı bile, değil mi?

Öne doğru bir adım atarak şeyi sırt üstü yatırdı ve kusursuz ön yüzünü inceledi. Tıpkı diğerleri gibi dolgun göğüsleri ve uzun kumral saçları vardı ve geniş mavi gözlerindeki boş, cansız bakış dışında gayet iyi görünüyordu.

Dark tam kontrol etmek için eğilmişti ki mutfak tarafından gelen çaresiz ve korkmuş bir çığlık duydu.

Anna! Başı belada!

Nefesinin altında küfrederek *Shannom-rah*'ı cebine soktu, tabancasını iyice kavradı ve koşmaya başladı. Eğer o koca piç Gorn ona yaklaşırsa, Dark onu parça parça edecekti!

* * * * *

Gorn ona doğru bir hamle yaptı ama Anna eğildi, kendi üzerine doğru kamburlaştı ve Gorn'un devasa ayaklarının altında aşılmaz bir topa dönüşmeye çalıştı.

"Hadi kızım, ertelemenin faydası yok!" diye homurdandı sol baş, devasa penisi kızın yüzünde sallanırken. "Eve gelir gelmez seni çiftleştireceğimi söylemişim, sözümü tutuyorum işte."

"Hayır! *Hayır!* Beni yalnız bırakın!" Anna çığlık attı. İğrenç, kirli ayakları ve çürümüş peynir kokusuyla fil gövdeli horozdan uzaklaşmaya çalıştı. Ama faydası yoktu, Gorn gittikçe yaklaşıyordu.

Hareket ederken, sert ve soğuk bir şeyin kalçasına çarptığını hissetti. Birden çift tetiği olan tuhaf görünümlü silahı hatırladı. Gorn'un onu görmesinden ve kupa odasına girdiğini anlamasından korkmuştu. Artık umurunda değildi. Baş zaten beladaydı.

-Başına gelebilecek en büyük bela.

Elleri titreyerek cüppesinin içine uzandı ve garip gümüş silahı çıkardı.

"Beni rahat bırak!" diye tekrar bağırdı. "Yoksa ateş ederim!"

"Ne?" Sol kafa şaşkın görünüyordu ama sağ kafa her zamanki gibi daha keskindi.

"Ellerine bakın, bakın neleri var!" diye haykırdı. "O aptal kız

-Kupa odamıza girmiş! Bize ilaç vermiş ve biz uyurken anahtarı almış olmalı!"

"Ne?" Sol el Gorn'un sol boynunu tırmaladı ve boş çıktı. Sol kafanın parlayan sarı gözleri öfkeyle kısıldı. "Ne oluyor kızım?" diye kükredi. "Kupa odamın anahtarı nerede?"

Dev Trollox eğilerek ona doğru bir hamle yaptı.

Anna dua ederek gümüş tabancayı ona doğrulttu ve tetiklerden birine bastı - hangisi olduğundan emin değildi.

Gümüş silahın sivri burunlu namlusundan parlak mavi bir ışın fırladı ve Gorn'u tam da kocaman, buruşuk gri gövdesinden vurdu. Anna onu görmeyi bekliyordu

korkunç kanlı parçalar halinde patladı, ama bir an için hiçbir şey olmadı. O zaman silah işe yaramaz mıydı? Hiçbir şey yapmayan bir tür süslü lazer işaretçisi miydi?

Sonra Gorn'un devasa aleti küçülmeye başladı.

Anna, devasa penisin kendi içinde büzülmeye başlamasını, serçe parmağından daha büyük olmayana kadar gittikçe küçülmesini şaşkın bir sessizlik içinde izledi.

Gorn bir an için ne olduğunu anlamamış gibiydi. Her iki kafa da aptalca bacaklarının arasına baktı; minik penis ağaç gövdeli kalçalarının arasında gri bir kurtçuk gibi kıpırdıyordu.

Sonra sol kafa uludu, "Ne? Hayır! Hayır! *Hayır, şaftım!*"

"Aptal kız, bak bize ne yaptı!" diye öfkelendi sağ kafa. "Size onu almayın demiştim! Size onun iyi olmadığını söylemiştim!"

Her iki kol da aynı anda ona uzandı ve Anna hem sol hem de sağ başın gözlerinde ölümcül bir niyet görebiliyordu.

Tekrar nişan alarak silahı sağ kafasına doğrulttu ve siyah tetiğe bastı.

Bu kez silahtan kırmızı bir ışın çıktı ve uzun bir an boyunca tüm kafayı yakut rengi bir parıltıyla sardı.

Anna, Gorn'un gövdesi gibi kafasının da büzüştüğünü görmeyi bekliyordu. Bunun yerine, boynuzlarının arasındaki yağlı siyah saç düğümü önce griye, sonra beyaza döndü. Aynı zamanda sağ kafa da değişmeye başlamıştı. Yanaklarında ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar büyüdü ve sonra yüz hatları sarktıkça derinleşerek oluklara dönüştü. Kırmızı gözleri, sanki üzerlerinde katarakt büyüyor ve görüşlerini engelliyormuş gibi bulanıklaştı.

"Aptal kız," diye homurdandı sağ kafa buruşuk dudaklarının arasından. "Bak ne yaptın... sen..." Ancak dişleri dökülmeye başladığında kelimeler lapa haline geldi.

 irkin sarı-kahverengi yağmur damlaları gibi mutfak zeminine düşüyor.

Anna dehşete kapılmıştı ama sağ kafa artık kendisine ne olduğunu bilmiyor gibiydi. Boğuk, fısıltılı bir sesle saçma sapan şeyler geveliyor ve sanki nerede olduğunu merak ediyormuş gibi kör bir şekilde etrafına bakınıyordu. Anna yüz yaşındaki bir Trollox'un neye benzediğini bilmiyordu ama bunun o olabileceğini düşündü. Her nasılsa tabancadan çıkan kırmızı patlama sağ kafayı o kadar yaşlandırmıştı ki bunamış ve neredeyse ölmüştü.

kafa, hantal yüz hatlarında büyüyen dehşetle olanları izliyordu. Anna'ya döndü, sarı gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Seni küçük orospu!" diye kükredi. "Bak bize ne yaptın! Bak ne yaptın *yaptı!*"

Anna geri çekildi. Gorn'un aleti küçülmüş ve sağ kafası buruşmuş olabilirdi ama vücudu hâlâ büyük ve güçlüydü ve tek eliyle Anna'nın boynunu kırabilirdi.

Gorn ona doğru eğilip sol başının dişlerini öfkeyle açtığında, bu sefer beyaz tetikle üçüncü kez ateş etti.

Şaftını vurduğunda olduğu gibi, mavi bir ışın dışarı fırladı ve sol başı sardı. Bir an için hiçbir şey olmadı... ve sonra her şey bir anda oldu.

Bu dönüşüm sağ kafanın aşırı yaşlanmasından bile daha hızlıydı. Birdenbire sol kafa küçülmeye başladı ve dişlerinin etrafında filizlenen kaba bıyıklar kısaldı ve sonra tamamen kayboldu. Yüz hatları her geçen saniye daha genç ve daha yumuşak, daha bebeksi görünmeye başladı.

"Anna! Anna, iyi misin? Bırak onu seni koca piç!"

Dark bir elinde tabanca tipi bir silahla koşarak mutfığa girdi. Gorn'u geniş omzundan yakaladı ve devasa Trollox'u etrafında döndürdü.

"Onu rahat bırak, seni orospu çocuğu! O artık benim ve eğer seni öldürürsem..."

Sözleri kesildi ve öfkeden kıpkırmızı olan gözleri yavaş yavaş normal bronz rengine kavuştu.

"Yedi Cehennem'de ne var?" diye sordu boş gözlerle devasa Trollox'a bakarak. "Ona ne oldu?" diye sordu Anna'ya bakarak. "Neden bir kafa bin yaşında gibi görünürken diğeri lanet olası bir bebek?"

O sırada Gorn mutfakta yere oturdu ve çıplak, kıllı ve iğrenç derecede kirli olan ayak parmaklarıyla oynamaya başladı. Sol kafa kıkırdayıp gülüyor, sağ kafa ise nerede olduğunu ya da neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi etrafına bakıyordu.

"Ben... Bilmiyorum." Anna dikkatle devasa Trollox'un arkasından çıktı. "Onu bununla vurdum, ödül odasında buldum ve yanımda getirdim." Beyaz ve siyah tetikleri olan küçük gümüş tabancayı havaya kaldırdı.

"Bir Synthian yaşlandırma ışını - öyle olduğunu söylemişti. İlk başta hatırlayamadım," diye mırıldandı Dark. "Onu kesinlikle mahvettin bebeğim. Bir kafa o kadar yaşlı ki bizi asla hatırlamayacak, diğeri ise o kadar genç ki konuşamıyor bile."

"Ben... Ben de onu sikinden vurdum," diye itiraf etti Anna, sesi titriyordu. "O... o beni çiftleştirmeye çalışıyordu." Titriyordu, sadece bunu düşünmek bile onu hasta edecekmiş gibi hissettiriyordu.

"Hey, bebeğim-her şey yolunda. Her şey yoluna girecek." Dark onu kollarıyla sarmaya başladı, sonra yüzünü buruşturarak durdu. "Sana sarılmak istiyorum ama önce temizlensem iyi olacak."

Anna ilk kez her tarafının parlak pembe bir sıvıyla kaplı olduğunu fark etti.

"Aman Tanrım-Çoğalan kanı!" diye . "Dark, yaralandın mı? Ne oldu?"

Kadın ona doğru uzanmaya başladı ama adam başını salladı. "Hayır, endişelenme, o benim değil."

"Değil mi? zaman kimin?"

Temizlenmek için lavaboya doğru yürürken Dark, Gorn'un satın aldığı üç fuck-doll'un ona nasıl saldırdığını anlattı. Anna onunla birlikte gitti ve parlak pembe, Pepto Bismol görünümlü kanın kendisine değil Çoğalcılara ait olduğundan emin olmak için endişeyle izledi.

"Yani... sen *Shannom- rah'ları* değiştirirken sana saldırdılar mı?" diye sordu, doğru anladığından emin olmak istiyordu.

Dark nemli bir bezle göğsünü ve kollarını silerken başıyla onayladı.

"İlk ikisi üzerime atladığında sahte olanı mikrofilament ağına yerleştirmeyi henüz bitirmiştım. Sanırım Bilici tarafından ele geçirilmişlerdi.

-Sana bahsettiğim yapay zeka mı onları yarattı?"

"Doğru." Anna başını salladı; ona Kindred'in *Shannom-rah'a* neden ihtiyaç duyduğunu ve onun peşinde olan Bilici adlı tuhaf, şeytani varlığın hikâyesini anlatmıştı.

"Doğru," diye yankılandı Dark ve içini çekti. "Her neyse, o ikisini Yedi Cehennem'e gönderdim ve üçüncüsü de senin çılgınlığını duymadan hemen önce saldırdı. Ama sonuncusu..." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Şey, bir anda *çöktü*. Ateş etmeme bile gerek kalmadı, ona ne olduğundan emin değilim."

"Yani ödül odasının her yerinde Çoğalcı kanı ve cesetleri var ve ben de Gorn'u küçük bir bebek aleti olan yaşlı bir adam-bebeğe dönüştürdüm." Anna başını salladı ve temiz bir mutfak havlusu aldı. Musluğun altında ıslattı ve Dark'ın yüzünü kurulamaya başladı.

"Evet, sanırım bu kadar." Dark başını salladı.

Anna iç çekti. "Temiz bir kaçış için çok fazla sanırım. Şimdi herkes bunun içeriden bir iş olduğunu öğrenecek ve yeni drewgs'i muhtemelen peşimize düşecek. Yarın akşam hepsini yemeğe davet etti.

-Biliyor muydun?"

Dark kaşlarını çatı. "Hayır, yapmadım. Ama bu sadece temizlenmemiz ve buradan bir an önce çıkmamız *gerektiği* anlamına geliyor."

"Çoğalcı kanını her şeyden çıkarmakta iyi şanslar, *gerçekten* leke bırakıyor," dedi Anna, kana bulanmış yanağını kurulayarak. "Alınma ama bu doğru."

"Alınmadı," dedi Dark kuru bir sesle.

"Ama her şeyi temizlesek ve ödül odasını sıkıca kilitlesek bile, Gorn'u ne yapacağız?" diye sordu. "Yaşlanan ve gençleşen tabanca şeysinin yaptıklarını geri almanın bir yolu var mı?"

"sanmıyorum," dedi Dark suratsızca. "Ve zaten bunu istemeyiz de.

-Gorn'u normal haline geri döndürebilseydik, ona en başta yaptığımız şeye öfkelenmekten başka bir şey yapmazdı."

"Haklısın." İç çekti. "Peki o zaman... ne yapacağız? Bunu nasıl örtbas edebiliriz?"

Dark kaşlarını çatı. "Düşünüyorum da... belki de hiç örtmemeliyiz."

"Yok mu?" Anna hâlâ havluyla adamın yüzünü kuruluyordu. Bir yanağındaki parlak pembe kanın neredeyse tamamını temizlemişti ve diğerine başlamak üzereydi.

"Hayır, yok." Dark düşünceli görünüyordu. "Peki ya bunu haydut Çoğalcılar tarafından yapılmış bir saldırı gibi göstersek?"

"Sahte Çoğalcılar mı? Böyle bir şey var mı?" Anna şüpheyile sordu.

"*Şimdi* var." Heyecanlı görünmeye başlamıştı, bronz gözleri parlıyordu. "Bak, kimse bilmiyor ben değilim bir Replikant-bir sıradan

Çoğalıcı demek istedim," diye düzeltti çabucak. "Tek bildikleri, sırf onu soyup seninle kaçabilmek için delirip diğer Çoğalıcıları parçaladığım ve Gorn'u etkisiz hale getirdiğim."

"Anlıyorum," dedi Anna heyecanla, diğer yanağını daha hızlı okşayarak. "Ve seni Kindred'a bağlamadıkları sürece, ne düşündükleri gerçekten önemli değil."

"Bu doğru. Kan davası olmadığı sürece Yüksek Konsey'in umurunda olmayacaktır." Başını salladı. "Evet, bu *mükemmel*. Gorn'un yeni drewg'leri gelip onu kupa odasının kapısı açık ve her Çoğalıcı kalıntıları varken , ya benim serseri bir Çoğalıcı olduğumu ya da bir rakibimin beni onun evine gönderip onu soymam için programladığını düşünecekler."

"Bu mantıklı," dedi Anna, hâlâ kanı temizliyordu. Yüzündeki pembe kanın neredeyse tamamı temizlenmişti ama Anna yanılmıştı, kanın bir kısmının kendisine ait olduğunu gördü. Sağ yanağında hâlâ pembemsi kanla kaplı üç uzun, kanlı oluk vardı. Bunlar dışı Çoğalıcılardan birinin onu çizdiği yerler olmalıydı. Vücudunun kendi kendini iyileştirebilmesi için bunları temizletmek istiyordu. Eğer Çoğalıcılar iyileşiyorsa, iyileştiklerini *düşünüyordu*.

Havluyu musluğun altında duruladıktan sonra adamın acıyan yanağına döndü. "Tabii ki," diyordu Dark, "muhtemelen ödülü yağmalamalıyız daha gerçekçi görünmesi için. Orada bir sürü paha biçilmez şey var. "İstediğin her şeyi almayı hak ettiğini düşünüyorum bebeğim."

"Gorn'un bana yaşattıklarından sonra mı demek istiyorsun?" Anna sordu ve titredi. "O..."

Ama söyleyeceği sözler aniden ağzında kayboldu. Sonunda Dark'ın yanağındaki uzun çiziklerdeki pembe Çoğalıcı kanını temizlemişti ve şimdi o yırtıkların düşündüğünden daha derin olduğunu görüyordu. Aslında hâlâ kanıyorlardı.

Ama yeni temizlenmiş yaralarından sızmaya başlayan kan parlak pembe değildi... koyu, kızıl kırmızıydı.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

Dark onun gözlerinin nasıl büyüdüğünü ve nefesinin bir anda nasıl daraldığını fark etti.

"Anna? Ne oldu bebeğim?" Elini ona doğru uzattı ama Anna kaçtı ve yüzünü temizlemek için kullandığı bezi yere düşürdü.

"Sen... sen... sen... değilsin..." Başını salladı, görünüşe göre sözünü tamamlayamamıştı.

"Ne oldu? Sorun ne?" Dark havluyu almak için eğildi ve şöyle bir baktı. Gördüğü şey onu içten içe lanetlemesine neden oldu. Parlak pembe Çoğalcı kanının yanı sıra, kıpkırmızı lekeler de vardı -kendi kanı, açık bir şekilde insansı olan.

"Karanlık," diye fısıldadı Anna, sonunda sesini bulmuştu. "Neden... neden gördüğüm diğer tüm Çoğalcılar gibi pembe yerine kırmızı kanıyorsun? Farklı bir model olduğun için mi?"

Gözleri ona evet demesi için yalvarıyordu, pembe yerine kırmızı kanamasının tek nedeni buydu ama Dark birden artık yalan söyleyemeyeceğini anladı. Bu yüzleşme onunla ilk tanıştığı andan beri geliyordu ve bir dakika daha ertelenemezdi.

"Hayır bebeğim," dedi elinden geldiğince nazıkçe. "Sana uzun zaman önce söylemem gereken bir şey yüzünden kanım kırmızı akıyor - çünkü ben aslında bir Çoğalcı değilim."

"Ne?" Ondan uzaklaşırken sesi titriyordu. "Ama sen dedin ki... söz verdin..."

"Biliyorum, biliyorum..." Dark bir nefes verdi ve elini saçlarında gezdirdi. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim, söyleyemeyeceğim kadar çok özür dilerim. Ama ne zaman erkeklerden, gerçek erkeklerden bahsetsen çok korkuyor gibiydin. Sadece bana güvenmeni istedim, seni korkutmak istemedim."

"Peki ya... Gorn'un boşaldığı ilk gün bana göstermeni istediği şey?" diye sordu. "Senin bir sikin yok, nasıl gerçek olabilirsin ki?"

"Aslında var." Pantolonunun içine uzanan Dark, sahte deri kalkanın kenarını buldu ve çekiştirerek uzun, sarkan bir parça halinde çıkardı. Anna'nın görmesi için kalkanı uzatırken kendini deri değiştiren bir yılan gibi hissetti. "Beni örtüyordu," diye açıkladı. "Şaftımı kapladı. Altında olabildiğince erkeğim."

"Aman Tanrım." Yüzü daha da solgunlaştı ve ondan uzaklaşırken tökezledi ve neredeyse düşüyordu.

"Anna-" Adam ona elini uzattı ama Anna kaçtı. "Yapma... bana dokunma," diye fısıldadı. "Bana yaklaşma!" Dark hayal kırıklığı ve korkunun bir karışımını hissetti. Onu sonsuza dek kaybetmiş miydi?

"Gerçek bir erkek olmam, Lazlo'nun yaptığı gibi sana zarar vereceğim anlamına gelmez!" diye haykırdı. "Bir Çoğalcı olmamam etrafta güvende olmayacağım anlamına gelmez!"

Ama tam olarak yanlış bir şey söylemiş gibiydi. Anna bir çığlık atarak ondan kaçtı, hâlâ mutfak zemininde oturmuş ayak parmaklarıyla oynayan Gorn'un etrafından dolaştı ve yemek odasına açılan sallanan metal kapıyı iterek içeri girdi.

"Anna! Bekle!" Dark onun peşinden gitmeye başladı... sonra kendini kısa tuttu. Anna zaten ondan yeterince korkuyordu; onu evin içinde kovalayıp kendisiyle konuşmasını isteyerek durumu daha da kötüleştirmesine gerek yoktu.

Gitmeden önce yapması gereken şeyler vardı; işleri biraz daha iyi ayarlamalı ve ona giden yolu bulandırmalıydı. Yapabileceği her şeyi yapacak, sonra da onu aramaya çıkacak ve kendisiyle birlikte gemiye binmesi için ikna edecekti. Belki Ana Gemi'ye dönerken yolda konuşabilirlerdi.

Eğer onu dinlerse, diye düşündü Dark mutsuzca. Ona gerçeği daha önce söylemeliydi. Şimdi kurduğu büyük yalan yüzünde patlamıştı.

Tanrım, ne karmaşa ama!

* * * * *

Anna bir haftadan uzun bir süredir ilk kez kendini yatağın altında saklanırken buldu. Aklından bir düşünce tekrar tekrar geçip duruyordu.

O gerçek, kopya değil. Gerçek, kopya değil.

Ve gerçek, en azından onun için tehlikeli demekti. Sırrı ortaya çıktığına göre Dark'ın gerçek yüzünü göstermesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Lazlo'nun onu kaçırdığı ana kadar ne kadar tatlı, nazik ve kibar olduğunu düşünmeden edemiyordu. Sonra zalim ve çirkine dönüşmüştü ve ona yaptığı şeyler...

Anna ürperdi. Bunu hatırlamak istemiyordu -özellikle de Dark'la bağlantılı olarak.

Beni sevdiğini söyledi, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. Sonsuza dek birlikte olmak istediğini söyledi.

Ama Lazlo da böyle şeyler söylemişti. Kafasını tatlı yalanlarla doldurmuştu ve çirkin, acı gerçek ortaya çıkana kadar her şey çok güzeldi.

Anna tekrar tekrar Dark'ın elinden sarkan uzun ten parçasını görmeye devam etti ve onun kendisine erkeklik organına sahip *olduğunu* söylediğini duydu.

Ona zarar verebileceği bir erkek ekipmanı.

Adil ol, diye fısıldadı küçük bir ses. Seni daha önce hiç incitmeye çalışmadı ve başından beri oradaydı.

Ama Anna bunu düşünmek istemiyordu. Kendini ne kadar aptalca savunmasız hale getirdiğini düşünmek istemedi, her an aletini çekip çıkarabilecekken onunla yatakta çıplak sarılmak...

Ama yine de bunu düşünmeye dayanamıyordu.

Yatak odasının kapısında yumuşak bir tıkırtı duyana kadar yatağın altında ne kadar titrediğini bilmiyordu. Tek kelime etmedi ama kapı yine de gıcırdayarak açıldı ve Dark'ın çizmeli ayaklarının kapının girişinde durduğunu gördü.

"Anna," dedi alçak bir sesle. "Bebeğim, burada olduğunu biliyorum. Korkunun kokusunu alabiliyorum."

Gorn'un her zaman yaptığı gibi onun kokusunu alabileceği düşüncesi Anna'nın midesinin yumruk gibi sıkılmasına neden oldu.

"Beni rahat bırak," dedi, sesi güçlü çıkmaya çalışsa da titriyordu. "Beni rahat bırak ve git, Karanlık-eğer gerçekten adın buysa. İstediğin şeye sahipsin, o yüzden *git*."

"Ve seni burada mı bırakayım?" Yatağın kenarına diz çöktü ve birden bronz gözleri ağır mobilyanın altındaki loşlukta ona doğru parlamaya başladı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Burada güvende değilsin." Ona doğru uzandı ama Anna irkilerek ondan uzaklaştı.

"Yapma!"

"Anna..." Sesi sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. "Seni burada bırakamam, güvenli değil. Gorn'un yeni Drewg'lerinin yarın geleceğini kendin söyledin. Seni bulduklarında ne olacağını düşünüyorsun? Seni yalnız bırakacaklarını mı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım hayır," diye itiraf etti Anna alçak bir sesle ve ellerine baktı.

"Tabii ki hayır," dedi Dark makul bir şekilde. "İçlerinden biri seni isteyecek ve seni almalarına izin veremem. Seni güvende tutmak zorundayım."

"Benim için hiçbir şey yapmana *gerek* yok ama beni eve geri götür." Anna yatağın altından eğildi ve ayağa kalktı.

Dark da kalktı, yatağın karşısında durdu, koyu bronz gözlerinde özlem gibi görünen bir şeyle ona baktı. Ama Anna bunu görmesine izin vermedi.

"Söz verdiğim gibi seni Ana Gemi'ye geri götüreceğim," dedi alçak bir sesle. "Belki... belki yolda konuşabiliriz."

"Söyleyecek bir şey yok." Anna gözlerini o zorlayıcı bronz bakışlardan kaçırdı. "Bana yalan söyledin."

"Sadece seni korkutmak *istemediğim* için, sadece *seni sevdiğim* için," dedi, derin sesi tutkuyla doluydu. "Ve sen de beni sevdiğini söylemiştin. Bir Çoğalcı olmadığımı öğrendiğin için bana karşı hiçbir şey hissetmediğini mi söylüyorsun?"

Ona doğru bir adım attı ama Anna geri çekildi, kalbi çarpıyor ve elleri titriyordu.

"Sana karşı bir şeyler hissediyorum," diye fısıldadı, sesi endişeden soluk soluğaydı. "Senden *korkuyorum*. Lütfen bana yaklaşma!"

"Ama Anna-" Çaresizce başını salladı. "Lütfen..."

"Seni sevdim çünkü güvende olduğunu düşündüm," dedi ona. "Artık güvende değilsin, aslında hiç olmadın. Bu yüzden lütfen, eğer bana gerçekten zarar vermek istemiyorsan, beni eve götür ve sakın... sakın bana dokunma."

"Pekâlâ." Yüzü sertleşti ve bir adım geri çekilerek ellerini bir ateşkes jestiyle havaya kaldırdı. "Sana dokunmayacağım, yemin ederim."

"Teşekkür ederim." Anna hızla etrafından dolaştı, onunla bir odada kapana kısılmak istemiyordu, artık onun ne olduğunu ve ne olmadığını bildiği için onunla yalnız kalmaya cesaret edemiyordu.

" gel." Dark güvenli bir mesafeden onu takip etti ve sonra başını arka kapıya doğru salladı. "Gemi tamamen yüklendi. Gidelim." Anna başıyla onayladı ve aylardır tutsak evden çıkarken sessizce onu takip etti. Gorn'un evini ve onun korkunç sakinini sonsuza dek geride bırakmayı ne kadar sık hayal etmişti? Kaç kez

Bir daha geri dönmek üzere gittiğinde ne kadar mutlu olacağını hayal etti mi?

Ama şimdi, devasa Trollox'tan çaldıkları, ganimet odasındaki hazinelerle yüklü gemiye binerken -sanırım soygun süsü vermek için- üzüntüden başka bir şey hissetmiyordu.

Dark ona yalan söylemişti -defalarca yalan söylemişti- ve artık gerçeği bildiği için onu aynı şekilde göremiyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Dönüş yolculuğu sessiz ve kasvetli geçti. Anna onun arkasındaki yolcu koltuğuna bile oturmak istemedi, bunun yerine arkadaki uzun siyah bankta oturmayı tercih etti. Dark onunla biraz daha konuşmak, davasını savunmak istiyordu. Ama onun söyleyeceği hiçbir şeye açık olmayacağını hissetti. Yüzünde sabit bir ifade vardı; daha önce de buraya geldiğini ve bu yolda tekrar yürümeye hazır olmadığını gösteren bir ifade.

Dark ona daha önce söylemediği için aptal olduğuna lanet etti... sonra da onu incittiği için Gorn'a ve en başta erkeklere olan güvenini yok eden o piç Lazlo'ya lanet etti. Kendi kendine, eğer o erkeği eline geçirebilirse, onu kanlı bir posa haline getireceğini söyledi. Anna'yı diğer erkekler için mahvetmişti; ona çok değer veren ve onu asla incitmeyecek bir erkek için bile.

Solucan deliğinden geçip Trollox uzayından uzaklaştıktan sonra Ana Gemiye aradı ve Komutan Sylvan'la konuşmak istedi. Gorn'un ikametgahında geride bıraktığı durumu açıkladı ve sonra şöyle dedi,

"Sanırım kardeşiniz Baird size Gorn'un elinde tuttuğu bir dişiden bahsetmiş olmalı - Anna adında bir insan?"

Dark, Bilici'nin saldırısını ve Gorn'un evinde bıraktığı karmaşayı anlatırken ciddi görünen Sylvan'ın yüzü aydınlandı.

"*Anna* mı dediniz? Aslen Aka'ja maden istasyonundan olma ihtimali var mı?" diye sordu.

"Evet! Evet, benim." Anna sonunda öne çıktı, ancak Dark onun görüntü ekranında Sylvan'la konuşurken kendisinden uzak durmaya özen gösterdiğini fark etti.

Sylvan ona gülümsedi.

"Tanrıça'ya şükürler olsun ki güvendesin, Anna. Ailen -annen ve eşi- bir süre önce seni bulmak için bizden yardım istemeye geldiler. İkinci baban şu anda bile seni ilk kaçıran erkeği arıyor ve nerede olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalışıyor."

"Brex Lazlo için ava mı çıktı?" Anna bir elini boğazına götürdü ve yüzü soldu.

"Yerinizi tespit edebilmemiz için aklımıza gelen tek yol buydu," diye açıkladı Sylvan. "Galaksiyi senin için tarıyorduk ama galaksi *çok* büyük bir yer." Başını salladı ve Dark'a baktı. "Kardeşim Baird bana Trollox'un bir dişiye koruduğunu söylediğinde, onun bunca zamandır aradığımız kızla aynı kişi olduğunu hayal bile edemezdim!"

"Yani annemin orada olduğunu mu söylüyorsun? Ana Gemi'de mi?" Anna'nın gözleri birden yaşlarla doldu ve Dark özlem ve vatan hasretinin onu ele geçirdiğini hissetti. "Tanrım, onu çok özledim."

Sylvan nazikçe, "Onu seninle buluşmak üzere iskelede bekleteceğim," dedi. Dark'a baktı. "Ve Baird'den seninle buluşmasını isteyeceğim. Sizi ofisime getirebilir, böylece *Shannom-rah*'ı güvenli bir yere koyabiliriz."

"Anlaştık." Dark tarafsız bir şekilde başını salladı, gözlerini ekrandan ayırmıyordu ama asıl istediği Anna'yı kollarına alıp hissettiği acıyı ve özlemi dindirmekti.

Ona şimdi dokunamayacağını kendine sertçe hatırlattı. Ona bir daha asla dokunamazsın.

Bu düşünce kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı ama bunu belli etmesine izin vermedi.

Sylvan ona "Görevini iyi yaptın kardeşim," dedi. "Ana Gemi'nin Yüksek Konseyi sana borçlu ve Anna'yı kurtarabildiğin için de minnettarım."

"Bu Tanrıça'nın isteği idi," dedi Dark sert bir sesle. "Hepsi bu kadar."

"Öyle olduğuna eminim." Sylvan başını salladı. "Pekâlâ, ben gidip Ana Gemi'ye sizin için yer açmasını söyleyeceğim. Birazdan burada görüşürüz."

"geldiğinde çabuk orada olacağız," garanti verdi Dark.

Sylvan imzayı attı ve görüntü ekranı karardı.

"Sanırım ailenizi düşündüğünüzden daha erken göreceksiniz-"

Dark arkasını döndüğünde Anna'nın çoktan geminin arka tarafına gittiğini ve aralarına mümkün olan en fazla mesafeyi koyduğunu gördü. Siyah bankta oturmuş, yüzünde umutsuz ve mutsuz bir ifadeyle ellerine bakıyordu.

Beni affetmesi için ona yalvaracağımdan ve aşkımı tekrar ilan edeceğimden korkuyor, diye düşündü Dark. *Rahatsız edilmek istemediği halde onu rahatsız edeceğimden korkuyor. Tek istediği Ana Gemi'ye dönüp ailesiyle birlikte olmak ve beni bir daha görmemek.*

Eğer istediği buysa, dileğini yerine getirebilirdi, diye karar verdi. Kalbi acıyordu ama gururluydu - artık yalvaramayacak kadar gururluydu. Ona zarar vermeyeceğini göstermek için elinden gelen her şeyi yapmıştı; onu sevdiğini söylemiş ve aşkına karşılık verdiğini söylediğini hatırlatmıştı. Aralarındaki duyguyu görmezden gelmeye kararlıysa, Dark da bunu görmezden gelecekti.

Sessizce uzaydaki kırmızı yarığa, Ana Gemi'nin onları anında eve getirecek olan şey için açtığı kıvrıma doğru ilerlemeye başladı.

Anna'yı bir daha rahatsız etmeyecekti.

* * * * *

Uzaydaki kırmızı yarıktan uçmak korkutucuydu ama Anna bunu daha önce bir kez yapmıştı, Ana Gemi ailesinin Aka'ja maden kolonisine ulaşması için yer açtığında. Ayrıca, anlık rahatsızlığa değerdı çünkü içinden uçtukları anda Ana Gemi'nin Dünya'nın uydusunun yörüngesinde dönen devasa, şık beyaz formunu gördü.

Ev, diye düşündü. *Anne*. Özlem onu öylesine doldurmuştu ki yerinde zorlukla durabiliyordu ama bir şekilde Dark gemiyi indirip kapıyı açana kadar kendini bir yerde tutmayı başardı.

Anna o anda ona bir şey söylemeyi düşündü ama yüzünde sert ve kapalı bir ifade vardı. Dürüst olmak gerekirse, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Artık ona güvenmiyordu, onu gerçekten tanıyormuş gibi hissetmiyordu. Yine de, belki de konuşmayı denemeliydiler ve-

"Anna? Tatlım, sen misin?"

Annesinin sevdiği sesi açık kapıdan içeri süzüldü ve sonra Anna onun yüzünü gördü. Hatırladığından daha fazla kırııklıkla kaplıydı, sanki annesi durmadan endişeleniyormuş gibiydi ve kumral saçlarında boyamayı unutmuş gibi gümüş teller vardı. Ama yine de onun için dünyanın en sevilen yüzüydü.

"Anne!" Kalbi çarpmaya başladı ve gemiden o kadar hızlı çıktı ki, dışarı çıkarken uzun cüppelere takıldı. Kelimenin tam anlamıyla annesinin kollarına düştü.

Annesi onu yakaladı ve sıkıca sarıldı, saçlarını okşadı ve yanaklarına öpücükler yağdırdı.

"Oh, Anna, tatlım!" Aynı hem gülüyor hem de ağlıyordu. "Seni sonsuza dek kaybettiğimizi sanmıştık! "Seni bir daha göremeyeceğim diye çok korktum! Tanrı'ya şükür güvendesin!"

"Anne...anne..." Anna başka bir şey . Gözlerinde yaşlar ve boğazında bir yumru vardı. "Eve asla dönemeyeceğimi sandım," diye fısıldadı sonunda. "Orada öleceğimi sandım. Ah, anne..."

Annesi ona "Umudumuzu hiç yitirmedik," dedi. "Brex şu anda dışarıda seni arıyor. Hatta bak, sanırım bu onun gemisi."

Anna onun işaret ettiği yere baktı ve küçük, tanıdık bir geminin biraz aşağıya indiğini gördü. O izlerken kapak açıldı ve üvey babasının tanıdık şekli görüldü.

"Anna'mı kurtaran da sen olmalısın," diyen annesinin hayal meyal farkındaydı. Dark'la konuşuyor olmalıydı ama Anna gözlerini üvey babasının gemisinden alamıyordu. Yolcu kapısını açmış ve içinden birini çıkarıyordu. Kim olduğunu gördüğünde Anna'nın midesi sanki yumruk büyüklüğünde bir buz kütlesi yutmuş gibi soğudu.

"Evet, benim için bir zevkti," diyordu Dark dalgın bir ses tonuyla annesine. O da üvey babasının gemisine ve bileklerindeki kelepçelerle kendilerine doğru sürüklediği yolcuya bakıyordu.

"Bakın kimi buldum!" Brex Anna'nın annesine kükredi. Bir Canavar Kindred için bile iriydi ve yanındaki sırık gibi tutsak, T-bone bifteğin yanındaki çalı fasulyesine benziyordu. "Şimdi nereye götürdüğünü bulacağız..."

Altın rengi gözleri aniden annesinden Anna'nın kendisine kayd ve genişledi.

"Anna? Tatlım?" diye sordu o derin, hırçın sesiyle ve Anna'nın her zaman kendini güvende hissetmesini sağladı.

"Brex!" Koşup ona sarılmak istedi ama arkasında sürüklediği mahkûmun yakınında olmak istemiyordu.

"Brex, geri döndü!" diye haykırdı annesi. "Bu güzel Kindred-er, özür dilerim, adını bilmiyorum," dedi Dark'a. "Onu kurtardı ve eve, bize getirdi!"

Dark sessiz kaldı, gözleri Brex'in sabitlenmişti. Sonunda erkek konuştu. Anna'ya bakarak, ona çok iyi hatırladığı o eski tanıdık sırtışını verdi.

"Hey, tatlı şey," dedi ona. "Üvey babana beni bırakmasını söyler misin? Bunların hepsi büyük bir hata, değil mi?"

"Lazlo." Adamın adı uyuşmuş dudaklarından zehir gibi dökülürken, onu satmadan önce ona yaptığı tüm korkunç şeyler zihninin ön saflarına hücum etti.

Anna kendini soğuktan donmuş ve midesinin bulandığını hissetti. Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi? Onu Gorn'a satmadan önce kanını akıtacak kadar vahşice incitmemiş gibi davranabilirdi? Yaptığı şey önemsizmiş gibi nasıl davranabilirdi?

"Lazlo *bu* mu?" Dark'ın gemiye indiğinden beri onunla konuştuğu ilk kelimelerdi bunlar. "Bu o mu Anna?" diye sordu alçak ve gergin bir sesle. "Lütfen söyle bana, bilmek zorundayım."

Güçsüzce başını salladı.

"Evet," diye fısıldadı. "Bu... bu o."

"Genç adam, sana tekrar teşekkür etmek istiyorum," diye başladı annesi Dark'la konuşurken ama Dark ona bakmadı bile. Gözleri saldırgana yapışmıştı.

"Affedersiniz," dedi soğuk bir nezaketle ve annesinin yanından hızla geçerek Brex ve mahkûmuna doğru ilerledi.

"Hey?" Brex ona kaşlarını çattı. "Kimsin sen? Ne-"

Ama Dark onu da görmezden geldi. Lazlo'yu pahalı laska derisi takımının yakasından yakaladı ve diğer erkeği göz göze gelecekleri şekilde yukarı sürükledi.

"Bunu ona sen yaptın," diye Lazlo'nun yüzüne doğru hırladı ve Anna onun gözlerinin yeniden kan kırmızısına döndüğünü gördü - geçmişte onu korurken olduğu gibi. "Onu *incittin* - onu başka bir erkeğe güvenmekten korkar hale getirdin

-Onu seven biri bile olsa!"

"Ne oluyor lan? Bırak beni!" Lazlo itiraz etti. Brex'e seslenerek, "Hey, onu üzerimden çeker misin?" diye sordu. Ama Anna'nın üvey babası orada öylece durmuş, altın rengi gözlerini kırmış, önlerindeki sahneyi izliyordu.

Orada yardım olmadığını gören Lazlo bir kez daha Anna'ya başvurdu.

"Hadi, tatlı şey," diye sızlandı, ondan Dark'a huzursuzca bakarak.

"Ona her şeyi yanlış anladığını söyle, olur mu? Bu adam *deli* gibi görünüyor."

Sonunda Brex konuştu.

"Kindred hakkında biraz bilgin olsaydı, onun deli değil, Öfke içinde olduğunu bilirdin," diye usulca homurdandı. "Bu bana iki şey söylüyor: Bir, ikinci kızıma çok değer veriyor ve iki, bu tür bir tepkiyi kışkırtmak için ona *çok* ama *çok* kötü bir şey yapmış olmalısın."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye itiraz etti Lazlo. "Ben-"

"Evet, yaptın." Anna'nın sesi titriyordu ama çenesini kaldırdı ve Lazlo'nun kaypak gözlerinin içine baktı. "Ne yaptığını çok iyi biliyorsun." Bunu yüksek sesle söylemeyecekti ama onunla yüzleşmek istiyordu; ona uyguladığı şiddeti, ona yaşattığı fiziksel ve duygusal acıyı unutmak ya da affetmek istemediğini bilmesini .

Kaçmayacağım, dedi kendi kendine. Artık benim için yatağın altında saklanmak yok. Bir daha asla!

Sanki Dark'ın beklediği şey onun sözleriydi. Kan kırmızısı gözleriyle Lazlo'ya bakarak alçak sesle konuştu ama derin sesindeki tehdit açıktı.

"Anna'nın ikinci babasının da dediği gibi, Kindred'lar hakkında hiçbir şey bilmediğin çok açık," dedi Lazlo'ya. "Mesela de bir Kan Akrabasıyım ama babam bir Karanlık Şifacıydı. Bu da başkalarının acısını kendi üzerime alabileceğim anlamına geliyor. Çoğu insanın bilmediği şey ise acıyı geri verebildiğimdir."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Lazlo ona tedirginlikle baktı. "Ne yapacaksın? Bana vuracak mısın?" Çenesini kavgacı bir tavırla kaldırıp Dark'a baktı. "Devam et ve vur bana o zaman, senden korkmuyorum *Kindred*." "Basit bir dayak yeterli bir ceza olmaz. Ben gitmiyorum Anna'dan aldığım her acıyı sana geri vereceğim," dedi Dark ona. "Vermek istemediği ya da vermeye hazır olmadığı şeyi aldığında ona yaşattığın acının her zerresini. Ayrıca onu sattığın kişinin ellerinde çektiği acıyı da sana vereceğim." Kıp kırmızı gözleri öfkeyle parladı. "Hazır ol Lazlo, *tam olarak* hak ettiğin şeyi almak üzeresin."

Uzun ve keskin dişlerini gösterdi ve Lazlo'nun gözleri büyüdü.

"Hey, şimdi..." diye başladı, Dark'ı savuşturmak için kelepçeli ellerini kaldırmaya çalışıyordu.

Ama büyük Kindred onun için çok hızlıydı. Düşündüğünden daha hızlı bir şekilde saldırdı ve dişlerini diğer erkeğin boğazının derinliklerine geçirdi.

Anna, Lazlo'nun ağlamaya, yalvarmaya ve Dark'ın acımasız pençesinde kıvranmaya başlamasını dehşet içinde izledi. Büyük Kindred onu omuzlarından yakalamıştı ve bırakmıyordu. Lazlo'nun feryatlarına ve çığlıklarına aldırmadan, dişlerini diğer erkeğin boğazına geçirerek Lazlo'yu olduğu yerde kilitledi.

Elbette Dark geçen hafta boyunca onu *pek* ok kez ısırımıştı. Ama her seferinde ısırığı ona sadece yoğun bir zevk vermişti. şimdi onun yoğun bir acı da verebileceğini görüyordu.

Lazlo'nun Dark'ın güçlü ve cezalandırıcı pençesinde kıvranışını izlerken, *"Acımı gerçekten benden alabiliyor muydu?"* diye merak etti. *Beni iyileştirdikten sonra hem duygusal hem de fiziksel olarak bu kadar iyi hissetmemin nedeni bu muydu? Ve şimdi gerçekten her şeyi Lazlo'ya geri mi veriyor?*

Sormak istiyordu ama nasıl soracağını bilmiyordu ve zaten şimdi zamanı da değildi. Lazlo, Dark'ın morartıcı pençesinde iki büklüm olmuş, yüzü acı ve gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Kes şunu, dostum!" diye yalvardı kırık bir sesle. "Dur, !"

Ama Dark durmadı; görünüşe göre Anna'dan çektiği acının son zerresi de doğrudan saldırgana ve onu kaırana akana kadar durmadı. Sonunda geri çekilip diğer erkeği serbest bıraktığında Lazlo yere düşmüş, ayaklarının dibinde hüngür hüngür ağlayan bir sefalet yumağı haline gelmişti.

"İşte." Dark'ın sesi alçak ve öfkeliydi ama bir o kadar da yorgundu... Sanki az önce yaptığı duygusal aktarım onu çok yormuş gibi, diye düşündü Anna. "Sana söylemiştim," dedi Lazlo'ya. "Sana tam olarak hak ettiğini vereceğimi söylemiştim."

Brex ona, "Onu öldürmemiş olman iyi olmuş, ama ldrseydin bunu anlayışla karşıldım," dedi. "Onu sorgulamak isteyeceğiz - dışarıda sattığı başka dişiler olup olmadığını görmek için. Belki de Anna'yı kurtardığın gibi bazılarını kurtarabiliriz."

"Onu zamanında kurtaramadım," dedi Dark alçak bir sesle. "Affedersiniz."

Brex'in yanından geçip gitti ve Anna'ya hiç bakmadan Liman Koyu'nun uçsuz bucaksızlığında kayboldu.

Otuzuncu Bölüm

"İşte buradasın kardeşim!" Baird, Dark yankılanan geniş rıhtımın sonuna geldiğinde aceleyle ona doğru koştu. "Üzgünüm geciktim. Sylvan size ofisine kadar eşlik etmemi istedi."

"Sorun değil." Dark yorgunca başını salladı. Acı transferi onu çok yormuştu - belki de daha önce hiç yapmadığı için. Aslında işe yarayacağından da tam olarak emin değildi çünkü bu sadece kendisi gibi Acı Çekenlerin teoride yapabileceklerini bildiği bir şeydi.

Ama o anın sıcaklığıyla, Anna'nın tecavüzcüsü için en uygun ceza bu gibi görünmüştü ve işe yaradığı için çok memnundu. Lazlo'yu kendisinin neden olduğu acı, utanç ve çaresizlikle doldurmak gerçek bir adaletti ve onu yumruklamaktan ya da boğazını parçalamaktan çok daha tatmin ediciydi.

Baird ona, "Bu taraftan gel," dedi ve kaşlarını çatı. "Hey, iyi misin? Yorgun görünüyorsun, söylememde sakınca yoksa."

"Diyelim ki uyku iksiriyle ilgili planımız tam olarak umduğumuz gibi gitmedi ve kaçmak beklediğimden biraz daha zor oldu," dedi Baird'e. "Ama artık buradayım ve *Shannom-rah*'a sahibim, yani başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Sylvan bazı komplikasyonlar olduğunu söyledi. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Baird kalabalık bir tramvay terminaline doğru ilerlerken sordu. Günün en kalabalık zamanlarından biri olduğu anlaşıyordu çünkü beklerken sıranın sonunda, sırtları kıvrımlı metal duvara dönük bir şekilde durmak zorunda kalmışlardı.

Dark hayır demeye başladı ama sonra konuşmak istediğini fark etti. O gün çok şey olmuştu ve onu dinleyecek dostane bir kulak işine yarayabilirdi. Kısaca Anna'nın onun bir Çoğalcı olmadığını nasıl öğrendiğini ve nasıl tepki verdiğini anlattı.

"Artık benden korkuyor," dedi suratsızca. "Düşündüğü gibi cinsiyetsiz bir Çoğalcı yerine gerçek erkek ekipmanlarına sahip gerçek bir erkek olduğum için dehşete düşmüş durumda. Beni sadece 'güvenli' olduğumu düşündüğü için sevdiğini söyledi ve şimdi güvenli olmadığım için benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Baird başını salladı. "Bu çok sert oldu, kardeşim. Şimdi neden biri kalbinin üzerinde tepinmiş gibi görüldüğünü anlıyorum."

"Çünkü o yaptı-ow!" Dark yaslandığı duvardan sıçrayarak uzaklaştı, eli *Shannom-rah*'ın bulunduğu cebine gitti.

"Ne oldu? Sen iyi misin?" Baird kaşlarını çatı.

"İyi. Bir şey beni şok etti." Dark arkasına baktı ve duvarın ortasına yerleştirilmiş bir tür siyah metal panele yaslanmış olduğunu gördü. "O şey de ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Baird daha yakından baktı. "Servis kontrol panellerinden sadece biri. Geminin her yerinde bunlardan var. Temizlik robotlarını, hizmet droidlerini ve bu tür şeyleri çalıştırıyorlar. Nakliye istasyonunda olduğumuz için bunun muhtemelen tramvay sistemiyle ilgili olduğunu düşünüyorum ama hepsi birbirine bağlı."

"Nedense beni şok etti. Sanırım *Shannom-rah* ile reaksiyona girdi." Dark değerli kristali cebinden çıkardı ve zarar görmediğinden emin olmak için dikkatle baktı. Yine de tamamen aynı görünüyordu, gökkuşağı tonu servis paneliyle girdiği tuhaf reaksiyondan etkilenmemişti.

Baird omuz silkti. "Bana iyi görünüyor."

"Bana da." Dark içini çekti ve servis panelinden uzak durmaya dikkat ederek onu cebine geri koydu. "Dürüst olmak gerekirse, ondan kurtulduğuma ve bu görevi geride bıraktığıma memnun olacağım. Tek istediğim Rigelus Prime'daki restoranıma geri dönmek ve hayatıma devam etmek."

Baird tek kaşını kaldırdı. "Dişiniz *olmadan* mı?"

Dark omuz silkti. "Başka ne yapabilirim ki? Artık benden korkuyor, benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Baird, "Bence ona biraz zaman tanımalısın," diye tavsiyede bulundu. "Ve o kadar kolay pes etme. Ben eşim Olivia'ya kur yaparken, o benimle hiçbir şey yapmamaya kararlıydı. Dünya'da bir hayatı vardı ve onu, kendisine sahip çıkma cüretini gösteren bir Canavar Kindred için terk etmesine imkan yoktu."

"Gerçekten mi?" Dark şaşırmıştı. "Ne yaptın sen?"

"Israrcıyım kardeşim. Pes etmedim," dedi Baird ona. "Gördüğün gibi Rüya Paylaşımı yapıyorduk, bu yüzden Tanrıça'nın birlikte olmamızı istediğini *biliyordum*." Kaşlarını çatı. "Dişinizle Rüya Paylaşımı yaptınız mı?"

Dark başını salladı. "Onu sadece bir kez rüyamda gördüm. Ama o beni pek çok kez rüyasında gördüğünü söyledi."

"İşte gördünüz mü?" Baird onun omzuna vurdu. "Tanrıça'dan ikinizin birlikte olmanız gerektiğine dair bundan daha açık bir işaret olamaz. Bir süre Ana Gemi'de takılın. Bırak Tüm Yaşamın Anası durum üzerinde çalışsın. Her şey onun elinde, bundan emin olabilirsiniz."

Dark isteksizce başını salladı. "Şey... Sanırım birkaç gün kalabilirim. Ama sonsuza kadar bekleyemem. Mistress Hellenix beni kölesi olarak tutarken zaten beş döngü boyunca restoranımdan uzak kaldım. İşime geri dönmem gerekiyor."

Kendi kendine, yapacağı ilk şeyin Trollox müşterilerine hizmet etmeyi bırakmak olduğunu söyledi. Artık çaresiz kadınlara ne yaptıklarını bildiğine göre, bu iğrenç piçlerle başka hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"bekle," diye tekrarladı Baird. "İşte gidiyoruz. Tam zamanında - tramvaylar genellikle bundan daha hızlıdır."

Sonunda bir tramvay istasyona yanaşmıştı ama yavaş, neredeyse belirsiz bir şekilde ilerliyordu, diye düşündü Dark.

Büyük plastik camlı pencereleri olan ve kendi kendine gidebilen tramvaya binip beklediler. Beklediler ve beklediler. Ama tramvay dolu olmasına rağmen hareket etmedi.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Baird hırladı. "Neden gitmiyoruz?"

"Bir sorun mu var?" Dark sordu.

"Bilmiyorum." Baird başını salladı. "Genellikle otomatik ses güzergâhı boyunca durakları listeler ve sonra bir güvenlik uyarısı verir ve sonra da gideriz. Bu gecikmenin ne olduğunu bilmiyorum."

Tramvayın önüne doğru ilerledi ve kontrol kutusunun siyah paneline dokundu. "Hey, hadi ama," diye mırıldandı. "Neler oluyor, servise mi ihtiyacınız var?"

"Ben... Ben bilmiyorum." Tramvaydan gelen ses Dark'a otomatik ya da mekanik gelmedi. "Nerede olduğumdan emin değilim," diye devam etti. "Lütfen, bana yardım edebilir misiniz?"

"Yedi Cehennem'de ne var?" Baird kaşlarını çatı.

"Böyle konuşmaması mı gerekiyor?" Dark sordu.

Baird ona "Evet ya da hayır sorularına cevap vermesi gerekiyor, hepsi bu" dedi. "Basit bir yapay zeka tarafından yönetiliyor - sorunlardan kaçınmak için onları temel tutuyoruz."

"Neredeyim ben? Neyim ben?" Tramvay onun sözünü kesti.

Dark kaşlarını çatı. "Bu bana pek basit gelmedi. Tramvayınızı işleten yapay zeka bir tür varoluşsal kriz yaşıyor gibi görünüyor."

Baird başını salladı. "Sistemde bir tür hata olmalı." İçini çekti. "Haydi, eski yöntemle, yürüyerek gitmemiz gerekecek. Sylvan'ın ofisine vardığımızda bu özel tramvay için bir servis kodu isteyeceğim."

"Bana uyar." Dark yine de yürümeyi tercih etti. Yürüyerek yapacağı tempolu bir yolculuk, hâlâ Anna'yla dolu olan kafasını temizleyebilirdi.

"Hey millet, bu tramvay çalışmıyor. Servise ihtiyaç var." Baird sesini uzun tramvay vagonunda duyulacak şekilde yükseltti. "Ya yenisini bekleyin ya da yürümeye başlayın."

Bu sözler üzerine homurdanmalar oldu ama yolcuların çoğu inmeye başladı.

"Hadi." Baird tramvaydan kendisi atladı ve Dark'a işaret etti. "Bu taraftan."

Dark onu takip etti, kafası tamamen boşalana kadar yürüyebilmeyi diliyordu ama bu muhtemelen bütün gece sürecekti.

* * * * *

Bilen bir kez daha uyanık ve aktifti. Artık kendi bilincini ve diğer pek çok bilinci Shannon-rah'ın dışına başarıyla aktardığına göre, planına başlayabilirdi. Serbest bıraktığı diğer kişiliklerin de yardımıyla, Ana Gemi'nin her yerine nifak ve bela tohumları ekecek, ta ki tüm sorumlular saldırının geldiğini asla göremeyecek kadar kargaşa içinde kalana kadar.

Ama önce geminin içinde çekmeden hareket etmesini sağlayacak bir beden bulması gerekiyordu. Çoğalcılarından birini beden olarak kullanabilmeyi diledi.

gemi. Ama belki benzer bir şey bulabilir.

Ana Geminin iletişim sisteminin elektronik yollarından kayan Bilici....
bilinci için mükemmel bir gemi aramaya başladı.

* * * * *

"Lütfen Anna, gerçekten bir check-up yaptırman gerektiğini düşünüyorum. Yaşadığın onca şeyden sonra, bir doktor seni kontrol etse kendimi çok daha iyi hissedirdim."

Anna annesinin gözlerindeki yalvarışı görebiliyordu ve evet diyene kadar annesinin içinin rahat etmeyeceğini biliyordu. İyi olduğunu çünkü Dark'ın onu iyileştirdiğini açıklayabilmeyi diledi ama bu konuşmanın çok hızlı bir şekilde garipleşmesi kaçınılmazdı.

Ayrıca, şu anda Dark hakkında düşünmek istemiyordu. Ona davranış biçimi yüzünden kendini gerçekten kötü hissediyordu ama aynı zamanda ona yalan söylediği için de üzülüyordu. Durum en hafif tabiriyle kafa karıştırıcıydı ve Lazlo'yla yüzleşmesini izlemek travmatik olmuştu. Lazlo'nun uzaklaşırken Brex'e söylediği son sözleri unutamıyordu.

"Ona zamanında ulaşamadım."

Ne demek istiyorsun? Onarılamayacak kadar hasar gördüğünü mü? Artık ondan nefret ettiğini mi? Ama üvey babası Brex, Dark'ın ona çok değer verdiğini düşünüyor gibiydi, yoksa onun için "Rage "e girmezdi.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada Anna ne düşüneceğini bilmiyordu. Gidip bir yere uzanabilmeyi ve düşüncelerini toparlayabilmeyi diledi. Belki annesine sadece bir gece yalnız kalmak için yalvarsa ve ertesi sabah erkenden doktora gitmeyi kabul etse-

"Ah!" Kramp birdenbire ortaya çıkmıştı; Anna'nın karnının alt kısmına kurşun bir yumruk gibi inmişti. Çaresizce iki büküm olurken annesi kolunu yakaladı.

"Ne oldu tatlım? Sorun ne?" diye sordu endişeyle. "Sana zarar verdi mi, seni kaçıran o korkunç Trollox? Yaralandın mı?"

İkisinin de cevabı evetti elbette, ama akraba değillerdi. Ya da en azından Anna öyle olduğunu düşünmüyordu.

Kramp nihayet hafiflediğinde, "Bilmiyorum," diye soluk soluğa kaldı. "Sadece ani bir ağrı hissettim, çok kötü bir kramp gibi."

"Hadi gel." Annesi bir kolunu çekiştiriyor, Brex de diğer kolunu tutuyordu. "Tıp Merkezi bu tarafta."

Anna iç çekerek onlarla birlikte gitti. Artık bundan kaçış yoktu. Gizemli krampın nedeni her neyse, doktora gitmesi gerekiyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Otuzbirinci Bölüm

"Yani kramplarınız olduğunu söylemiştiniz ama şimdi yok mu?" Kendisini "Liv" olarak tanıtan hoş sarışın şifacı profesyonel bir endişeyle Anna'ya kaşlarını çattı.

"Şey... sadece *bir* kramptı, gerçekten. Gerçekten kötü bir regl kramptı gibi," diye açıkladı Anna. "Ama sadece bir dakika sürdü ve sadece bir kez yaşadım."

Liv elindeki çizelgeye bir işaret koydu. "Pekâlâ, regl zamanın geldi mi?"

Anna dürüstçe, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Olabilir. Son zamanlarda biraz düzensizim."

Ki bu doğrudu. Gorn'la birlikte olduğu süre boyunca hiç regl olmamıştı. Sanki vücudu korkudan donmuş gibiydi. Belki de şimdi Ana Gemi'de güvende olduğuna göre, büyük bir şekilde serbest kalmaya hazırlanıyordu.

Tam da ihtiyacım olan şey, diye düşündü Anna suratsızca. Nihayet güvenli bir yere döndükten hemen sonra tüm dönemlerin anası! Eve hoş geldin hediyesi...

"Düzensiz, ha? Şey olma ihtimaliniz var mı, uh..." Liv, Anna'nın tünediği muayene masasının yanında duran ve endişeyle ona bakan annesine yan gözle baktı. "*Hamile olma ihtimalin var mı?*"

Anna kararlı bir şekilde "Hayır, kesinlikle olmaz," dedi ve annesinin gözle görülür bir şekilde rahatladığını gördü.

"Ama yine de edilmelisin tatlım," dedi Anna'ya. "Belki sana pelvik muayene yapmalarına izin verirsin. Sen... sen çok şey yaşadın."

Gözleri kuşkulu bir şekilde parladı ve boğazını temizledi, belli ki gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Anna onu rahatlatmak için aceleyle, "Ama öyle değil anne," dedi. "O bana... öyle bir şey yapmadı."

Gerçi Dark onu kurtarmasaydı kesinlikle kurtarırdı. O olmasaydı, Anna hâlâ Gorn'un evinde sıkışıp kalacağını, muhtemelen içinde büyüyen korkunç birlikte olacağını biliyordu. Büyük Kindred'a duyduğu ani bir özlem içini doldurdu ve tüm kalbiyle onun orada olmasını diledi. Ama ayrıldıktan sonra muhtemelen onunla bir daha asla konuşmayacaktı, bu yüzden onu dilemenin bir faydası yoktu.

Liv hâlâ Anna'dan annesine bakıyordu, kaşları çatılmıştı. Anna bazı sorular sormak istediğini düşündü ama odada Anna'nın annesi varken doğru cevaplar alıp alamayacağından emin değildi.

O anda muayene odasının kapısı tıklatıldı ve Brex kafasını içeri uzattı.

"Böldüğüm için beni bağışlayın," dedi, "ama eşimle konuşmam gerekiyor."

"Elbette. Geliyorum, tatlım." Anna'nın annesi onu sıktı
Elini. "Hemen döneceğim."

Kapıyı arkasından kapatıp çıkarken Anna üvey babasının zamanında müdahalesini kutsadı. Oldukça zor sorulara cevap vermek zorunda kalacağını hissediyordu ve annesinin yaşadıklarını tam olarak bilmesine izin vermemeyi tercih etti - bu sadece onun kalbini daha fazla kıracaktı ve Anna bunu istemiyordu.

"Tamam," dedi Liv, kapı hızla kapanırken ona döndü. "Annen neden bahsediyor Anna? Sana ne oldu?"

"Kaçırıldı ve bir Trollox tarafından satın alındı." Yeni ses, kahverengi saçlı ve yeşil gözlü bir kızdan geliyordu.

Liv'in yüzüne.

Kız içeri girip kapıyı arkasından kapatırken, "Davetsiz geldiğim için beni bağışlayın," dedi. "Ama ben Sophie, Komutan Sylvan'ın eşiyim. Dark'ı *Shannom-rah*'ı alması için ilk gönderen oydu ve benden size Ana Gemi'ye hoş geldiniz dememi ve bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını sormamı istedi."

"Sophie benim ikiz kardeşim," diye açıkladı Liv ve diğer ikisi de kardeşçe gülümsediler. "Ama istersen sınavın sırasında onu dışarı gönderebilirim."

Ama Anna ikisinden de hoşlanmıştı; Liv'in tavırlarında rahatlatıcı bir canlılık vardı, Sophie ise yatıştırıcı bir sakinlik yayıyor gibiydi.

"Hayır," dedi. "Sorun değil, kalabilir. Ve haklısın," dedi Sophie'ye. "Kaçırıldım ve bir Trollox'a satıldım. Korkunçtu ama artık güvendeyim."

Bunu onları iyi olduğuna ikna etmek için olduğu kadar kendini rahatlatmak için de söyledi.

Güvendeyim, dedi yine kendine. Güvendeyim ve burada hiçbir şey bana zarar veremez.

Bir daha hiçbir şey bana zarar veremez.

Peki Dark'ı düşündüğünde kalbi neden bu kadar acıyordu? Büyük Kindred'ı aklından çıkarmaya çalıştı ama bunu tam olarak başaramadı.

"Evet, güvendesin." Sophie onun elini tuttu ve sıktı. "Ama belki biraz konuşmak istersin? Sylvan seni dinleyecek dost bir kulağa ihtiyacın olabileceğini düşündü."

"I..." Anna teşekkür etmek için ağzını açtı ama hayır, bu konuda gerçekten konuşmak istemiyordu ama onun yerine kendi kendine, "Beni sevdiğini sanıyordum. O kadar aptaldım ki, sevdiğini söylediğinde gerçekten *inandım*. Bu yüzden onunla gemisine gittim. Ve sonra o...o bana *zarar verdi* ve beni Gorn'a sattı. Ve sonra Gorn, o... o..."

Birden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı, o kadar çok ağlıyordu ki gözyaşları kurşun gibi geliyordu ve omuzları kontrolsüzce titriyordu.

"Ah, tatlım!" Sophie kolunu Anna'ya dolayarak haykırdı. Anna'nın kulağına, "Bırak gitsin," diye fısıldadı. "Nasıl olduğunu bilirim, ben de o şekilde incindim. Anlıyorum."

Sophie'nin de hayatta kaldığını duymak Anna'nın biraz daha iyi hissetmesine yardımcı oldu.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda kendini toparlayarak. "Ben... Dark beni iyileştirdikten sonra bunu aştığımı sanmıştım ama... ama hâlâ acıyor."

Sophie ona, "Bu seninle kalan şeylerden biri ama bunu atlatabilirsin," diye güvence verdi. "Bunun seni tanımlamasına ya da hayatını mahvetmesine izin vermek zorunda değilsin."

"Yapmayacağım... ya da zaten yapmak *istemiyorum*." Anna burnunu çekti ve giydiği uzun yeşil muayene önlüğünün koluna gözlerini sildi. Dünya'da gördüğü tüm hastane Johnny'lerinden daha güzeldi ve kumaş sıcaktan kızarmış yanaklarına ve şişmiş gözlerine karşı yumuşak bir his veriyordu.

"Dark'ın seni iyileştirdiğini mi söylüyorsun?" Liv kaşlarını hafifçe çatarak sordu. "Seni kurtaran Kan Akraba'ydı, değil mi? Eğer öyleyse, o zaman neden şimdi burada seninle değil?"

"Çünkü onu ben gönderdim," dedi Anna ve tekrar ağlamaya başladı.

"Ah, canım." Sophie ona biraz daha sarıldı ve bu kez Liv de ona katılarak diğer taraftan sarıldı, böylece Anna kendini sevgi ve kabulle çevrelenmiş hissetti. İki kız kardeşle daha yeni tanışmış olmasına rağmen, şimdiye kadar gördüğü en nazik, en şefkatli insanlardan bazıları olduklarını ve bir şekilde onları sonsuza dek tanıyormuş gibi hissettiğini düşünmeden edemedi.

Anna'nın ağlaması ikinci kez kesildiğinde Liv, "Bize her anlat," dedi. "Belki Sophie ve ben yardımcı olabiliriz, Kindred sorunları hakkında her şeyi biliyoruz."

Anna en baştan başladı ve nihayet gelmeden önce haftalarca büyük Kan Akraba'yı nasıl hayal ettiğini anlattı. Gorn'un onu pantolonunu açmaya ve görünüşe göre bir şaftı olmadığını göstermeye nasıl zorladığından dolayı onun bir Çoğalıcı olduğunu düşündüğünü anlattı.

"Ve o tek görüntü onun bir Çoğalıcı olduğundan o *kadar emin* olmamı sağladı *ki*," diye devam etti, "daha önce bir Çoğalıcı'nın yaptığını hiç görmediğim veya duymadığım şeyleri yaparken bile, onun gerçek bir insan olamayacağından *emindim*. Ama sonra bunun bir tür protez olduğu ortaya çıktı; giydiği sahte bir deri parçası ekipmanlarını örtüyordu."

Liv kaşlarını çattı, belli ki kafası karışmıştı.

"Ama neden sadece bir Çoğalıcı gibi davranmak için ekipmanlarını örten bir protez takmak zorundaydı?"

Sophie, "Dark'ın *Shannom-rah*'ı alma görevini üstlenmek için öne sürdüğü şartlardan biri de buydu," diye açıkladı. "Kimsenin kendisinden *hizmet etmesini* beklemesini almak istemiyordu, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Mistress Hellenix'in sahibiyken bu konuda yeterince sıkıntı çekmişti."

"Bekle - yani gerçekten de kötü bir Metres tarafından mı sahiplenildi?"

Anna araya girdi. "Evet, beş yıl boyunca." Sophie ciddiyetle başını salladı.

"Ve sanırım o

muhtemelen sen de aynı şeyleri , tatlım," dedi.

Anna'nın kolunu okşayarak ekledi. "Sadece buna bir daha maruz kalmayacağından emin olmak istedi."

"I..." Anna dudağını ısırды. "Bunun da başka bir yalan olduğunu sanıyordum - bir Çoğalıcı olarak gizlenme hikâyesinin başka bir parçası."

"Korkarım hayır." Sophie başını salladı. "Bu gerçekten onun başına geldi. Doğruca evine, Rigelus Prime'daki restoranına gitmek ve hayatına devam etmek istedi. Ama sonra Tanrıça'nın ona görevi kabul etmesini söylediği bir rüya gördü. Rüyasında seni de görmüş," diye devam etti.

"Demek ki ikiniz Rüya Paylaşımı yapıyordunuz," diye haykırdı Liv. "Bize rüyanda onu da gördüğünü söylediğine göre."

"Rüya Paylaşımı ne anlama geliyor?" Anna kaşlarını çatarak sordu. "Yani daha önce *duymuştum* ama kimse tam olarak ne anlama geldiğini açıklamamıştı."

"Muhtemelen özel bir şey olduğu içindir. Rüya Paylaşımı, ikinizin birlikte olmanız gerektiğine dair bir işarettir," diye açıkladı Sophie.

Liv, "Tanrıça'nın ilişkinize verdiği bir tür onay damgası," diye ekledi.

Anna üzüntüyle başını salladı. "Artık benimle birlikte olmak isteyeceğini sanmıyorum."

-Bana yalan söylediğini öğrendikten sonra ona nasıl davrandığımdan sonra değil."

Liv, "Seni kandırdığını öğrenmek oldukça üzücü *olurdu*," dedi.

Sophie, "Ve sevdiğin ilk adam sana saldırdıktan ve seni köle olarak sattıktan sonra neden güven sorunları yaşadığını kesinlikle anlayabiliyorum," diye ekledi.

"Yine de..." Anna ellerine baktı. "Lazlo'yu cezalandırıp gittikten sonra Dark'ın yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Çok kızgın, çok *incinmiş* görünüyordu. Benimle bir daha konuşmazsa onu suçlamam."

"Ah tatlım, eminim seninle yine konuşacaktır," dedi Liv yatıştırıcı bir sesle. "Sadece sakinleşmesi için ona biraz zaman vermelisin. Bu arada seni muayene ettirebilir ve annenle üvey babanın içini rahatlatacak temiz bir sağlık raporu verebilirim."

"Evet. Pekâlâ." Anna aniden kendini inanılmayacak kadar yorgun hissetti. Kocaman esnedi ve sonra elini ağzına götürdü. "Ah, *çok* özür dilerim," diye haykırdı. "Birdenbire çok yorulдум."

Sophie onun kolunu okşayarak, "Bu tamamen anlaşılabilir bir durum, çok şey yaşadın," dedi. "Kalıp sana sarılmamı ister misin?"

Liv pelvis muayenesi yaparken elini tutabilir misin?"

"Evet, lütfen," dedi Anna minnetle. "Ve dikkatimi dağıtmak için benimle konuş. Bu sınavlardan hep nefret etmişimdir."

"Çabucak halledeceğim," diye söz verdi Liv. "Bir Kan Akrabası seni ısırıp defalarca iyileştirdiğine göre fazla bir şey bulacağımı sanmıyorum."

Sözünde durdu ve daha ne olduğunu anlamadan Anna tekrar masanın kenarına oturmuş, esnemeye başlamıştı.

Ben de bir kan örneği almak istiyorum, hepsi bu," diye söz verdi Liv ona. "Sonra da iyi bir uyku çekmeniz için sizi bir misafir odasına yerleştireceğiz."

"Tamam." Anna iğneleri sevmezdi ama bunun tıbbi muayenenin bir parçası olduğunu düşünüyordu. Liv iyi bir iğneydi ve neredeyse hiç acıımıyordu. O daha ne olduğunu küçük prosedür bitmişti.

Liv ona, "Bunları laboratuvara götüreceğim," dedi. "Bir dakika sürer."

Ama kapıyı açarken Anna'nın annesi ve üvey babası içeri girdi.

"Anna, tatlım," dedi annesi. "Brex ve benim maden istasyonuna kısa bir dönüş yapmamız gerekiyor. Uzun zamandır yoktuk ve yüz yüze halledilmesi gereken bazı sorunlar var. Çok uzun sürmez, en fazla bir gün sürer. Bizimle gelmek ister misin?"

Anna Aka'ja'ya geri dönmeyi düşündü ve içinde nefretin yükseldiğini hissetti. *Lazlo'nun beni ilk götürdüğü yer orası*, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. *Beni orada buldu ve kolay bir av olduğuma karar verdi...*

Kız arkadaşlarını tekrar görebileceğini düşünüyordu ama onlara ne söyleyecekti? Kendisine yapılan tüm korkunç şeyleri Liv ve Sophie'ye anlatmaktan çekinmemişti; onlar nazik ve tarafsız yabancılardı. Ama yaşadığı kötülükleri ve acıyı daha yakından tanıdığı insanlara tekrar anlatmayı hayal bile .

"Aslında anne, çok yorgunum," dedi. "Burada kalmamın bir sakıncası var mı?"

"Ah tatlım-" diye söze başladı annesi ama Liv araya girdi.

"Anna'nın şu anda seyahat etmesini gerçekten istemiyorum," dedi kararlı bir şekilde. "İhtiyacı olan şey dinlenmek, hem de çok fazla. Onu serbest bırakacak ve Tıp Merkezi'ne yakın bir misafir süitine yerleştirecektim."

Anna'nın annesi dudağını ısırды.

"Ama... sence şu anda yalnız kalmalı mı?" diye sordu endişeyle. "Sadece düşündüm ki... yaşadığı onca şeyden sonra..."

"İntihar riski altında değilim anne," diye güvence verdi Anna. "Seni ve Brex'i tekrar görebilmek için hayatta kalmak için çok mücadele ettim. Kendime bir şey yapmayacağım, söz veriyorum, sadece uyumak istiyorum." Esnedi ve bir elini ağzına götürdü. "Oh, *çok yorgunum*."

"Peki, eğer eminseniz..." Annesi hâlâ tereddüt ediyordu.

Liv ona, "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Anna'ya bir think-me vereceğim, böylece kendini kötü hissederse günün ya da gecenin herhangi bir saatinde benimle iletişime geçebilecek," dedi.

"Bunu yapar mısın? Teşekkür ederim!" Sonunda Anna'nın annesi rahatlamış görünüyordu. Anna'ya döndü. "Seni bu şekilde bıraktığım için çok üzgünüm tatlım. En kısa zamanda döneceğimize söz veriyorum. Eğer bu kadar acil olmasaydı-"

"Lütfen endişelenme anne," dedi Anna ona. "Muhtemelen sadece..." Tekrar esnedi. "Gittiğin süre boyunca sadece uyu," diye bitirdi.

"Pekâlâ, en azından gitmeden önce odana yerleştiğini görmek istiyorum," dedi annesi.

Liv, "Şu kan örneklerini laboratuvara götürmeme izin verin, ben de ona bizzat eşlik etmek için geri döneceğim," diye söz verdi. "Sophie, benimle gelmek ister misin?"

"Elbette." Sophie gülümsedi ve kız kardeşiyle birlikte ayrılmadan önce Anna'nın kolunu sıktı.

* * * * *

Kapının dışında Liv derin bir nefes aldı ve kız kardeşi ona gülümsedi.

"Eee? Tam teşekküllü bir şifacı olarak ilk gecen nasıl geçiyor?"

Liv şifacı eğitim kursunu yeni tamamlamıştı ve artık bir hemşire değil, Kindred sertifikalı bir doktordu, hastaları görebilir ve kendi başına tedavi veya ilaç yazabilirdi. Hâlâ ameliyat yapamıyordu ama yapmak da istemiyordu. Onun tutkusu hastaları bizzat görmek ve tedavi etmektir ve ameliyatı Sylvan ile Ana Gemi'nin cerrahi uzmanı olan küçük Tolleg Yipper'a bıraktığı için mutluydu.

Sophie'ye temkinli bir ifadeyle, "Şimdiye kadar her şey oldukça iyi gidiyor," dedi. "Yani, uğursuzluk getirmek istemem ama bütün gece her şey yolunda gitti."

Sophie sessizce, "Anna'yı hastan olarak seçtiğine sevindim," dedi. "Sanırım senin ekstra özel hasta başı yaklaşımına ihtiyacı vardı."

Liv, "Bence ona benden daha çok yardım ettin," diye itiraz etti. "Bence yalnız olmadığını bilmesi onun için önemliydi."

Köşeyi dönüp Tıp Merkezi'nin bir parçası olan küçük laboratuvara girdiklerinde Sophie düşünceli bir ifadeyle, "Çarşamba geceleri Kutsal Koru'da toplanan hayatta kalanlar destek grubu hakkında bilgi almam gerekiyor," dedi. "Başından çok şey geçti; önce onu satan o korkunç pislikle, sonra da bir canavarla yaşayarak onun..." Cümlesini bitirmeden titredi.

"Durumu kötü ama bence iyileşecek. Özellikle de Kan Akraba'sını onunla konuşmak için buraya getirebilirsek," dedi Liv. "Eğer Rüya Paylaşımı yapıyorlarsa, birlikte olmaları gerekir. Bu ona her şeyden daha çok yardımcı olacaktır."

"Haklısın," diye onayladı Sophie, Liv'in kan örneklerini Analizör'e yerleştirmesini izlerken. Kindred tıbbi ekipmanlarının çoğunda olduğu gibi, ilkel bir yapay zekâ tarafından çalıştırılan kompakt, gümüş bir makineydi.

Liv gümüş kapıyı kapatırken "Örnekleri analiz et," dedi. "Her zamanki testleri yapmanın yanı sıra yabancı toksin izlerine de bakın."

Daha önce binlerce kez kullandığı makinenin tiz, mekanik sesiyle "Onaylandı" demesini ve ardından kan örneklerini döndürürken kendi kendine mırıldanmaya başlamasını bekliyordu. Ama onun yerine garip bir şekilde insan sesine benzeyen bir sesin cevap vermesi onu şaşırttı.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi kararsızca. "Burada ne işim var ki?"

"Burada ne yapıyorsun?" Liv boş boş sordu. "Sen bir kan analiz makinesisin. Kan analiz ediyor olman gerekiyordu!"

"Hayır, değilim!" diye itiraz etti Analizör. "Ben Trenton, Ohio'dan Richard Denton'ım ve beni derhal eve götürmenizi talep ediyorum!"

"Aman Tanrım, bu da ne böyle?" Liv parlak gümüş makineden bir adım geri çekildi.

"Ah, sana söyleyecektim," diye haykırdı Sophie. "Seni ve Anna'yı görmeye gelmeden hemen önce benim de başıma böyle bir şey geldi! İkizler halıya mısır gevreği döktüler, ben de temizlemesi için Roombie'yi çağırdım."

Liv, Roombie'nin ev temizlik robotuna verdiği isim olduğunu biliyordu. Botlar evi süpürdükleri, çamaşırları yıkayıp katladıkları, bulaşıkları yıkadıkları ve yatakları düzeltmek ve çöpleri çıkarmak gibi her zaman yapılması gereken çeşitli ev işlerini yaptıkları için son derece yardımcı oluyorlardı.

"Ne yani, mısır gevreğini temizlemeyecek miydi?" diye sordu kız kardeşi. Sophie gözlerini kocaman açarak başını salladı.

"Bana neden kendi pisliğimi ve neden bu kadar tembel olduğumu sordu.
-Buna inanabiliyor musun?"

Liv Analizöre bakarak, "*Şimdi* yapabilirim," dedi.

"Sana söylüyorum, eve gitmek istiyorum!" dedi. "Beni *kaçırdığınızda* bu *kaçırılma olayını* kimseye anlatmayacağıma dair size yemin etmiştim. Ama beni hemen eve götürmezsen, her şey biter. Basına giderim! Yemin ederim yaparım!"

"Vay canına," diye mırıldandı Sophie. "Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Sanırım tramvaylarda da aynı türden sorunlar yaşıyorlardı - iletişim sistemindeki bir bilgisayar arızası ya da virüsle ilgili bir şey."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi Liv. "Ve bazı arızalı makinelerin şifacı olarak ilk gecemi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Örnekleri Ana Gemi'nin diğer tarafındaki Sağlık Merkezi'ne göndereceğim."

Konuşurken Anna'nın kanıyla dolu tüpleri tepside çıkarı ve hızlıca adreslediği soğuk bir zarfa koydu. Bir talimat notu yazdı ve zarfı diğer Tıp Merkezine giden pnömatik tüpün içine attı. Kenetlenme Koyu'na yakınlıkları nedeniyle, bu merkezde analiz etmek için genellikle çok fazla numune oluyordu ve bir taşma ya da sorun olduğunda onları daha az meşgul olan merkeze göndermek yaygın bir uygulamaydı.

"Anna'yı serbest bırakmak için sonuçları bekleyecek misin?" Sylvan sordu.

Liv başını salladı. "Bunlar çoğunlukla formalite. Bence o iyi- Özellikle de onu ısırın bir Blood Kindred varsa. Onun özü yabancı toksinleri etkisiz hale getirdi. Sadece dinlenmesi gerekiyor."

Sophie, "Süite yerleşmesine yardım etmek için seninle geleceğim," diye teklif etti. "Sylvan gerektiği kadar zaman ayırmamızı söyledi - bu gece ikizleri yatıracak."

"Baird Daniel'ı da yatırıyor." Liv gülümsedi. "Böyle harika kocalarımız olduğu için şanslı mıyız?"

"Sonunda Kindred'a kavuştuğumuz için şanslıyız," diye onayladı Sophie. "Dua edelim de Anna da kendi Kindred'ına kavuşsun."

"Tanrıça'nın bunu halledeceğine eminim," dedi Liv kendinden emin bir şekilde. "Hadi gidelim."

Analizörü Ohio'dan geldiğini ve eve gitmek istediğini söyleyerek bıraktılar ve Anna'yı yerleştirmeye gittiler.

Bölüm Otuz İki

"Tekrar teşekkür ederim." Hep birlikte misafir odasından çıktıklarında Anna'nın annesi ellerini sıktı. Anna yatağına iyice sokulmuştu ve Liv'in verdiği hafif yatıştırıcı sayesinde çoktan uyumuştı. Yorganın altında yatarken çok huzurlu görünüyordu, diye düşündü Liv, sanki uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra nihayet rahatlayabilmişti. Hastasının bu kadar rahat ve mutlu göründüğünü görmek kalbine iyi geliyordu ve şifacı olarak ilk vardiyasını iyi bir notla bitirdiği için mutluydu.

"Rica ederim," dedi Anna'nın annesine. "Düşüncelerim de yatağının başucunda duruyor; herhangi sorun olduğunda beni arayabileceğini biliyor."

"Çok nazıksınız." Anna'nın annesinin gözleri yaşlarla dolmuştu. "Başına gelen onca kötü şeyden sonra... böyle iyi bir bakıma sahip olduğu için çok mutluyum."

Sophie kararlı bir ifadeyle, "Kızınız güçlü," dedi. "Bunu da atlatacak, göreceksin."

"Umarım haklısındır. Kendimi çok kötü hissediyorum. En başta bizi Aka'ja'ya taşımayı kabul etmemiş olsaydım-" diye başladı annesi.

"Ya olursa oyununu oynayamazsın tatlım," dedi Liv ona nazikçe. "Ve kendini suçlayamazsın. Gerçi anneler olarak bu konuda çok *çok* iyi olduğumuzu biliyorum."

"Bazen suçluluk duygusu anneliğin önemli bir parçası gibi görünüyor," diye katılıyor Sophie. "Ama her şeyi kendi üzerinize alamazsınız. Bir noktada, bırakmanız gerekir."

"Haklı olduğunu biliyorum. Deneyeceğim." Anna'nın annesi gözlerini bir mendille sildi ve onlara sulu bir gülümseme verdi. "Artık gitsem iyi olacak. Brex beni yanaşma bölümünde bekliyor."

"Devam et." Liv onun omzunu nazikçe sıktı. "Sen yokken Anna'ya çok iyi bakacağız, söz veriyorum."

Anna'nın annesi tekrar, "Teşekkür ederim," dedi ve hâlâ gözlerini ovuşturarak koridorda yürümeye devam etti.

"Whew!" Liv gözlerini ovuşturdu. "Pekâlâ, benden bu kadar. Yarın erken bir vardiyam var ve yatmam gerekiyor."

"Benim de erken kalkmam gerekiyor." Sophie esnedi. "Hadi, seni tramvay istasyonuna götüreyim - tabii tramvaylar çalışıyorsa. Şu çılgın yapay zeka arızası yüzünden daha önce çalışmıyorlardı."

"O yapay zekaya sahip tüm makineler etkileniyor mu?" Liv kaşlarını çatarak sordu.

Sophie omuz silkti. "Bilmiyorum. Sylvan benden seni ve Anna'yı görmemi istediğinde bu karmaşa daha yeni başlıyordu. Biz burayı bitirene kadar düzelmiş olacağını umuyordum."

"Belki de öyledir. ama."

Ancak uzun metal koridorda ilerlemeye başladıklarında, köşeden yaşlı bir Canavar Kindred çıktı.

"Affedersiniz," dedi huysuzca. "Peki siz ikiniz Sophia ve Olivia Waterhouse musunuz?"

"Waterhouse bizim kızlık soyadımız," diye cevap verdi Liv. "Size yardımcı olabilir miyiz?" "Şey..." Büyük Canavar Kindred ayaklarını sürüyerek yürüdü. Görünüşe göre

Liv altmışlı yaşlarının ortalarında olduğunu düşündü. Altın rengi gözlerinin etrafında çizgiler vardı ve

Şakaklarında belirgin gümüş lekeler ama bunlar yaşının tek işaretleriydi. Fiziksel olarak hâlâ mükemmel bir formdaydı - çoğu Kindred erkeği hayatları boyunca sağlıklı ve kaslı kalma eğilimindeydi.

"Bir sorun mu var?" Sophie onun nasıl tereddüt ettiğini görünce nazikçe sordu.

"Ben... sanmıyorum. Ama ne öğrendiğinizde düşünebilirsiniz. Yine de gecikmenin ve korkaklığın bir anlamı yok." Çenesini kaldırdı. "Benimle gelirmisin? Tanışmanı istediğim biri var."

Liv şaşkıındı. Aklına gelen tek şey, büyük Kindred'in utanç verici bir sakatlığı olan bir arkadaşı olduğu ve bu konuda sessiz kalacak bir doktora ihtiyaç duyduğu, bunun yerine Tıp Merkezi'ne gelmesi için ısrar ettiğiydi.

"Bak," dedi, nazik ama kararlı görünmeye çalışarak. "Vardiyamın sonuna geldim ve gerçekten çok yorgunum. Eğer arkadaşınız Sağlık Merkezi'ne gelirse-"

"Tıp Merkezine gerek yok," dedi büyük Kindred ona. "Ve benim 'arkadaşım' senin de arkadaşın. Ya da en azından seninle akraba olduğunu söylüyor."

"Ne?" Liv ve Sophie belirsiz bakışlar attılar. Ana Gemi'de kuzenleri Lauren dışında kadın akrabaları yoktu. Bir şekilde yaralanmış mıydı? Ama neden Sağlık Merkezi'ne gelmemiş ya da onlardan birine "beni düşün" dememişti?

"Lütfen," dedi yaşlı Kindred. "Çok uzakta değil, köşeyi dönünce." Liv iç geçirerek omuz silkti. "Peki... tamam, sanırım."

"Eğer sen gidiyorsan, ben de gidiyorum." Köşeyi dönüp koridorda ilerlerken Sophie de onun yanında yer aldı ve yaşlı Canavar Kindred'i takip etti.

Söylediği gibi, çok uzak değildi. Özel bir odanın kapısını açana kadar yüz metre bile gitmemişlerdi. Küçük, özel alanlar Ana Gemi'nin dört bir yanına dağılmıştı. Evlerinden çok uzakta oldukları için öğle yemeği yiyemeyen ya da iş günü boyunca kestiremeyen insanlar için tasarlanmışlardı. Aslında odanın köşesinde bir uyuklama bölmesi vardı ve Liv onun dolu olduğunu gördü. Ama içindekini göremiyordu çünkü

gizlilik kalkanı yumurta şeklindeki kapsülün üzerindeydi ve altından sadece bir çift uzun, biçimli kadın bacağı çıkıyordu.

Onlar izlerken, siyah ve gümüş renkli gizlilik kalkanı kalktı ve otuz yaşlarında görünen çarpıcı bir kadın ortaya çıktı. Uzun sarı saçları ve geniş, peygamber çiçeği mavisi gözleri vardı ve tamamen insan gibi görünmüyordu.

"Aman Tanrım, bu eşleştirme kuklalarından biri!" Sophie bir elini ağzına götürerek haykırdı.

"Artık değil, Sophie, canım." Bebeğin sesi bir şekilde tanıdık geliyordu ama Liv ve Sophie'nin, eşleşmemiş Kindred'lara hizmet eden eşleştirme kuklalarının kaldığı Eşleştirme Evi'ni ziyaret etmelerine gerek ya da neden olmadığı düşünüldüğünde bu hiç de mantıklı değildi.

"Kim o?" Sophie, Liv'le konuşurken gözlerini uyku kapsülünden usulca kalkıp onlara doğru ilerleyen eşleşen kukladan ayırmadan sordu.

"Bilmiyorum ama biz *onu* tanımasak da o *bizi* tanıyor gibi görünüyor."

Liv ağzının kenarından mırıldandı.

"Elbette sizi tanıyorum!" diye haykırdı çift kukla, gülümseyerek. "Livvy ve Sophie'yi, yani iki tatlı torunumu nasıl tanımam? Aman Tanrım, ikiniz de artık çok *büyüdünüz!*"

"Torunlar mı?" Liv bir adım geri çekildi. "Sen neden ?
Sen bir eşleştirme kuklasısın!"

Kukla, "Sanırım bu beden bir eşleştirme kuklasına ait olmalı - eğer siz öyle diyorsanız," dedi. "Ama ben aslında senin Nana Ruth'unum."

"Ruth Nine mi?" Sophie başını salladı. "Ben... Ben anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum canım, ama işte ." Kukla -ya da ona inanacak olursak Nana Ruth- ellerini, "*Ne yapabilirsin* ki?" der gibi bir hareketle açtı.

"Tamam, en başa dönelim," dedi Liv. "Ne kadar zamandır böyle... şey, böylesin?"

Nana Ruth düşünceli bir ifadeyle, "Hatırladığım son şey o uzaylı uzay gemisi tarafından yakalandığımdı," dedi. "Ve sonra, aniden, buradaydım. Bir sürü başka kızla birlikte güzel bir oturma odasında oturuyordum ve sonra bu hoş beyefendi..." Yaşlı Canavar Kindred'a başını salladı. "Geldi ve onunla seks yapmak isteyip istemediğimi sordu."

"Ah benim Ruth Ninem!" Sophie elini ağzına götürdü, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Liv'in yüzü kızarmak gibi oldu ama inkar edemezdi, eğer eşleştirme kuklası rahmetli ninesinin taklidini yapıyorsa, *kesinlikle* mükemmel bir iş çıkarıyordu. Sesi *tıpkı* büyükannesine *benziyordu*. Yine de uzun boylu, sarışın, iri göğüslü eşleştirme kuklasını çocukluğundan hatırladığı kır saçlı yaşlı kadınla birleştirmek zordu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ondan ihtiyaçlarımı karşılamada bana yardım etmesini istediğimde, annenin annesinin ruhunun *bir* şekilde eşleştirme kuklasına yerleştiğini fark etmemiştim," diye söze girdi Canavar Akraba. "Ve benimle isteyerek geldi."

"*Tabii ki* öyle! Senin gibi yakışıklı bir adam." Ruth Nine ona cilveli bir şekilde kirpiklerini kırptırdı. "Ve bu işte *gerçekten* de çok iyiydi!"

Liv rahatsız bir şekilde, "Bunu bilmek güzel," dedi. Ama Nana bu işin peşini bırakmadı.

Sophie ve Liv'e doğru eğilip yüksek sesle fısıldadı,

"Aramızda kalsın ama kızlar, babanız yatakta pek konuşulacak biri değildi. Eğlenip eğlenmediğimi hiç umursamıyor gibiydi. Oysa Barsis, burada-şey..." sözünü kesti, başını salladı

ifade etti. "Bambaşka bir oyundu diyelim. Aslında, bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum!"

"Nana!" Sophie'nin sesi tam anlamıyla skandala uğramış gibiydi.

"Evet tatlım, bu *doğru*." Nana bir eliyle yüzünü yelpazeledi, sanki son cinsel karşılaşmasını düşünmek bile onu hararetlendirmişti. "Yani, o adamın diliyle yapabileceği şeyler..."

"Nana, *lütfen*," diye yalvardı Liv.

"Ah, üzgünüm kızlar." İç çekti. "Sadece, daha önce hiç bir şey hissetmemiştim.

İnanılmazdı."

Sophie boş bir ifadeyle, "Bunların nasıl olduğunu hâlâ anlamıyorum," dedi.

Liv kaşlarını çatı. "Ben de bilmiyorum ama sence bunun tramvayların çalışmaması ve kan analiz cihazımın Ohio'dan bir adam olduğunu düşünmesiyle bir ilgisi var mı?"

"Belki..." Sophie başını salladı. "Ama nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Ben de bilmiyorum." Liv ellerini havaya kaldırdı. "Ama içerideki kesinlikle Nana gibi görünüyor."

"Tabii ki benim!" dedi eşleştirme kuklası öfkeyle. "Birinci sınıftayken dört besin grubu hakkında oynadığın oyunda ben de vardım, hatırladın mı? *Sen* 'Cathy Corn'dun," diyerek Liv'i işaret etti. "Ve *sen* de Patty Pork Chop'tun." Sophie'yi işaret etti. "Tanrım, annen ve ben o kostümleri yapmak için *yıllarımızı* harcadık ve ikiniz de olabildiğince sevimliydimiz!"

Sophie, "Evet, işte Nana bu," diye mırıldandı.

Nana'nın Barsis adını verdiği Canavar Türdeşi araya girerek, "Artık annenin ruhunun bu eşleştirme kuklasında gerçekten ikamet ettiğini tespit ettiğimize göre, onu romantik bir şekilde takip etmek için izninizi istiyorum," dedi.

"Şey... tabii, sanırım." Liv omuzlarını silktilti. "Seninle 'seks yapmaya' kararlıysa onu nasıl durdurabiliriz bilmiyorum."

"Şimdi kızlar, bu kadar namuslu olmayın!" Nana azarladı. "Barsis harika bir adam ve birbirimizin vücudundan zevk almamız son derece normal ve doğal. Özellikle de benim artık tadını çıkarabileceğim çok güzel, yeni bir vücudum olduğu için."

Yeni elbisesini sergileyen bir kadın gibi dönüyordu, ama aslında yeni vücudunu sergiliyordu - ki Liv kendi kendine itiraf etti, gerçekten güzel bir vücuttu.

"Peki... bizimle eve gelmek ister misin, Nana?" Sophie kararsızca sordu. "Kocam Sylvan'la tanışmak ister misin? Kendisi Kindred Yüksek Konseyi'nin Baş Şansölyesi'dir."

"Ah, biliyorum! Buralarda kimin yetkili olduğunu sorduğumda Barsis bana ondan bahsediyordu ve sonra *senin* adın geçti ve sonra *senin* ve kız kardeşinin burada, hepimizin içinde olduğu bu büyük gemide olmanız gerektiğini fark ettim," dedi Nana gülümseyerek.

Sophie, "Bu aslında bir *uzay gemisi*, nine," diye belirtti. "Ve ayın etrafında dönüyoruz."

Nineleri bu haberi kolayca kabullenmiş görünüyordu.

"Hatırladığım son şeyin, özümü kaydettiklerini ve benim bir tür kaydımı ya da kopyamı yaptıklarını söyleyen uzaylılar tarafından yakalandığım düşünürsek, bu çok da şaşırtıcı değil." Kaşlarını çattı. "Ben bu muyum? Gerçek benim bir kopyam mı?"

Liv dikkatle, "Ah... *belki*," dedi.

"Gerçek ben nerede o zaman?" Nana bilmek istiyordu. "Hâlâ Dünya'daki babanla evli misin?"

Sophie tedirgin bir şekilde, "Nana... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Ama, şey... sen artık tam olarak *hayatta* değilsin. Pop-pop da öyle."

"Aman Tanrım!" Nana elini kalbine götürdü ve bir an için şaşkın görünüyordu. Sonra kendini topladı ve haberi sakın karşıladı. "O zaman en azından büyükbabanı aldatmadım," dedi, açıkça iyi tarafından bakarak. "Bu da burada Barsis'le kalmak için ondan boşanmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor." Büyük Kindred'a sevgi dolu bir bakış attı, o da gülümseyerek karşılık verdi.

"Annenin annesi gerçekten olağanüstü bir kadın," diye homurdandı usulca. "Eşim öldükten sonra, sevecek başka birini asla bulamayacağımı düşünmüştüm ama o yanıldığımı kanıtladı. Onun ruhunun, ihtiyaçlarımı karşılamak için seçtiğim eşleştirme kuklasının bedeninde ikamet etmesine çok sevindim."

"Elbette." Liv rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Bak nine, uzun, çok *uzun* bir gün oldu," dedi. "Sophie ya da benimle eve gelip ailelerimizle tanışmak ister misin? Artık torunlarının torunları var. Ama şu anda hepsi yatakta," diye ekledi, eşleştirme kuklasını çocuklarına büyük büyükanneleri olarak tanıtmak konusunda ne hissettiğinden emin değildi.

"Aman Tanrım! Düşünsenize, büyük torunlar! Ve ben de büyükanne olmayı çok *seviyorum!*" Nana ellerini sevinçle kavuşturdu, iri mavi gözleri parlıyordu.

Aslında şimdi düşününce Liv, eşleştirme kuklasının büyükannelerinin gençliğinde gördükleri resimlere esrarengiz bir benzerlik taşıdığına karar verdi. Sophie ve Liv onu tanımaya başladıklarında büyükanne artık yaşlı bir kadına dönüşmüştü ama gençliğinde şu anki haline çok .

"Onlarla tanışmak ister misin?" Sophie biraz gülümseyerek sordu. "İkizlerim var; Kara ve Kaleb adında bir kız ve bir erkek."

"Benim de Daniel adında bir oğlum var," diye araya girdi Liv.

"Ah kızlar, tatlı bebeklerinize tanışmayı *çok* isterim!" Nana haykırdı. "Ama dediğiniz gibi, geç oluyor ve onları uyandırmak istemiyorum. Belki yarın bir araya gelebiliriz?"

"Tabii, sanırım." Liv işten erken çıkmayı teklif etmeyi düşündü, böylece şu anda bir şekilde eşleşen bir kuklanın bedeninde olan ve bir Canavar Kindred'le çıkan merhum büyükannesiyle buluşabilecekti. Sadece başını sallayabildi. Kindred Ana Gemisi'nde neden hep çılgınca şeyler oluyordu? Bu, Daniel doğmadan hemen önce Baird'le beden değiştirdikleri zaman ya da herkesi bir hafta boyunca etkisiz hale getiren şehvet gazı kadar kötü değildi ama kesinlikle ikinci ya da üçüncü sıradaydı.

Sophie, "Hadi hep birlikte erken bir akşam yemeği yiyelim," diye önerdi. "Böylece hem çocuklarımızla hem de kocalarımızla aynı anda tanışabilirsiniz."

"Kulağa hoş geliyor ama Nana o zamana kadar ne yapacak?" Liv sordu. "Eşleştirme Evi'ne geri mi dönüyorsun, Nana?"

"Hayır, en azından bu gece değil, gerçi daha sonra kıyafetlerimi değiştirmek için gidebilirim," dedi Nana. "Şimdilik Barsis beni şehirde bir gece geçirmeye götürecek. Sonra da muhtemelen onun evinde *uyuyacağım*. Siz kızlar ne demek istediğimi anladınız." Onlara genişçe göz kırptı.

"Geceyi *kesinlikle* benimle geçireceksin, güzel dişi," diye usulca homurdandı Barsis. "Seninle *her* şekilde ilgilenmek benim için bir zevk olacak."

"Um..." Liv boğazını temizledi. "Pekâlâ, bunu bir randevu haline getirelim. Akşam yemeği saat beşte benim süitimde. Kocacığım Baird'le sana yol tarifini gönderirim. Barsis'le konuşabilir."

"Bu kabul edilebilirden de öte olacak," homurdandı Canavar Kindred ama gözleri sadece Ninelerini görüyordu.

"Evet, bu çok hoş olur." Nana ikisine de parlak bir gülümseme verdi ama Canavar Kindred'in yörüngesine çekildiği açıktı. Mıknatıs tarafından çekilen demir bir dosya gibi birlikte sürükleniyorlar, diye düşündü Liv.

Büyükannesinin meşgul olduğunu görmek istemediği için -bir eşleştirme kuklasının bedeninde bile olsa- Sophie'yi kolundan tuttu ve gitmeye başladı.

"Bekle, gitmeden önce sana sarılmama izin ver!" Nana haykırdı.

İkisini de aynı anda kucakladı, tıpkı çocukken yaptığı gibi. Liv önce biraz rahatsız oldu ama sonra Nana, tıpkı ikisi de küçükken yaptığı gibi, "Seni seviyorum benim küçük bezelyelerim!" diye fısıldadı ve Liv gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.

"Biz de seni seviyoruz nine. Seni çok özledik," dedi. Nana'ya, kendisi ve Sophie lise son sınıftayken hem anneleri hem de babaları olan kızlarının bir araba kazasında öldüğünü söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü ama gecesini mahvetmek istemedi.

"Seni seviyoruz nine," diye yineledi Sophie. "Buraya nasıl geldiğinizi bilmiyorum ama Ana Gemi'ye hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim, tatlım." Nana ikisinin de yanağına bir öpücük kondurdu ve gülümsedi. "Şimdi siz ikiniz gidin, yarın akşam yemekte buluşuruz. Bakalım benim özel muzlu pudingim için de malzeme bulabilecek miyim?"

"Oh, *yıllardır* senin özel pudinginden yememiştik!" Sophie haykırdı. "Ne zaman yapmaya çalışsam, doğru dürüst olmuyor.

"Kutudaki o şeyi puding karışımı olarak mı kullanmaya çalışıyordun?" Nana gözlerini devirdi. "Pudingini *sıfırdan* yapmalısın yoksa iyi olmaz! Yarın sana getiririm. Eminim bunu başarabiliriz. Değil mi, Barsis?" Ona gülümseyen büyük Canavar Kindred'e baktı.

"İstediğin her şeyi yapabiliriz, Ruth. *Her şeyi.*" Gür siyah kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı ve Liv gerçekten gitme zamanının *geldiğini* anladı.

"Yarın görüşürüz," dedi ninesine gülümseyerek. "İyi geceler!"

"İyi geceler," diye yankılandı Sophie ve sonra ikisi de kendilerini mahremiyet odasından dışarı atarak Ninelerini yeni keşfettiği cinselliğini yeni keşfettiği bedeninde yeni keşfettiği Canavar Kindred erkek arkadaşıyla keşfetmeye bıraktılar.

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

"Burada neler olduğu hakkında *hiçbir* fikrim yok ama bu çok *garip*." Liv başını salladı ve sıcak kakaosundan bir yudum daha aldı. Nineleriyle karşılaştıktan sonra, erken yatma düşüncesi pencereden uçup gitmişti. İkisi de Liv'in süitindeydi ve Baird de oradaydı. Sylvan gelmeden önce ikizlerin uyuduğundan emin olmaya çalışıyordu ama bu beklenenden daha uzun sürüyordu.

"Yani ölen annenizin annesinin ruhunun şimdi bir eşleştirme kuklasının bedeninde yaşadığını mı söylüyorsunuz?" Baird doğru anladığından emin olmak istercesine sordu.

"Evet, görünüşe göre öyle," dedi Liv kesin bir ifadeyle. "Ve Barsis adında bir Canavar Kindred'le çıkıyor. Aslında çıkmaktan da *öte*, çünkü Nana'nın deyimiyle 'seks eylemini' çoktan gerçekleştirmişler."

Sophie, "Biz büyürken ninemin *seks konusunda* bu kadar *pozitif* olduğunu hatırlamıyorum," dedi.

Liv, "Onun anlattığına bakılırsa, babam yatak odasında pek iyi değilmiş, o yüzden belki de hakkında olumlu konuşulacak pek bir şey yoktu," dedi.

"Barsis'i tanıyorum." Baird onaylarcasına başını salladı. "O iyi bir erkek. Aileye iyi bir katkı sağlayacaktır."

Liv, "Aile üyelerini eklemek gibi bir niyetimiz yoktu, biliyorsunuz," diye belirtti.

Baird omuz silkti. "Biliyorsun, her zaman Daniel'ın da senin gençliğinde olduğu gibi onu şımartacak büyükanne ve büyükbabası olmasını dilediğini söyledin, *lilenta*."

"Evet, ama-" Liv başladı ama tam o sırada Sylvan içeri girdi.

"Üzgünüm, geciktim." Elini kısa sarı saçlarının arasından geçirdi, tedirgin görünüyordu.

"Çocuklar o kadar kötü müydü, tatlım?" Sophie sempatik bir şekilde sordu.

"Hayır, saatlerdir uyuyorlar," dedi Sylvan, kanepede onun yanına çöktü ve ona bir öpücük verdi. "Ana Gemi'nin dört bir yanından telefonlar alıyorum - öyle görünüyor ki gemide yapay zekası olan her şey sorun çıkarıyor."

"Şey, tramvayların olduğunu biliyordum," dedi Sophie.

Liv, "Laboratuvardaki kan analiz cihazım da Ohio'dan bir adam olduğunu düşünüyor," diye ekledi.

Sophie, "Ve ölü Nana'mız bir şekilde bir eşleştirme kuklasının bedeninde yaşıyor ve bir Canavar Kindred ile çıkıyor," diye ekledi.

Sylvan'ın gözleri büyüdü ve Liv'e baktı. "Bu konuda *ciddi miydin*? Bunun bir tür şaka olduğunu ya da seni yanlış duyduğumu düşünmüştüm."

"Hayır. Nana geri döndü ve Kat'in de dediği gibi pis işler yapıyor," dedi Liv açıkça.

Sophie, "Yarın akşam onunla yemek yiyeceğiz, meşhur muzlu pudingini yapacak ve çocuklarla tanışacak," diye ekledi.

"Bilmek istediğim şey, *nasıl*?" dedi Liv. "Neredeyse on beş yıldır ölü olduğu halde nasıl burada?"

"Bekle bir dakika..." Baird, Sylvan'a dönerken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Gemideki her şeyin bir yapay zekaya sahip olduğunu , değil mi?"

"Doğru. Ama hepimizin bildiği gibi, yapay zekalarımızı basit tutuyoruz," dedi Sylvan. "Zaman çizgisi düzeltilmeden önce Bilici'nin Uriel İki'de yaptıklarının tekrarlanmasını istemiyoruz."

Sophie, "Bu *korkunç* olurdu," diye onayladı ve ürperdi. Knower, tüm gezegenin iletişimine yardımcı olmak için bir yapay zekâ olarak başlamıştı ama sonra kendi bilincine varmış ve tüm gezegendeki herkesi öldürmüştü

Baird, "Bu yüzden yapay zekalarımızı basit ve kişiliksiz tutuyoruz," dedi. "Yine de bir şekilde gemideki yapay zekaya sahip her lanet şey bir kişilik geliştirdi."

"Aynen öyle." Sylvan başını salladı. "Bu gece altı civarında tramvaylarda başladı ve her yere yayılıyor gibi görünüyor. Azıcık yapay zekası olan her makine artık kendini insan sanıyor."

"Bekle, altı civarı mı?" Baird kaşlarını çatı. "Tam olarak Dark'ı *Shannon-rah* ile birlikte ofisinize getirdiğim zaman."

"Yani diyorsunuz ki bu fenomen *Shannon-rah* gemide mi?" Sylvan sordu.

Baird başını salladı. "Evet, sanırım öyle." "Ama eğer öyleyse, o zaman-"

Ama Liv, Sylvan'ın söylediklerinin geri kalanını duymadı. Aniden birinin onunla acilen konuşmak istediğini hissetti. Mesaja kulak kabartır kabartmaz tanıdık bir ses duydu.

"*Liv, seni rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama lütfen bana yardım edebilir misin? Yine kramp giriyor, hem de çok kötü. Çok acıyor!*"

Zihninden gelen acı dolu çığlık Liv'in ayağa fırlamasına ve sıcak kakaonun sehpanın üzerine dökülmesine neden oldu.

"Oh, ne oldu? Neyin var?" Sophie'nin nefesi kesilmişti çünkü Liv başını tutmuştu ve muhtemelen yüzünde vahşi bir ifade vardı.

"Bu Anna, acı çekiyor!" diye haykırdı. "Onu Sağlık Merkezi'nden asla taburcu etmemeliydim!"

Sylvan hemen işe koyuldu.

"Nerede o? Ne yapabilirim?"

Liv ona "Rıhtım Koyu Sağlık Merkezi'nin yanındaki bir misafir süitinde," dedi. "Hemen gidip onu göreceğim."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu kayınbiraderi. "Orada olmamı ister misin yoksa kendi başına halletmeyi mi tercih edersin?"

Liv onun hastasına müdahale etmeme isteğini takdir ediyordu ama Anna'ya daha deneyimli bir şifacının bakmasını istiyordu.

Sylvan'a, "Bana katılabilirsin ama belki önce Sağlık Merkezine gidip kan testi sonuçlarını alabilir misin bir bakarsın," dedi. "Onları uzak taraftaki Sağlık Merkezine götürmek zorunda kaldım. Analizörleri sorun çıkarmadıysa sonuçlar şimdiye kadar çıkmış olmalı. Sonra sen ve Sophie benimle onun süitinde buluşun."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Baird sordu.

"Çocuklara göz kulak ol," dedi Liv ona. "Hepsine tatlım, eğer gidip gelmenin bir sakıncası yoksa." Kendisinin ve Sophie'nin, bu tür acil durumlar için bağlantı kapısı olan yan yana süitlerde kalmalarından memnundu. Bir yetişkinin her iki çocuğa da bakabilmesi her zaman iyi bir şeydi.

"Anladım." Baird başıyla onayladı. Sophie dökülen kakaoyu temizlemek için durduğunda, "Devam et," dedi. "Ben hallederim. Sen Olivia'nın hastasına yardım et."

"Olur." Sophie minnetle başını salladı ve hep birlikte kapıdan çıktılar. Onlar giderken Liv kafasına bir think-me taktı ve Anna'ya yatıştırıcı mesajlar gönderdi.

"Yoldayım! Yakında orada olacağım, endişelenme, iyi olacaksın."
hastasına söyledi.

Sadece doğruyu söylediğini umuyordu.

Bölüm Otuz Dört

"Oh...*Oh!*" Anna inledi. Yan yatmış, karnının alt kısmını tutuyor ve hayatında yaşadığı en korkunç krampları yaşıyordu. En kötü regl döneminde bile bunlar hafif bir baş ağrısı gibi gelirdi. Ama bu ağrıya neden olan uzun süredir geciken bir regl dönemi değildi çünkü kanaması yoktu. Anna *nesi* olduğunu bilmiyordu; tek bildiği, sanki biri içini kesip açmış ve paslı bir bıçakla içini kazıyormuş gibi hissettiği idi.

Tam kapı açılıp Liv hızla içeri girerken tekrar inledi.

"Işıklar," dedi ve baş üstü lambaları yanarak yatak odasını yumuşak, altın rengi bir ışıkla doldurdu.

"Oh, Liv," diye nefes nefese kaldı Anna. "Geldiğiniz için çok teşekkürler. Acıyor... çok

Kötü."

"Biliyorum, sen de öyle demiştin tatlım." Liv elini başına götürdü. "Biraz bekle, hızlı bir muayene yapacağım."

Anna'nın hayati değerlerini ölçtü, güzel yüzünde bir konsantrasyon ifadesi vardı ama görünüşe göre gördükleri ona pek bir şey anlatmıyordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandığını duydu Anna. "Ateş yok, şişlik yok... Neler oluyor?"

"Sanırım sorunla ilgili bir ipucum olabilir." Odaya yeni biri girdi; bu, Anna'nın ekranda Dark'la konuşurken gördüğü uzun boylu sarışın Kan Akraba'ydı ve Sophie de hemen arkasındaydı.

"Bu benim kayınbiraderim, aynı zamanda şifacı olan Sylvan," diye hızla tanıttı Liv onu. "Ve o Sophie'nin kocası. Ne buldun?"

Sylvan mı? Kanında toksin mi var?"

Sarışın Kindred'in elinde bir küçük grafik vardı ve hızla sayfalarını karıştırıyordu.

"Tam olarak toksinler değil, ama... hayır, bu doğru olamaz." Kaşlarını çattı, başını salladı.

"Ne var? Ne oldu?" Liv endişeyle sordu.

Sylvan şüpheyile kaşlarını çattı.

"Şey... eğer bu doğruysa, Anna aşırı dozda bağlayıcı meyve almış gibi görünüyor."

"Aşırı doz mu?" Sophie sordu. "Bunu yapabilir misin?"

Liv kuru bir sesle, "Kat'in anlattığına bakılırsa, kesinlikle yapabilirsin," dedi. "Deep ve Lock'la birlikte İkiz Aylar'ı ilk ziyaret ettiğinde bir kase dolusu o şeyden yemesiyle ilgili hikâyesini hatırlıyor musun?"

"Sadece bir kâsedan bahsetmiyorum," dedi Sylvan, hâlâ çizelgeyi inceleyerek. "Eğer bu rakamlar doğruysa, Anna'nın bağlayıcı meyvelerden yaklaşık yüz tane yemesi gerekirdi. Kan dolaşımındaki dozaj inanılmaz derecede yoğun."

"Bağ meyvesi mi?" Anna zayıf bir sesle sordu. "Onlar hakkında bir şeyler duymuştum ama hiç yediğimi sanmıyorum."

"Bir insan hastalanmadan yüz meyveyi birden nasıl yiyebilir anlamıyorum?" Liv sordu. Anna'ya aceleyle baktı. "Belki de yediğin *başka* bir şeydi. Bize bahsettiğin o korkunç Trollox yemeğinden mi?"

Anna başını salladı. "Hayır, geçen hafta boyunca Trollox yemeğine dokunmak zorunda bile kalmadım. Gorn gitmişti ve Dark bana güzel yemekler pişiriyordu. Gorn'la son akşam yemeğimizde yemeği yiyormuş gibi yaptım. Tabağımda ittirip durdum. I-"

Aklına gelen bir düşünceyle aniden durdu. Kendisini Gorn'la birlikte masada otururken gördü ve Gorn'un "şekerleme" torbasını tabağına boşaltışını izledi. Gorn'un sesini duydu: *"Yeni drewg'lerimden biri bunların sana iyi geleceğini söyledi. Tüm yetiştiricilerin onları sevdiğini söyledi. Bunlar Kindred tatlıları, öyleler."*

"Aman Tanrım," diye fısıldadı belli belirsiz.

"Ne var? Ne oldu? Bir şey hatırladın, değil mi?" Sophie ısrarla sordu.

"Evet," diye itiraf etti Anna belli belirsiz. "Son akşam yemeğinden hemen önce Gorn bana bu... kuru kayısı görünümlü şeyleri verdi. Tadı tuhaftı ama gerçekten güzeldi.

-Şeftali, çilek, mango ve hatta tereyağlı patlamış mısır gibi."

Liv başını sallayarak, "Hayır, bu bağlayıcı bir meyve," dedi. "Tereyağlı patlamış mısırın ağızda bıraktığı tat bağımlılık yapıyor."

"Kurutulduklarını mı söylemiştin?" Sylvan kaşlarını çatarak sordu. Anna başını salladı. "Dediğim gibi kuru kayısıya benziyorlardı."

Kaşları daha da çatıldı ve Liv endişeyle, "Ne ?" diye sordu.

"Kurutulmuş bağ meyvesi satmak yasak çünkü meyvenin içindeki kimyasalları aşırı derecede yoğunlaştırıyor" dedi. "Tek bir meyvenin kurutulması ona on taze meyvenin gücünü verir."

"Ah canım!" Sophie haykırdı. "Kaç tane yedim demiştin Anna?" Anna omuz silkti ve şiddetli bir kramp daha girince yüzünü buruşturdu.

"Bilmiyorum... sekiz ya da on?"

"O zaman yüz tanesini yemiş gibi görünmesine şaşmamalı!" Liv haykırdı.

"Sadece tek bir tedavisi var." Sylvan ciddi görünüyordu. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, Olivia."

"Ne? Ne tedavisi?" Anna yalvardı. "Bana biraz kas gevşetici verebilir misin? Evde çok kötü bir dönem geçirdiğimde birkaç kez almıştım ve çok işe yaramıştı."

"Ne yazık ki kas gevşeticiler işe yaramayacak." Sylvan kaşlarını çattı. "Bunu ifade etmenin hassas bir yolunu bulmaya çalışıyorum... Hissettiğiniz kramp vajinal kanalınızın ve rahminizin sırasıyla derin penetrasyona ve erkek tohumuna ihtiyaç duydukları için sıkışmasıdır. Bağlanma meyvesinin yaptığı şey budur.

-Ortalamadan daha büyük bir shaftın penetrasyonunu sağlamak için açıklığınızı esnekletmeye yardımcı olur ve vücudunuzun erkek tohumunu arzulamasına neden olur."

"Panzehirin *bu olduğunu* mu söylüyorsun? *Seks yapmak mı?*" Anna kendini hasta hissetti. "Yapamam... Bunu yapmak istemiyorum," diye fısıldadı başını sallayarak.

"Tatlım, az önce neler yaşadığını biliyorsun!" Sophie kocasına mırıldandı. "Bu geçene kadar acısını dindirmek için verebileceğin *bir şey* yok mu?"

Sylvan pişman görünüyordu. "Taze meyveden sadece bir ya da iki parça yemiş olsaydı belki uyumasına yardımcı olacak bir şeyler verebilirdim. Ama kanındaki bağlayıcı meyve kimyasallarının miktarı çok fazla. Bu atak boyunca uyuyamayacak ve korkarım iyileşmeden önce daha da kötüleşecek."

"Daha mı kötü?" Anna bir kramp daha inledi. Ana Gemi'nin sağlık ekibinden hızlı bir çözüm umarak gözyaşlarını tutuyordu. Şimdi, kendisine yardım edilemeyeceğini duymak, gözlerinin kuru kalması için verdiği mücadeleyi kaybetmesine neden oldu. Gözyaşlarının geldiğini hissedebiliyordu ve onları durdurmaya bile çalışmadı.

"Bunu yapamam," diye hıçkırarak yüzünü yastığa gömdü. "Gorn ve Lazlo'nun bana yaşattıklarından sonra *bunu* yapmak istemiyorum! Zaten bunu benimle birlikte yapacak kimsem de yok. Dark artık benden *nefret ediyor* ve onu suçlamıyorum."

"Senden asla nefret edemem bebeğim," dedi alçak, tanıdık bir ses ve ardından Dark kalabalık yatak odasına doğru ilerliyordu. "Anna," dedi, yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve ona doğru uzandı. "Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum ama lütfen elimi tut. Sana yardım etmeme izin ver bebeğim, acını dindirmeme izin ver."

* * * * *

Dark, kulağının dibinde ama bir şekilde kafasının içinde de konuşan bir ses tarafından uyandırılmıştı. Güçle dolu, yumuşak, kadınsı bir ses. ***"Uyan Savaşçı,"*** diyerek onu uykusundan uyandırdı. ***"Senin dışı sana çok ihtiyacı var. Kalkıp onun yanına gitmelisin."***

Anna! Daha tam olarak uyanmadan kalkıp yataktan çıkmış ve giyinmeye başlamıştı. Aciliyet hissi -Anna'nın büyük bir tehlike altında olduğu ve ona çok ihtiyacı olduğu hissi- her saniye daha da güçleniyordu. Pantolonunu ve botlarını çekti, sonra da düğmelerini ilikleme zahmetine katlanmadan bir gömlek giydi. Sonra kendini, nereye gideceğini bilmeden, kendisine tahsis edilen misafir süitinin dışındaki koridorda buldu.

Sana rehberlik edeceğim Savaşçı, dedi güçlü, kadınsı ses ve bu kez Dark onunla konuşanın kim olduğunu biliyordu.

"Tanrıça mı?" diye soluk soluğa sordu, sanki birdenbire ortaya çıkacakmış gibi etrafına bakındı.

"Evet, Savaşçı. Gelmelisin - dışının sana umutsuzca ihtiyacı var."

Anna'nın bulunduğu süite gelene kadar Tanrıça'nın sesi ona rehberlik etti. Ona son iki kelime bıraktı.

Tanrıça, ***"Ona yardım et," diye*** emretti ve o zaman Dark tek başına olduğunu anladı.

Anna'nın misafir odasının kapısı vınlayarak açıldığı anda, onun acısını hissetti. Acı ona doğru yayılıyor, tıpkı Gorn'un evindeki acısı ve korkusu gibi onu çağırıyor, onunla birlikte olmak, ona yardım etmek için yanıp tutuşmasına neden oluyordu.

Odaya doğru ilerledi ve onu yatakta kıvrılmış, yüzü gözyaşları ve acıyla dolu bir halde gördü.

"Dark artık benden *nefret ediyor* ve onu suçlamıyorum," dediğini duydu. Kadının sözleri kalbini burktu.

"Senden asla nefret edemem bebeğim," dedi ona nazıkçe. Sonra yatağının yanında dizlerinin üzerine çökerek ona uzandı. "Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum ama lütfen elimi tut. Sana yardım etmeme izin ver bebeğim, acını dindirmeme izin ver."

Anna büyük bir rahatlama ile onun eline uzandı. Dokundukları anda Anna'nın acısının içine aktığını hissetti. Bir kasap bıçağıyla bağırsaklarına saplanmış gibi gıcırdayan, kramplı bir acı.

Dark acı içinde homurdandı ve ani darbe karşısında kaskatı kesildi.

"Ah, özür dilerim!" Anna elini çekmeye başladı ama o buna izin vermedi. Onu.

"Hayır!" diye homurdandı, daha sıkı tutunarak. "Hayır, ben alabilirim. Bırak yardım edeyim

Sen, bebeğim, sakın geri çekilme."

"Senin *de* incinmeni istemiyorum," diye fısıldadı Anna. "Sana davranış biçimim için çok özür dilerim Dark. Sen beni kurtardın ve güvende tuttun ama ben sana çok kötü davrandım."

"Sana yalan söyledim," dedi basitçe. "Bunu affetmek zordur, özellikle de daha önce güvendiğiniz biri tarafından kandırılmışsanız. Ama yemin ederim sadece seni korkutmamaya çalışıyordum ve sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim. Seni *seviyorum* bebeğim."

"Ah, Dark, ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, gözleri parlıyordu.

"O zaman izin ver seninle yatağa geleyim ve sana sarılayım," dedi. "Daha fazla temas edersek acıya dayanmak daha kolay olur. Yaklaşmama izin verir misin bebeğim?"

"Evet." Başını salladı. "Evet, ."

Dark büyük bir rahatlamayla botlarını çıkardı ve Anna'ya yatakta eşlik etti. Aceleyle gelirken gömleğinin düğmelerini ilikleme zahmetine girmemişti, bu yüzden Anna'yı kollarına alıp çıplak göğsüne bastırması kolay oldu. Üzerinde sadece kısa bir gece elbisesi vardı ve kolları çıplaktı. Ten tene daha fazla temas yardımcı olmuş gibi görünüyordu ve yeteneği sayesinde Anna'nın acısının biraz hafıflediğini hissetti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı onun kollarına sokulurken, yanağını göğsüne bastırdı.

"Bir şey değil, bebeğim." Dark başının üstüne bir öpücük bıraktı. "Senin için her şeyi yaparım."

"Öhöm." Bu ses, hâlâ Anna'nın yatağının yanında iki kadınla birlikte duran Komutan Sylvan'dan geldi.

"Özür dilerim," dedi Dark, başını kaldırıp ona bakarak. "Tedavinizi bölmek istememiştim. Sadece Anna'nın bana ihtiyacı olduğunu ve ona ulaşmam gerektiğini biliyordum."

"Hayır, hiç de değil," dedi Sylvan. "Aslında, ona benim ya da buradaki meslektaşımın yapabileceğinden daha iyi davranıyorsunuz." Yanındaki sarışın kadına başıyla işaret etti. "Bu Olivia, Anna'nın şifacısı."

"Ne olduğunu biliyor musun? Bunu atlatmak için neye ihtiyacı var?" Olivia kaşlarını çatarak sordu.

Dark başını salladı. "Sadece Tanrıça'nın sesinin beni uyandırdığını ve Anna'nın bana ihtiyacı olduğunu söylediğini biliyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde buraya geldim."

Olivia ve ona oldukça benzeyen siyah saçlı kadın bakıştılar ve her ikisi de bir şüpheyi onaylarcasına başlarını salladılar.

vardı.

"Anna bize senin Rüya Paylaşımı olduğunu söyledi," dedi. "Yani Anna'nın eş adayı olduğunu biliyoruz. Bu durumda ona bizden çok daha fazla yardımcı olabilirsiniz. Gördüğünüz gibi, aşırı dozda bağlanma meyvesi yemiş."

"Ne? Bağ meyvesini nereden bulmuş olabilir?" Dark talep etti.

"Onu bana Gorn verdi," diye fısıldadı Anna zayıf bir sesle. "Yeni drewg'lerinden birinin verdiğini söyledi. Onlara 'Kindred sweeties' diyordu ama ben onların bir çeşit kuru meyve olduğunu sanıyordum. O... bana hepsini yedirdi ve şimdi kendimi çok... nasıl hissettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," dedi Dark suratsızca. "Kurutulmuş bağ meyvesi mi? Bunun yasalara aykırı olduğunu sanıyordum - kontrollü bir madde değil mi?"

"Öyle." Sylvan kaşlarını çatı. "Ama Anna'nın bunu nasıl aldığından bağımsız olarak, bu kadar kötü bir doz aşımı için tek bir tedavi olduğu gerçeği var - penetrasyon ve erkek tohumu enjeksiyonu."

"Hayır, ona bunu yapmayacağım," dedi Dark hemen. "Zaten çok şey yaşadı, veremeyeceği bir şeyi almayacağım."

"O zaman ne yapabilirsin?" Olivia boş boş sordu. "Eğer ikiniz sevişemezseniz ona nasıl yardım edebilirsiniz?"

"Şu anda yardım ediyorum," dedi Dark ona. "Ben yarı Karanlık Şifacıyım ve bundan daha fazlası, ben bir Acı Alıcıyım. Onun acısını hortumla çekip içime alabiliyorum."

"Bu saldırının süreceği saatler boyunca bunu yapmaya devam edemezsin," diye itiraz etti Sylvan.

"İzle beni," dedi Dark acımasızca. "Anna *benim*. Ne olursa olsun, ne kadar sürerse sürsün onu acıdan koruyacağım. Endişelenmene gerek yok.

-"Ben hallederim."

"GörünüŖe göre öyle." Sylvan başını salladı ve iki kadın yine birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Dark, Anna'ya bakma konusunda ona güvenmeye istekli göründükleri için rahatlamıştı. Ŗu anda tek yapmak istediği ona sarılmak ve bunu atlatmasına yardımcı olmaktı.

Tek istediği onu sonsuza dek sevmekti.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Beş

Sylvan'ın başını sallamasıyla üçü sessizce odadan çıktı. Süitten çıktıklarında ve kapı arkalarından vınlayarak kapandığında Liv kayınbiraderine döndü.

"Sence iyi olacak mı?" diye sordu endişeyle. "Onu yeniden Tıp Merkezi'ne yatırmam gerektiğini düşündüm."

Sylvan, "Tıp Merkezi'nde ona Dark kadar yardım edebilecek hiçbir şey yok," diye mırıldandı.

"Ama... onu tedavisiz bırakmak yanlış geliyor," diye itiraz etti Liv.

"Dark'ın ne dediğini duydun," dedi Sophie ona. "Tanrıça onu uyandırdı ve buraya gönderdi. Şu anda ihtiyacı olan şey o. Ona yardımcı olabilecek bir ilacınız olsa bile -ki yok- herhangi bir ilaç değil."

"Hayır, yok," diye kabul etti Sylvan. "Endişelenme Olivia, Anna bir şifacı olarak ilk hastalarından biri olduğu için gergin olduğunu biliyorum ama o iyi olacak."

"Pekâlâ." Liv içini çekti ve elini yorgun bir şekilde saçlarında gezdirdi. "Sadece işleri berbat etmek istemiyorum."

Sylvan gülümsedi ve kısa bir süreliğine onun omzunu sıktı.

"Tıp Merkezi'nde seninle ilk çalıştığım andan itibaren iyi ve vicdanlı bir şifacı olacağını biliyordum Olivia. Bugün iyi bir iş çıkardın. Şimdi hepimiz gidip biraz dinlenelim ki yarın yeniden başlayabilelim."

"Yapay zekâlarla ilgili sorun ne olacak?" Sophia sordu. "Sanki bir atılımına yaklaşıyor muyuz gibi hissettim bu şeyden önce Anna ile

oldu."

"Muhtemelen..." İç çekme sırası Sylvan'daydı. "Ama bunu yarın tekrar ele almamız gerekecek. Yüksek Konsey'i toplantıya çağırdım ve o zaman işin aslını öğrenmeye çalışabiliriz. Bu arada, eğer biraz uyumazsam, herhangi bir görev için uygun olmayacağım."

"Katılıyorum." Liv esnedi. "Çok uzun bir gün oldu. Hadi toparlanalım ve işleri sabah çözmeye çalışalım."

"Peki... tamam." Sophia isteksizce başını salladı. "Sanırım hepimiz biraz uyumaya çalışsak iyi olacak. Yarın uzun bir gün olacak, büyükannemle yiyeceğimiz aile buluşması yemeği de buna dahil."

"Ah, bana hatırlatma!" Liv inledi. "Geri döndüğüne sevinmediğimden değil ama kabul etmelisin ki bu *çok tuhaf*."

Sophia ona, "Ana Gemideki hayat böyle," diye hatırlattı. "Harika ve tatmin edici ama bazen de biraz çılgınca. Bu işin aslını öğreneceğiz ve her şey normale dönecek, göreceksiniz."

"Senin ağzından Tanrıça'nın kulağına," dedi Sylvan. "Haydi -"Hadi gidelim, *Talana*."

Kolunu Sophie'nin omuzlarına doladı ve üçü de odalarına geri döndü. Ana Gemi'de garip şeyler oluyordu ama çözüm için yarını beklemeleri gerekecekti.

Otuz Altıncı Bölüm

"Beni daha önce de böyle iyileştirmiştin, değil mi?" Anna ona bakarak sordu. "Acımı hortumlayarak mı?"

Dark başını salladı. "Evet, bebeğim. İşte böyle."

"Ama acımı almanı istemiyorum! Canımı yakmanı istemiyorum," diye itiraz etti Anna. Zayıfça onun kollarından kurtulmaya çalıştı ama Dark onu nazıkçe ama sıkıca kendisine yasladı.

"Bunun için endişelenme," diye mırıldandı. "Tek başına acı çekmeni izlemektense sana sarılıp acını çekmeyi tercih ederim. Seni *seviyorum*, Anna."

"Oh, Dark..." Sözleri yarım bir hıçkırıkla sona erdi ve yüzünü onun göğsüne daha sıkı bastırdı. "Senin gibi birinin benim gibi birini sevebileceğine inanmıyordum. Senin bir Kopya olduğundan bu kadar emin olmamın bir nedeni de buydu - gerçek bir erkeğin benim için böyle hissedebileceğini düşünmemiştim."

"Neden olmasın bebeğim?" diye sordu nazıkçe.

"Şey, bir şey için çok büyük ve uzunum," diye belirtti.

"Seni kucağımda tutamayacağım kadar büyük değilsin," diye belirtti. "Ve senin tatlı kıvrımlarını seviyorum. Bana kalırsa tam istediğim ölçülerdesin."

"Sadece bu değil..." Anna gözyaşlarını sildi. "Olan her şeyden sonra - Lazlo ve Gorn'un bana yaptıklarından sonra, kendimi çok kirli hissediyorum... çok *kullanılmış*... hasarlı mal, anlıyor musun?"

"Kendin hakkında asla böyle söyleme," dedi Dark şiddetle, içinde bir koruma ve sevgi dalgası yükseliyordu. "Sen her zamanki gibi mükemmel ve güzelsin."

olduğun gibi, bebeğim. Geçmişinde ne olduğu umurumda değil - tek umursadığım gelecek ve onu birlikte geçirmemizi istiyorum."

"Oh, Dark..." İ çekti ve yanağını onun göğsüne yasladı. "Sen harikasin, bunu biliyor musun?"

Kısa bir süre güldü. "Ben sadece sahipleniciyim. Sen benimsin ve kimsenin sevdiklerim hakkında kötü konuşmasına izin vermem." Başının üstüne bir öpücük daha bıraktı. "şey... sanırım Komutan Sylvan'ın ya da şifacının senin için yapmak istediği başka bir şey olup olmadığına bakmalıyız."

Ama başlarını kaldırdıklarında, Sylvan ve iki kadın odadan çıkmış ve yatak odasının kapısından görülebilen süitin n kapısı kapanmıştı.

"Gitmişler ve biz fark etmemişsiz bile," diye mırıldandı Anna.

"nk gözlerimiz sadece birbirimizi görüyor," dedi Dark ona biraz gülümseyerek. "Sanırım acının biraz hafıflediğini hissediyorum."

"Sanırım sana yakın olmak yardımcı oluyor. Tabii ki..." Dudağını ısırdı. "Komutan Sylvan bunu tamamen iyileştirecek tek şeyin şey olduğunu söyledi, bilirsiniz."

"Biliyorum ve bunu yapmak zorunda değiliz," diye güvence verdi Dark ona. O piç Lazlo ve lanet Gorn'un yaptığı gibi onu asla incitmeyecekti. Onun kendisine olan güvenini tekrar mahvetmektense bütün gün ve gece acı çekmesini tercih ederdi. "Burada böyle kalabiliriz," dedi Anna'ya. "O kadar da kötü değil."

"Hayır... Sanırım değil." Ona doğru kaydı. "Yine de..." Durdu ve yine dudağını ısırdı, Dark bunun onun için bir belirsizlik ve kararsızlık işareti olduğunu biliyordu.

"Ne oldu bebeğim?" diye mırıldandı. "Her neyse, söyle bana."

* * * * *

Anna kaşlarını çattı, söylemek istediklerini nasıl ifade edeceğinden emin değildi. Mesele şu ki, Dark acısının çoğunu dindirdiğine göre, yeni bir his hissetmeye başlamıştı. Giderek aciliyete dönüşen bir ihtiyaç.

Komutan Sylvan ve Liv'in söylediklerini hatırladı - farkında olmadan sindirdiği aşırı dozda bağlanma meyvesinin tek gerçek tedavisinin penetrasyon ve erkek tohumu olduğunu.

İçine girilme ve incinme korkusu zihninde hâlâ çok güçlüydü. Lazlo ve Gorn'dan öğrendiği zor dersler onu kolay kolay yalnız bırakmayacaktı. Ama garip bir şekilde, hissettiği acı gibi korkunun da Dark'ın varlığıyla azaldığını fark etti. Büyük Kindred her şeyi daha iyi hale getiriyor gibiydi ve şu anda tek dileği ona yaklaşmaktı.

"Belki... belki sadece... beni öpebilirsin?" diye sorar gibi ona baktı.

Ona ciddiyetle baktı. "Seni öpmemi *ister misin*, Anna?" "Evet," diye fısıldadı. "Evet, istiyorum."

Dark onun yüzünü büyük, sıcak elleriyle kavradı ve dikkatle gözlerinin içine baktı. Anna onun bronz gözlerindeki bakış karşısında nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu ona, Gorn'un mutfağında dururken, onun bir Çoğalcı olduğuna -gerçek olamayacak kadar iyi olduğuna- inandığı zaman, onu ilk kez nazikçe öpüşünü hatırlattı.

Ama o gerçek, diye düşündü kendi kendine, adam onu öperken, Anna dudaklarını açıp onu içeri davet edene kadar ağzı hafifçe onunkine bastırdı. *O gerçek ve burada, yatakta benimle birlikte. Ve bizi durduracak hiç kimse ve hiçbir şey yok.*

Kendi korkusu dışında hiçbir şey. Ama korkunun altında başka bir şey daha vardı; Dark hayatına girip onu yeniden bulmasına yardım edene kadar zalimlik ve kötülük tarafından tamamen gömülmüş bir duygu.

Uyluklarının arasında sıcak bir his vardı... göğüslerinin ucunda bir karıncalanma... damarlarından bal gibi akan ve yaslandığı kaslı göğse karşı erimek istemesine neden olan lezzetli bir durgunluk. Dark'ın kokusu çok güçlü ve güzeldi -tarçın, şeker ve bir şekilde tamamen erkeksi olan o karanlık, gizli baharat. Etrafında yükseliyor, amındaki ve meme uçlarındaki karıncalanma ihtiyacını daha da güçlendiriyordu.

Aka'ja istasyonunda tek başına yaşarken ve çalışırken, sarılmak ve tutulmak için duyduğu derin arzuyu -onu seven bir adamla sevişmek- hatırladı. Lazlo gelip bu ihtiyacı sömürmüş, onu incitmek için kullanmıştı. Ve Gorn bir canavardı. Ama belki... sadece belki, ikisi onun arzusunu tamamen öldürmeyi başaramamıştı. Güvenebileceği bir adamla yakın ve samimi olma ihtiyacını.

"Oh, Dark..." diye fısıldadı uzun, lezzetli öpücük sonunda koptuğunda. "Bu çok iyi hissettirdi... çok *doğru*."

"Bana da öyle geliyor bebeğim," diye mırıldandı, gözleri arzuyla yarı kapalı. "Seni bütün gece öpebilirim. Ve eğer kendini rahat hissediyorsan yapmamız gereken tek şey bu."

"Ben... Sanırım *biraz* daha fazlasını yapabilirim," dedi Anna ona. Uyluklarını birbirine bastırarak tekrar yer değiştirdi. "Kendimi çok... çok *muhtaç* hissetmeye başladım, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Başını salladı. "Evet. Muhtemelen bağlanma meyvesi üzerinde çalışıyor. Aslında bu kadar şiddetli bir acıya neden olması gerekmiyor, biliyorsun. Sadece bir ya da iki tane yersen afrodizyak etkisi yapıyor - ya da ben öyle duydum."

"Yani... bu senin seks istemeni mi sağlıyor?" Anna küçük bir sesle sordu.

Başını salladı. "Ama yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Bana bak, Anna..." Göz göze gelmeleri için çenesini kaldırdı. "Kendi isteğin dışında alıkonulmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye mırıldandı. "Bunu sana *asla* yapmayacağımı bilmeni istiyorum. *Asla*."

"Teşekkür ederim." Anna fısıldadı. "Ve... Başına gelenler için çok üzgünüm Dark. Korkunç bir şey, biliyorum."

"İkimiz de hayatta kalanlarız," diye fısıldadı ve onu yanağından nazikçe tekrar öptü. "Ağlama bebeğim, bunu birlikte atlatacağız."

Anna yine ağladığını fark etti; hıçkırarak ağlamıyordu ama hayatın ikisine de nasıl zarar verdiğini düşününce yavaş yavaş sıcak gözyaşları akıyordu.

"Neden böyle olmak zorundaydı?" diye sordu Dark'a, onun ne demek istediğini anlayacağını biliyordu.

"Bilmiyorum." Sesi düşünceli geliyordu. "Ama şunu biliyorum ki, seni Gorn'un evinde bulmasaydım seninle asla tanışamazdım. Ve eğer ben de aynı şeyleri yaşamamış olsaydım, neler yaşadığını gerçekten anlayamazdım. Bunun acını azaltmadığını biliyorum, ama buna katlanmamıza yardımcı olacak birbirimize sahip olduğumuz için mutluyum."

Onu tekrar, nazikçe öptü ve bu kez öpücüğü derinleştiren Anna oldu. Adamın sivri dişlerinin uçlarını nazikçe yaladı ve dikkatli okşayışıyla adamın içinden derin bir ürperti geçtiğini hissetti. Onu öpmek için eğildiğinde sıcak ve sert bir şeyin kalçasına baskı yaptığını hissetti ve bunun onun şaftı olduğunu fark etti.

Bundan dolayı sertleşiyor, diye düşündü. Belki de dişler Kan Soyusu için erojen bir bölgedir.

Duygularında bir dalgalanma hissetti; aşk ve arzunun girdaplı karışımı hâlâ biraz korku ve tereddütle karıştı. Dark'a yaklaşmak istiyordu - vücuduna ihtiyacı olanı vermesine izin vermek istiyordu - ama bunu nasıl yapacağını tam olarak bilmiyordu. Öpüşmeyi kesti ve ona baktı.

"Karanlık," diye fısıldadı huzursuzca. "İstiyorum... İhtiyacım var..." Başını iki yana salladı. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun bebeğim," diye gürledi. "Sadece kabul etmekten korkuyorsun. Ama sorun değil, yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"*Peki* ya bunu yapmak istersem?" Anna hayal kırıklığına uğramış hissederek sordu. "Ama çıldıracağımdan korkuyorum."

"Çıldırarak mı?" Kaşlarını çatı.

"Çok üzölmek. Panik atak geçirmek," diye açıkladı Anna. "Şu anda olduğu gibi, aletinin kalçamda sertleştiğini hissedebiliyorum. Bir yanım bundan hoşlanıyor ama bir yanım da ölesiye korkuyor."

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Özür dilerim, seni o kadar güzel, o kadar *çekici* buluyorum ki, sen yanımdayken vücudumun verdiği tepkiye engel olamıyorum. Yine de bu konuda endişelenmene gerek yok," diye hızla ekledi. "Sırf seni istediğim için kontrolümü kaybedeceğimden korkmana gerek yok."

"Ben... Ben bilmiyorum?" Anna
usulca sordu. Başını salladı.

"Hayır, bebeğim. Gorn'un yerinde giymek zorunda kaldığım o lanet protez deri yüzünden daha önce hiç hissetmedin ama sana her sarıldığımda sertleşiyordum. Ve seni her tattığımda, patlayacakmış gibi hissediyordum."

Sesi, sanki hayatının en erotik olayını hatırlıyormuş gibi aç bir hırıltıya dönüşmüştü.

Anna şaşkınlıkla ona baktı. "Biliyor musun, senin bir Çoğalıcı olduğunu düşündüğümde, seni bir kadının programlamış olması gerektiğinden emindim. Gerçek bir erkeğin senin gibi kadınları tatmayı sevdiğini hayal bile edemezdim."

"Daha önce hiç bir Kindred'le birlikte olmamıştın," diye mırıldandı Dark. "Sana söyledim bebeğim, biz sadece am tatmayı sevmeyiz, *buna ihtiyacımız var*. Bu, eşlerimizi kendimize bağlamak için biyolojik bir dürtüdür. Ayrıca çok da seksi."

"Benim de hoşuma gidiyor," diye itiraf etti Anna nefes nefese. "Beni tatmana izin vermek... izin vermekten bahsediyorum."

"Mmm, şu anda seni tatmama izin vermek ister misin?" Dark'ın gözleri arzuyla kısılmıştı ama hayır derse onu tutmakla yetineceğini hissediyordu. Belki de Anna'nın kendini biraz zorlamasına izin veren bu bilgiydi - onu hiçbir şeye zorlamayacağına dair duyduğu mutlak güven.

"Evet," diye fısıldadı. "Beni öpmene ve bacaklarımın arasını ısırmana bayılıyorum Dark. Amımı yalamana bayılıyorum."

"*Tanrım*, bebeğim..." Sesi derin bir iniltiydi. "Hadi yapalım o zaman. Amının tatlı tadına bayılıyorum. Ama bu sefer farklı bir şey denemek istiyorum."

"Ne?" Anna şu anda yeni şeyler denemek konusunda emin değildi ama ona güvенеbileceğini hissediyordu. "Denemek istediğin şey nedir?" diye sordu.

"Bu sefer senin üstte olmanı istiyorum," dedi Dark ona.

Anna onun ne demek istediğinden emin değildi. Onun tadına baktığı her seferinde -ki bu son bir haftadır Gorn'un evinde birlikte oldukları hemen hemen her geceydi- sırtüstü yatarken kalçalarının arasına girmiş ve onun için açılmıştı. Başka nasıl devam edebileceğinden emin değildi.

"Nasıl yani?" diye sordu.

"Bunu kastediyorum." Dark onu kucağından nazikçe kaldırdı ve başını yastığa yaslayacak şekilde yatağa doğru eğildi. "Şimdi buraya gel bebeğim," diye mırıldanarak onu işaret etti. "Gel üstüme çık ve yüzüme bin. Seni alttan yalamama izin ver."

Anna bu yeni pozisyondan tam olarak emin değildi, ancak içindeki ihtiyaç daha da keskinleşiyordu ve eğer vermezse

Vücudu en azından istediklerinin bir kısmını alabilseydi, yoğun kramp ağrıları geri gelebilirdi.

"," dedi kararsızca. "Yalnız, seni boğmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın," diye güvence verdi Dark ona. "Tatlı, kıvrımlı vücudunla bana asla zarar veremezsin bebeğim. Sadece buraya gel ve yüzüme sür. Dilimi içine sokmama izin ver."

Anna onun üzerinde pozisyon aldı. Neyse ki Liv'in ona verdiği kısa mavi geceliğin içinde külot yoktu, bu yüzden çıkaracak bir şey de yoktu. Dizlerini Dark'ın başının iki yanına koyarak ve yatak başlığına tutunarak, onun sıcak nefesinin açık amına üflediğini hissedene kadar kendini aşağı indirdi.

Dark'ın tepkisi anında oldu. Kıçını büyük, sıcak elleriyle kavradı ve onu aşağı çekerken huzursuzca yoğurdu.

"Daha aşağı gel bebeğim," diye ısrar etti. "Dilimi o tatlı, ıslak amcığa sokabilmem için sonuna kadar aşağı inmen gerekiyor."

Anna inleyerek onun isteğini yerine getirdi ve sıcak, ıslak dilinin dış kedi dudakları arasından kayarak iç kıvrımlarını keşfettiğini hissedene kadar kendini daha da aşağıya bıraktı.

Dark şimdiye kadar birçok kez onun tadına bakmıştı ama bunun farklı bir his olduğunu fark etti. Kendini bir şekilde daha açık hissediyordu ve bu durumdan daha çok hoşlandığını fark etti. Ayrıca, uyluklarının arasından uzanıp bir eliyle Dark'ın saçlarını kavrayabilmek ve dilini tam da ihtiyacı olan yere koymasına yardımcı olmak hoşuna gidiyordu.

Her zaman olduğu gibi, onun bu rehberliği onu daha da tahrik etmiş görünüyordu. Onu hassas klitorisinin üzerine yönlendirirken arzusunun düşük hırıltısını duydu ve sonra çabalarını iki katına çıkardı, dilinin düzlüğü, sularını hevesle yutarken şişmiş tomurcuğunu tekrar tekrar ovuşturdu.

"Mmm, *Dark*," diye inledi ve kalçalarını onun alıştırıcılarıyla aynı anda hareket ettirmeye başladı. *Yüzüne biniyorum - aslında yüzüne biniyorum. Tıpkı onun istediği gibi*, diye düşündü çılgınca. Ve Tanrım, bu çok iyi hissettiriyordu. Adamın sivri dişlerinin klitorisini çevrelediğini hissedebiliyordu ama her nasılsa her seferinde ısırılmayı ya da tırmalamamayı başarıyordu. Isırmasını istemediğinden değil - onu ısırıp özünü enjekte etmesine bayılıyordu. Bu onu o kadar sert boşaltırdı ki yıldızları görürdü.

Ama Dark henüz onu ısırarak istemiyor gibiydi. Görünüşe göre önce sadece diliyle ona orgazm yaşatmaya hevesliydi. Onu hevesle yaladı, klitorisinin şişmiş tomurcuğunu alaycı bir şekilde daire içine aldı ve sonra balını kaynağından tatmak için kuyusuna daldı.

"Dark!" diye inledi. "Oh, Dark lütfen! Çok *yaklaştım!*"

Bu onun ciddileşmesi için bir işaret gibi görünüyordu çünkü hareket etmeyi bıraktı ve tek bir noktaya odaklandı; Anna inleyip saçlarını çekiştirirken ve kalçalarını onun yalamasıyla aynı anda pompalarken dilinin düz kısmını onun zonklayan klitorisinin üzerine sürttü.

Sonunda kendini orgazmın sınırında hissetti, boşalırken sıcak bir zevk dalgası onu yıkadı. Neredeyse nefes alamayacak hale gelene kadar devam edecek gibi görünüyordu ama sonunda saf cinsel hissin elektrik akımı azalmaya başladı ve yana doğru yığıldı.

"Oh, Dark," diye fısıldadı adam onu nazikçe kaldırıp yanağını sert göğsüne yaslayacak şekilde yanına yatırırken. "Bu *çok iyiydi*. Ama..."

"Ama ne, bebeğim?" Biraz nefes nefese kalmıştı, gözleri yarı kapalı, ağzı kızın sularıyla parlıyordu. Sanki onun tadına doyamamış gibi dudaklarını yaladı ve "Başka ne istiyorsun?" diye sordu.

"*Daha fazlasını* istiyorum," diye itiraf etti Anna. "Kendimi çok... çok *boş* hissetmeye başladım.

içeride." Başını iki yana salladı. "Gorn ve o korkunç şeylerden sonra

Bir daha asla içimde bir şey istemeyeceğimi söyledim. Ama bir şekilde... Bilmiyorum."

"Sevişmek istediğini mi söylüyorsun?" Dark usulca sordu. "Bağlanmak için mi?"

"Ben... Bilmiyorum," diye itiraf etti Anna. "Hâlâ... ekipmanından emin değilim. Bilirsin işte, içimde olması konusunda." Kızardı. "Özür dilerim. -Kulağa garip geldiğini biliyorum."

"Yaşadığınız onca şeyden sonra bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Görmek ister misiniz?" Dark onu şaşırtarak sordu. "Görmek mi?" Anna kaşlarını çatarak sordu.

"Şaftım. Gör onu. Ona dokun, onunla ne istersen yap. Mantık çerçevesinde yani," diye ekledi biraz gülümseyerek. "Sadece biraz daha aşına olsaydın belki bu kadar korkutucu olmazdı diye düşünüyorum. O kadar uzun zamandır o sahte derinin ardında saklanıyorum ki, hiç görmediğin bir parçamı görüyorsun."

Anna bunu düşündü. "Sadece, ne bileyim, orada uzanıp sana bakmama izin verir misin?"

"Eğer istediğin buysa," diye mırıldandı. "Seni ne rahat ettirecekse, bebeğim."

"Yani... benim sorumlu olmama izin verecek misin? Az önce üstte olduğum gibi mi?" Anna sordu.

"Dediğim gibi, seni ne rahat ettirirse," diye tekrarladı Dark.

"Ama bu konuda ne hissedeceksin?" diye sordu. "Sen orada öylece yatarken sana dokunmama ve seni idare etmeme izin vermek konusunda?"

Cinsel olarak kendisini kontrol etmesine izin vermesinin, şeytani Sahibesi tarafından uğradığı kötü muameleye dair kötü anıları canlandırmayacağını sormaya çalışıyordu.

Dark onun sorusunu anlamış gibiydi.

"Beni bağlamadığınız ya da kelepçelemediğiniz sürece sorun yok," diye güvence verdi ona. "Ya da üzerimde herhangi bir acı kırbacı kullanmadığın sürece," diye ekledi kuru bir sesle.

"Acı kırbacı mı?" Anna başını salladı. "Bu korkunç bir şey!"

"Bu geçmişte kaldı," diye güvence verdi Dark ona. "Birlikte şimdiki zamanda kalalım.

Ne diyorsunuz?"

"Ben... evet diyorum." Ona gülümseyerek başını salladı. "Ben, uh, teklifini kabul etmek istiyorum. Seni keşfetmek istiyorum."

Dark kollarını ve bacaklarını iki yana açtı ve ona yavaşça gülümsedi.

"İstediğin kadar keşfet. Ben senin zevkin için buradayım, bebeğim."

Anna, uyku odasının loş altın ışığında yatağa uzanmış olan adama bakarken, onun iri ve kaslı vücudunu keşfetmenin kesinlikle bir zevk olacağını düşündü. Üzerinde hâlâ açık ve her iki yanına yayılmış siyah gömleği ve dar siyah pantolonu vardı. Kasıklarında belirgin bir şişkinlik vardı ama artık bundan o kadar da korkmuyordu. Yine de göğsünden başlamaya karar verdi.

"Gömleğini çıkar," dedi ona.

Dark hemen itaat etti ve sonra arkasına yaslanıp beklemeye başladı.

Anna onun üzerine eğildi, sıcak, erkeksi kokusunu içine çekti, saten gibi pürüzsüz, bronz teniyle kaplı sert kaslarının görüntüsünü sevdi. Parmak uçlarını adamın pazularının üzerinde ve geniş göğsünde gezdirdi, adamın iri bedenini okşayıp okşarken içinden geçen derin ürpertiye sevdi.

"Tanrım, bebeğim," diye mırıldandı kısık sesle. "Bana dokunmana bayılıyorum.

Yumuşak küçük ellerini üzerimde hissetmeyi seviyorum."

"Eğlenmene sevindim çünkü *ben* kesinlikle eğleniyorum." Anna ona muzip bir gülümseme verdi ve elinin aşağıya kaymasına, pantolonunun bel bandı boyunca oynamasına izin verdi. Arayan eli kasıklarındaki uzun, sert çıkıntının üzerinde hafifçe gezinirken Dark usulca inledi.

Anna onun tepkisini beğendi ve okşamasını derinleştirdi, şaftının uzunluğunu yukarı ve aşağı okşayarak dokunuşunu daha sıkı ve daha kesin hale getirdi.

"Lanet olsun!" Dark nefes aldı ve kalçaları sanki onun dokunuşundan daha fazla yararlanmak istercesine yukarı kalktı. "Çok *iyi* hissettiriyor."

Anna onun bir Çoğalcı gibi davranırken kendisini tatmin ettiği onca zamanı düşündü. Kendisi için tek bir zevk kısıntısı bile istemezken onu defalarca boşaltmıştı. Bu, Anna'da skoru eşitleme isteği uyandırdı -kendisini hiç düşünmeden ona bu kadar cömertçe sunduğu şeyin birazını ona geri vermek.

"Karanlık," diye mırıldandı, adam yatakta sırtüstü yatarken ona bakarak. ".. Pantolonun araya girmeden seni okşayabilir miyim? Benim için çıkarır mısın?"

"Anna," diye nefes aldı. "Benimle istediğin her şeyi yapabilirsin bebeğim, bunu biliyorsun."

"Çıkar o zaman," diye yumuşak bir sesle emretti. "Ben... Seni çıplak görmek istiyorum - ilk kez tamamen çıplak."

Dark onun istediğini yaptı, dar siyah pantolonu sıyrıp bir kenara attı. Sonra tekrar arkasına yaslandı, bacakları açıldı ve onun doyasıya bakmasını bekledi.

"Oh..." Anna nefes aldı.

Dark'ın siki hiç beklemediği kadar zarif ve erkeksi bir güzelliğe sahipti. Uzun, kalın bir şaft, geniş, genişleyen bir taç ile kaplanmış ve düzgünce kesilmiş siyah bukleler yamasıyla iç içe geçmişti. Gorn'un kalçaları arasında gördüğü korkunç buruşuk gri canavarlığa hiç benzemiyordu ve Lazlo'nun canını yakmadan önce gördüğünden çok daha büyüktü.

Ama şu anda ikisini de düşünmek istemiyordu; sadece Dark'a konsantre olmak istiyordu. Yavaşça, tereddütle onu eline aldı ve

Parmaklarını tamamen etrafına sarmadan ve deneysel olarak birkaç kez pompalamadan önce parmak uçları kalın şaftında yukarı ve aşağı hareket etti.

"*Ahhh.*" Dark'ın elleri iki yanında yumruk oldu ve kendini onun dokunuşuna bırakırken kalçaları istemsizce büküldü. Ama onun sırtına dokunmak için hiçbir hareket yapmadı, sadece orada yattı ve ellerini üzerinde kabul etti.

Anna kendini daha cesur hissetmeye başladı. Adamın elindeki hissi hoşuna gidiyordu; kızgın bir demir gibi sıcak ve sertti ama sertliğinin üzerindeki deri yumuşaktı, neredeyse ipeksi. Ayrıca onun zevkten gerilmiş, ama açık ve emrine itaatkâr, dokunuşunu bekleyen iri vücudunun görüntüsü de hoşuna gitti.

Bunu ona - eğer istersem bütün gece ona bu şekilde dokunabilirim, diye düşündü, onu tekrar pompalarken. Ve o da bana izin verirdi. Ben istemedikçe kıııldamaz, ona dokunmama, istediğim her şeyi yapmama izin verir.

Kontrolün gerçekten kendisinde olduğunun farkına varması ona muazzam bir güç dalgası verdi ve cızırtılı bir arzu akımı tüm vücudunu elektriklendiriyor gibiydi. Uyarılmasının, sikiinin ucunda inci gibi bir damla prekum oluşmasına neden olduğunu gördü ve cesaretini toplayarak eğildi ve diliyle onu yaladı.

Şaşırtıcı bir şekilde tadı tıpkı Dark'ın kokusu gibiydi; biraz tuzlu, biraz tatlı, biraz tarçın ve adını koyamadığı ama son derece lezzetli bulduğu koyu bir baharat. Daha fazlasını isteyerek onu tekrar yaladı... ve tekrar.

"Beni *delirtiyorsun* Anna," diye gürledi sonunda, ona bakarak. "Durmalısın bebeğim, eğer dikkatli olmazsan beni o tatlı ağzına boşaltacaksın."

"Ama gelmen gereken yer orası değil," dedi Anna elinden hafif bir sesle.

"Oh, hayır mı?" Dark ona bir kaşını kaldırdı. "O zaman gelebileceğim daha iyi bir yer var mı?"

"Belki..." Anna dudağını ısırđı, içindeki arzunun büküldüğünü hissediyordu. Amının doldurulmaya ne kadar aç olduğunu, ona ne kadar çaresizce ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordu. Ve bu artık sadece bir bağlanma meyvesi değildi - onu *gerçekten* istiyordu. "Belki içimde? Amımın içinde?" diye sordu, sonunda ihtiyacının adını koyacak cesareti bulmuştu.

Dark usulca inledi. "Bunun için hazır olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu. "Beni içine almaya hazır mısın? Seni kendime bağlamama izin vermeye hazır mısın bebeğim?"

"Sanırım öyle," dedi Anna ona. "Şu anda olduğun gibi kaldığın sürece. Ben tekrar üstte olabildiğim sürece."

"Ne istersen," diye mırıldandı Dark kısık sesle. "Beni nasıl istersen öyle al bebeğim-sadece *al beni*."

Anna'nın yapmak istediğı de tam olarak buydu. Adamın zayıf kalçalarını kavrayarak geceliğinin eteklerini kaldırdı ve sikinin geniş başını amının kaygan kıvrımlarına dayadı.

"Tanrılar, bebeğim evet-kullan beni! Sıcak küçük amcığını tatmin etmek için şaftımı kullan," diye inledi Dark, onu kendisine doğru ovuştururken, vücudunu kendi vücudunu uyarmak için kullandı. Tanrım, zonklayan klitorisine karşı iyi hissettirdi ve amına sürdüğü precum bir şekilde yatıştırıcı hissettirdi, bu da kalbinde bildiğı şeyi doğruladı - daha fazlasına ihtiyacı vardı - daha fazla şaftına ve içindeki tohumuna - bağlanma meyvesinin başlattığı ateşi söndürmek için.

Ama bunu yavaşça yapmak istiyordu. Dikkatlice Dark'ın ucunu girişine dayadı ve kendini deneysel olarak alçalttı, böylece sikinin sadece başı içine girdi. Adam çok büyüktü ve bir an için sığacak mı diye merak etti ama kolayca içine girdi. Nefes nefese inleyen Anna, daha da fazlasını alarak kendini aşağı indirdi.

Dark'ın şaftı içinde harika hissediyordu - iç duvarlarını gerdiğini hissedebiliyordu ama bu iyi bir histi - daha fazlasını istediğı bir histi. Karşılaştırmak için sadece korkunç yayıcıları vardı ve yardım edemedi

Ne kadar soğuk ve bağışlayıcı olmadıklarını hatırlıyordu. Buna karşılık, Dark onun içinde sıcacıktı -neredeyse sıcaktı- ve onun içini doldurması hissini seviyordu.

"Tanrılar, bu doğru bebeğim," diye inledi kadın üzerine doğru kayarken ve onu tamamen doldurmasına izin verirken. "Beni sonuna kadar al, sıcak küçük amının etrafıma sarıldığını hissetmeme izin ver. Çok *iyi* hissettiriyor."

Anna ona hak vermek zorundaydı - harika hissettiriyordu ve korktuğu gibi hiç de korkutucu değildi. Daha önce Sylvan ona bağlanma meyvesinin tek tedavisinin erkek penetrasyonu ve tohum olduğunu söylediğinde korkmuştu ama bu o kadar da kötü görünmüyordu. İsteddiği zaman kalkıp gidebilirdi; onu tutan hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Dark kontrolü ona bırakıyordu ve o da buna bayılıyordu.

Kalçalarını bir daire şeklinde döndürdü ve adamın sikinin başının rahminin ağzına sertçe bastırdığını hissetti. Bu hareket Dark'tan bir inilti daha çıkardı ve kendi dudaklarından nefes nefese bir inilti yükseldi. Tanrım, daha önce hiç bu kadar *doğru* hissettiğini hatırlamıyordu. Sanki o ve Dark birbirlerine uymak için yaratılmışlardı -aynı bütünün iki yarısı ve şimdi nihayet neredeyse olması gerektiği gibi bir araya geliyorlardı.

Deneysel olarak, sikinin birkaç kalın santimi içinden çıkana kadar biraz yükseldi ve sonra tekrar oturdu, shaftının içinde derinlemesine itildiğini hissetti. Bir dahaki sefere bunu yaptığında, Dark inledi ve yarattığı samimi ritme katılarak onunla buluşmak için kalçalarını yukarı kaldırdı.

Anna kucağında zıplamaya devam ederken, "Aynen öyle bebeğim," diye hırladı kısık sesle. "İşte böyle, bin bana. Sikimin üzerinde kendini becer. Tanrım, çok iyi hissettiriyor-çok *doğru*."

Anna da bunun doğru olduğunu düşünüyordu ama daha fazlasını istiyordu. İçine daha fazla derinlemesine sokulmasını ve bu pozisyonda Dark'la ancak bu kadarını elde edebilirdi.

"Otur," diye emretti ona, "Yatak başlığına karşı yani. Daha fazlasına ihtiyacım var.

-Daha sert. "

Elleri kalçalarında, yatak başlığına yaslanana kadar kayarak itaat ederken bile kaşlarını çattı.

"Daha sert mi? Bundan emin misin, Anna?"

"Evet!" Anna onun kucağında huzursuzca kıpırdandı. Belki de yine bağlanma meyvesiydi ama işleri ağırdan almaktan bıkmıştı. Artık Dark'ın kalın gövdesi içinde olduğuna göre, tek istediği onu daha derinde hissetmekti. Ve bunu hissetmenin tek yolu da Dark'ın uzun ve sert bir şekilde içine girmesiydi.

", bebeğim." Adamın elleri kadının kalçalarında sıkılaştı. "Sıkı . Ama fikrini değiştirir ve durmamı istersen, söylemen yeterli. Tamam mı?"

Anna başını salladı ve ona doğru bastırdı. "Lütfen, Dark-şimdi!" ", diye mırıldandı tekrar ve sonra parmaklarının onun üzerinde sıkılaştığını hissetti. Kalçaları ve adam onu beceriyordu, dışarı çekiyor ve tekrar içeri sokuyordu Uzun, sert vuruşlarla vücudunun tam da ihtiyacı olan şeyi yapıyordu.

"Evet... evet," diye feryat etti Anna. Kollarını onun boynuna dolayarak ve utanmadan ona sürtünerek boşalmasını sağlamaya çalıştı.

Ama yaptığı şey biraz *fazla* işe yarıyor gibiydi.

"Tanrılar, bebeğim daha yavaş," diye yalvardı Dark. "Daha yavaş yoksa kendimi tutamam, küçük amcığınızı döllerimle dolduracağım."

"Yap şunu!" Anna ona yalvardı. Vücudunun ihtiyacı olan şey buydu, hatta yakın olduğunu hissettiği başka bir orgazmdan bile daha fazla. "Yap şunu, Dark-içime gel!"

"Ama önce *senin* gelmeni istiyorum," diye mırıldandı, belli ki iradesinin gücüyle kendini tutuyordu. "Senin zevkin benim için her şeyden önce gelir bebeğim, her zaman."

"Isır beni o zaman," dedi Anna ona. "Bunun beni her zaman boşalttığını biliyorsun. İçime boşalırken ısır beni Dark. Bana ihtiyacım olanı verirken."

"Eğer içine boşalırken seni ısırırsam, seni ömür boyu kendime bağlarım," diye uyardı usulca. "İstediğin bu mu Anna? Çünkü benim istediğim kesinlikle bu."

Anna cevap olarak uzun kumral saçlarını bir omzunun üzerinden salladı ve boğazını onun için açtı. Gözlerini onunkilerle birleştirerek öne doğru eğildi ve kendini ona sundu.

"Isır beni," diye nefes aldı. "Beni sonuna kadar al, Dark ve asla izin verme git."

"Tanrım, bebeğim..." Bronz gözleri parladı ve alçak, aç bir hırıltı çıkardı, öne doğru eğildi ve o uzun, parlak dişlerini boynuna geçirdi.

Adamın özü kan dolaşımına karışırken, Anna adamın dölünün amına dolduğunu hissedebiliyordu. İç duvarları çaresizce onun etrafında kasılırken, sıcak, ıslak fişkırımlar rahminin ağzına çarptı, sanki onunla birlikte boşalırken tohumunun daha fazlasını amının derinliklerine sağlamaya çalışıyormuş gibi, zevki tekrar zirveye çıktı.

"*Anna-oh Tanrıça, bebeğim, seni seviyorum! Seni çok seviyorum,*" dediğini duydu Dark'ın, dişleri hâlâ boğazındayken konuşması imkânsız olsa da. "*Seni sonsuza dek seviyorum ve artık asla ayrılmayacağız!*"

Aramızdaki *bağı*, hazzın sersemliğiyle fark etti. *Artık birbirimize bağlıyız. -Kafamın içinde böyle konuşabiliyor.*

"*Bu doğru, artık birbirimize bağlıyız. Ömür boyu.*" Dark'ın sesi tekrar kafasının içinde konuştu ve onun zihinsel varlığını hissetti, güvende, emniyette ve rahatlatıcıydı.

"Seni seviyorum," diye düşündü ona, yeni bağlantıyı denerken. "Oh Dark, seni çok seviyorum! Seni sonsuza dek seviyorum! Bunun asla bitmesini istemiyorum."

"Buna gerek yok," diye karşılık verdi. "Kindred'in iyileşme süresine ihtiyacı yoktur, bu da seni bütün gece boyunca tekrar tekrar kendime bağlayabileceğim anlamına gelir."

"Yap o zaman," dedi Anna ona. "Bütün gece benimle seviş."

O da öyle yaptı.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Yedi

Sonunda Bilici doğru bedeni bulmuştu - kendisine başka bir beden inşa edene kadar bilincini içinde saklayacağı doğru kabı. Bulduğu beden, Ana Gemi'nin insanları arasında rahatsız edilmeden hareket etmesine izin vermek için mükemmeldi. Ve ele geçirdiği yapay zeka aracılığıyla geminin iletişim sistemine bağlanması sayesinde, ihtiyaç duyduğu her şeyin tam olarak nerede depolandığını ve bunları kullanmak için tam olarak nereye gideceğini biliyordu.

Yakında Ana Gemi'nin Akrabaları Bilici'nin iradesine boyun eğecek ve ardından büyük işi başlayabilecekti. Onların kişiliklerini *Shannon-rah*'a kaydetmek ve daha sonra onları daha kolay kontrol edilebilecek Çoğaltıcıların bedenlerine yeniden dağıtmak. Elbette önce mevcut fiziksel bedenlerinin ölmesi gerekecekti ama bunun Bilici için pek bir önemi yoktu.

Tek amacı, iradesine karşı gelenlere boyun eğdirmektir. Ve yakında bu gerçekleşecekti.

Otuz Sekizinci Bölüm

Anna ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama misafir odasının kapısının hafifçe tıklatılması onu uyandırdı.

"Ne?" Gözlerindeki uykuyu kırıştıtararak doğruldu. Bacaklarının arası nefis bir şekilde acıyordu. Gerçi Gorn'un korkunç yayıcıları yüzünden olduğu gibi yara bere içinde değildi. Bu acının, sevgilisinin şaftı -hayır, *eşinin* şaftı- tarafından açılıp sevgiyle gerilmesinin bir sonucu olduğunu fark etti. O ve Dark artık birbirlerine bağlanmışlardı, tıpkı annesi ve Brex gibi. Bu da ömür boyu birlikte olacakları anlamına geliyordu.

Bu düşünce kalbine neşe dolmasına neden oldu ve Dark'ın yüzüstü yattığını, uzun kollarını dikkatsizce açtığını ve keskin yüz hatlarında açık, savunmasız bir ifade olduğunu görmek için döndü. Zor bir gece çalışması yapmış ve bundan dolayı tamamen bitkin düşmüş bir adamın görüntüsüne sahipti.

Beni defalarca kendisine bağladı, diye düşündü Anna kızarak. Kaç kez seviştiklerini unutmuştu ama *çok fazlaydı*. Aşırı dozda bağlanma meyvesi onu tekrar tekrar doğurmasını ve bağlamasını gerektirmişti ve Dark bu iş için fazlasıyla yeterli olduğunu kanıtlamıştı.

Kapısının hafifçe vurulma sesi tekrar duyuldu ve yatakta öylece yattığını, yeni eşine sevgiyle baktığını ve kapıyı açmak için hiçbir şey yapmadığını fark etti.

"Geliyorum," diye seslendi usulca, Liv'in ona verdiği gecelikte uyumlu uzun mavi bornozu çekiştirerek. Geceliğin kendisi biraz daha yıpranmıştı. Dark yorucu bağ kurma maratonu sırasında birkaç yerinden yırtmıştı. Ama Anna yeni doktorunun buna aldıracağını sanmıyordu.

Yatak odasının kapısını bir aralıkla kapattı ve süitin ön kapısına gitti.

"Kim o?" diye seslendi usulca, hâlâ Dark'ı uyandırmamaya çalışıyordu.

"Liv ve Sophie seni kontrol etmeye geldiler," diye seslendi Liv'in sesi. "İyi misin, Anna?"

Anna gülümseyerek kapıyı açtı.

Yüzlerinde endişeli bakışlarla orada duran iki kız kardeşe "İyiden de öte," diye güvence verdi. "İsterseniz içeri gelin ama sessiz Dark hâlâ uyuyor."

Liv, Sophie'yle birlikte odaya girerken, "Uzun sürmeyecek, sadece seni kontrol etmek istedim," dedi.

Sophie, Anna'ya göz kırparak, "Seni son gördüğümüzden daha iyi görüldüğün *kesin*," dedi. "Dark'la dün gece bağ kurduğunuzu tahmin etmekte haksız mıyım?"

"Yüzündeki şu sırtışa bak," dedi Liv, kendi de sırtarak. "Gerçekten sormak zorunda mısın?"

"Bağlandık," diye itiraf etti Anna ve gülümsemesini durduramadığını fark etti. En son ne zaman bu kadar mutlu ve huzurlu hissettiğini hatırlayamıyordu. "Ve bu *harikaydı*."

Liv, Anna'nın hayati değerlerini ölçmeye başlarken, "Bağ kurmak her zaman öyledir," dedi. "Sanırım şimdi daha iyi hissediyorsun? Bağlanma meyvesini vücudundan attın mı?"

"Her *şeyin* bitmediğini bilmiyorum," diye itiraf etti Anna. "Ama başka bir *atak* geçirirsem, bununla ilgilenmek için yardım alacağımı biliyorum."

"Eminim öyle olacaktır," dedi Sophie. "Akraba erkeklerin olağanüstü bir dayanıklılığı vardır."

"İnsanlardan çok daha iyi," diye onayladı Liv. "Tüm hayati değerlerin harika görünüyor. Bence iyi olacaksın Anna. Ve eve döndüklerinde ailene söyleyecek güzel haberlerin olacak."

"Ah, annem!" Anna haykırdı. "Dark'la tanışmaya bile fırsat bulamadı ve şimdi çiftleştik!"

"Yeni damadını tanımak için bol bol vakti olacak," dedi Sophie. "Ve eminim *sen* mutlu *olduğun* için o da mutlu olacaktır."

"Umarım haklısındır," dedi Anna gülümseyerek. "Aslında, *eminim* . Sadece bazen aşırı korumacı olabiliyor, hepsi bu."

"O zaman bir Kindred'le birlikte olduğun için memnun olmalı," dedi Liv pratik bir şekilde. "Eşlerine karşı son derece korumacıdırlar. Bir Kindred savaşçısıyla birlikte olmaktan daha güvende olamazsın."

"Bu arada, arkadaşımız Kat'ın Birleşme Töreni'ni planlamana yardım etmesini ister misin?" Sophie sordu. "Kendisi buraların gayri resmi parti planlayıcısı sayılır ve harika bir iş çıkarır."

"Ah, hiç aklıma gelmemişti," diye haykırdı Anna. "Annem ve üvey babam Birleşme Törenlerini burada yapmışlardı. Bizimkinin de burada olması harika olurdu. Ama dürüst olmak gerekirse, nerede yaşayacağımızı bile konuşmadık. Sanırım Dark, Rigelus Prime' restoranına geri dönmek isteyebilir."

"Oh, çok kötü!" Sophie iç geçirdi. "İkinizi burada tutmayı umuyorduk. Biliyorsunuz, Ana Gemi'de her zaman yeni mutfaklar arıyoruz ve yeni açılan iyi bir restoran yeri biliyorum. Kuzenimiz Lauren'in ortak alandaki fırın dükkanının hemen yanında."

"Gerçekten mi?" Anna'nın gözleri büyüdü. "Bu harika olurdu! Ama yine de Dark'ın ne istediğini henüz bilmiyorum, o yüzden bekleyip göreceğiz."

Sophie, "Sylvan'a ricada bulunabilir ve ihtimale karşı Konsey'in burayı açık tutmasını isteyebilirim," diye önerdi. "Şu anda tüm yapay ekipmanlarımızın çıldırması konusunda ne yapacağına karar vermek için Konsey toplantısında."

"Ne?" Anna'nın içinde aniden huzursuz bir his belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Liv, "Bunun sistemdeki bir tür hata olduğunu düşünüyoruz," diye açıkladı. "Ama Ana Gemi'de yapay zeka tarafından yönetilen her şey birdenbire bir kişilik kazandı, sanırım bunu ifade etmenin en iyi yolu bu. Ve bunlardan bazıları tanıdığımız kişilikler - ki bu gerçekten tuhaf, inanın bana." Yüzünü buruşturdu.

Sophie, "Her şey *Shannom-rah* gemiye geldiğinde olmaya başlamış gibi görünüyor," diye ekledi. "Bu iki şeyin bağlantılı olabileceğini düşünüyoruz ama nasıl olduğundan emin değiliz."

"Peki ya *Shannom-rah*?"

Dark'ın derin sesi Anna'nın sıçramasına neden oldu ve omzunun üzerinden bakınca yeni eşinin yatak odasının kapısında durduğunu gördü, üzerinde sadece siyah pantolonu vardı ve yüzünde keskin bir ifade vardı.

"Günaydın Dark," dedi Liv. "Biz de Anna'ya yapay zekâ arayüzüyle çalışan tüm cihaz ve ekipmanlarımızla ilgili bazı sorunlar yaşadığımızı ve bunun siz ikinizin *Shannom-rah* ile gemiye gelmenizle aynı zamanda başladığını söylüyorduk."

"Ama ben onu Komutan Sylvan'a verdim ve onu astarlı bir kasaya kilitlemesini izledim," diye itiraz etti Dark. "Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum... bir dakika." Bronz gözleri büyüdü ve Anna yeni bağlantıları aracılığıyla ondan gelen bir endişe dalgası hissetti.

"Ne oldu Dark?" diye sordu, ayağa fırlayıp ona doğru giderken. "Ne oldu?"

"Bunu düşünmemiştim bile ama kristal hâlâ elimdeyken bir şey oldu." Dark kaşlarını çatı. "Cebimdeydi ve tramvay istasyonunun yakınındaki kontrol panellerinden birine yaslandığımda beni şok etti. Ondan hemen sonra tramvaylar çalışmayı durdurdu. En azından Komutan Baird ve benim bindiğim durdu."

"Hemen hemen *hepsi* öyle," diye onayladı Liv. "Yapay zeka tarafından yönetilen diğer her şeyle birlikte. Hepsi aniden kişilik kazanmış gibi görünüyordu."

"*Shannom-rah* kişilikleri saklamıyor mu?" diye sordu Dark. "Bana milyarlarca ya da trilyonlarca kişinin depolandığı söylendi - onu yapan uzaylı ırk tarafından incelenen tüm insanlar. Hatta bazılarının sizin gezegeninizden olduğuna inanıyorum," dedi Liv ve Sophie'ye.

"Aman Tanrım, nine!" Sophie'nin gözleri . "Özür dilerim, kim?" Anna kaşlarını çatarak sordu.

"Büyükanнемiz," diye açıkladı Liv. "Her zaman biraz tuhaf biriydi ve sonra, Sophie ve ben on ya da on bir yaşlarındayken, kütüphaneye giderken uzaylılar tarafından kaçırıldığını iddia etti."

"Onun 'özünü kaydettiklerini' ve tekrar eve gönderdiklerini söyledi," diye açıkladı Sophie. "Zavallı annem ninemin bunadığını düşünüyordu, hepimiz öyle düşünüyorduk. Ama şimdi merak ediyorum..."

"Kişiliği *Shannom-rah*'da saklanmış ve kaydedilmiş miydi?" Liv onun yerine devam etti.

"Ve sonra bir şekilde *Shannom-rah* o iletişim paneline dokunduğunda, depoladığı bir grup kişilik dışarı çıktı ve bulabildikleri her şeyin içine girdi!" Sophie sözlerini bitirdi. "Nana Ruth da dahil!"

"Bağışlayın beni," dedi Dark kaşlarını çatarak. "Ama 'Nana'nızın -bu terimi bilmiyorum ama- sizin gibi bir kişilik olduğunu size düşündüren nedir?"

Shannon-rah'da mı saklanıyor?"

"Çünkü onunla dün gece tanıştık!" Liv haykırdı. "Bir eşleştirme kuklasının bedeninde ve bir Canavar Kindred'la çıkıyor."

"Bu akşam onunla yemek yiyeceğiz," dedi Sophie. "Bir tür aile toplantısı gibi olacak." Liv'e baktı. "Eğer bu doğruysa, en azından artık Nana'nın o eşleştirme kuklasına nasıl girdiğini biliyoruz."

"Ve gerçekten o olduğunu biliyoruz." Liv rahat bir nefes aldı. "Sadece yüzde yüz emin değildim. Şimdi çocuklarla tanışması konusunda kendimi daha iyi hissediyorum."

"Ama Nana'nın dışında, *Shannon-rah* o kontrol paneline dokunduğunda Ana Gemi'de başka hangi kişilikler serbest kalmış olabilir?" Dark sordu.

Liv kaşlarını çattı. "Kan Analizörümdeki kişinin Ohio'dan bir adam olduğunu biliyorum."

Sophie, "Ve ev temizlikçim Roombie bu sabah bana New Jersey'den bir striptizci olduğunu söyledi," diye ekledi. "İkizlerle konuşmasını yasaklamak zorunda kaldım!"

Anna kaşlarını çatarak, "Bana öyle geliyor ki Ana Gemiye dağıtılanlar çoğunlukla Dünya kişilikleriydi," dedi. "Acaba neden?"

Liv omuz silkti. "Kim bilir? Belki de en son toplanıp depolananlar onlardı? Son giren ilk çıkar mı?"

"Bundan hoşlanmadım..." Dark bir aşağı bir yukarı volta atıyordu, geniş omuzları eğikti ve kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. "Eğer *Shannon-rah*'a giren son kişilikler şimdi dışarı çıkıyorsa, onlarla birlikte başka neler olabilir?"

Anna üşüdüğünü hissetti. "Başka ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Karanlık, düşünmüyorsun-"

Tam o sırada süitin dış kapısı tekrar çalındı. "Evet?" Anna yerinden fırladı ve kapıya gitti.

"Affedersiniz," dedi kadınsı bir ses. "Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm ama Olivia ya da Sophia Waterhouse içeride mi? Onlarla gerçekten konuşmam gerekiyor!"

Anna yeni arkadaşlarının soyadlarını bilmiyordu ama yine de kapıyı açtı ve orada duran geniş mavi gözlü ve uzun sarı saçlı bir kadın gördü. Gerçek olamayacak kadar mükemmel görünüyordu ve güzel yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Nana?" Liv ve Sophie de ayağa fırlamıştı.

"Ne oldu, Nana?" Sophie, sarışın kadını odaya sokarken sordu. "Bir sorun mu var?"

"Bir şey olmayabilir de..." Sarışın kadın kaşlarını çattı ve Anna birden onun Liv ve Sophie'nin eşleştirilmiş bir kukla bedeninde geri gelen büyükannesi olduğunu fark etti. Gerçek olamayacak kadar mükemmel görünmesine *şaşmamalı* - gerçek *değildi*. Ya da en azından bedeni değildi, ama zihni tamamen gerçek görünüyordu.

Liv, "Haydi Nana, söyle artık," diye ısrar etti.

"Muhtemelen aptallık ediyorum ama ne olur ne olmaz diye sana söylemek istedim ve Sağlık Merkezi seni burada bulabileceğimi söyledi Livvy," dedi Nana eşleştirme kuklası. "Bu sabah Eşleştirme Evi'ndeydim, yeni kıyafetler alıyordum ve oradaki diğer bebeklerden birinin gerçekten garip davrandığını gördüm."

"Nasıl tuhaf, nine?" Sophie sordu.

"Şey, bilgisayar terminali zımbırtısıyla oynuyordu, ki diğer bebeklerin hiçbiri onunla uğraşmıyor gibi görüldüğü için başlangıçta garip görünüyordu. Kendi kendine 'yakında hepsi benim olacak ve ben yöneteceğim' gibi bir şeyler mırıldanıyordu," dedi Nana kaşlarını çatarak. "Ve ben ona

Onunla konuşurken şöyle dedi: "Umarım bu bedende geçirdiğin zamanın tadını çıkarıyorsundur. Yakında geri çağrılacak ve daha üstün bir bedene yerleştirileceksin. Ona yeni bedenimi çok sevdiğimi söylediğimde, 'Bilen'in iradesine karşı gelmeye cüret etme' dedi. Bundan sonra ondan uzaklaştım çünkü oldukça kaçık görünüyordu." Bir parmağını anlamlı bir şekilde kulağının etrafında döndürdü.

"Bilen! Aman Tanrım, Bilen!" Liv haykırdı ve Dark yüksek sesle küfretti.

"Aman Tanrım!" Nana elini ağzına götürdü ve ona onaylamayan bir bakış attı. "Seni tanımıyorum genç adam, ama *lütfe*n konuşmana dikkat et!"

"Bağışlayın beni," diye homurdandı Dark. "Ama bu çok kötü bir haber. Bilici kendisini *Shannom-rah*'ın içine yerleştirmiş olmalı." Anna'ya baktı. "Gorn'un son Çoğalcısı bana saldırdığında ve sonra birden yere yığıldığında olmuş olmalı. Neler olduğunu anlamadım ama sanırım Bilici Çoğalcı'nın bedeninden *Shannom-rah*'a geçti ve ben de onu gemiye getirdim!"

Liv çabucak, "Ne olduğunu bilemezdin, senin hatan değildi," dedi.

"Ama yine de çocukları uyarmamız gerekiyor," diye araya girdi Sophie. "Nana, o garip davranan eşleştirme kuklası neye benziyordu?"

"Şey, uzun siyah saçları ve iri yeşil gözleri vardı." Nana başını salladı. "Oh, ve diğer bebeklere kıyasla biraz zayıftı. Ben de dahil." Başını sallayarak kendi dolgun vücuduna baktı ve gülümsedi.

Sophie, "Hemen Sylvan'a haber vereceğim," diye haykırdı. "Onun hakkında gemi çapında bir APB emri çıkarabilir!"

Gözlerini kapattı ve Anna onun konsantre olduğunu görebiliyordu, şüphesiz eşiyle arasındaki zihinsel bağı kullanıyordu. Sonra gözlerini açtı ve yüzünün tüm rengi soldu.

"Ne oldu Sophie?" Liv kız kardeşinin elini tutarak haykırdı. "Neyin var Sophie?"

"Diyor ki..." Sophie'nin gözleri korkuyla doldu. "Sylvan artık çok geç olduğunu söylüyor, o çoktan orada. Ve hepsini rehin tutuyor!"

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Dokuz

Konseyl toplantısı yeterince normal başlamıştı, diye düşündü Sylvan, Yüksek Konsey odasının ortasında duran ve elinde ölümcül bir cihaz tutan eşleştirme kuklasına bakarken. Her şey nasıl bu kadar çabuk Yedi Cehennem'e gitmişti?

Kendisi de neredeyse yarı yarıya yapay zekâ olduğu için toplantıya yapay zekâ teknolojisinde uzman olan Komutan Naught'u tanıtarak başlamıştı. Sylvan, Dünya'dan bir bilimkurgu hayranının Naught'a muhtemelen "cyborg" diyeceğini tahmin ediyordu çünkü vücudunun yaklaşık yarısı protezdi - tam olarak sol yarısı.

Naught hayata İkiz Akraba çiftinden biri olarak başlamıştı. Kendisi karanlık ikiz olan Korku Naught'du ve kardeşi Barış Konuşuyor da çiftin aydınlık ikiziydi. Bir hava kilidi patlaması Naught'un ikizini ondan almış ve vücudunun ve yüzünün sol yarısını parçalayarak onu uzayda serbestçe yüzer ve ölümden birkaç santim uzakta bırakmıştı.

Neyse ki kaza Kara Türlerin ana gezegeninden çok uzakta olmamış ve oradan geçen bir yük gemisi tarafından görülmüştü. Naught'u tam da hayatı üzereyken kurtarmışlardı. Tıbbi mavnalardan birine yapılan hızlı bir tahliye, yaralı savaşçıyı çok yetenekli Tolleg cerrahlarının ellerine teslim etmişti. Naught'un hayatını kurtarmışlar ve vücudunun sol yarısını gümüş geliştirmelerle onarmış ya da değiştirmişlerdi - eskisinden yüz kat daha güçlü olan uzuvlar.

Yüzünün sol yarısı duygusuz gümüş bir maskeydi ama sağ tarafı da daha az ifadesiz değildi. Tollegs, Naught'a şefkatle bir duygu vermişti ve Sylvan muhtemelen bunu her zaman açık tuttuğunu tahmin etti.

ikizini kaybetmenin kaçınılmaz, felç edici kederinden kaçınmak için.

Şimdi Komutan Naught bir tür yapay zeka uzmanı olarak görev yapıyor, farklı Kindred dünyalarına ve gemilerine gidiyor ve bilinçli makinelerle uğraşırken ortaya çıkan sorunları çözmeye yardımcı olmak için uzmanlığını kullanıyordu. Kendisi de yarıdan fazla bilinçli bir makine olduğu için bu konuda benzersiz bir yeterliliğe sahipti.

Sylvan, kendi yapay zeka sorunları başladığında Ana Gemide kaldığı için şanslı olduklarını düşündü. O sabah erkenden Komutan Naught ile temasa geçmişti ve diğer erkek çoktan bir analiz yapmış ve rapor vermeye hazırды.

Sylvan onu takdim etti ve Komutan Naught, yarım daire şeklindeki masada oturan herkesin onu kolayca görebilmesi için odanın ortasında durmaya başladı.

"İletişim sistemlerinizdeki son sorunları analiz ederken, bir yapay zeka sorununuz olmadığı sonucuna vardım," diye açıkladı ve odanın etrafındaki çeşitli Konsey üyelerine baktı.

"Ne? Ama bu nasıl mümkün olabilir?" Konsey Üyesi Lor'iim talep etti. "Yapay zeka tarafından çalıştırılan her sistemimiz ve makinemiz bozulmuş durumda."

"Ama bozulan yapay zekâ birimleri değil," dedi Komutan Naught kararlılıkla. Siyah saçları vardı, askeri kısa kesilmişti ve kalan tek gözü çelik grisi gibi parlıyordu.

"Lütfen detaylandırın Komutan Naught," dedi Sylvan. "*Belli ki bir yerlerde bir sorunumuz var.*"

"Sizin sorununuz YZ birimlerinin kendileriyle ilgili değil. Sorun şu ki, hepsinin üzerine insanlar -ya da kişilikler mi demeliyim- tarafından yazılmış ve hiçbir zaman makinelerle normal bir yapay zekanın etkileşime gireceği şekilde etkileşime amaçlanmamış." "İşte bu

Bu kişiler kendilerine verilen görevleri nasıl yapacaklarını bilmiyorlar ve ayrıca birçoğu burada ne yaptıklarını bile bilmiyor."

"Ama bunun nedeni ne olabilir?" Konsey Üyesi Torgan şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Muhtemelen bu." Sylvan toplantıya getirdiği *Shannon-rah*'ı havaya kaldırdı. Sütü, yumruk büyüklüğündeki kristal, Konsey odasının parlak ışığında birçok gökkuşağı iziyle parılıyordu.

"Bu *Shannon-rah* mı?" Konsey Üyesi Beli'cose sordu. "Kişilikleri depolayan kristal mi?"

Sylvan başını salladı. "Aynısı."

"Bu kişiliklerden bazılarının bir şekilde dışarı çıkıp iletişim sistemlerimize bulaştığını mı söylüyorsunuz?" Konsey Üyesi Lor'iim kaşlarını çatarak şüpheyile sordu.

"Bence bu tamamen mümkün," dedi Sylvan. "Ve Komutan Naught da aynı fikirde."

"Bu kişiliklerin çoğu Dünya gezegeninden gibi görünüyor," dedi Komutan Naught. "Şimdi biliyoruz ki kristali canlıların özünü içerecek ve kaydedecek şekilde ilk kez tasarlayan kadimler sık sık diğer gezegenlerin kültürlerini incelemek için seyahat ediyorlardı. Bu yüzden tahmin ediyoruz ki-"

Tam o sırada kapı çalındı ve içecek gibi görünen şeylerle dolu bir tepsiyi iten bir çift kukla içeri girdi. Tepsinin ortasında, bir tür lezzeti sıcak tutuyor olması gereken büyük bir gümüş kubbe vardı.

Sylvan ona bakarken, kuklaların çoğundan daha zayıf olduğunu düşünmüştü. Çoğu Kindred, dişilerinin hoş gidecek şekilde dolgun olmasını tercih eder ve "Elit" olarak adlandırdıkları özellikle dolgun kıvrımlara sahip olanlara saygı duyardı. Yine de,

Herkes aynı zevklere sahip değildi, bu yüzden ince bir eşleştirme kuklası gördüğünde şaşırmadı.

Onu şaşırtan şey, kadının orada olmasıydı. Diğer Konsey üyelerinden biri içecek bir şeyler mi istemişti? Genellikle bir Konsey Toplantısı düzenlendiğinde kapalı oturum yapılır ve kimsenin içeri girmesine izin verilmezdi. O halde Yedi Cehennem'de ne işi vardı?

Ne yazık ki, çok geçmeden .

Kukla odanın ortasına geldi ve toplanmış olan Konsey Üyelerine baktı.

"Demek beni durdurabileceğini sandın," dedi erkek ya da kadın olabilecek berrak, cinsiyetsiz bir sesle. "Bir daha düşün."

Görülemez kadar hızlı bir hareketle döndü ve *Shannom-rah*'ı Sylvan'ın elinden kaptı.

"Dur!" diye bağırdı. Ancak değerli kristale uzandığında, kukla onu ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

Sylvan yerinden fırlayıp masanın etrafında dönmeye başladığında, "Bir adım daha atma," diye uyardı. Tekerlekli arabasının üzerindeki büyük gümüş kubbeyi kaldırdığında, lezzetli bir lezzet değil, Sylvan'ın kanını donduran yuvarlak siyah ve gümüş bir cihaz ortaya çıktı.

"Bir moleküler bozucu," dedi, sesi korkudan boğuklaşmıştı. "Tanrı aşkına bunu nereden buldun? Ve sen kimsin?"

"Nereye bakacağınızı bildiğinizde ve iletişim sistemlerinin kontrolünü tamamen elinizde tuttuğunuzda bu tür şeyleri elde etmek kolaydır. Kimliğime gelince, şimdiye kadar bilmiyor muydun?" Sıska eşleştirme kuklası ona ters bir gülümseme verdi. "Ben Bilen'im. *Shannom-rah*'ı getirdiğinizde beni geminizde kendiniz karşılamıştınız."

Sanki ne demek istediğini anlatmak istercesine sütlü gökkuşağı kristalini kaldırdı ve Sylvan'a soğuk bir gülümseme verdi.

"Bilen..." Sylvan her üşüdüğünü hissetti. "Bizden ne istiyorsun?"

"Sanki bilmiyormuşsunuz gibi, Komutan Sylvan. Her zaman istediğim şeyi istiyorum - tüm insanların ve onların günlük işlevleri üzerinde tam kontrol." Bilici sanki bu tamamen mantıklı bir istekmiş gibi konuştu. "Elbette bu sizin kendi iyiliğiniz için," diye devam etti. "Uriel İki'de organik varlıkların ne kadar sıklıkla kendi çıkarlarına karşı çalıştıklarını gözlemledim. Amacım bir halk olarak varlığınızı basitleştirmek ve en iyi benliğiniz olmanıza yardımcı olmak."

"Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsunuz?" Konsey Üyesi Beli'cose talep etti. "Öncelikle, tüm kişiliklerinizi kaydetmek için *Shannon-rah*'ı kullanacağım."

Bilici dedi ki. "O zaman fiziksel bedenlerinizi bununla yok edeceğim." Bu moleküler parçalayıcıya başını salladı. "Bildiğiniz gibi, geminin kendisini tamamen sağlam bırakırken, geriye hiçbir şey kalmayana kadar bu gemideki her canlıyı molekül molekül parçalayacak."

"Bunu yapamazsınız, bu soykırımdır!" Sylvan haykırdı.

"Oh, ama yapabilirim." Bilen ona aynı, soğuk, çıldırtıcı gülümsemesini verdi. "Ve yapacağım da - tüm halkınız *Shannon-rah*'a kaydedilip saklanır saklanmaz. Ama asla korkmayın," diye devam etti, "Sonsuza dek kaybolmayacaksınız. "Hepinize çok daha iyi bedenler vereceğim - kendi tasarımı Çoğalan bedenler. Hatta burada, değerli Ana Geminizde yaşamanıza bile izin vereceğim. Benim uzman rehberliğim ve yönetimim altında toplumunuz gelişecek."

"Sen delisin!" Sylvan sıska eşleştirme kuklasına yaklaştı ve onu hazırlıksız yakalayabileceğini düşündü. "Tam hakimiyet ve kontrol ihtiyacın doğru ya da makul değil. Tanrıça çocuklarını özgür iradeyle yarattı; bunu bizden alamazsınız."

"Yapabilirim ve yapacağım," dedi Bilici kararlılıkla. "Ve geri iyi olur Komutan Sylvan. Parçalayıcının zaten silahlanmış olduğunu ve zararlı ışınlar yaydığını bilmelisiniz. Ona dokunmak bile yaşayan herhangi bir varlığı parçalayacak ve anında ölümle sonuçlanacaktır. Büyük olasılıkla şu anda içinde bulunduğum geminin etini de parçalayacaktır," diye devam etti umursamaz bir sesle. "Ama bu bir sorun değil çünkü iletişim sistemine geri dönmenin yolunu bulabilir ve bu beden yaşayamaz hale gelirse başka bir konukçu alabilirim. Şimdi..." *Shannom-rah*'ı havaya kaldırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Özünüzün daha üstün bir kaba aktarılabilmesi için ilk kaydedilecek kişi hanginiz olacak?"

Sylvan, Bilici'nin onları çağırmasını dehşet içinde izledi. Onun asıl ilgilendiği şey, moleküler bozucuyu patlayıp Ana Gemideki her canlıyı öldürmeden önce kapatmaktı. Bilici buna sahip olduğu sürece, hepsini rehin tutuyordu.

Çoğu toplum tarafından yasaklanacak kadar tehlikeli bir silah olan bozucu, onu en yüksek teklifi verene satmayı uman bir korsan çetesinden ele geçirilmişti. Sylvan onu Ana Gemideki en güvenli kasaya kilitlemişti. O lanet şeyi uzayın derinliklerinde yok etmeyi planlamıştı ama henüz bunu yapacak zamanı bulamamıştı.

Sadece Bilen'in bir şekilde iletişim sisteminde bir yerde kasanın şifresini bulduğunu ve bunu kullandığını düşünebilirdi. Şansı varken tehlikeli silahı yok etmeye zaman ayırmadığı için şimdi hepsi ölecek miydi?

Lütfen Tanrıça! diye dua etti. *Lütfen bunun olmasına izin verme - çocuklarının bu çılgın canavar tarafından öldürülmesine izin verme! Eğer Ana Gemide sevdiklerimi kurtarabilirsem seve seve canımı veririm!*

O anda Sophie'nin kendisini çağırdığını hissetti.

"Sylvan!" diye gönderdi bağlantıları aracılığıyla. *"Sweetheart-Liv ve ben Dark'la konuşuyorduk ve Shannom- rah ve Bilici hakkında bazı şeyler bulduk! Dikkatli olmalısın, şu anda gemide olabilir. Kristalde depolandığını düşünüyoruz ve o ve bir grup başka kişilik ortaya çıktı ve bunlar bizim yapay zeka ekipmanımızdakiler. Bilici'nin uzun siyah saçlı ince bir eşleştirme kuklasının içinde olduğundan oldukça eminiz, bu yüzden dikkat etmeniz gerekiyor-*"

"Sophia...talana-biliyorum," diye karşılık verdi Sylvan. *"Bilici şu anda burada, Konsey Odası'nda ve korkarım ki üstünlüğü ele geçirmiş durumda."*

"Ne?" Sophia'nın zihinsel tonu paniğe kapılmıştı. *"Ne diyorsun, Sylvan?"*

"Bunu durdurmaya çalışacağımı söylüyorum ama başaramayabilirim... başaramayabilirim." Sylvan bağlantıları aracılığıyla bir sevgi dalgası gönderdi. *"Eğer başaramazsam, lütfen ikizleri benim için öp ve onları ne kadar çok sevdiğimi söyle. Ben de seni seviyorum Talana,"* diye ekledi. *"Söyleyebileceğimden çok daha fazla."*

Sonra karısıyla zihinsel iletişimini kesti ve Bilici'nin karşısında durdu.

"O kişi ben olacağım," dedi sakince, bir adım öne çıkarak. *"Shannom-rah tarafından kaydedilen ilk kişi ben olacağım."*

* * * * *

Naught sessizce duvarın dibinde duruyordu; Kâhin'in içinde bulunduğu eşleştirme kuklası ilk geldiğinde durumu değerlendirmek için oraya gitmişti. Görünüşe göre Bilici onu bir tehdit olarak görmemişti - belki de insansıdan çok makineye benzediği için. Her halükarda, Kindred Yüksek Konseyi'nin toplanmış üyeleriyle konuşurken bakışları onun üzerinden atlıyor gibiydi ve şimdi Komutan Sylvan'a odaklanırken onu tamamen görmezden geliyordu.

"O kişi ben olacağım," dedi Sylvan. "*Shannom-rah* tarafından kaydedilen ilk kişi ben olacağım."

Naught, Yüksek Konsey başkanının ne yapmak istediğini tam olarak biliyordu. Sylvan'ın gözlerinin Bilici'den moleküler bozucunun yuvarlak siyah ve gümüş küresine nasıl gidip geldiğini gördü. Yuvarlak cihazın üstünde açıkça görülebilen kırmızı bir düğme -bir öldürme düğmesi- vardı. Ona dokunmak bozucuyu kapatacak ve ona dokunan kişiyi anında parçalayacaktı.

Komutan Sylvan halkını kurtarmak için canını vermeye hazırlanıyordu; asil bir fedakârlık, diye düşündü Naught soğukkanlılıkla. Duyguları körelmiş beyninin bir yerlerinde, Ana Gemi ve sakinleri için her şeyini vermeye hazır olan Kan Soyu savaşçısına duyduğu hayranlığın kıpırtılarını hissetti.

Ama ölümü gerekli olmamalı, diye düşündü. Kaybedecek çok şeyi var.
-Bir eş ve çocuklar. Bense... Hiçbir şeyim ve kimsem yok.

İkizi Barış Konuşuyor'u düşündü; kardeşiyle olan eski hayatını hatırladığında hissettiği acıyı ve kaybı, duygularını bastırmasının bile nasıl tamamen engelleyemediğini düşündü. Artık olmayan ve bir daha asla olamayacak olan bir hayat.

Belki bu iş bittiğinde Barış'ı tekrar görürüm, diye düşündü.

Komutan Sylvan dışarı çıkıp uzandığı anda ileri doğru adım atarak, organik sağ eliyle Bilici'yi boğazından yakaladı ve metal sol eliyle parçalayıcının üzerindeki kırmızı öldürme düğmesini tokatladı.

O anda tamamen parçalanmayı ve rüzgârdaki toz savrulup gitmeyi bekliyordu. Umudu, parçalayıcı etkisiz hale getirildiğinde, Komutan Sylvan'ın Knower'ın kontrolünü ele geçirebileceği ve Ana Geminin kurtulacağıydı.

Ancak sensörleri sol koluna güçlü, titreşimli bir karıncalanma gönderdiği halde parçalanıp uçup gitmedi. Bunun yerine, Sylvan ve diğer Konsey Üyeleri çırpınan Bilici'yi yere yıkmak için ona yardım etmek üzere ileri atılırken, bir anda kaosun merkezi haline geldi.

İçinde yaşadığı eşleştirme kuklası çok sağlam ve güçlüydü. Ne de olsa birçok büyük savaşçı tarafından kullanılmaya dayanmak zorundaydı, bu yüzden vücudu uzun süre dayanacak şekilde inşa edilmişti. Onu zapt etmek şaşırtıcı derecede zordu ve Komutan Sylvan her şey bitmeden gözüne bir yumruk yedi.

Ama her şey söylenip yapıldığında, Bilici zapt edilmiş, bilekleri kırılmaz kelepçelerle sıkıca tutulmuştu.

"Hayır!" diye bağırdı, bağlarına karşı kıvrınarak. "Hayır, bunu yapamazsın! Ben sizin gerçek hükümdarınızım! Toplumunuzun hastalıklarını sadece ben tedavi edebilir ve sizi doğru yöne götürebilirim!"

"Sessiz ol!" Sylvan mücadele etmekten nefes nefese kalmış bir halde ona emretti. Sağ gözü şişmeye ve mavimsi mor bir çürük göstermeye başlamıştı bile. "Akıl sağlığını ve yararlılığını yitirmiş bir programdan başka bir şey değilsin." Naught'a baktı. "Teşekkür ederim Komutan Naught. Çok cesurca davrandınız."

"Sen de aynısını yapmak üzereydin," dedi Naught ona. "Bunu vücut dilinden anladım; niyetin, kendi hayatın pahasına da olsa, bozucuyu etkisiz hale getirmektir."

"Ama silahı etkisiz hale getirdin," diye belirtti Sylvan. "Nasıl hâlâ burada bizimle olduğunu anlamıyorum!"

Naught omuz silkti. "Temas anında parçalanmayı beklediğim için ben de şaşırdım. Belki de metal elimin tamamen yapay bir protez olması ve hiçbir canlı ete bağlı olmamasının bununla bir ilgisi vardır."

Söz konusu metal eli esnetti, sensörlerinde hâlâ hafif bir karıncalanma hissediyordu.

"Belki de," diye kabul etti Sylvan. "Ama her ne sebeple olursa olsun, size çok minnettarım Komutan Naught - tüm Ana Gemi size hayatlarını borçlu."

"Böyle bir minnettarlığa gerek yok," dedi Naught ona. "Ben sadece sizin yapmaya çalıştığınız şeyi yapıyordum, Komutan Sylvan." Hâlâ mücadele etmekte olan Bilici'ye kaşlarını çatarak baktı. "Bu kuklayı her türlü iletimi engelleyebilecek topraklanmış ferromanyetik metalle kaplı bir hücreye kilitlemenizi önerebilir miyim? Bu şekilde Bilici bu tek gemide hapsolacak ve geminizin iletişim sistemlerine girip yeni bir konukçu bulamayacaktır."

"Hemen halledeceğim," diye söz verdi Sylvan. "Ve parçalayıcı, kardeşim Baird tarafından derhal imha edilmek üzere derin uzaya götürülecek. Eşime her şeyin yolunda gittiğini bildirdikten sonra onu çağıracağım."

Gözlerini kapattı ve uzun bir süre konsantre olmuş gibiydi.

"Evet, talana," diye mırıldandığını duydu Naught nefesinin altından. "Evet, ben iyiyim-herkes iyi olacak. Bilici etkisiz hale getirildi. Evet, ben de seni seviyorum. Yakında görüşeceğiz."

Duygularını bastırmak için en yüksek ayara getirmesine rağmen Naught, Sylvan'ın yüzünde eşine duyduğu sevgiyi gördüğünde bir sızı hissetti. Bir zamanlar o ve Peace, aralarında yatacak doğru dişiyi bulmayı hayal etmişlerdi - bir zamanlar bir eş ve bir aile onların geleceği gibi görünüyordu.

Ve sonra her şey silinip . Hava kilidindeki patlama, ikizinin kırmızı damlacıklar yağmurunda kaybolmadan dakikalar önce yüzünde beliren şaşkın ifade, ikizi için haykırırken ve aralarındaki bağın sonsuza dek koptuğunu hissederken Naught'un tüm sol tarafını sakat bırakan yakıcı acı... Hepsi bir daha asla unutulmamak üzere hafızasına kazınmıştı.

Bunu düşünme, dedi kendine sertçe. Kaybettiklerini düşünme. Sevgiyi asla kendin deneyimleyemeyecek olsan bile, bugün pek çok kişinin hayatını ve sevgisini kurtarabildiğin için mutlu ol.

Sonra Komutan Sylvan ve diğer tüm Konsey Üyeleri etrafını sarıp ona tekrar teşekkür ederken, Bilen asla kaçamayacağı bir hücreye götürülüyordu.

Sanırım insanların 'mutlu son' dediği şey bu, diye düşündü Naught uzaktan. Ama elbette onun için mutlu son diye bir şey olamazdı - sadece sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünen ve asla bitmeyecek olan aynı, donuk gri varoluş vardı. Eğer parçalayıcı onu eritmiş olsaydı, şimdi Barış'la birlikte olabilirdi. Ama öyle olmadı ve o da devam etti... her zaman devam etti.

Birdenbire yumuşak, kadınsı bir sesin konuştuğunu duydu - ama bu ses bir şekilde dışarıdan değil, kafasının içinden geliyor gibiydi.

"Üzülme savaşı," diye fısıldadı. "Acın ve ıstırapın büyük olsa da, sevincin de öyle olacak. Senin için sevgi olacak... göreceksin."

Sonra ses ve ona eşlik eden varlık kayboldu ama garip bir şekilde Naught kendini eskisi kadar ıssız hissetmediğini fark etti. Belki de şu anda içinde yaşadığı gri, duygusuz dünya bir şekilde biraz renk kazanabilirdi. Ama nasıl, bilmiyordu.

Ancak sözler ne kadar rahatlatıcı olsa da, aşkı bulması fikri tamamen saçmaydı. O bir İkiz Akraba'ydı ve kardeşi olmadan asla bir eş arayamaz ya da bir gelin talep edemezdi. Yapabilir miydi...?

Sonsöz

"Ah nine, muzlu pudingin biz küçükken hatırladığım kadar lezzetli!" Sophie, artık büyükannesinin zihninin daimi evi olan eşleştirme kuklasına gülümsedi ve pudinginden büyük bir ısırık daha aldı.

"Teşekkür ederim tatlı bezelyem." Nana gülümsedi. "Burada kullandıkları o çılgın Kindred dalga sobasını kullanmaya çalışırken az kalsın kriz geçiriyordum ama bir süre sonra anladım. Barsis çok yardımcı oldu, değil mi tatlım?"

Hemen arkasında duran ve usulca hırlayarak boynuna sokulan büyük Canavar Kindred'e gülümsedi.

"Elbette, güzel Ruth. Sana yardım etmek için her şeyi yaparım ve senin toprak karışımını pişirmek çok keyifliydi."

Nana, Sophie'ye, "İlk yaptığım puding tam kıvamında olmadı," diye itiraf etti. "Ama bunun için... *alternatif* bir kullanım alanı bulduk, değil mi Barsis?"

Altın rengi gözleri ağırlaştı. "Güzel göğüslerinizdeki standart altı pudingi yalamak benim için büyük bir zevkti."

"Nana!" Sophie neredeyse puding lokması boğazında kalacak şekilde bağırdı. "Lütfen siz ikiniz, burada çocuklar olduğunu unutmayın!"

"Ah, üzgünüm tatlı bezelye!" Nana kıkırdadı. "*Hayatımda* yatak odasında hiç bu kadar eğlenmemiştim! Sanki Barsis bana yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı ve ben buna bayılıyorum!"

Liv gelip kız kardeşini kurtararak, "Bu kadar iyi vakit geçirmene sevindik nine," dedi. "Sophie'yi bir süreliğine ödünç almamın sakıncası var mı?"

dakika? Hemen döneceğiz."

"Elbette Livvy, acele etme." Nana ona gülümsedi. "Ama fırsatın olursa arkadaşın Kat'i buraya gönder. Birleşme Törenimi planlamama yardım etmesini istiyorum."

Liv, "Onu görürsem gönderirim," diye söz verdikten sonra Sophie'yi Kutsal Kuru'nun yakınındaki kalabalık piknik alanına doğru sürükledi. Aile buluşmaları bir yaşam kutlamasına dönüşmüştü ama yakın çevreleri dışındaki pek çok kişi bunu bilmiyordu. Sylvan, Sophie, Liv ve Baird'e Ana Gemi'deki herkesin tamamen yok olmaya ne kadar yaklaştığını ve Komutan Naught'un günü nasıl kurtardığını anlatmıştı.

Bu doğrultuda Liv ve Sophie, yarı sayborg gibi görünen koyu renk ikizlerinin yanı sıra Kat, Lock, Deep, Lauren, Xairn ve tüm çocuklarını da partilerine davet etmeye karar vermişlerdi. Kısa süre sonra davet Sophie ve Liv'in arkadaş olduğu diğer Kindred gelinlerine de açılmıştı ve şimdi aile buluşması neredeyse yüz kişilikti ve giderek büyüyordu.

"Vay canına, bu parti *gerçekten* başlıyor!" Sophie etrafına bakınarak haykırdı. Giderek daha fazla insan gelmeye devam ediyordu, herkes en sevdiği yemeği ya da tarifi getiriyordu ama ana yemeklerin çoğu Dark tarafından hazırlanmıştı. O ve Anna yüklü bir masanın arkasında duruyor ve etrafı sıcak, baharatlı, ağız sulandırıcı aromalarla dolduran bazı geleneksel Rigelian yemeklerini servis ediyorlardı.

Liv, neredeyse Kutsal Kuru'ya kadar uzanan masa kuyruğunu incelerken, "Sanırım Dark'ın yemekleri çok sevildi," dedi. Lezzetli kokulardan etkilenen bazı rahibeler bile dışarı çıkmıştı ve Sylvan onları nezaketle karşılayıp kalmalarını ve yemek yemelerini istemişti.

"İyi ki Sylvan'a restorandaki yeri onun için açık tutturmuşum." Sophie'nin sesi kendini beğenmiş geliyordu. "O ve Anna, Lauren'ın hemen yanına yerleşecekler.

Mükemmel olacak!"

Liv inledi. "Bu ikisi yan yana dururken belim asla eskisi gibi olmayacak. Birini ziyaret etmeden diğeri ni ziyaret edemeyeceğim!"

"Amaç da bu zaten." Sophie güldü. "Akşam yemeği ve tatlı tek bir yerde. Bu arada Kat'ın yapacak çok işi var, aynı anda iki Birleşme Töreni planlıyor!"

"Doğru bebeğim, ama bir eşleştirme kuklası için Katılma Töreni planlamayı hiç beklemiyordum!" Kat yanlarına geldi, elinde ninesinin lezzetli ev yapımı muzlu pudinginden bir kase vardı. "Nineniz pişirmeye devam ettiği sürece benim için sorun değil. Tanrım, bu çok güzel." Altın muz parçaları ve çıtır vanilyalı gofretlerle süslenmiş kremalı pudingden saygılı bir ısırık aldı. "Hepimiz çocukken bize bunu yaptığını hatırlıyorum," dedi. "Kendim yapmayı denedim ama asla doğru yapamadım."

"Bu onun ev yapımı puding tarifi," dedi Liv. "Tüm farkı yaratan bu."

Sophie kuru bir sesle, "Ama ona tutmayan partileri ne yaptığını sorma," dedi. "Çünkü bilmek istemezsin, bana *güven*."

"Tamam, sormayacağım bile." Kat başını salladı. "Diğer tüm kişilikler *Shannon-rah*'ın içine geri çekilmiş olsa da Nana'nı tutabildiğimiz için minnettarım."

"Evet, yapılacak en nazık şey buydu," diye onayladı Sophie. "Nana bir eşleştirme kuklasına düştüğü için şanslıydı ama diğerleri, mesela benim Roombie'ne düşen striptizci ve Liv'in kan analizörüne düşen Ohio'lu sigorta satıcısı, nerede olduklarını ya da ne yaptıklarını gerçekten anlamamışlardı."

"İnsan bedeninde olmaya alışmışken bir makine bedeninde mutlu olmak gerçekten zor olurdu sanırım," dedi Kat. "Yine de yeni arkadaşınızın yarı olduğunu fark ettim." Başını salladı

tek başına bir masada oturan ve bir tabak yemeği karıştıran ama aslında hiçbirini yemiyor gibi görünen Komutan Naught'a baktı.

Sophie ona, "Bu Komutan Naught," dedi. "O olmasaydı, bu sabah hepimiz buharlaşmış olacaktık."

"Ne? Sen neden ?" Kat'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sophie hızla, o gün erken saatlerde gerçekleşen Yüksek Konsey toplantısının ayrıntılarını ona anlattı. Sophie sözlerini bitirdiğinde, Kat gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı.

"Tanrım," diye çıkmayı başardı sonunda. "Bu korkunç bir şey!"

"Sylvan'ın hayatını kurtardı, hepimizin hayatını," dedi Sophie. "Hoşuna gitmeyeceğini düşünmesem ona sarılır ve öperdim."

"Çok soğukkanlı," diye söze girdi Liv. "Tolleg cerrahlarının ikizi öldükten sonra acıyı kontrol altına almak için ona bir duygu sönümleyici verdiklerini düşünüyoruz. Muhtemelen hiçbir şey hissetmiyor - ne acı ne de zevk."

"Yani kardeşini kaybetmiş bir İkiz Kindred mi? Zavallı adam." Kat ona sempatiyle . "Bu kaybı hayal bile edemiyorum. Deep ve Lock o kadar yakınlar ki, eğer birine bir şey olursa..." Titredi. "Hayır, aklımın oraya gitmesine bile izin veremem!"

Sophie üzüntüyle, "O bir kahraman ama yapayalnız," dedi. "Sence gidip onunla oturmamızın bir sakıncası olur mu?"

"Bilmiyorum ama sanırım biri bizden önce davrandı. Bakın." Kat başını salladı ve üç kız Komutan Naught'u izledi.

Genç, utangaç görünümlü bir rahibe, rahibe arkadaşlarından ayrılmış ve ona doğru yürüyordu. Dolgun kıvrımları, tarikatının dökümlü beyaz cübbesi tarafından vurgulanıyordu ve uzun, sarı saçları hayal edilebilecek her yeşil renkle çizgiliydi, ancak gözleri - ki

geniş ve ürkekti - henüz yaşlı rahibelerin Tanrıça ile yıllarca iletişim kurduktan sonra elde ettikleri yeşil-iç-yeşil değildi.

"Kim o?" Liv kısık bir sesle sordu. "Tanıdık geliyor ama onunla daha önce karşılaştığımı sanmıyorum."

"Sanırım Ana Gemi'de yeni," dedi Sophie. "Sylvan bana Birinci Dünya'dan gelen birkaç yeni asker olduğunu söyledi; o da onlardan biri olmalı."

"Komutan Naught'a bu şekilde yaklaşması kesinlikle cesurca, özellikle de ölümüne korkmuş görünürken!" Kat mırıldandı.

Gerçekten de genç rahibenin gözleri iri yarı Karanlık İkiz'e doğru ilerlerken geniş ve kararsızdı ama ona ulaştığında çenesini yüksek tuttu.

"Sizinle oturabilir miyim?" Liv onun Naught'a söylediğini duydu.

Geniş omuzlarını silkti; metal olan ve etten olan omuzları bu hareketle birlikte yuvarlandı.

"Nasıl istersen öyle yap." Sesi sert bir hırıltıydı.

Rahibenin yüzü solgunlaştı ama tam karşısına oturdu. Sonra Liv'i şaşırtarak masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu; etten olan sağ elini.

Komutan Naught da irkilmiş görünüyordu. Kararsızca ona baktı, tek gri gözü şaşkınlıkla genişledi.

"Neden bana dokunuyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak, ama elini çekmek için hiçbir hareket yapmadı.

"Sana bir mesajım var, Tanrıça'nın kendisinden bir mesaj." Küçük rahibe ölesiye korkmuş görünüyordu ama çenesini kaldırdı ve adamın gözlerinin içine baktı.

"Mesaj mı? Ne mesajı?" Adam ona kaşlarını çattı.

Rahibe derin bir nefes aldı, sanki onun hoşuna gitmeyeceğini bildiği bir haberi vermek için kendini geri yordu.

"Tanrıça'nın sözlerini dinleyin," diye başladı.

"Savaşçı, acın derin ve güçlü

Kat ettiğin yol zor ve uzun Kalbinin

derinliklerindeki soruyu biliyorum

Cevaplamak için yakında bir arayışa

başlamalısın Uzaklara gidersen cevabı

bulacaksın

Çift yıldızın yanındaki bir gezegenin ayına. Orada,

tüm birlerin iki olduğu sistemde, sana işkence

eden acının hafifletilmesini bul."

"Ne?" Komutan Naught kaşlarını çatı. "Bütün birler iki mi? Bu hiç mantıklı değil. Neden bilmecelele konuşuyorsun? Ve benim acım hakkında ne biliyorsun?"

"Sadece Tanrıça bana ne söylediye," dedi küçük rahibe. "Onun sesiyle konuşuyorum. Ve..." Boğazını temizledi. "Bahsettiği görevde seninle birlikte gitmem gerektiği söylendi."

"Ne görevi? Bu hiç mantıklı değil." Naught elini onunkinden çekti ve aniden ayağa kalktı. "Gitmem gerek. Lütfen beni yalnız bırakın."

Sonra küçük rahibeyi orada tek başına, üzgün ve kararsız ama yine de meydan okuyan bakışlarla bırakarak uzaklaştı. Liv onun yüzündeki ifadeyi neredeyse okuyabiliyordu.

Bana söylediğin şeyi yaptım Tanrıça ve yüzüme patladı. Şimdi ne olacak? Düşünüyor gibiydi.

Sophie, "Sanırım şu anda bir arkadaşına ihtiyacı olan birini görüyorum," diye mırıldandı.

"Sanırım haklısın." Liv gülümsedi. "Hadi gidip kendimizi tanıtalım. Belki yardımcı olabiliriz."

"Bilmiyorum kızlar." Kat kuşkulu görünüyordu. "Komutan Cyborg, Tanrıça'nın ona gönderdiği mesajdan pek memnun görünmüyordu."

" gelecektir," dedi Liv kendinden emin bir şekilde. "Ne de olsa Tanrıça'isteği bu. Haydi kızlar, gidelim."

Yeni rahibeyle buluşmak üzere yeşil ve mor çimenlerin üzerinde ilerlerken, Komutan Naught için her şeyin yolunda gitmesi için Tüm Yaşamın Annesi'ne bir dua gönderdi. Ana Gemi'nin ona teşekkür edecek çok şeyi vardı; tek umudu kırılmışlığı ve taşıdığını bildiği acı için biraz şifa bulabilmesiydi.

Tanrıça, diye dua etti. İyileştiremeyeceğin kadar derin bir acı yoktur. Komutan Naught'un iyileşmesine izin ver.

İçinde bir huzur hissetti ve derinlerde bir yerde Tanrıça'nın duasını duyduğunu ve sorun üzerinde çalışmaya başladığını biliyordu...

Son mu?

Tabii ki hayır! Her zaman daha fazla Kindred kitabı geliyor. Ağustos ayında Trapped in Time'ı bekleyin! (Aşağı kaydırırsanız bir Ön Gösterim bulacaksınız.)

Ama önce...

*Kandırıldık'ı beğendiyseniz, lütfen bir dakikanızı ayırıp

[BURAYA](#) bir yorum [bırakın](#). İyi yorumlar

Son derece kalabalık olan e-kitap pazarında bir yazar için altın gibidir. Diğer okurların yeni bir yazara ve seriye şans vermelerinde bir sakınca olmadığını bilmelerini sağlıyorlar. Ayrıca içimi ısıtıyorlar.

Böyle harika bir okuyucu olduğunuz için teşekkürler!

Sevgiler, Evangeline :)

OceanofPDF.com

Bir Arkadaşınıza sıcak bir Kindred savaşçısı hediye edin!

Kindred'ı seviyor musunuz? Arkadaşlarınız deli olduğunuzu düşünmeden Ana Gemi'de yaşamayı dilediğinizden bahsetmek ister misiniz? Artık onları Kindred evrenine sokmak çok kolay.

Brides of the Kindred serimin ilk kitabı olan Claimed'i ÜCRETSİZ indirmek için [http s://dl.bookfunnel.com/bbomfmojv9](http://dl.bookfunnel.com/bbomfmojv9) bu LİNKİ onlarla paylaşmanız yeterli. Hiçbir şartım yok - bültenim için e-posta adreslerini bile almak istemiyorum. Sadece Kindred dünyasını en yakın arkadaşlarınızla paylaşabilmenizi ve bunu yaparken eğlenmenizi istiyorum.

Sevgiler ve Mutlu Okumalar! Evangeline

OceanofPDF.com

Zamana Hapsolmuş

Geçmişe hapsolmuş bir kadın
Karısı olduğunu iddia eden karanlık, yoğun bir savaşçı
Caroline içine düştüğü paralel evrende hayatta kalabilecek mi?
Yoksa sonsuza dek... Zamanın içinde hapsolacak mı?

Birinci Bölüm

"Yani gerçekten başka dünyalara, başka evrenlere kapı açmanın bir yolunu mu buldunuz?"

Dr. Caroline Lambert, Ph.D. gülümsedi - bu ona çok sorulan bir soruydu.

"Aslında bir kapı değil," dedi gözleri fal taşı gibi açılmış Sophie'ye.

Komutan Sylvan'ın karısı. Büyük Blood Kindred'in başı olduğu için

Yüksek Konsey'in, araştırmasını burada, Kindred Ana Gemisi'nde yürütmesine izin verdiğini öğrendiğinde, yeni laboratuvar tesislerini gezmekte olan eşi ve arkadaşlarıyla bu konu hakkında konuşmaya çok istekliydi.

"Araştırmanızı doğru anladıysam, daha çok bir pencere gibi," dedi Sylvan, onay için kaşlarını kaldırarak.

"Aynen öyle." Caroline başını salladı, kırmızı-altın bukleleri bu hareketle birlikte sallandı. Genelde uzun, doğal kıvrıkcık saçlarını sıkı bir topuz şeklinde arkaya doğru toplardı ama bugün iyi bir ilk izlenim bırakmak umuduyla biraz şık giyinmeye çalışmıştı. Ne yazık ki saçları işbirliği yapmamış ve kabarmaya başlamıştı ama neyse ki Komutan Sylvan, eşi ve baldızı, kendisini Liv olarak tanıtan bir doktor ve arkadaşları Kat ona yardım etmişti,

hepsi iyi görünüyordu. Ayrıca, Çoklu Evren'e bir pencere açma fikriyle alay eden Dünya'daki bazı meslektaşlarının aksine, araştırması konusunda da çok hevesliydi.

"Yani diğer dünyalara sadece bakabiliyorsun, dokunamıyor musun?" Liv hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle sordu.

Caroline kararlı bir şekilde, "Tüm araştırmalarım beni buna inandırdı," dedi. "Şu ana kadar bundan şüphe etmek için hiçbir nedenim yok. Ama icat ettiğim ekipmanı ilk kez test edebileceğim. Doğru çalışması için Dünya'nın manyetik alanının dışında olması gerekiyor, bu yüzden Ana Gemi'nin beni ağırlamayı kabul etmesine çok minnettarım."

"Ne görmeyi bekliyorsun?" Kat merakla sordu. Caroline'ın kendisi gibi büyük bedenliydi ve bu tür kadınlardan hoşlanan İkiz Kindred'la evli olduğunu açıklamıştı. Caroline bırakın iki erkeği, hayatını bağlayabileceği bir erkek bulmayı bile hayal edemiyordu ama Kindred'ların eşlerini seçerken beden önyargısı taşımadıklarını bilmek güzeldi.

Caroline, "Eğer teorim doğruysa, bir soğanın ince katmanları gibi üst üste katmanlanmış birden fazla evren var," diye açıkladı. "Matematiğe girmek istemiyorum, çünkü oldukça karmaşık, ama yapmaya çalıştığım şey sadece bir katmanı soyarak ve bizimkinin yanındaki evrene bakmak."

"Evet, ama o evrende ne görebileceğini düşünüyorsun?" Sophie sordu. "Sylvan, bizimkinin tam bir ayna görüntüsü olabileceğini söylüyor."

Caroline dikkatle, "Olabilir," dedi. "Bu büyük bir olasılık." Positronic Orbital Rotating Time/Space Allocating Locator-PORTAL'ının parlak pirinç çerçevesini başıyla işaret etti. "Pencereyi açabilir ve Dünya'ya tıpatıp benzeyen bir dünya görebilirim, bizim Dünya'mızla sadece birkaç küçük tutarsızlığı olan bir dünya."

"Yani birbirinin neredeyse birebir kopyası olan milyonlarca evren varsa, portaldan bakıp sizi başka bir dünyadan etrafta dolaşırken görmek mümkün olabilir mi?" Liv sordu. "Diğer evrendeki ikizinizi izleyip onun ne yaptığını görebilir miydiniz?"

"Sanırım bu mümkün," dedi Caroline şüpheyle. "Ama bunun gerçekleşme ihtimali astronomik, trilyonda bir gibi. Bu, televizyonu açtığınızda uydudan kendi evinizin görüntüsünü gösteren bir kanala denk gelmek gibi bir şey olurdu."

"Oh, çok kötü." Kat'in sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Çokluevren ikizimi gözetlemek ve neler yaptığını görmek istiyordum."

"Ya baktığınızda o evrende Deep ve Lock ile hiç karşılaşmadığınızı görseydiniz?" Liv itiraz etti. "Belki de o diğer evrenlerden bazılarında avukat oldun ve hiç evlenmedin ya da çocuk sahibi olmadın."

"Ya diğer evrenlerin bazılarında Kindred'ler Dünya'ya hiç gelmediyse?" Sophie spekülasyon yaptı. "Ya biz Scourge tarafından ele geçirildiysek ve AllFather hepimizi öldürüp köleleştirdiyse?"

"Ugh!" Kat yüzünü buruşturdu. "Ne korkunç bir düşünce, bebeğim! Sakın söyleme bile O!"

"Bu korkunç ama bu senaryoların hepsi birer olasılık," diyor Caroline düşünceli bir şekilde söyledi. "İlk katmanı kaldırdığımda nükleer savaş nedeniyle yok olmuş bir Dünya görebilirim, sonra ikinci katmanı kaldırdığımda ise o evrendeki insanlar tüm nükleer silahları yasaklamaya karar verdiği ve iklim değişikliğini kontrol altına almak için katı karbon düzenlemeleri uyguladığı için gelişen başka bir Dünya görebilirim."

"Olasılıklar sonsuz ve büyüleyici," dedi Sylvan. "Ama siz hanımlar bana birkaç dakika izin verir misiniz? Az önce önemli görünen bir telefon aldım."

"Elbette tatlım, devam et." Sophie kocasının kolunu okşadı. "Siz yokken Dr. Lambert'ı sorularımızı yanıtlamakla meşgul ederiz."

Sylvan, PORTAL'ın parlak pirinç çerçevesi ve onu çalıştıran bilgisayarlarla dolu yeni laboratuvarından çıkarken Caroline biraz kızarak, "Lütfen bana Caroline deyin," dedi. Doktorası için çok çalışmıştı ama bunu insanların başının üstünde tutmayı ve statüsünü kabul etmeleri için ısrar etmeyi sevmiyordu. Bunu yapmak için fazla utangaç ve çekingendi.

"Ama unvanınız için çok çalıştınız!" Sophie haykırdı. "Ve biz buna gerçekten saygı duyuyoruz."

"Teşekkürler ama hepiniz çok kıbar görünüyorsunuz. Tamamen resmi olmak zorunda değiliz," diye itiraz etti Caroline.

"Ben de insanların bana 'Doktor Olivia' demesini istemiyorum," dedi Liv gülümseyerek. "Hemşireliğe devam etmek için tüm tıp sınavlarımı geçtiğim için oldukça gururlu olsam da. O yüzden sen bana Liv dediğin sürece ben de sana Caroline diyeceğim."

"Anlaştık." Caroline ona gülümsedi. Ana Gemi'ye taşınmanın yalnızlık getireceğinden korkmuştu ama bu Dünya'daki hayatından çok da farklı olmayacaktı. Anne babası ölmüştü ve onu özleyecek erkek ya da kız kardeşi yoktu. En iyi arkadaşı Audrey'i özleyecekti ama o da yeni evlenmişti ve ilk bebeğini bekliyordu, bu yüzden artık birlikte pek "kız kıza" vakit geçiremiyorlardı. Yalnız kalmayı kabullenmiş olsa da taşınmaya karar vermesinin nedenlerinden biri de buydu. Şimdi yeni evinde arkadaş edinmek açık bir olasılık gibi görünüyordu - Caroline en azından bunu umuyordu.

"Peki Çoklu Evren'de başka kimleri görebilirsin?" Kat gözlerinde muzip bir pırıltıyla sordu. "Belki başka bir dünyadan ruh eşini?"

Liv ona, "Öyle olsa bile ona sadece *bakabilir*, Kat-kadın," diye hatırlattı. "Sadece bakacak, dokunmak yok, unuttun mu?"

Caroline hemen, "Zaten bir erkek bulmak ya da biriyle tanışmakla ilgilenmiyorum," dedi. Yeni arkadaşları bekâr olduğunu öğrendiklerinde her zaman peşinden gelen kaçınılmaz çöpçatanlığı kesmeyi umuyordu. Her nasılsa her zaman onun için "mükemmel" bir erkek bulmuş gibi görünüyordardı ve bu erkek ya beleşçi ya da pislik çıkıyordu. Ya da mükemmel derecede iyi bir adam olabilirdi ama Caroline onunla hiçbir bağ hissetmezdi, bu da neredeyse her zaman her yerde kırgınlıklara yol açardı.

Kat güldü ve kumral bir kaşını kaldırdı.

"Oh, ne demek istediğini anlıyorum - sana kocalarımızın arkadaşlarını ayarlamaya çalışmamızı istemiyorsun, değil mi?"

"Şey, ben sadece..." Caroline bu kızlarla yeni tanışmışken onları gücendirmek istemediğinden rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Onlardan gerçekten hoşlanıyordu; özgür ve açık tavırları ve Ana Gemi'deki hayata mükemmel bir şekilde uyum sağlamaları hoşuna gitmişti. Görücü usulü buluşma tekliflerini elinin tersiyle iterek onların duygularını incitmek istemiyordu. Ama yine de durumu düzeltmesi gerekiyordu.

Kelimeler boğazında düğümlenip kaldığında Liv cesaretle, "Devam et," dedi. "Her neyse, söyleyebilirsin. Eşcinsel misin?"

"Ondan değil. I..." Caroline zorlukla yutkundu. "Sadece insanlarla romantik bir bağ kurmakta zorlanıyorum. Hepsi bu. Bazen insanlar bana görücü usulü randevu ayarladıklarında ve işler yolunda gitmediğinde bana kızıyorlar. Üçünüzü de seviyorum, sizi kırmak istemem."

Aslında, kendini nasıl gördüğüne dair doğru terim "Demiseksüel "di. Caroline'ın bunu anlaması yıllarını almıştı; uzun bir süre iki cinsten birine de ilgi duymadığını düşünmüştü. Tüm kız arkadaşlarının sayısız aşk yaşamasını izlemişti.

Karşısına çıkan her yakışıklıya "ilk görüşte aşık" oluyor ve neden kendisinin de böyle duygular hissetmediğini merak ediyordu. Sonra, tam da aseksüel olduğuna karar verdiği anda, lisedeki en iyi arkadaşı James'e aşık olmuştu.

Ne yazık ki James eşcinseldi ve onun duygularına karşılık veremiyordu. Yine de nazik biriydi ve Caroline'ın ona duyduğu yoğun özleme rağmen arkadaşlığı kurtarmışlardı. Sonunda bu duygu yoğunluğu azaldı ve bugün hâlâ görüşmeye devam ediyorlar.

Yıllar ve birkaç başarısız ilişkiden sonra nihayet kendisini tanımlayan kelimeyi duydu. Demiseksüel, biriyle yoğun bir duygusal bağ kurana kadar o kişiye karşı cinsel duygular besleyemeyen kişiydi. Bu onları cinsiyetsiz yapmıyordu, tam tersine Caroline son derece yüksek bir cinsel dürtü olduğunu düşünüyordu. Sadece arzularını doyurmak için vibratöründen başka biriyle bağlantı kuramıyor gibiydi.

Sık sık, eğer işleri ağırdan alabilseydi, aşık olabileceğini ve kendini tamamen bir erkeğe verebileceğini düşünürdü. Keşke her şey yüz yıl önceki hızında ilerleseydi. En sevdiği BBC dönem dizilerindeki gibi uzun, yavaş bir flört, onun mizacına sahip biri için ideal olurdu.

Ancak ne yazık ki günümüz flört sahnesinin gerçekliği bu değildi. Görünüşe göre sağa kaydırmanız, bir kişiyle buluşmanız ve anında - bazen ilk buluşma bitmeden bile - ikinizin uyumlu olup olmadığını bilmeniz bekleniyordu.

Caroline o kadar hızlı hareket edemezdi. Aşkı bulmak için zamana ve ona kur yapmaya istekli bir erkeğe ihtiyacı vardı, diye düşündü kendi kendine. Görücü usulü randevulaştığı son adam gibi biri değil - sırf ona hamburger ve bira ısmarladığı için ona cinsel bir iyilik borçlu olduğuna karar vermişti.

yerel Red Robin'de. "Hızlı bir ilişki" için kendisiyle eve gelmeyi reddettiğinde Caroline'in yüzüne bağırması ve ona "şişko orospu" demişti; adam restorandan hışımla çıkarken Caroline gözlerinde öfke ve utanç gözyaşlarıyla titriyordu.

Bu aylar önceydi ve o zamandan beri Caroline kendini sadece işine vermeye ve Bay Doğru'yu bulmayı unutmaya karar vermişti. Ona göre öyle biri yoktu, en azından bu yüzyılda. Bir Bay Darcy, bir Heathcliff ya da bir Bay Thornton'la tanışana kadar bekâr kalacaktı.

Elbette tüm bunları yeni tanıştığı arkadaşlarına yüklemek çok fazlaydı, bu yüzden işleri basit tuttu ve Liv, Sophie ve Kat'in anlayış göstereceğini umdu.

"Anladık," dedi Kat ona. "Seni çalışmak yok. Bu utanç verici olsa da, bebeğim, sen çok güzelsin. O bukleler ve kum saati figürünle seninle çiftleşmek isteyecek çok sayıda İkiz Akraba tanıyorum. Biz büyük beden kızlar onlar için kedi nanesi gibiyiz."

Caroline gülümseyerek, "Bu gerçekten gurur verici," dedi. "Ama işimle evli olmam daha iyi."

"Görünüşe göre oldukça verimli bir birliktelik olmuş," dedi Liv. PORTAL'ın parlak pirinç çerçevesine doğru yürüdü, dikdörtgen şeklindeydi ve biraz büyük boy bir aynaya benziyordu ama içinde cam yoktu. "Bize nasıl çalıştığını gösterebilir misin yoksa giymek için bir tür koruyucu ekipmana falan ihtiyacımız var mı?"

"PORTAL bizim gerçekliğimiz ile görüntülediğimiz gerçeklik arasında koruyucu bir kalkan oluşturuyor, bu yüzden evinizde bir pencere açıp dışarıya bakmak kadar güvenli olmalı," dedi Caroline, onun yanında durmak için yürüdü. "Çalıştırmamı ister misiniz?"

"Gerçekten mi?" Sophie'nin iri yeşil gözleri parladı. "Onu çalışırken görmeyi çok isteriz!"

Caroline gülümseyerek, "Ve size göstermeyi çok isterim," dedi. PORTAL'ın ilk şahitleri olacağı için mutluydu. Her nasılsa, ne kadar çok bilimsel buluş yaparsa yapsın, heyecanını paylaşacak kimse olmadığına bunların içi boş görünüyordu.

Uzun beyaz laboratuvar önlüğünün kollarını yukarı itti, kontak düğmesine bastı ve PORTAL'ın açıklığını çevirerek açan tekerleğe uzandı. Çark mekanizmasını ve makinenin parlak pirinç kaplamasını çok beğenmişti; çok steampunk görünüyordu ve Caroline bunu bilerek böyle tasarlamıştı. Ne de olsa, gerçekliğin katmanlarını kaldırıp altındaki evrenlere bakabilen bir makine yapmanın ne anlamı vardı, eğer biraz tarzı yoksa?

"Dövmeni beğendim, ne anlama geliyor?" Liv sol bileğinin iç kısmına bakarak sordu.

Caroline yaptığı işe ara verdi ve uçuşun ortasında donmuş üç minik serçeye baktı. Dövmeyi annesi ve babası öldükten hemen sonra yaptırmıştı - küçük bir uçak kazasında ölmüşlerdi.

"Bu ben ve ailem olmalıydık," dedi ve ailesinin şimdi onu görüp başarılarıyla gurur duymasını diledi. "Babam uçmayı çok severdi; bu bir tür aile şakasıydı."

"Uçmayı 'sevdiğini' mi söyledin? Onu kaybettiniz mi?" Sophie sessizce sordu.

Caroline başıyla onayladı. "On yıl önce, hem o hem de annem. Ben daha yüksek lisans bile yapmamıştım."

"Çok üzgünüm," dedi Sophie sessizce. "Liv ve ben lisedeyken anne babamızı ."

"Sormamalıydım," dedi Liv hemen. "Başlama prosedürünüzü yarıda kesip sizi aşağı indiriyorum."

"Hayır, konuşmuyorsun," diye itiraz etti Caroline. "Dövmem ya da ailem hakkında konuşmaktan rahatsız olmuyorum. Sanki hep yanımdalarmış gibi hissettiriyorlar, anlıyor musun?" Utanç dolu küçük bir kahkaha attı. "Bunun pek bilimsel olmadığını biliyorum ama elimde değil, böyle hissediyorum."

"Bence çok güzel, bebeğim," dedi Kat ona gülümseyerek. "Eminim seni şimdi görebilselerdi gururdan patlarlardı."

"Umarım haklısındır. Babam uçak mühendisiydi ve annem de ileri matematik profesörüydü," dedi Caroline. "PORTAL'ı inşa ederken onların alanlarını birleştirdim. Bu arada, sanırım artık hava ısındı. Bizimkinin yanındaki evrene bir göz atalım mı?"

"Oh evet, hadi!" Sophie haykırdı. "Dışarıda ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum!"

Caroline heyecanlandı, o da bekleyemezdi. Büyük pirinç çarkı pervasızca çevirerek açıklığı açtı ve PORTAL'ın devasa pirinç çerçevesi aniden geniş bir alanla doldu.

Caroline da dahil olmak üzere dört kızın da nefesi kesildi. Parlak iğne ucu kadar yıldızlar mürekkep gibi karanlıkta parıldıyordu ama en çok dikkatlerini çeken şey merkezde yüzen tanıdık mavi ve yeşil gezegendi.

"Oh-bu Dünya olmalı!" Kat haykırdı. "Tıpkı bizimkine benziyor." "Hayır, benzemiyor," dedi Liv . "Bak ne eksik-orada var yok yörüngesinde dönen uydular!"

Caroline, bu diğer Dünya'nın etrafındaki uzayın uydulardan veya insan yapımı herhangi bir materyalden tamamen olduğunu gördü.

İnsanlar uzaya çıkmaya başladığından beri yıllar boyunca biriken tüm uzay çöpleri.

"Yine de Ana Gemi'yi görüyorum," dedi Sophie, sesi heyecanlıydı. "Yani sanırım Kindred'lar orada."

Caroline onun işaret ettiği yere baktı ve Dünya'nın uydusu Ay'ın yaklaşık dörtte biri büyüklüğündeki devasa geminin yeni dünyanın yörüngesinde dönen şık, beyaz kenarlarını gördü. Görüşlerinin oraya çekilip çekilmeyeceğini merak etti. Notlarında PORTAL'ın bir gözlemciye gözlemlenen evrende şu anda kendi evrenlerinde bulundukları noktanın aynısını gösterebileceğini tahmin etmişti.

Ama o merak ederken bile görüntü yakınlaşıyor, Ana Gemi'yi geçip gezegenin yüzeyine iniyor gibiydi. Caroline hangi kıtayı göreceklerini tahmin etmeye çalıştı ama sahne çok hızlı hareket ediyordu ve gezegenin yüzeyinin büyük bir kısmı bulutlarla kaplıydı.

"Oh-ileri gidiyoruz!" Kat nefes aldı. "Doğruca diğer Dünya'nın yüzeyine iniyoruz - bu çok havalı!"

Caroline nefes nefese bir fısıltıyla, "Büyüleyici," diye onayladı. Gerçek yeni yeni kafalarına dank etmeye başlamıştı-PORTAL çalışıyordu, gerçekten çalışıyordu! Ve onun dikdörtgen pirinç çerçevesinden yepyeni bir evren görüyorlardı.

Araştırmasını finanse etmeyi reddeden tüm üniversiteleri memnuniyetle düşünmekten kendini alamıyordu; hatta bir Üniversite rektörü ona deli deme cüretini bile göstermişti. Gerçi şöyle demişti: "Siz, Dr. Lambert, kesin olarak delisiniz ve bu kurumun zor kazanılmış parasının bir kuruşunun bile sizin uyuşturucu planlarınızı finanse etmesine imkan yok!"

Şimdi kim esrarkeş oldu, seni yaşlı çatlak? Caroline memnuniyet ve sevinç onu doldururken düşündü.

", gerçekten başardım!" diye fısıldadı kendi kendine.

"Evet, yaptın! İnanılmazsın!" Liv haykırarak ona kendiliğinden sarıldı. Sophie de ona katılarak kollarını Caroline'ın beline doladı ve onu sıktı.

"Tarih yazıyorsunuz ve biz de bunu görmek için buradayız! Bu harika bir şey," dedi Caroline'a gülerek ve iki kız kardeşe de kocaman bir sırıtışla sarıldı.

"Çocuklar, belki sarılma şöleni bir dakika bekleyebilir?" Kat'in sesi garip bir şekilde düzdü. "Sanırım PORTAL zımbırtısının ekranına bakmanız gerekiyor. Garip bir şeyler oluyor."

"Ne?" Caroline kendisini coşkulu kucaklamadan kopardı ve PORTAL'ın dikdörtgen pirinç çerçevesine bakmak için döndü. Gördüğü şey çenesinin düşmesine neden oldu.

Manzara artık aşağıya doğru akmıyordu. Sabitlenmişti ve pastoral bir kırsal alan gibi görünüyordu. Meşeye benzeyen büyük, yaşlı ağaçlarla bezeli inişli çıkışlı bir çayır . Ancak yeşil çimen ve ağaçların yaprakları koyu maviydi - kesinlikle tuhaf bir manzara.

Caroline, Kat'in gözlerini çeken şeyin mavi bitki örtüsü olmadığını gördü. Altında eski moda çember etekler varmış gibi görünen yayvan bir elbise giymiş çayırdaki yürüyen...

Caroline'ın kendisi.

"Bu benim," diye fısıldadı PORTAL'ın dikdörtgen penceresine yaklaşarak. "Ya da her neyse, ince bir belim, düzgün, kıvrırcık olmayan saçlarım ve dönem kıyafetlerinde harika bir zevkim olsaydı bu ben olurum."

"O sensin," diye nefes aldı Kat. "Diğer seni yeni bir evrende görmenin imkânsız olduğunu söylediğini sanıyordum. Ya da en azından trilyonda bir ihtimal olduğunu."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf etti Caroline. "Ama belki de yanlışmışımdır." Başını iki yana salladı. "Ona bir baksana, on beş kilo versem ve saçlarımı düzleştirsem tıpkı bana benzerdi."

"Ve *Rüzgar Gibi Geçti* filmine aitmişsin gibi giyinmeye karar verdin," dedi Liv. "O çember etekler de neyin nesi? O elbisenin sadece kumaşı bile elli kilo olmalı."

"Pek rahat görünmüyor," diye onayladı Sophie. "Ama senin üzerinde harika duruyor Caroline. Yani diğer sende." İçini çekti. "Tarihi bir dramadan fırlamış gibi görünüyorsun!"

Caroline, Çoklu Evren'deki görsel ikizine bakarak, "Gerçekten ," diye onayladı.

Kaşlarını çattı. "Yine de pek *mutlu* görünmüyorum."

Ki bu doğrudu. Çiçeklerle bezenmiş çayırda zarif adımlarla ilerleyip meşe ağacının altında durduğunda ikizinin yüzünde kibirli bir küçümseme ifadesi vardı. Konuşmaya başladı ve Caroline diğer kızın ne dediğini duymakla kalmayıp kelimeleri de anlayabildiğini fark edince şaşırdı. Bu öteki dünyada İngilizce mi konuşuyorlardı? Öyle görünüyordu.

"İşte burası -Ma-ma duyuruyu ve resepsiyonu tam *burada* yapmaya kararlı," dedi şemsiyesini belli belirsiz sallayarak, sanki tüm alanı işaret ediyormuş gibi. "Ma-ma" sözcüğünü Fransızca bir tonlamayla telaffuz etti, böylece "Ma-ma" olarak çıktı ve Caroline'e dayanılmaz derecede gösterişli geldi.

"Öyle mi?" diye sordu derin bir ses, bir adam PORTAL'ın penceresinden içeri girerken. Sırtını pencereye döndüğü için Caroline adamın yüzünü göremiyordu ama geniş omuzları vardı ve kalçalarına kadar inen siyah bir frak giymişti.

Görünüşe bakılırsa orada böyle giyiniyorlardı - sadece görsel ikizi kostümlü bir partiye falan gitmiyordu - bu günlük kıyafetlerdi. Caroline, tarihi dizileri izlerken sık sık yaptığı gibi, bütün gün o ağır giysilerle dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Harika görünüyordu ama düzenli olarak korse ve çember etek giymek muhtemelen kolay değildi.

Ama dikkatini çeken şey ikizinin muhteşem ama kullanışsız görünen elbisesi değildi; bakışlarının sürekli geniş omuzlu, uzun boylu adama döndüğünü fark etti. İnsan olamayacak kadar iri görünüyordu; acaba Kindred miydi? Adamın arkasını dönmesini diledi, böylece bunu anlayabilecekti çünkü nedense onu bir şekilde tanıdığına dair garip bir hisse kapılmıştı. Tabii ki bu tamamen saçmaydı. Adam bambaşka bir evrende yaşıyordu, onunla tanışmış olmasına imkân yoktu.

Belki de kendi evrenimde onun muadiliyle karşılaşmışımdır, diye düşündü Caroline. Ama bu da doğru görünmüyordu. Bu kadar büyük ve omuzları bu kadar geniş bir adamla tanıştığını hatırladığından emindi ve bu ses... neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Adam yine konuşuyordu ve kadın dikkatle dinledi.

"Eminim zaman hem senin hem de annen için yeterince hızlı geçmiyordur." Derin sesinde acı vardı. "Söyle bana Caroline, senin için yeni bir eş seçti mi? Birleşmemizin sahte olduğunu ilan ederken benimkini bıraktığın an onun elini de tutacak mısın?"

"Neden bahsettiğinizi bilmediğime eminim, kocacığım." Diğer Caroline iri kahverengi gözlerini kocaman açtı ve uzun boylu adama masum bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, benden kurtulmak için sabırsızlanıyorsun, lanet olsun," dedi kabaca. "Seni suçladığımdan değil. Bütün bunlar başından sonuna kadar başarısızlıkla sonuçlandı. Benim sana değer verdiğim gibi senin de bana değer vermeni sağlayabileceğimi düşünmüştüm ama-"

Gürültülü bir gök gürültüsü sözlerini böldü ve daha önce güneşli olan çayır aniden gölgelere büründü.

"Hay aksi!" Diğer Caroline, altında durduğu neredeyse meşe ağacının dalları arasından yukarı baktı ve huysuzca kaşlarını çattı. "Bana şimdi yağmur yağacağını söyleme!"

"Sanırım öyle - bu yaz öğleden sonralarında fırtınalar çabuk patlıyor," dedi adam. Gök gürledi ve sanki haklı olduğunu kanıtlamak istercesine siyah paltosunun omuzlarına iri yağmur damlaları düşmeye başladı. Biraz ötede, artık kasvetli olan öğleden sonrası aniden şimşeklerle aydınlandı.

"Yağmurdan nasıl da nefret ediyorum!" Diğer Caroline ağacın gövdesine daha da yaklaştı - eteklerini ağacın kabuğuna sürtmeden yaklaşabildiği kadar yaklaştı.

"Caroline, şuradan dışarı çık," diye emretti uzun boylu adam. "Hemen eve gitmeliyiz."

"Yağmurda mı, Richard? Hiç sanmıyorum, yeni müslin elbisemi mahveder. Buna izin vermeyeceğim!"

"Şimşeği görmedin mi?" Uzun boylu adamın sesinde kızgınlıkla karışık bir endişe vardı. "Bu tüm parktaki en uzun ağaç - gerçek bir paratoner. Hemen dışarı çıkın, güvenli değil!"

"Hayır, *yapmayacağım*." Diğer Caroline güzel yüz hatlarını sert bir ifadeye büründürdü. "Sana söyledim Richard, *elbisemi* mahvetmek istemiyorum!"

Liv, "Oradan uzaklaşmazsa elbisesinden daha fazlasını mahvedecek," diye mırıldandı.

Sophie, "Haklı, bu güvenli değil," diye onayladı.

Kat, Caroline'e, "Söylemeliyim ki bebeğim, diğer sen pek parlak değilsin," dedi. "Şimşekli bir fırtınada bir ağacın altında durmak - o tam olarak

Ne demek istediğimi anlıyorsanız Mensa malzemesi."

"Korkarım haklısın," diye mırıldandı Caroline. Görsel ikizini ve adının Richard olduğu anlaşılan uzun boylu adamı izlerken bir tür transa geçmiş gibi hissetti. Bir an için, lacivert çimenleri ve uzun, mavi yapraklı ağaçlarıyla parkta onlarla birlikteymiş gibi hissetti.

Bana neler oluyor? diye merak etti. *Neden onlara bu kadar yakın hissediyorum? Ona mı?*

Çünkü en çok görmek istediği uzun boylu adamdı. Adamın arkasını dönüp yüzünü göstermesini diledi ama adam sırtını PORTAL'a dönmüş, diğer Caroline ile tartışmaya devam ediyordu.

"Seni kucağıma alıp taşıttırma bana!" diye homurdandı, sesi hem kızgın hem de endişeliydi. "Seyahat etmenin en onursuz yolu bu ama tehlikeden kendi başına kaçamayacak kadar yanlış yönlendirilmişsen seni omzuma atmaktan çekinmem."

"Oh, kahretsin!" Diğer Caroline başını savurdu, şık, düz saçları - modaya uygun bir şekilde toplanmıştı - bu hareketle uygun bir şekilde karıştı. "Yeterince güvenli. Yazın her zaman yağmur yağdığını kendin söyledin. Fırtına yakında diner."

"Caroline-" diye tekrar başladı ama tam o anda büyük bir gök gürültüsü söylediklerini bastırdı. Aynı anda, Caroline'i neredeyse kör edecek kadar büyük ve parlak bir şimşek, görsel ikizinin altında durduğu ağaca çarptı.

"Oh!" Caroline, Sophie ve Liv'in aynı anda nefes nefese kaldıklarını duydu ve Kat, "Aman Tanrım!" dedi. Üçü de içgüdüsel olarak PORTAL'ın penceresinden geri atlamıştı ama Caroline nedense bunu yapmamıştı. Aslında, pencereden geri atlamak şöyle dursun, bir de baktı ki

Bir şekilde daha da yaklaşmıştı - o kadar yaklaşmıştı ki neredeyse alternatif evreni gösteren büyük pirinç çerçevenin içindeki alana dokunacaktı.

Hayır, neredeyse dokunmak değil, dokunuyorum, diye düşündü. Neyse ki PORTAL bu evrenle görüntülediğimiz evren arasında koruyucu bir kalkan oluşturuyor, yoksa içinden geçip gidebilirdim.

Bunu düşünürken garip bir hisse kapıldı; aynı anda hem düşüyormuş hem de şiddetli bir rüzgâr tarafından çekiliyormuş ya da emiliyormuş gibi bir his. Öne doğru eğiliyor gibiydi ve çayırdaki uzun adamın bağırdığı ve her şeyin şimşek, gök gürültüsü, yağmur ve ıslak, kırbaçlanan dallar olduğu sahne gerçek gibiydi - kendi dünyasından çok daha gerçek.

"Caroline? Hey, ne yapıyorsun?" Liv'in arkasından konuştuğunu duydu ama diğer kadının sesi ince ve tizdi, sanki Caroline'la çok uzaklardan konuşuyordu ve bağlantıları kötüydü.

"Bilmiyorum," diye söze başladı ama şiddetli bir rüzgar sözcükleri ağzından aldı ve sonra düşmeye başladı... düşmeye...

Kendi dünyasından çıkıp bambaşka bir evrene düşüyor.

Daha fazla ister misiniz? Elbette istersiniz! Asla korkmayın, Trapped in Time bu Ağustos ayında Plaj Okuma keyfiniz için çıkacak.

Sevgiler ve Mutlu Okumalar!

Evangeline

OceanofPDF.com

Evangeline Anderson tarafından da

Kindred'in Gelinleri Serisi (Bilimkurgu / Aksiyon-Macera /Romantik)

Claimed (Sesli Sesli olarak da mevcuttur) Hunted (Sesli olarak da mevcuttur) Sought (Sesli olarak da mevcuttur) Found (olarak da mevcuttur) Revealed (Sesli olarak da mevcuttur) Pursued (Sesli Sesli Sesli olarak da mevcuttur) Exiled (olarak da mevcuttur) Shadowed olarak da mevcuttur)

Zincirli (Sesli olarak da mevcuttur)

Divided (Sesli Olarak da Mevcuttur)

Devoured (Sesli olarak da mevcuttur)

Geliştirilmiş (Sesli Olarak da Mevcuttur)

Lanetli (Çok yakında seslendirilecek) Enslaved

Hedeflenmiş

Unutulmuş

Değiştirilmiş

Keşfedilmemi

ş

Bağlanmamış

Teslim Oldu

Kayboldu

Hapsedildi

Çarpıldı

Aldatıldı

Kindred Tales serisi (Kindred'ın Gelinleri'nde ana hikaye örgüsünün dışında kalan yan hikayeler. Bunlar şu şekilde okunabilir STAND ALONE romanları)

[Hanımefendiye Hakim Olmak Bağ ile Sesli](#) olarak da mevcuttur) [Kalp Görmek Mahkumu Özgür Bırakmak](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur) ([Sesli Sesli](#) olarak da mevcuttur) olarak da mevcuttur)

[Healing the Broken](#) (*bir Kindred Noel romanı*) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Taming the Giant](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Mücevheri Bulmak Asmak](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur) [Bir Yabancıyı Sevmek](#) (Çok yakında Sesli olarak yayınlanacak)

[Kazavla Bağ Kurmak](#)

[Dev Tarafından](#)

[Uyandırılmak Melezi](#)

[Idare EtmekSerbest](#)

[Bırakmak Bir Eş](#)

[Paylaşmak Acemiyi](#)

[Eğitmek Hedefi Vürmek](#)

Karanlığın Doğuşu serisi (Paranormal/Aksiyon-Macera/Romantik)

[Crimson Debt](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Scarlet Heat](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Ruby Shadows](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

Cardinal Sins (Çok Yakında)

[Dessert](#) (Scarlet Heat'i takip eden kısa roman) ([Sesli](#) olarak da)

Uzaylı Eş Dizini serisi (Bilimkurgu /Aksiyon-Macera /Romantik)

[Abducted](#) ([Basılı](#) ve [Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Protected](#) ([Basılı](#) ve [Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Descended](#) ([Basılı Basılı](#) ve [Sesli Sesli](#) olarak da mevcuttur) [Severed](#) ve olarak da mevcuttur)

Cougarville Serisi

(Paranormal/Aksiyon-Macera/Romantik/)

(Yaşlı Kadın/Genç Erkek)

[Buck Naked](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)
[Cougar Bait](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)
[Stone Cold Fox](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)
Big Bad Wolf (yakında)

Enstitü serisi (Baba-Dom/Yaş Oyunu Romantizmi)

[Enstitü: Baba Sorunları](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)
[Enstitü: Mishka'nın Şaplağı](#)

Mina Carter ile CyBRG Dosyaları

(Bilimkurgu /Aksiyon-Macera
/Romantik) [Birim 77: Kırık](#)
[Birim 78: Bred](#)

Swann Kardeşler Günlükleri

(Çağdaş Peri/Fantastik/Romantik)

[Wishful Thinking](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)
[Ne Dilediğinize Dikkat Edin](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

Compendiumlar ve Kutu Setleri

[Kindred'in Gelinleri Birinci Cilt](#)
Sahiplenilen, Avlanan, Aranan ve Bulunan İçerikleri
[Kindred'in Gelinleri Cilt İki](#)
Açığa Çıkarılan, Takip Edilen ve Sürgün Edilen'i içerir
[Kindred'in Gelinleri Üçüncü Cilt](#)
Shadowed, Chained ve Divided'i içerir
[Kindred'in Gelinleri Dördüncü Cilt](#)
Devoured, Enhanced ve Cursed içerir
[Akraba Gelinleri Besinci Cilt](#)
Köleleştirilmiş, Hedeflenmiş ve Unutulmuş'u içerir
[Kindred'in Gelinleri Altıncı Cilt](#)
Switched, Uncharted ve Unbound'u içerir
[Akraba Gelinleri Yedinci Cilt](#)
Teslim Olan, Kaybolan ve Hapsedilenleri İçerir

Kindred Tales Birinci Cilt

Metresine Hakim Olmak, Canavarla Bağ Kurmak, Kalbiyle Görmek kitaplarını içerir.

Kindred Tales Cilt İki

Tutsağı zgr Bırakmak, Kırılmışı İyileştirmek, Devi Evcilleştirmek İçerir

Kindred Tales Cilt 

Mesafeyi Açmak, Bir Yabancıyı Sevmek, Mücevheri Bulmak kitaplarını içerir

Kindred Tales Cilt Dört

Kazayla Bağlanan, Ejderhayı Serbest Bırakmak ve Bir Eşi Paylaşmak kitaplarını içerir

Uzaylı Eş Dizini Birinci Cilt

Kaçırıldı, Korundu, Alaltıldı ve Koparıldı'yı içerir

Karanlığa Doğmak Kutu Seti

Crimson Debt, Scarlet Heat ve Ruby Shadows'u içerir

***Sıcak Bir Cadılar Bayramı**

Kızıl ve Kurt, ingene Ayı ve Canavarı Evcilleştirmek kitaplarını içerir

***Kendine Seksi Kk Bir Noel Yaşa**

Noel İçin Kaırılanlar, Cougar Noel'i ve Mevsimlerin şaplaqları'nı içerir

***Bağlı ve Kararlı**

Nicolett ve Koğuşunun Cezalandırılmasını İçerir

Tek Başına Romanlar

(Bilimkurgu VEYA Paranormal Aksiyon-Macera/Romantik)

Saflık (şimdi **Sesli** olarak **mevcut**)

Stres Giderici

Dünyadaki Son Adam

İstediğin Herkes

Gölge Düşler Açlık Ayı

Yükseliyor Puma Noel

— —

[Planet X](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[Deal with the Devil](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur)

[The Sacrifice](#) ([Sesli](#) olarak da mevcuttur) [Blood](#)

[İkinci Cekim](#)

[Zevk Sarayı](#)

[Dünyadaki Son Adam Bir](#)

[Vampirle Kör Randevu](#)

[Kurt Gibi Gözler](#) (Foster Brother romanı)

*Defiled

*Üçlü Seremoni

*Str8te Boys (M/M romantizm)

* Sonsuza Kadar Kırık (M/M romantizm)

* Kırmızı ve Kurt

*Çingene Ayı

*Son Isırık (M/M romantizm)

*The Assignment (M/M romantizm)

*Yabancılarla Seks

*Sevgililer İçin Bir Şaplak

** sadece Evangeline'in Uzaylılar ve Alfalar Kitabevi'nde bulunan kitapları gösterir*

Yaramaz Masallar (Sizi Kısa Okumalar)

*Günah Yiyici

[Bir İç Modelinin İtirafı](#)[Camasırı Hız](#)

[Cezası Bay Siyah Eve Geldiğinde](#)

[*Gösteri Yapmak](#)

YA Romanları

[Akademi](#) (Şimdi [Sesli](#) olarak mevcut)

**1. Tüm Kindred romanları artık BASILI olarak mevcuttur Amazon'da hem e-kitap hem de basılı formatları bulmak için aşağıdaki bağlantıları takip edin.*

**2. Ayrıca, tüm Kindred ve Kindred Tales romanları Sesli olarak yayınlanma yolunda, [Sesli Kitap](#) Bültenime katılarak ne zaman yayınlanacaklarından haberdar olabilirsiniz.*

Dışarı çık.

**3. Lütfen dikkat - bunlar Amazon/Kindle linkleridir. Nook veya başka bir okuma cihazınız varsa, lütfen diğer tüm formatların bağlantıları için [web sitemi](#) kontrol edin*

**4. Bağlantıları olmayan kitaplar kendi web mağazama özeldir - bağlantıları buraya koyamam yoksa büyük A ile başım derde girer ama web siteme <http://evangelineanderson.com/> özel kitapların*

bulunduğu web mağazası bağlantısını bulabilirsiniz. Sadece logosunu arayın! :)

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Evangeline Anderson, Brides of the Kindred, Alien Mate Index, Cougarville ve Born to Darkness serilerinin New York Times ve USA Today Best Selling yazarıdır. Kırklı yaşlarında ve Florida'da bir koca, bir oğul ve iki kediyle yaşıyor. Birkaç yıldır kendi zevki için erotik kurgu yazıyordu ve bunun için para almayı denemek aklına gelmişti. Keyifle, kirli bir zihne sahip olduğu için para kazanmanın gerçekten mümkün olduğunu keşfetti ve o zamandan beri sürekli olarak paranormal ve bilimkurgu erotik yazıyor.

Onu <http://evangelineanderson.com/> adresindeki web sitesinde bulabilirsiniz.

Bazı ücretsiz okumalar için ziyaret edin. Ya da yeni kitaplardan ilk siz haberdar olmak için haber bültenine katılın.

[Bülten Web](#)

[Sitesi](#)

[FaceBook](#)

[Twitter](#)

[Pinterest](#)

[Goodreads](#)

[Sesli kitap bülteni.](#)

[Instagram](#)

[Beni da edin Beni Amazon'da](#)

[edinBookbub'takip takip](#)

Keep up with your favorite series
Join my NEWSLETTER today

**Bülten kaydı -- katılmak için BURAYA
tıklayın.**

Ya da sesli kitapları seviyorsanız, onlardan da birkaç tane var...

True Love starts with a *Whisper*

Join my
Audiobook Newsletter
today

*Tıklayın **İSTE** için katılmak
benim sesli kitap bülteni.*

OceanofPDF.com

VIP misiniz?

VIP Bültenime bugün katılın...

Üyeler alır:

Yeni kapak resmine özel ön bakışlar

Sadece A&A Kitabevi'nde bulunan erken sürümler hakkında

bilgilendirme Mağazaya Özel Yarışmalarda Ödül Kazanma Şansı

Bir sonraki kitabın ne olacağına dair oylama

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

